

www.iphonepub.com

Harry Potter

AZKABAN
Tutuşu

J. K. ROWLING

Çevirenler: Sevil Öküz - Kartalhan Kartal

ISBN

BÖRÖNCÖ BÖLÖM

Baykus Postası

Harry Potter birçok açıdan son derece sıra dışı bir çocuktur. Her şeyden önce, yaz tatilinden yılın baska herhangi bir zamanından nefret ettiğinden daha fazla nefret ediyordu. Sonra gerçekten ev ödevini yapmak istiyordu, ama gecenin bir*- vaktinde, gizlice yapmak zorundaydı. Ayrıca da bir büyücüydü.

Saat gece yansına yaklaşıyordu ve Harry yüzükoyun yatağında yatıyordu. Battaniyeleri çadır gibi basının üstüne çekmişti, bir elinde bir fener vardı ve deri ciltli büyük bir kitabı (Bathilda Bagshot'un yazdığı Sihir Tarihi'ni) yastığa dayamıştı. Harry, kartal tüyünden kaleminin ucunu sayfadan aşağı doğru indirirken, bir yandan da kaslarını çattı. "On Dördüncü Yüzyılda Cadüann Yakılması Tamamen Anlamsızdı - tarhsın" konulu kompozisyonu yazmada ona yardımcı olabilecek bir şey arıyordu.

Tüy kalem, ise yarar görünen bir paragrafın tepesinde durakladı. Harry yuvarlak gözlüğünü burnundan yukarı iterek, fenerini kitaba daha da yaklaştırdı ve okudu: Büyü-dışı insanlar (ki genellikle Muggle diye bilinirler) ortaçağda büyüden özellikle korkarlardı, ama onu tanımakta pek de başarılı degildiler. Gerçek bir cadı ya da büyücüyü yakaladıkları ender durumlarda, yakmanın hiç mi hiç etkisi olmazdı. Cadı ya da büyücü basit bir Alev Dondurma Büyüsü uygular, sonra da, bir yandan hafif, gıdıklayıcı bir hissin keyfini çıkarırken, bir yandan da acıyla haykırıyor taklidi yapardı. Hatta Acayip VVen-delin yakılmaktan öyle hoslanırdı ki, çeşitli kılıklara bürünmüş olarak tam kırk yedi kere kendisini yakalamalarına izin vermisti.

Harry tüy kalemini dislerinin arasına sıkıştırıp, mürekkep sisesiyle bir parsömen tomarı almak için yastığının altına uzandı. Yavaşça ve büyük bir özenle mürekkep sisesinin kapagını açtı, kalemini içine batırdı ve yazmaya başladı. Arada bir durup dinliyordu, çünkü Dursley'lerden biri banyoya giderken tüy kaleminin hisirtisini duyarsa, kendini yazın geri kalan bölümünde merdivenin altındaki dolaba kilitlenmiş bulabilirdi.

Privet Drive 4 numarada oturan Dursley ailesi, Harry'nin yaz tatillerinden hoslanmayışının nedeniydi. Vernon Eniste, Petunia Teyze ve oğullan Dudley, Harry'nin hayattaki tek akrabalarıydı.

Hepsi Muggle'dı ve büyüye karşı pek ortaçağ usulü bir tavır benimsemislerdi. Harry'nin cadı ve büyücü olan ölmüş annesiyle babasının adı, Dursley'lerin çatısı altında asla anılmazdı. Petunia Teyze ve Vernon Eniste yıllar boyunca Harry'yi mümkün olduğunca ayak altında çigneyerek içindeki

10

sihri ezebüceklerini umut etmişlerdi. Ama, hiddetten köpürseler de başarıya erisememislerdi ve şimdi de ya birisi Harry'nin hayatının son iki yılını Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nda geçirdiğim anlarsa diye dehset içinde yaşıyorlardı. Bugünlerde Dursley'lerin en fazla yapabildiği şey, Harry'nin büyü kitaplarını, esasını, kazanını ve süpürgesini yaz tatilinin basında saklayarak komsularla konuşmasını yasaklamaktı.

Büyü kitaplarından böylece ayrılmak Harry için gerçek bir sorun olusturuyordu, çünkü Hogwarts'taki öğretmenleri tatil için ona bir sürü ev ödevi vermisti. Kompozisyonlardan birini, Ufalma Əksiri hakkındaki bas belası kompozisyonu, en sevmediği öğretmeni Profesör Snape için yazması gerekiyordu. Snape, Harry'ye bir ay ceza vermek için herhangi bir bahane bulmaktan pek memnun.kalırdı. Harry de bu yüzden tatilin ilk haftasında eline geçen sansa sıkı sıkıya sarılmıştı.

Vernon Eniste, Petunia Teyze ve Dudley, Vernon Eniste'ye sirketin verdiği yeni arabaya hayranlıklarını belirtmek için ön bahçeye gittiklerinde (çok yüksek sesle ki komsular da duyabilsin), Harry usul usul aşağı inmiş, merdivenin altındaki dolabın kilidini açmış, kitaplarından bir kısmını kaptığı gibi yatak odasına getirip saklamıştı. Çarsaflarda mürekkep lekesi bırakmadıkça, Dursley'ler onun geceleri sihir çalıştığını asla anlamazdı.

Harry o anda teyzesi ve enistesiyile bir sorun çıkmasını diye çok özen gösteriyordu, çünkü zaten aralan li-moniydi. Hem de, tatil başladıktan bir hafta sonra kendisi gibi bir büyücüden telefon geldi diye.

11

Harry'nin Hogvvarts'taki en iyi arkadaşlarından biri olan Ron Weasley, hepsi büyücü olan bir Page 1

aileden geliyordu. Yani Harry'nin bilmediği birçok şeyi biliyordu, ama daha önce hiç telefon etmemisti. Su sanssızlığa bakın ki telefona Vernon Eniste cevap vermisti. "Buyrun, ben Vernon Dursley." O sırada tesadüfen odada olan Harry, Ron'un sesinin cevap verdigini duyunca donup

kalmıstı.

"ALO? ALO? BENĐ DUYUYOR MUSUNUZ? BEN - HARRY - POTTER'LA GÖRÜSMEK - ĐSTĐYORUM!" Ron öyle bağıırıyordu ki, Vernon Eniste yerinden zıpladı ve ahizeyi kulagından yarım metre uzakta tuttu, ona öfke ve hayret karışımı bir ifadeyle bakıyordu.

Agızlık yönünde, "KĐMĐNLE GÖRÜSÜYORUM?" diye kükredi. "KĐMSĐNĐZ?"

Ron, "RON - WEASLEY!" diye haykırdı ona cevap olarak. Sanki Vernon Eniste ile ikisi bir futbol sahasının iki ucundan konuşuyorlardı. "BEN - HARRY'NĐN -OKULDAN- ARKADASIYIM -"

Vernon Eniste'nin bakışları bir anda, olduğu yerde kalakalmış Harry'ye döndü.

"BURADA HARRY POTTER FALAN YOK!" diye kükredi. Simdi, sanki patlamasından korkuyormuş gibi, ahizeyi kol boyu uzaklıkta tutuyordu. "HANGĐ OKULDAN SÖZ ETTĐGĐNĐ BĐLMĐYORUM! BĐR

DAHA ASLA BENĐ ARAMA! SAKIN AĐLEMĐN YANINA YAKLASMA!"

Ve zehirli bir örümcegi atıyormuş gibi, ahizeyi telefonun üstüne fırlattı.

12

Bunu izleyen kavga, o zamana kadarki en berbat kavgalardan biri oldu.

Vernon Eniste, Harry'yi tükürük içinde bırakarak, "SEN BENĐM TELEFONUMU NE CESARETLE SEY

GĐBĐ - SENĐN GĐBĐ ĐNSANLARA VERĐRSĐN!" diye kükredi.

Ron belli ki Harry'nin basını derde soktuğunu fark etmişti, çünkü bir daha aramadı. Hogwarts'taki öbür arkadaşı, Hermione de onunla bağlantı kurmamıştı. Harry, Ron'un aramasın diye onu uyardığından kuskulanıyordu. Yazık, çünkü Harry'nin sınıfının en akıllı cadısı Hermione, annesiyle babası Muggle olduğu için telefonu nasıl kullanması gerektiğini pek güzel biliyordu ve herhalde Hogwarts'a gittigini söylemeyecek kadar da akıllı selim sahibiydi.

Böylece Harry bes uzun hafta boyunca büyücü arkadaşlarının hiçbirinden haber alamadı, yani bu yaz da neredeyse geçen yaz kadar berbat geçmeye aday görünüyordu. Sadece bir tek, çok küçük iyileşme vardı: Ondan, arkadaşlarına mektup göndermek için yararlanmayacağına yemin ettikten sonra, Harry'nin geceleri baykusu Hedwig'i dışarı salmasına izin verilmisti. Vernon Eniste, Hedwig'in kafesinde hep kapalı kalınca çıkardığı samata yüzünden pes etmişti.

Harry, Acayip YYendelin hakkında yazmayı bitirdi, durup yine dinledi. Karanlık evin sessizliği sadece azman kuzeni Dudley'nin uzaktan gelen homurtulu horultusuy-la bozuluyordu. Saat çok geç olmalıydı. Harry'nin gözleri yorgunluktan kasınıyordu. Belki de bu kompozisyonu ertesi gece bitirirdi...

13

Mürekkep siselinin kapagını kapattı, yatağının altından eski bir yastık kılıfını çekip aldı, fenerini, Sihir Tarihi'ni, kompozisyonunu, tüy kalemıyla mürekkebi içine koydu, yataktan kalkıp hepsini yatağının altındaki gevsek bir tahtanın dibine gizledi. Sonra ayaga kalktı, gerindi ve yatağının yanındaki komodinin üstünde duran ısıklı çalar saatin kaç gösterdiğine baktı.

Gecenin biriydi. Harry aniden midesinde tuhaf bir sarsınh hissetti. Farkına bile varmadan tam bir saattir on üç yaşındaydı.

Harr/nin bir baska sıra dışı yanı da, doğum günlerini hiç beklememesiydi. Ömründe hiç doğum günü kartı almamıştı. Dursley'ler onun son iki doğum gününü tamamen bilmezlikten gelmişlerdi,

.bu seferkini hatırlayacaklarını sanmak için de hiçbir nedeni yoktu.

Harry karanlık odayı boydan boya yürüdü, Hed-wig'in büyük, bos kafesinin yanından geçip açık pencereye gitti. Pervaza yaslandı, battaniyenin altında onca zaman kaldıktan sonra serin gece havasının yüzüne vurusu pek hostu. Hedwig gelmeyeli iki gece olmuştı. Harry onun için kaygılanmıyordu -daha önce de bu kadar süreyle gittiği olmuşt- ama geriye çabuk döneceğini umut ediyordu. Bu evde onu görünce irkilmeyen tek canlı oydu.

Harry, yasına göre ufak tefek ve zayıf olsa da, son yılda birkaç santim uzamıştı. Ama kuzgun karası

saçları her zaman nasılsa öyleydi: Ne yaparsa yapsın inatla dağınık kalıyordu. Gözlüklerinin arkasındaki gözleri parlak yesildi ve alnında, saçının arasından açıkça görülebilen, simsek biçiminde ince bir yara izi vardı.

Page 2

14

Harry'ye ilişkin sıra dışı seylerin içinde en olağanüstü olanı bu yara iziydi. Öz, Dursley'lerin on yıldır söyledikleri gibi, Harry'nin annesiyle babasını öldüren araba kazasından yadigâr kalmamıştı.

Çünkü Lily ve James Potter bir araba kazasında ölmemişlerdi. Öldürülmüşlerdi, yüzyılın en fazla korkulan Karanlık Büyücüsü, Lord Voldemort tarafından. Voldemort'un laneti, Harry'yi öldüreceğine kendisine geri dönünce, Harry bu saldırıdan yalnızca alnında bir yara iziyle kurtulmuştu. Canını zor kurtaran Voldemort ise kaçmıştı...

Ne var ki Harry daha sonra onunla Hogvarts'ta karşı karşıya gelmişti. Karanlık pencerede durmuş son karşılaşmalarını hatırlarken, on üçüncü doğum gününe ulaştığı için bile talihli olduğunu kabul etti.

Hedwig'den bir isaret görmek için yıldızlı gökyüzünü bakışlarıyla taradı. Belki de gagasından sarkan ölü bir fareyle, övgü bekleyerek, ona doğru süzülüyordu Çatıların üzerinden dalgın dalgın bakan Harry'nin ne gördüğünün farkına varması birkaç saniye sürdü.

Altın ^ron üstüne silueti çizilmiş ve her an daha da büyüyen, iri, garip şekilde yan yan giden bir yaratık vardı ve Harry'nin yönünde kanat çırpıyordu. Harry hayli hareketsiz durarak onun gittikçe alçalmasını gözledi. Bir an için, eli pencere mandalında, tereddüt etti, acaba kapasam mı diye düşünüyordu, ama o sırada garip yaratık Privet Drive'ın sokak lambalarından birinin üzerinden süzüldü ve onun ne olduğunu anlayan Harry yana sıçradı.

Üç baykus süzülerek pencereden içeri girdi, iki ta-

15

nesi baygına benzeyen üçüncüyü taşıyordu. Yumusak bir pat sesiyle Harry'nin yatağına kondular, büyük ve kursuni renkte olan ortadaki baykus dosdogru yataga devrildi ve hareketsiz kaldı.

Bacaklarına koca bir paket bağlanmıştı.

Harry baygın baykusu hemen tanıdı - Adı Errol'dı ve VVeasley ailesine aitti. Harry anında yataga kostu, Er-ro'i'nin bacaklarındaki ipleri çözdü, paketi çıkardı ve sonra da onu Hedwig'in kafesine taşıdı. Errol mahmur gözlerinden birini açtı, cılız bir ötülele tesekkür etti ve lakır lakır su içmeye koyuldu.

Harry diğer iki baykusun yanına döndü. Bunlardan biri, büyük, kar beyazı disi baykus, kendi kusu Hed-wig'di. O da bir paket taşıyordu ve kendinden pek hosnut görünüyordu. Onu yükünden kurtaran Harry'ye gagasıyla sevgi dolu bir öpücük verdi, sonra da Errol'ın yanına gitmek için odanın öbür yanına uçtu.

Harry güzel, kahverengi bir kus olan üçüncü baykusu tanımadı, ama nereden geldiğini hemen anladı. Çünkü üçüncü pakete ek olarak, Hogwarts armasının bulunduğu bir mektup taşıyordu.

Harry bu baykusu görevinden azat edince, hayvan kendini beğenmiş bir şekilde tüylerini kabarttı, kanatlarını gerdi ve pencereden dışarı uçup geceye karıştı.

Harry yatağına oturdu, Errol'ın paketini kaptı, ambalaj kâğıdını koparıp açtı ve içinde altın yaldızlı kâğıda sarılı bir hediyeyle ilk doğum günü kartını buldu. Parmakları hafifçe titreyerek zarfı açtı. İki parça kâğıt düştü - bir mektup ve bir gazete kupürü.

16

Kupür belli ki büyücülerin gazetesi Gelecek Posta-sz'ndan kesilmişti, çünkü siyah-beyaz resimdeki insanlar hareket ediyorlardı. Harry kupürü alıp kırıksıklarını düzeltti ve okudu.

SĐHĐR BAKANLIGI GÖREVLİSİ BÜYÜK ÖDÜLÜ KAPTI

Sihir Bakanlığı Muggle Eşyalarının Kötüye Kullanımı Dairesi Başkanı Arthur VVeasley, Gelecek Posta-sı'nın yıllık Büyük ödül Galleon Çekilisini kazandı.

Çok memnun görünen Mr VVeasley, Gelecek Postası 'na, "Altınları Mısır'da bir tatil yaparak

harcayacağız," dedi. "En büyük oğlumuz Bili orada, Gringotts Büyücülük Bankasının lanet bozucusu olarak çalışıyor."

VJeasley ailesi Mısır'da bir ay geçirdikten sonra, yeni okul yılının başlangıcı nedeniyle, Weasley çocuklarından besinin devam ettiği Hogwarts'a geri dönecek.

Harry hareket eden resmi inceledi ve büyük bir piramit önünde duran dokuz VVeasley'nin birden ona coskuyla el salladığını görünce yüzüne bir tebessüm yayıldı. Tombul küçümen Mrs VVeasley; uzun boylu, saçları açılmakta olan Mr VVeasley; altı oğul ve bir kız. Siyah-beyaz resimde Page 3

görünmese bile, hepsi de alev gibi kıvıllı saçlı. Resmin tam ortasında, uzun boylu ve leylek bacaklı Ron duruyordu, faresi Scabbers omzundaydı, kolunu da küçük kardeşi Ginny'ye dolamıştı.

Harry büyük bir altın yığını kazanmayı çok iyi huylu ve son derece yoksul olan VVeasley'lerden daha

17

fazla hak edecek birilerim düşünemiyordu. Ron'un mektubunu alıp açtı.

Sevgili Harry,

Mutlu yıllar!

Eak, o telefon için gerçekten üzgünüm. Umarım Muggle'lar burnundan getirmemistir. Babama sordum, o da herhalde bağırmanın gerektiğini söyledi.

Burada, Mısır'da her şey harika. Bili bize mezarları gezdirdi, bu eski Mısırlı büyücülerin onlara koyduğu lanetlere inanamazsın Annem Ginny'nin sonuncusuna girmesine izin vermedi. Orası, mezara izinsiz dalan ve fazladan basılan falan çıkmış Muggle'Dann değisime ugramış iskeletlerle doluydu.

Babam Gelecek Postası'nın çekilmesini kazanınca inanmadım buna. Yedi yüz galleon! Çoğu bu tatile gitti, ama bana önümüzdeki yıl için yeni bir asa alacaklar.

Harry, Ron'un eski asasının çatladığı olayı çok iyi hatırlıyordu. Asa, ikisinin binip Hogwarts'a uçtukları araba okul arazisinde bir ağaca çarpınca çatlamıştı.

Yeni sönestr başlamadan bir hafta kadar önce geleceğiz, benim asamı ve yeni kitaplarımızı almak için Londra'ya gideceğiz. Oyada seninle karşılaşma şansı var mı?

Muggle'larm moralini bozmasına izin verme!

Londra'ya gelmeye çalış,

Ron

18

Not: Percy, Öğrenci Bası oldu. Mektubu geçen hafta aldı.

Harry fotoğrafa bir göz attı. Hogwarts'ta yedinci ve son yılında olan Percy'nin pek kendini beğenmiş bir hali vardı. Öğrenci Bası rozetini, düzenli saçlarının tepesine fütursuzca tünemiş olan fesine ıgnelemişti, baka çerçevesiz gözlüğü Mısır güneşinde parlıyordu.

Harry şimdi de hediyesini alıp açtı. Paketin içinde minyatür bir cam topaca benzeyen bir şey vardı.

Altında da Ron'dan bir başka not.

Harry - bu bir Cep Sinsioskopu. Etrafta güvenilir biri varsa, konuşması ve olduğu yerde dönmesi gerekiyor. Bili bunun büyücü turistler için satılan saçma sapan bir şey olduğunu söylüyor, güvenilir değilmiş. Dün akşam yemekte yanıp durdu da ondan. Ama Bili o sırada Fred'le George'un çorbasına böcek koyduklarının farkında değildi.

Eyvallah - Ron

Harry, Cep Sinsioskopu'nu komodinin üstüne koydu, sivri ucunda dengelenen alet kıpırtısız durmuş, Harry'nin saatinin fosforlu akrebiyle yelkovanını yansı-Uyordu. Harry birkaç saniye mutlulukla ona baktı, sonra Hedvıg'in gönderdiği paketi eline aldı.

Bunda da ambalajı içinde bir hediye, bir kart ve bir mektup vardı. Bu seferkiler Hermione'den gelmişti.

19

Sevgili Harry,

Ron bana yazıp Vernon Eniste'ne ettiği telefonda söz etti Umarım iyisindir.

Su anda Fransa'da tatildayım ı ve bunu sana nasıl göndereceğimi bilmiyorum -ya Gümrük'te açarlarsa? -derken Hedwig çıkageldi! Sanırım, bir degisiklik olsun diye dogum gününde bir sey almar>dnn emin olmak istiyordu. Hediye baykus-siparisiyle {»Mrttim; Gelecek Postası'nöa ilanı vardı (Onu da buraya getirtiyorum, büyücülük dünyasında olup bitenin*, izleyebilmek öyle iyi oluyor ki). Ron 'la ailesinin bir hafi 7 önce çıkan resmini gördün mü? Eminim bir sürü sey öğreniyordur, gerçekten kışkırtıyorum - eski Mısır büyücüleri muhtesemdi.

Burada da ilginç bir yerel büyücülük tarihi var. öğrendiğim bazı seyleri eklemek için bütün Sihir Tarihi kompozisyonumu yeniden yazdım. Umarım çok uzun olmamıştır, Profesör Binns'in istediginden iki parsömen tomarı daha fazla.

Page 4

Ron tatilin son haftasında Londra'da olacağını söylüyor. Sen de gelebilir misin? Teyzenle enisten gelmene izin verir mi? Keske gelebilseydin. Olmazsa seni Eylül'ün birinde Hogwarts Ekspresi'nde görürüm!

Sevgiler

Hermione

Not: Ron, Percy'nin öğrenci Bası olduğunu söylüyor. Eminim bu sahiden hosuna gitmiştir. Ron pek memnun kalmısa benzemiyor.

20

Harry, Hermione'nin mektubunu bir kenara koyup hediyesini alırken yine güldü. Paket çok ağırdı.

Hermi-one'yi tanıdığı için, hediye çok zor büyülerle dolu koca bir kitap olacağından emindi -

degildi oysa. Kâğıdı yırtıp da üzerinde simden harflerle Süpürge Bakım Seti yazan parlak siyah deri bir çanta görünce kalbi deli gibi çarptı.

Harry, "Vay canına, Hermione!" diye fısıldadı, çantanın içine bakmak için fermuarını açtı.

İçinde büyük bir kavûnoz Fleetvood Sap Rötus Cilas, pırıl pırıl gümüş bir Kuyruk Çalısı Makası, uzun yolculuklarda süpürge tutturmak için minik pirinçten bir pusula ve bir Kendi Kendine Süpürge Bakımı Elki-tabı vardı.

Arkadaşları dışında Harry, Hogvarts'ı en çok Qu-idditch için özlüyordu: Sihir dünyasının bu en popüler sporu son derece tehlikeliydi, çok heyecanlıydı ve süpürgeler üzerinde oynanıyordu. Harry ise çok iyi bir Quidditch oyuncusuydu, Hogwarts binalarından birinin takımına son yüzyıl içinde seçilen en genç oyuncu olmuştü. En değerli hazinelerinden biri de, yans süpürgesi Nimbus İki Bin'di.

Harry deri çantayı bir yana bırakıp son paketini eline aldı. Ambalaj kâğıdı üzerindeki egri bügrü yazıyı hemen tanıdı: Paket, Hogwarts bekçisi Hagrid'den geliyordu. Üstteki kâğıt tabakasını yırtınca gözüne yeşil ve derimsi bir sey çarptı, ama daha onu doğru dürüst açmadan paket garip bir şekilde titredi ve içinde her ne varsa, gürültülü bir takırtı geldi - sanki çenesi varmış gibi.

Harry donup kaldı. Hagrid'in ona kasıtlı olarak as-

21

la tehlikeli bir sey göndermeyeceğini biliyordu, ne var ki Hagrid tehlikeli seyler konusunda normal bir insan gibi düşünmezdi. Dev örümceklere dostluk gösterdiği, meyhanelerdeki adamlardan hırçın, üç başlı köpekler satın aldığı ve kulübesine gizlice yasadışı ejderha yumurtaları soktuğu görülmüştü.

Harry pakete endişeyle dokundu. Paket yeniden yüksek sesle takırdadı. Harry komodininin üstündeki lambaya uzandı, bir eliyle onu sıkıca yakaladı ve vurmaya hazır şekilde başının üstüne

kaldırdı. Sonra öbür eliyle ambalaj kâğıdının geri kalanını yakalayıp çekti.

Ve dışarı bir şey düştü - bir kitap. Harry üzerinde altın yaldızlı harflerle Canavar Kitap: Canavarlar yazan güzel, yeşil kapaklı şöyle bir görebilmisti ki, kitap yan tarafına atladı ve garip bir yengeç gibi, yatağın üzerinde yan yan segirtti.

"Ahha!" diye mırıldandı Harry.

Kitap gürültülü bir tıkırtıyla yataktan yuvarlandı ve odanın öbür yanına doğru hızla atıldı. Harry çaktırmadan onu izledi. Kitap çalışma masasının altındaki karanlık boşlukta saklanıyordu.

Dursley'lerin hâlâ mısıl mısıl uyuyor olması için dua eden Harry dört ayak üstüne çöküp ona doğru uzandı.

"Ayy!"

Kitap elinin üstüne kapandı, sonra da hâlâ kapakları üzerinde segirterek onun yanından çırpınıp geçti. Harry fırladı, ileri atıldı ve kitabı yere yapıştırmayı basardı. Yandaki odada uyuyan Vernon Eniste yüksek sesle, uykulu bir homurtu salıverdi.

22

Harry mücadele eden kitabı kollarının arasına iyice kısıtıp sifonyere kostu, bir kemer çıkararak kitabın çevresine sıkıca tutturdu. Bu arada Hedwig ve Errol il-giyie onu izliyorlardı. Canavar Kitap öfkeyle ürperdi, ama artık ne kus kanadı gibi çırpınıyordu, ne de ısırabiliyordu. Harry de onu yatağın üstüne atıp Hagrid'in kartına uzandı.

Sevgili Harry, Nice yıllara!

Page 5

Bu, önümüzdeki yıl sana yararlı olur dedim. Daha fazlasını lürda söylemem. Seni görünce anlatırım.

Umarım Muggle'lar sana iyi muamele ediyorlardır.

En iyi dileklerle,

Hagrid

Harry, Hagrid'in ısıran bir kitabın yararlı olacağını düşünmesini tekinsiz buldu, ama Hagrid'in kartını da Ron ve Hermione'ninkinin yanına yerleştirdi. Agzı kulaklarına varmıştı. Geriye sadece Hogwarts'tan gelen mektup kalmıştı artık.

Bunun her zamankinden kalın olduğunu fark eden Harry, zarfı açtı, içindeki ilk parsömen sayfasını çıkardı ve okudu:

Sevgili Mr Potter,

Yeni okul yılının 1 Eylül'de başlayacağını^ bildirmek isteriz. Hogivarts Ekspresi, King's Cross İstasyonu'nda Peron Dokuz Üç Çeyrek'ten saat on birde kalkacak.

23

Üçüncü sınıfların bazı hafta sonlarında Hogsmeade köyünü ziyaret etmelerine izin veriliyor. Lütfen ilisikteki izin belgesini imzalaması için anne-babanıza ya da velinize ver in.

Önümüzdeki yıl için gerekli olan kitapların listesi ilisiktir.

Saygılarımla,

Profesör M. McGonagall

Müdür Yardımcısı

Harry, Hogsmeade izin belgesini zarftan çekip baktı, artık gülümsemedi. Hafta sonlarında Hogsmeade'i ziyaret etmek harika olurdu; orasının tamamen büyücülere ait bir köy olduğunu biliyordu ve daha adını bile atmamıştı. İyi de, Vernon Eniste ya da Petunia Teyze'yi bu belgeyi imzalamaya nasıl ikna edecekti?

Çalar saate baktı. Sabahın ikisi olmuştü.

Hogsmeade belgesi hakkında ertesi sabah uyanınca üzülmeye karar veren Harry yeniden yatağına gitti ve kendisi için yaptığı, Hogwarts'a dönene kadar kaç gün kaldığını gösteren çizelgede bir gün daha karalamak için uzandı. Soma gözlüğünü çıkarıp, gözleri açık, yüzü üç doğum günü Vartına dönük, yatağına uzandı.

Ne kadar sıra dışı olursa olsun, Harry Potter o anda herkesin hissettiklerini hissediyordu: Ömründe ilk kez, o gün doğum günü olduğu için mutluydu.

24

DKDNCD BÖLÜM

Marge Hala'nın Büyük Hatası

Harry ertesi sabah kahvaltıya indiginde, üç Dursley de kahvaltı masasının etrafında oturuyordu.

Yepyeni bir televizyonu izliyorlardı, buzdolabı ile salondaki televizyon arasındaki yolun uzunluktan yüksek sesle şikâyet edip duran Dudley için bir "eve hoş geldin" hediyesi. Dudley yazan vaktinin çoğunu, küçük domuz gözleri ekrana çivilenmiş, bes gıdısı o yerken sürekli titreyerek, mutfakta geçirirdi.

Harry, Dudley ile boynu kısa, bıyığı gür, iriyarı, kalıplı Di adam olan Vernon Eniste'nin arasına oturdu. Harry'ye yıllar dilemek bir yana, Dursley'ler onun odaya girdiğini fark ettikleri yolunda bir işaret bile vermediler, ama Harry bu muameleye öyle alıskındı ki aldırmadı. Kendine bir parça kızarmış ekmek aldı, sonra da kaçak bir mahkûm hakkındaki bir haberin orta yerinde olan televizyondaki spikere baktı.

"... halk, Black'in silahlı ve son derece tehlikeli olduğu konusunda uyarılmıştır. Özel bir telefon hattı kurulmuştur, Black'i görenler hemen buraya haber vermelidir."

25

Vernon Eniste, gazetesinin üstünden tutsağı bakarak, "Onun beş para etmediğini bize söylemelerine gerek yok," diye homurdandı "Su haline bak, pis serseri! Sağına bakın sunun!"

Yan yan Harry'ye pis bir bakış attı, Harry'nin dağınık saçları onun için hep bir kızgınlık kaynağı olmuştı. Ama kupkuru yüzü, dirseğine kadar inen keçelesmiş, arapsacı gibi saçlarla çevrili olan televizyondaki adamla karşılaştınca, Hany kendini gerçekten temiz pak hissetti.

Page 6

Spiker yeniden ortaya çıkmıştı.

"Tarım ve Balıkçılık Bakanlığı'nın bugün ilan edeceği..."

Vernon Eniste spikere kötü kötü bakarak, "Dur bakalım!" dedi havlarcasına. "Bize manyağın nereden kaçtığını söylemedin! Bunun ne yaran var? Deli herif su an sokakta buraya doğru geliyor olabilir!"

Kemikli ve at suratlı Petunia Teyze, simsek gibi dönerek mutfak penceresinden dikkatle dışarı baktı. Harry onun özel telefon hattını arayacak kişi olmaya bayılacağını biliyordu. Petunia Teyze dünyanın en meraklı kadınıydı ve hayatının büyük kısmını sıkıcı, yasalara saygılı komsularını casus gibi gözleyerek geçirmişti.

Vernon Eniste kocaman mor yumruğuyla masaya vurarak, "Ne zaman öğrenecekler?" dedi, "Böyle insanlarla basa çıkmanın tek yolu idam!"

Hâlâ gözlerini kısmış, kapı komsusunun çalı fasulyelerine bakan Petunia Teyze, "Çok doğru," dedi.

26

Vernon Eniste fincamndaki çayı bitirdi, saatine baktı ve ekledi: "Hemen çıksam iyi olur, Petunia, Marge'm treni saat onda geliyor."

Aklı yukarı kattaki Süpürge Bakım Seti'nde olan Harry, bu nahos darbeyle dünyaya döndü.

"Marge Hala mı?" diye kekeleydi. "O - o buraya gelmiyor, değil mi?"

Marge Hala, Vernon Eniste'nin karesiydi. Harry ile onun arasında kan bağı olmadığı halde (Harry'nin annesi, Petunia Teyze'in karesiydi) ömür boyu ona "hala" demeye zorlanmıştı. Marge Hala kent dışında, buldok yetistirdiği büyük bahçeli bir evde otururdu. Privet Drive'da pek kalmazdı,

Çünkü kıymetli kpck-lerini bırakmaya ii elvermezdi, ama onun ziyaretlerinin her biri Harry'nin aklına korkunç bir canlılıkla kazınmıştı.

Dudley'nin besinci doğum günü partisinde Marge Hala, Harry'nin, yegenini müzikli biblolar oyununda yenmesini önlemek için bastonuyla incik kemiklerine vurmıştı. Birkaç y sonra Noel'de gelmiş, Dudley'ye bilgisayarlı bir robot, Harry'ye de köpek bisküvisi getirmişti. Onun Hogwarts'a başlamasından bir önceki yılda yaptığı son ziyarette Harry kazayla en sevdiği köpeğinin patisine basmıştı. Ripper, Harry'yi bahçeye kadar kovalamış, o da bir ağaca tırmanmıştı ve Marge Hala saat gece yarısını geçene kadar onu çağırmayı reddetmişti. Bu olayın anısı hâlâ Dudley'nin gözlerinin gülmekten yasarmasına yol aıyordu.

Vernon Eniste, "Marge bir hafta burada kalacak,"

27

diye hırladı, "ve hazır konu açılmışken," dedi, sisman parmağıyla tehdit edici sekilde Harry'yi göstererek, "ben onu almadan önce bazı seyleri açıklığa kavuşturmamız gerekiyor."

Dudley yılışık yılışık sırtıtarak televizyon izlemekten vazgeçti. Vernon Eniste'nin Harry'ye zorbalık etmesini izlemek onu en fazla eğlendiren seydi.

"nce," diye hırladı Vernon Eniste, "Marge'la konusurken terbiyeni takınacaksın."

Harry acı acı, "Tamam," dedi, "o da takınırsa."

"Đkinci olarak," dedi Vernon Eniste, Harry'nin cevabını duymamış gibi davranıyordu, "Marge senin anormalliliğin haVkında hiçbir sey bilmediği için, o buradayken hiçbir - ama hiçbir acayip sey istemiyorum. Adam gibi davran, anlıyor musun?"

Harry dislerini sıkarak, "O davranırsa, ben de davranırım," dedi.

"Ve nc olarak," dedi Vernon Eniste, hain küçük gözleri simdi kocaman mor yüzünde çizik çizik olmuştu, "Marge'a senin St Brutus Đflah Olmaz Suçlu ocuklar Güvenlik Merkezi'ne gittiğini söyledik."

"Ne?" diye feryat etti Harry.

"Ve sen de öyle diyeceksin, yoksa karışmam," dedi Vernon Eniste, tkrrcesine.

Harry, yüzü bembeyaz, küplere binmiş halde oracıkta oturmuş Vernon Eniste'ye bakıyor, duyduklarına inanamıyordu. Marge Hala bir haftalık bir ziyaret için geliyordu - bu, Dursley'lerin ona verdiği en berbat doğum günü hediyesiydi, enistesinin eski çorapları dahil.

28

Vernon Eniste ağır ağır ayaga kalkarak, "Eh, Petu-nia/" dedi, "yleyse ben istasyona gidiyorum.

Sen de gelmek ister misin, Dudd?"

Page 7

"Hayır," dedi Dudley, babası Harry'yi tehdit etmeye son verdiği için yine televizyonu izlemeye koyulmuştu.

Petunia Teyze, Dudley'nin kalın telli san saçlarını düzeltti. "Duddy halası için sıkır sıkır giyinecek.

Anneciği ona yepyeni, güzel mi güzel bir papyon kravat aldı."

Vernon Eniste, Dudley'nin besili omzuna bir saplak attı.

"yleyse birazdan grsrz," dedi ve mutfaktan ıktı.

Dehsetten kendinden geçmiş gibi oturan Harry'nin aklına birden bir fikir geldi. Kızarmış ekmegi ni bırakarak hemen ayaga kalktı ve n kapıya giden Vernon Eniste'nin ardına düştü.

Enistes i araba ceketini giymekteydi.

Dönüp de Harry'nin ona baktığını görünce, "Seni gtrmyorum," diye hırladı.

Harry soguk soguk, "Sanki gelmek isteyen var da," dedi. "Size bir sey sormak istiyorum."

Vernon Eniste kuskuyla ona baktı.

"Hog - yani okulumdaki üçüncü sınıfların bazen köyü ziyaret etmesine izin veriliyor," dedi Harry.

Vernon Eniste kapının yanındaki bir kancadan araba anahtarlarını alarak, "Ee?" diye lafı agzına tıkadı.

Harry telasla, "Đzin belgesini imzalamanız gerek," dedi.

29

Enistes, "Niye imzalayacakmısım peki?" diye dudak büktü.

"Eh," dedi Harry, kelimelerini dikkatle seçerek, "zor is olacak çünkü, Marge Hala'ya numara yapmak, o seye gidiyorum diye, neydi hani St..."

Vernon Eniste, "St Brutus Đflah Olmaz Suçlu Çocuklar Güvenlik Merkezi!" diye böğürdü ve Harry sesinde belirgin bir panik tınısı duyarak memnun oldu.

Onun kocaman, mor renkli yüzüne sakın sakın bakarak, "Aynen öyle," dedi. "Uzun uzun ezberlemek gerek. Üstelik de inandırıcı şekilde söylemeliyim, değil mi? Ya kazayla agzımdan bir sey kaçırırsam?"

"Esek sudan gelene kadar dayak yersin o zaman, ona göre!" diye kükredi Vernon Eniste, yumruğu havada Harry'nin üstüne yürüyerek. Ama Harry pes etmedi.

Azimle, "Bana esek sudan gelene kadar dayak atmak Marge Hala'mn söyleyebileceklerimi unutmasını sağlamaz," dedi.

Vernon Eniste durdu, yumruğu hâlâ havadaydı, yüzü çirkin bir patlıcan moruna bürünmüştü.

Harry çabucak, "Ama izin belgemi imzalarsanız," dedi, "yemin ederim ki sözde hangi okula gittigimi hatırlarım ve davranışlarım da tıpkı bir Mug - yani normal olurum, falan."

Harry, Vernon Eniste'nin meseleyi yeniden düşündüğünü görüyordu, disleri meydanda olsa ve alnında bir damar atsa bile. '

Sonunda, "Tamam," diye kesip attı. "Marge'ın ziyareti sırasında davranışlarını dikkatle izleyeceğim. Eger

30

bu ziyaretin sonunda yoldan çıkmaz ve dediklerimi doğrulamış olursan, kahrolası belgeni imzalarım."

Hısımla döndü, ön kapıyı açtı ve öyle hızla çarptı ki, tepedeki küçük renkli camlardan biri yere düştü.

Harry mutfaga dönmedi. Üst kata, kendi yatak odasına çıktı. Gerçek bir Muggle gibi hareket edecekse, ise simdiden başlaması isabet olurdu. Yavaşça ve üzüntüyle bütün hediyelerini, doğum günü kartlarını topladı, ev ödeviyle birlikte gevsek döşeme tahtasının altına sakladı. Sonra Hedwig'in kafesine gitti. Errol kendine gelmiş görünüyordu, o ve Hedwig, kafaları kanatlarının altında uyuyorlardı. Harry içini çekti, sonra ikisini de dürtüp uyandırdı.

Kederle, "Hedwig," dedi, "bir hafta kadar buralarda görünmemen gerek. Errol'la git, Ron sana göz kulak olur. Ona durumu açıklayan bir not yazarım. Bana da öyle bakma" - Hedwig'in kehribar rengi büyük gözlerinde suçlayıcı bir ifade vardı, "benim kabahatim değil. Ron ve Hermione ile birlikte Hogsmeade'i ziyaret edebilmemin tek yolu bu."

On dakika sonra Errol ve (bacasına Ron için bir not bağlanmış olan) Hedwig, pencereden dışarı süzölüp gözden kayboldular. Simdi kendini gerçekten berbat hisseden Harry de bos kafesi Page 8 gardırobuna koyup ortadan kaldırdı.

Ama Harry'nin acı acı düşünecek pek vakti olmadı. Daha ancak kafesi kaldırmıstı ki, Petunia Teyze asagı inip konuklarını karşılasın diye, yukarı, Harry'ye feryat etmeye koyuldu.

3Đ

O, hole vanr varmaz da, "Saçma bir seyler yap!" dedi telasla.

Harry saçını dümdüz yatırmaya çalışmanın bir anlamını göremiyordu. Marge Hala onu elestirmeye bayılırdı, yani Harry ne kadar bakımsız görünürse o da o kadar mutlu olacaktı.

Pek az sonra, Vernon Eniste'nin arabasının geri geri park yerine girerken çakılları ezdiği duyuldu, derken araba kapılan vuruldu ve bahçe patikasından ayak sesleri geldi.

Petunia Teyze, "Kapıyı aç!" diye tısladı Harry'ye.

Midesinde büyük bir sıkıntıyla, Harry kapıyı çekip açtı.

Esikte Marge Hala duruyordu. Vernon Eniste'ye çok benziyordu: Driyan, kalıplı ve mor yüzlüydü, hatta kardesininki kadar gür olmasa bile bir bıyığı da vardı. Bir elinde muazzam büyüklükte bir bavul tutuyordu, diğer kolunun altına da ihtiyar ve kötü huylu bir buldok sıkıstırmıştı.

Marge Hala, "Benim Dudd'ım nerde?" diye kükre-di. "Nerde benim canımın içi?"

Dudley holden badi badi geldi, san saçları sisman kafasına sımsıkı yapıştırılmıştı, gıdılarının altından bir papyon kravat güçbela görünüyordu. Marge Hala bavulu Harry'nin karnına doğru savurarak onun nefesini kesti, tek koluyla Dudley'yi sıkıca sardı ve yanına koca bir öpücük kondurdu.

Harry, Dudley'nin Marge Hala'ya, sadece onun sarılmalarına iyi para verdiği için tahammül ettiğini bili-32

yordu. Ayrıldıklarında Dudley tombu1 eliye elbette ki gıcır gıcır bir yirmi sterlinlik banknotu sıkı sıkıya tutmuştu.

Marge Hala, sanki o bir sapka askısıymış gibi Harry'nin yanından hızla geçerek, "Petunia!" diye haykırdı. Marge Hala ile Petunia Teyze Öpüstüler, daha doğrusu, Marge Hala koca çenesini Petunia feyze'nin yanak kemigine tosladı.

O sırada Vernon Eniste içeri girdi, kapıyı kaparken neseyle güldü.

"Çay ister misin, Marge?" dedi. "Ya Ripper m ister?"

Harry'yi holde bavulla bir basına bırakarak hep^1 sürü halinde mutfaga giderlerken, Marge Hala,

"Ripper benim fincanımdan biraz çay içebilir" dedi. Ama Harry'nin sıkâyeti yoktu, Marge Hala'dan kurtulmasını sağlayan her bahane ona uyardı. Bu yüzden bavulu üst kata, yedek yatak odasına tasımaya koyuldu, mümkün olduğu kadar uzun sürede.

Mutfaga döndüğünde, Marge Hala'ya çay ve meyveli kek ikram edilmiş d, Ripper da bir kösele gürültülü güröl+üh\ bir seyler yutuyordu. Harry, Petunia Teyze'nin, tertemiz döşemesini kirleten çay ve salya lekele-rini görünce hafifçe irkildigini fark etü. Hayvanlardan nefret ederdi o.

Vernon Eniste, "Öteki köpeHere kim bakıyor, Marge?" diye sordu.

Marge Hala, "Ah, onları Albay Fubster'a emanet ettim," di^e gürlledi. "Artık emekli, hiç degilse oyalan-i-33

çak bir seyi olur. Ama zavallı ihtiyar Ripper'ı bırakamadım. Benden uzakta kalınca özleyip dertleniyor."

Harry yerine oturunca Ripper yeniden hırlamaya başladı. Bu hırlama da Marge Hala'run ilk kez Harry'ye di ckat etmesine yol açtı.

"Ya!" dedi havlarcasma. "Hâlâ burdasın, öyle mi?"

"Evet" dedi Harry.

"Öyle nankör nankör 'evet' deme bana," diye hyrla-dı Marge Hala. "Vernon ile Petunia'nın sana bakmaları ne nimet. Ben olsam yapmazdım. Benim kapıma bırakılmış olsan, dosdogru bir yetimhaneye giderdin."

Harr'nin, Dursley'lerle yasayacağına bir yetimhanede yaşamayı tercih edeceğini söylemek için içi gidiyordu, ama Hogsmeade belgesi düşüncesi onu durdurdu. Yüzüne zorla acılı bir gülümseme yerleştirdi.

ıslah olmamışsın. Okul seni biraz adam eder diye ummustum." Çayından koca bir yudum alıp bıyığını sildi. "Onu nereye yolladım demistin, Vernon?"

Vernon Eniste hemen, "St Brutus," dedi. "Umutsuz vakalar için birinci sınıf bir kurumdur."

"Anlıyorum," dedi Marge Hala. Ve masanın karşı ucundan havladı: "St Brutus'ta sopa var mı, çocuk?"

"Sey..."

Vernon Eniste, Marge Hala'nın ardından basını ters ters aşağı yukarı salladı.

"Evet," dedi Harry. Sonra bir iş yapıyorsa tam yapması iyi olur duygusuna kapılarak ekledi: "Her zaman."

34

"Mükemmel," dedi Marge Hala. "Ben hak eden insanlara vurmamak şeklindeki bu saçma sapan çekingenliği, kaypaklığı kabul etmem. Yüz olaydan doksan dokuzunda gerekli olan iyi bir sopadır.

Sen sık sık dayak yedin mi?"

"A, evet," dedi Harry, 'hem de defalarca."

Marge Hala gözlerini kıstı.

"Sesinin tonundan hoslanmıyorum hiç, çocuk," dedi. "Yedigin dayaktan böyle kayıtsızca söz edebiliyorsan, sana yeterince sopa çekmediler demektir. Petunia, senin yerinde olsam onlara yazarım. Bu çocuğun durumunda asın siddet kullanımını onayladığını açıkça belirt."

Vernon Eniste herhalde Hanenin pazarlıklarını unutacağından endiseleniyordu ki, konuyu anında degistirdi.

"Bu sabahki haberleri dinledin mi, Marge? Kaçak mahkûma ne dersin, ha?"

Marge Hala kendini evinde hissetmeye hazırlanırken, Harry, dört numaralı evde onsuz hayatı özlediğini fark etti. Vernon Eniste ile Petunia Teyze, çoğu kez Harr/yi ayak altından çekilmeye tesvik ederlerdi, doğrusu Harry'nin de cennet canına minnetti. Öte yandan Marge Hala, Harr/yi her an gözünün önünde istiyordu ki, ıslah olması için önerilerini boru sesiyle ilan edebilsin. Harry'yi Dudley ile karşılaştırmaktan pek hoşlanır-35

di ve Dudley'ye pahalı hediyeler alırken, sanki niye hediye almadığını sorsun diye, gözlerinden ates saçarak, ona meydan okurcasına Harry'ye bakardı. Harry'yi neyin böyle kifayetsiz yaptığına ilişkin karanlık imalarda da bulunurdu.

Üçüncü gün öğle yemeginde, "Çocuk böyle oldu diye kendini suçlamamalısın, Vernon," demisti.

"Eger insanın içinde bir çürüme varsa, kimsenin elinden bir şey gelmez."

Harry dikkatim yemeğe vermeye çalıştı, ama elleri titriyordu, yüzü de öfkeden kızarmaya başlamıştı. Kendi kendine, belgeyi unutma, dedi. Hogsmeade'i düşün. Hiçbir şey söyleme. Kalkma

-

Marge Hala sarap kadehine uzandı.

"Yetistirmenin temel kurallarından biridir bu," dedi. "Köpeklerde hep görülür. Eger disi köpekte bir bozukluk varsa, yavrusunda da olur -"

Tam o anda Marge Hala'nın sarap kadehi elinde patladı. Cam parçacıkları dört bir yana uçtu, Marge Hala abuk sabuk sesler çıkardı, gözlerini kırpıstırdı, koca kırmızı yüzü sırlıklam olmuştü.

Petunia Teyze, "Marge!" diye cikledi. "Marge, iyi misin?"

Marge Hala yüzünü peçetesiyle silerek, "Endiselenecek bir şey yok," dedi. "Fazla sıkılmış olmalıyım.

Geçenlerde Albay Fubster'm evinde de aynı şeyi yaptım. Yaygaraya gerek yok;. Petunia, sıktım mı sıkardım..."

Ama hem Petunia Teyze, hem de Vernon Eniste şüpheyle Harry'ye bakıyorlardı, o da pudinginden vaz-36

geçip mümkün olduğu kadar erkenden masadan kaçmaya karar verdi.

Hole çıktığında duvara yaslanıp derin derin nefes aldı. Kontrolünü kaybedip bir şeyi patlatmayalı çok olmuştur. Bir daha böyle bir olayı kaldıramazdı. Tehlikede olan tek şey de Hogsmeade belgesi değildi - eğer bu şekilde devam ederse, Sihir Bakanlığı'yla bası derde girecekti.

Page 10

Harry hâlâ yaşça küçük bir büyücüydü, büyücülük yasaları onun okul dışında sihire başvurmasını yasaklıyordu. Sicili de pek temiz sayılmazdı. Daha geçen yaz, Privet Drive'de bir daha sihir kullanıldığı Bakanlığın kulagina çalmırsa, Harry'nin Hogwarts'tan atılacağı oldukça açıklıkla bildiren resmi bir uyarı almıştı.

Dursley'lerin masadan kalktığını duydu ve hızla yukarı çıkıp ayak altından çekildi.

Harry sonraki üç günü, Marge Hala onunla uğrasmaya girince Kendi Kendine Süpürge Bakımı Elkitabı'm düşünmek için kendini zorlaması sayesinde atlattı. Hayli ise yarıyor gibiydi, ama bakışlarının cam gibi ol-T,lasına da yol açıyordu anlaşılan, çünkü Marge Hala Harry'nin akılca normalin altında olduğu yolundaki fDKrini dile getirmeye başlamıştı.

Sonunda, en sonunda, Marge'ın konuklunun son akşamı geldi. Petunia Teyze göz alıcı yemekler yapmıştı, Vernon Eniste de birkaç sise sarap açmıştı. Harry'nin 37

kusurları hakkında tek laf edilmeden çorbalarını içip somon balıklarım yediler; limon u kremalı pastayı yerlerken, Vernon Eniste matkap yarım sirketi Grunnings hakkındaki uzun bir nutukla heprini sıkıntıdan patlattı. Derken Petunia Teyze kahve yapı. ve Vernon Eniste bir sise konyak çıkardı.

"Seni bastan çıkarabilir miyim, Marge?"

Marge Hala zaten yeterince sarap içmişti. Koskoca yüzü kıpkırmızı olmuştur.

"Öyleyse, azıcık," diye kıkır kıVu: güldü. "Ondan biraz daha fazla... birazcık daha... hal. iste."

Dudley dördüncü pasta dilimin] yiyordu. Petunia Teyze, serçe parmağı havada, kahvesv'ni yudumluyor-du. Harry aslında yok olup yatak ocesına gitmek istiyordu, ama Vernon Eniste'nin küçük gözlerinin kızgın bakışıyla karsılasınca biraz daha dayanması gerektiğini anladı.

Marge Hala dudaklarını saplatıp bos konyak kadehini yerine koyarken, "Ooh," dedi. "Nefis yemektir, Petunia. On iki köpege bakmak zorunda olduğum için normalde aksamın kızartmayla falan idare ediyorum..." Gürültüyle gegirdi, tüvit örtülü siskin kainim sıvazladı. "Pardon. Ama sağlıklı cüssede bir çocuk görmek hosuma gider," diye devam etti, Dudley'ye göz kırparak. "Sen boylu boslu, sağlam bir adam olacaksın, Dudd, baban gibi. Evet, biraz daha konyak alırım, Vernon..."

"Suna gelince -" >

Basıyla aniden Harr/yi isaret etti, Harry mic1 esinin kasıldığını hissetti. Elkitabı diye düşündü hemer:.

38

"Bunun hain, çelimsiz bir görünüşü var. Köpeklerde de olur. Geçen yıl Albay Fubster'a bir tanesini bogdurdum. Sıçan gibi bir şeydi. Cılız. Cinsi bozuk."

Harry, kitabının on ikinci sayfasını hatırlamaya çalışıyordu: Gönülsüz Geri Çeviricilere Sifa Verme Büyüsü.

"Her şey kanda biter, geçen gün de diyordum ya. Kötü kan kendini belli eder. Simdi, senin ailen aleyhinde bir şey demiyorum, Petunia" - Petunia Teyze'nin kemikli elini kendi kürek gibi eliyle oksadı, "ama kız kardesin kötü tohumdu. En iyi ailelerde bile çıkar. Sonra da bes para etmez biriyle kaçtı, iste sonucu karsınızda duruyor."

Harry gözlerini dikmiş tabagina bakıyordu, kulaklarında garip bir çınlama vardı. Süpürgenizi kuyrugundan sifaca yakalayın, diye düşündü. Ama gerisini hatırlamıyordu. Marge Hala'nın sesi, tıpkı Vernon Eniste'nin matkaplarından biri gibi, onu deliyordu sanki.

"Bu Potter," dedi Marge Hala yüksek sesle, bir yandan da konyak sisesini alıp hem bardağına biraz daha koydu, hem de masa örtüsüne biraz daha sıçrattı. "Bana ne is yaptığını hiç söylememistiniz, değil mi?"

Vernon Eniste ve Petunia Teyze son derece gergin görünüyorlardı. Hatta Dudley, ağzı açık, annesiyle babasına bakmak için gözlerini pastasından bile ayırdı.

Vernon Eniste, Harry'ye belli belirsiz bir bakış atarak, "O-çalışmazdı," dedi. "Əssizdi."

"Düşündüğüm gibi!" dedi Marge Hala, konyacı bir yudumda kafasına dikti, çenesini kol ağzına sildi. "Aylak, metelik etmez, tembel bir otlakçı -"

•39

' Delildi/' dedi Harry birden. Masaya bir sessizlik çöktü. Harry sapır sapır titriyordu. Hayatında Page 11

böyle öf-kelenmemisti.

"DAHA KONYAK!" diye haykırdı Vernon Eniste, bembeyaz olmuştı. Sisenin hepsini Marge Hala'nın kadehine bosalttı. "Sen, çocuk," diye hırladı Harry'ye. "Yatagına, hadi -"

"Hayır, Vernon," diye hıçkırdı Marge Hala, elini havaya kaldırdı, minik kanlı gözlen Harry'ye dikilmisti. "Devam et, çocuk, devam et. Anne babanla gurur duyuyorsun, öyle mi? Gidip kendilerini bir araba kazasında öldürtüyorlar (sarhostular herhalde) -"

Kendini bir anda ayağa dikilmis bulan Harry, "Araba kazasında ölmediler!" dedi.

"Araba kazasında öldüler, seni pis küçük yalancı ve seni bu namuslu, çalışkan insanların basına yük olmaya bıraktılar" diye feryadı bastı, öfkeyle sismisti. "Sen küstah, nankör küçük -"

\ na Marge Hala birden konuşmayı kesti. Bir an için söyleyecek söz bulamamıştı sanki. Sisiyor gibiydi, ifade edilemez bir kızgınlıkla - ama sismesi durmuyordu. Koca kırmızı yüzü genişlemeye başladı, minik gözleri yerinden ugradı, ağı da konuşamayacak kadar gerildi. Bir saniye sonra tüvit ceketinin birkaç düğmesi yerlerinden fırlayıp duvarlardan sekti - dev bir balon gibi sinyordu, göbegi tüvit kemerinden kurtulmuştu, parmaklarının her biri salam rulosu gibi olmuştı...

Onun bedeni iskemlesinden tavana doğru yükselmeye başlarken, Vernon Eniste ve Petunia Teyze aynı

40

anda "MARGE!" diye feryadı bastılar. Artık Marge Hala yusuvarlak olmuştı, domuz gözlü bir cankurtaran samandırasına benziyordu, havada süzülüp inme inmiş gibi sesler çıkarırken elleriyle ayakları garip bir şekilde iki yana açılmıştı. Ripper kayarak odaya girdi, deli gibi havladı.

"HAAYIIIR!"

Vernon Eniste, Marge'm ayaklarından birini yakalayıp onu yeniden aşağı çekmeye çalıştı, az daha o da havalanıyordu. Bir saniye sonra Ripper ileri atlayıp dislerini Vernon Eniste'nin bacağına geçirmisti.

Harry, kimse onu durduramadan yemek odasından çılgın gibi çıktı, merdivenlerin altındaki dolaba yöneldi. O yaklaşıırken, dolap kapısı sihirli bir şekilde açıldı. Birkaç saniyede sandığım, güçlkle de olsa, ön kapıya tasıdı. Yukarı fırladı ve kendini yatağın altına atarak gevsek tahtayı çıkardı, kitapları ve doğum günü arma-ganlarıyla dolu yastık kılıfını aldı. Sürünerek çıktı, Hedwig'in bos kafesini kapı, aşağıya, sandığının yanına kostu. Tam o sırada Vernon Eniste, pantolonunun bir paçası kan içinde ve parçalanmış, yemek odasından dışarı fırladı.

"ÇABUK BURAYA GEL!" diye böğürdü. "BURAYA DÖN, DÜZELT ONU!"

Ama Harry'yi tepeden tırnaga pervasız bir öfke bürümüştü. Sandığını bir tekmede açtı, asasını çıkardı ve Vernon Eniste'ye doğrulttu.

Soluk soluğa, "Hak etti bunu," dedi. "Layığını buldu. Benden uzak dur."

41

El yordamıyla arkasında kapının kilidini aradı. "Ben gidiyorum," dedi. "Artık canıma yetti." Bir an sonra karanlık, sessiz sokaktaydı, kolunun altında Hedwig'in kafesi, ağır sandığını sürüklüyordu.

42

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hızır Otobüs

Harry birkaç sokak uzaklastıktan sonra Magnolia Crescent'te alçak bir duvarın dibine yığıldı.

Sandığını çekerken harcadığı çabadan dolayı soluk soluga kalmıştı. Orada öyle, sessizce oturdu.

Kanı hâlâ beynindeydi, kalbinin deli gibi çarpışını dinliyordu.

Ama karardık sokakta on dakika kadar tek başına durduktan sonra, içinde yeni bir duygu kabardı: panik. Hangi açıdan bakarsa baksın, daha önce kendini hiç böylesine kötü bir açmazda bulmamıştı.

Tek başına karanlık Muggle dünyasında mahsur kalmıştı ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Daha da beteri, az önce okkalı bir büyü yapmıştı, bu da kesinlikle Hogvarts'tan atılacağı anlamına geliyordu. Genç Yasta Büyücülüğün Kısıtlanması Kararnamesi'ni öyle bir ihlal etmişti ki, şimdi o burada otururken Sihir Bakanlığı temsilcilerinin üzerine çullanmamasına sasiyordu.

Harry ürperdi ve Magnolia Crescent'ı gözleriyle taradı. Ona ne olacaktı şimdi? Tutuklanacak mıydı, yoksa büyücülük dünyasından bütün bütüne dışlanacak mı-43

Page 12

di? Ron'la Hermione'yi düşündüğünde içi adamakıllı burkuldu. Suçlu olsa da olmasa da Ron'la Hermione'nin ona böyle bir durumda yardım etmek isteyeceklerinden emindi. Ama ikisi de yurtdışındaydı ve Hedwig olmadığından onlarla irtibat kurmak mümkün değildi.

Yanında Muggle parası da yoktu. Sandığının dibindeki para kesesinde biraz büyücü altını vardı, ama annesinin ve babasının ona bıraktığı servetin geri kalanı Londra'daki Gringotts Büyücüler Bankası'nda bir kasadaydı. Sandığını çeke çeke ta Londra'ya götürmesine imkân yoktu. Tabii eğer...

Hâlâ elinde tuttuğu asasına baktı. Eger zaten okuldan atılmışsa (şimdi kalbi acı verecek kadar hızla çarpıyordu), biraz daha büyü yapmasının bir zararı olmazdı herhalde. Baba yadigârı Görünmezlik Pelerini yanındaydı - sandığa büyü yapıp tüy gibi hafifletirse, süpürgesine bağlasa ve üzerine Pelerin'i geçirip Londra'ya uça ne olurdu sanki? O zaman kasasından parasının geri kalanını alabilir ve... dışlanmış biri olarak hayatına başlayabilirdi. Korkunç bir tablo, ama bu duvarın dibinde de sonsuza kadar oturamazdı ya. Yoksa Muggle polisine gecenin yarısında bir sandık dolusu büyü kitabı ve bir süpürgeyle dışarıda ne işi olduğunu açıklamak zorunda kalabilirdi.

Harry yine sandığının içindekileri karıştırıp Görünmezlik Pelerini'ni aramaya koyuldu - ama daha Pelelin'i bulamadan, aniden doğruldu ve bir kez daha etrafına bakındı.

44

Ensesindeki tuhaf bir ürperti Harry'de gözetlendiği duygusunu uyandırmıştı. Ne var ki, sokak bombostu ve büyük, kare biçimindeki evlerin hiçbirinde ısık yanmıyordu.

Yeniden sandığına eğildi, ama neredeyse eğilir eğilmez, eli asasında, tekrar ayaga dikildi. Bir şey duymaktan çok, bir şey hissetmişti: Birisi ya da bir şey arkasındaki çitle garaj arasındaki dar boşlukta duruyordu. Harry gözlerini kısarak karanlık sokaga baktı. O şey bir hareket etse, sokak kedisi mi yoksa baska bir şey mi, anlayacaktı.

Harry, "Lumos," diye fısıldadı ve asasının ucunda gözlerini kamastıran bir ısık belirdi. Asayı basının üstüne kaldırıncaya iki numaranın çakıllı çimentodan duvarı birden aydınlandı. Garaj kapısı parlaklaştı ve Harry tam ikisinin ortasında çok büyük bir şeyin heybetli silüetini apaçık gördü.

Kocaman, ısıl ısıl gözleri vardı.

Harry irkilip geriledi. Ayakları sandığa çarptı, tökezledi. Düşüsünü kesmek için kolunu savururken asası elinden fırladı ve Harry olanca ağırlığıyla suyuoluna yığıldı.

Sagır edici bir GÜM sesi duyuldu ve Harry ansızın ortaya çıkan kör edici ısıktan korunmak için ellerini kaldırıp gözlerine siper ettiT..

Bir çılgılık atarak arkasındaki kaldırıma doğru yuvarlandı. Tam zamanında. Bir saniye sonra devasa bir çift tekerlek ve far, kulak tırmalayan bir frenle' Harry'nin az önce yattığı yerde durdu. Harry basını kaldırdığında tekerlek ve farların üç katlı, iflah olmaz 45

derecede mor bir otobüse ait olduğunu gördü. Otobüs adeta orada bitivermişti. Ön camında altın harflerle Hz-zır Otobüs yazıyordu.

Harry bir an için d   sten dolayı sersemledim mi acaba diye merak etti. Derken otobüsten mor üniformalı bir bile   i çıktı ve yüksek sesle gecenin karanlığına dogru konusmaya basladı.

"Mahsur kalmıs cadıların ve büyücülerin acil durum tasıtı Hızır Otobüs'e hos- geldiniz. Asanızı tuttuğunuz elinizi uzatın, otobüse atlayın, sizi istediginiz yere götürelim. Benim adım Stan Shunpike, bile   iniz

//

Bile   i lafını yanda bıraktı. Hâlâ yerde oturmakta olan Harry'yi yeni g  rm  st  . H  r  y asasını tekrar eline alıp zar zor ayağa kalktı. Yakından bakınca Stan Shun-pike'ın kendinden yalnızca birkaç yas büyük oldugunu gördü; en fazla on sekizinde ya da on dokuzundaydı.   ri, kepçe kulakları ve epeyce sivilcesi vardı.

"Yerde naapıyodun    le?" dedi Stan, profesyonel tavrını bir kenara bırakarak.

"D  st  m," dedi Harry.

Kıs kıs gülüp, "Ne diye d  st  n ki?" dedi Stan.

"Bilerek d  smedim," dedi Harry, bozularak. Kotunun bir dizi yırtılmıştı ve d  s  s  n   kesmek için kullandığı eli kanyordu. Birden niye d  st  g  n   hatırladı ve dönüp garajla   it arasındaki dar yola

baktı. Hızır Oto-b  s'  n farlarıyla apaydınlık olan yol bostu.

"Nereye bakıyosun?" dedi Stan.

"Büyük, siyah bir sey vardı," dedi Harry, kendin-

46

den pek emin olmadan boslugu isaret ederek. "Köpek gibi bir sey... ama dev gibi..."

Dönüp Stan'e baktı. Stan'in agzı hafifçe açıktı. Harry tedirginlik içinde, Stan'in gözlerinin alnındaki yara izine kaydığını gördü.

"O basındaki de ne    le?" dedi birden Stan.

"Hiç," dedi Harry hemen, yara izini sa  ıyla örterek. Sihir Bakanlığı onu arıyorsa, islerini kolaylaştırmak istemiyordu.

"Adın ne?" diye üsteledi Stan.

"Neville Longbottom," dedi Harry, aklına gelen ilk ismi söyleyerek. "Ee - bu otobüs," diye devam etti hiç beklemeden, Stan'in dikkatini baska yere çekmeyi umarak, "her yere gider mi demistin?"

"Tabii," dedi Stan gururla, "nereye istersen. Karada olsun da. Suda bes para etmez. - Baksana,"

dedi yine s  pheci bir ifadeyle, "bize sinyal gönderdin, di mi? Asam kaldırıp, di mi?"

"Evet," dedi Harry hemen. "Baksana, Londra'ya gitmek ne l ^dar tutar?"

"On bir Sickle," dedi Stan, "ama on    e sıcak çikolata da veriyoruz, on beseyse ^bi sise sıcak suyla istediin renk dis fırçası ahyosun."

Harry bir kez daha sandığını karıştırıp para kesesini çıkardı ve Stan'in eline bir miktar g  m  s bıraktı. Sonra Stan'le birlikte Harry'nin sandığını ve onun üstünde dengede duran Hedwig'in kafesini kaldırıp otobüsün basamaklarından çıkardılar.

   eride koltuk yoktu; onun yerine, perdeli pencere-

47

lerin yanında yarım düzine kadar piring somya duruyordu. Bütün yatakların \anmdaki mesnetlerde yanan mumlar, ahsap kaplı duvarları aydınlatıyordu. Otobüsün arkasında, gece takkesi giymis bir büyücü, "Sag ol, ama simdi olmaz, s  l  k tursusu kuruyorum/" dedi ve uykusunda döndü.

"Sen suraya geç," diye fısıldadı Stan. Harry'nin sandığını, direksiyonun önünde rahat bir koltukta oturan sof  r  n tam arkasındaki yatagın altına tıktı. "Bu sof  r  m  z, Ernie Prang. Ern, bu Neville

Longbottom."

Çok kalın camlı bir gözlük takmış yaşlı bir büyücü olan Ernie Prarig, Harry'yi başıyla selamladı.

Harry yine tedirgin tedirgin perçemim düzeltip yatağının üstüne oturdu.

Stan, Ernie'nin yanındaki koltuga oturup, "Hadi gazla, Ern," dedi.

Yine muazzam bir GÜM sesi çıktı ve Harry kendini yatağa yapışmış buldu, Hızır Otobüs'ün hızıyla arkaya doğru fırlamıştı. Doğrularak karanlık pencereden dışarı baktı ve şimdi bambaska bir caddede gittiklerini gördü. Stan, Harry'nin yüzündeki afallamış ifadeyi büyük bir keyifle izliyordu.

"Sen bize sinyal göndermeden önce burdaydık iste," dedi. "Nerdeyiz, Ern? Galle/de bi yerde mi?"

"Haa," dedi Ernie.

"Nasıl oluyor da Muggle'lar otobüsü duymuyor?" dedi Harry.

"Onlar mı?!" dedi Stan küçümseyen bir tavırla. "Onlar doğru dürüs dinlemezler, di mi? Doğru dürüs

48

bakmazlar da ayrıca. Hiçbisiyin farkına varmaz onlar."

"Gidip Madam Marsh'ı uyandırsan iyi olur, Stan," dedi Ern. "Bir dakika içinde Abergavenny'de olacağız."

Stan, Harry'nin yatağını geçip dar bir tahta merdivenden yukarı çıkarak gözden kayboldu. Harry hâlâ pencereden dışarı bakıyor, kendini anbean daha da tedirgin hissediyordu. Ernie direksiyon kullanma konusunda ustalasmışa benzemiyordu. Hızır Otobüs kaldırırna çıkıp duruyor, ama hiçbir seye çarpmıyordu; o ge-1 irken sıra sıra sokak lambası, posta kutusu ve çöp bidonu çil yavrusu gibi dağılıyor, o geçtikten sonra yine yerlerine dönüyorlardı.

Stan arkasında seyahat pelerinli, hafiften yeşil bir cadıyla döndü.

"Öste geldik, Madam Marsh," dedi neseyle. Ern frene asıldı ve yataklar otobüsün içinde yarım metre kadar öne kaydı. Madam Marsh ağzına bir mendil tıkıştırarak basamaklardan düşse kalka indi. Stan

arkasından onun çantasını attı ve kapıları çarparak kapadı; yine GÜM diye bir ses çıktı ve dar bir tasra yolunda yıldırım gibi gitmeye başladılar. Ağaçlar hoplayarak yollarından çekiliyordu.

Harry sürekli GÜM'leyen ve yüz millik sıçramalar yapan bir otobüste olmasa da uyuyamazdı.

Basına neler geleceğim ve Dursley'lerin Marge Hala'yı tavandan indirmeyi becerip beceremediklerini düşünmekten kendini alıkoyamıyor, midesi bulanıyordu.

Stan bir Gelecek Postası çıkarmış, dili dislerinin ara-

49

sında, onu okuyordu. Uzun, çitilemiş saçlı, çökük yüzlü bir adamın fotoğrafı Harry'ye birinci sayfadan yavaşça göz kırptı. Adam Harry'ye tuhaf bir biçimde tanıdık geliyordu.

"O adam!" dedi Harry, dertlerini bir an için unutarak. "Muggle haberlerine çıkmıştı!"

Stanley birinci sayfaya göz atıp kıkırdadı.

"Sirrus Black," dedi, basını evet anlamında sallayarak. "Tabii Muggle haberlerine çıkar, Nevüle.

Hiçbisi-den haberin yok galba senin..."

Harry'nin bos bos baktığım görünce üstünlük taslar bir tavırla güldü, birinci sayfayı çıkarıp Harry'ye uzattı.

"Daha çok gaste okuman lazım, Nevilîe."

Harry gazeteyi mum ışığına doğru kaldırıp okumaya başladı:

BLACK HÂLÂ YAKALANAMADI

Sihir Bakanhğı'mn bugün yaptığı açıklamaya göre, muhtemelen simdiye dek Azkaban kalesine kapatılmış en rezil tutsak olan Sirius Black, hâlâ yakalanamadı.

Sihir-Bakanı Cornelius Fudge bu sabah yaptığı açıklamada, "Black'i yeniden yakalamak için elimizden geleni yapıyor ve büyücü toplumundan sakın olmalarını rica ediyoruz," dedi.

Yudge, Muggle Basbakanı'nı krizden Mberdar ettiği için Uluslararası Sihirbazlar Federasyonu'nun bazı üyelerince sert bir şekilde eleştiriliyor.

Fudge sinirli bir tavırla, "Ama bunu yapmak zorundaydım sonuçta," dedi. "Black deli. Is'ter Muggle olsun

50

ister büyü dünyasından biri, karsısına çıkan herkes için büyük bir tehlike oluşturun.

Basbakan'dan Black'in gerçek kimliği hakkında kimseye tek kelime etmeyeceği konusunda güvence aldım. Zaten söylese de kim inanır ki?"

Muggle'lara Black'in tabanca (Muggle'lann birbi'-lerini öldürmede kullandıkları bir tür metal asa) tasıd gı söylendi. Büyücü t'oplumuysa, Black'in on iki yıl önce on üç kişiyi tek bir lanetle öldürdüğündeki gibi bir kctli-amin korkusuyla yaşıyor.

Harry, Sirius Black'in çökük yüzünün canlı görünen yegâne bölgesi olan gölgeli gözlerinin içine baktı. Simdiye kadar hiç vampirle karşılaşmamış, ama Karanlık Sanatlara Karsı Savunma derslerinde resimlerini görmüştü ve Black mum gibi beyaz teniyle tam bir vampire benziyordu.

Harry'nin haberi okumasını izleyen Stan, "Korkunç bisi, di mi?" dedi.

"On üç kişiyi mi öldürmüs?" dedi Harry, sayfayı Stan'e uzatarak. "Tek bir lanetle, ha?"

"Evet," dedi Stan. "Hem de sahitlerin önünde falan. Güpegündüz. Ortalık baya bi karışmıştı, di mi Ern?"

"Haa," dedi Ern kasvetli kasvetli.

Stan, elleri arkasında, Harry'yi daha iyi görebilmek için koltugunda döndü.

"Black, Kim-Olduunu-Bilirsin-Sen'in önemli des-"ekçilerindendi," dedi.

"Ne, Voldemort'un mu?" dedi Harry düşünmeden.

51

Stan sivilcelerine kadar bembeyaz kesildi; Ern direksiyonu öyle hızlı çevirdi ki, bu defa bir çiftlik evi otobüsün önünden kaçmak için olduğu gibi kenara sıçramak zorunda kaldı.

"Kafana saksı falan mı düştü senin?" diye viyakladı Stan. "Ne diye ismini söylüyorsun k\7"

"Affedersiniz," dedi Harry te.ksla. "Affedersiniz, unuttum -"

"Unuttun mu?!" dedi Stan tel »izce. "Üff, kalbim ööle bi atıyo ki..."

"Yani - yani Black, Kim-Oldug unu-Bilirsin-Sen'in destekçisiymis, öyle mi?" diye özü: dilercesine lafını düzeltti Harry.

Page 15

"Evet," dedi Stan, hâlâ gögst nü sıvazlayarak. "Evet, dogru. Kim-Olduunu-Bilirsin-fen'le çok yakınmış diyolar... neyse, küçük 'Arry Potter, Kim-Olduunu-Bilirsin-Sen'e gününü gösterince" - o sırada Harry yine tedirgin bir halde perçemini düzeltti - "Kim-Olduunu-Bilirsin-Sen'in bütün müritleri birer birer avlandı, di mi Ern? Çogu zaten biliyordu islerinin bittigini, kusu kusu geldiler.

Ama Sirius Black ööle yapmadı. Kim-Oldu-unu-Bilirsin-Sen basa geçse, onun saakolu olcaanı dü-sünüyomus diye duydum.

"Neyse, Black'i Muggle'larla dolu bi caddenin ortasında kısıtıyolar, o da esasını çekip caddenin yansını havaya uçuruyo. Bi büyücü ve o sırada orda olan on iki Muggle hapy yutuyo. Dehset, di mi?

Bi de Black ondan soora naapıyo biliyo musun?" diye dramatik bir adayla fısıldadı Stan.

"Ne?"

"Gülüyo," dedi Stan. "Orda ööle durup gülüyo. Sihir Bakanlığı'ndan destek kuvvetleri gelince de kusu kusu gidiyo onlarla, bu arada da katıla katıla gülmeye devam ediyö. Deli çünkü, di mi Ern?"

Deli, di mi?"

"Azkaban'a gittiginde deli degildiyse de, simdi olmustur," dedi Ern sıkıntılı bir sesle. "O yere adım atacaguma kellemi keserim. Gerçi, yanlış anlama... yaptığından sonra, hak etti bunu..."

"Olayın üstünü örtmek için baya bi ugrastılar, di mi Ern?" dedi Stan. "Koca bi cadde havaya uçuyo, o kadar Muggle ölüyo falan. Nooldu demislerdi, Ern?"

"Gaz patlaması," diye hırıldadı Ernie.

"Simdi de dışarda," dedi Stan, Black'in gazete fo-tografındaki kupkuru suratını inceleyerek. "Daa önce Azkaban'dan kaçan olmamış*! hiç, di mi Ern? Nası yaptı, hiç kafam basmıyo. Korkutucu, di mi? Gerçi o Azka-ban muhafızlarına karşı pek sansı yok bence, ha Ern?"

Ernie birden ürperdi.

"Baska bir seyden bahsetsene, Stan, haydi aslanım. O Azkaban muhafızları tüylerimi diken diken ediyor."

Stan gazeteyi isteksizce bir kenara bıraktı. Harry de Hızır Otobüs'ün penceresine yaslandı. Kendini daha da kötü hissediyordu. Stan'in birkaç gece sonra yolcularına neler anlatacağını hayal etmekten de kendini alamıyordu.

"Su 'Arry Potter'ı duydun, di mi? Halasım uçurmuş havaya yav! Geçende burda bizlt ydi, Hızır Otobüs'te, di mi Ern? Kirisi kırmaya çalışıyodu..."

Harry de tıpkı Sirius Black gibi büyücü yasalarını çiğnemisti. Marge Hala'yı sisirmek onu Azkaban'a gönderecek kadar kötü bir suç muydu? Harry büyücü hapishanesi hakkında .hiçbir sey bilmiyordu, ama orası hakkında konuşan herkesin ses tonunda aynı korku vardı. Daha geçen yıl Hogvvarts bekçisi Hagrid orada iki ay geçirmisti. Harry, Hagrid'e nereye gideceğini söylediklerinde yüzüne yerlesen dehset ifadesini kolay kolay unutamayacaktı. Üstelik Hagrid, Harry'nin tanıdığı en cesur insanlardan biriydi.

Hızır Otobüs karanlığın içinde çalıları ve direkleri, telefon kulübelerini ve ağaçları etrafa saçarak yoluna devam etti, Harry de kustüyü yatağında sessiz ve perisan bir halde yattı. Bir süre sonra, Harry'nin sıcak çikolata için gereken parayı verdiği Stan'in aklına geldi, ama tam servis yaparken otobüs birdenbire Angle-sea'den Aberdeen'e sıçrayınca çoğunu Harry'nin yastığının üstüne döktü.

Arada bir, gecelikli ve terlikli bir büyücü ya da cadı alt kata geliyor, otobüsten iniyordu. Hepsi de inmekten çok memnun görünüyordu.

Sonunda otobüste yolcu olarak bir tek Harry kaldı.

"Pekâlâ, Neville," dedi Stan, ellerini çırparak. "Londra'da nereye?"

"Diagon Yolu," dedi Harry.

"Tamam," dedi Stan, "sıkı tutun o zaman..."

GÜM

Charing Cross Caddesi'nde yıldırım hızıyla ilerli-yorlardı.'Harry doğrulup binaların ve bankların otobüsün önünden kıl payı kaçmalarını izledi. Gökyüzünün

rengi açılmaya başlamıstı. Bir iki saat ortalıkta görün-meyecek, açılır açılmaz Gringotts'a gidecek,

sonra da yola koyulacaktı - ama nereye, kendi de bilmiyordu.

Ern frenlere asıldı ve Hızır Otobüs küçük ve derme çatma bir meyhanenin önünde durdu. Bu, arkasında Diagon Yolu'na sihirli bir geçiş bulunan Çatlak Kazan'di.

"Tesekkürler," dedi Harry, Ern'e.

Basamaklardan aşağı atlayıp, Stan'e saldı ve Hedwig'in kafesini kaldırıma indirmesinde yardımcı oldu.

"Eh," dedi Harry, "hosça kal!"

Ama Stan onunla ilgilenmiyordu. Otobüsün kapısının agzında durmuş, faltası gibi gözlerle Çatlak Kazan'ın kafir anlık girişine bakıyordu.

"Öste buradasın, Harry," dedi bir ses,

Harry daha arkasını dönmeden, omzunda bir el hissetti. Aynı anda Stan'in seslendiğini duydu:

"Vay canına! Ern, çabuk buraya gel! Çabuk!"

Harry omzundaki elin sahibine baktığında basından aşağı kaynar sular bosandı - gidip Sihir Bakanı Corneius Fudge'ın ta kendisine toslamıştı.

Stan kaldırıma, hemen onların yanına atladı.

"Neville'e nasıl hitap ettiniz, Bakanım?"Medi heyecanla.

Uzun, ince çizgili bir pelerin giymiş, tombalak, ufak tefek bir adam olan Fudge, üsümüs ve yorgun görünüyordu.

"Neville mi?" dedi. "Bu Harry Potter."

55

"Biliyordum!" diye bağırды Stan neşeyle. "Ern! Ern! Bil bakalım Neville kimmiş, Ern! 'Arry Potter'mıs! Yara izini görebiliyorum!"

"Evet," dedi Fudge, durumu tartarak. "Hızır Oto-bü'ün Harry'yi almasına çok memnun oldum, ama srndi onunla Çatlak Kazan'a girmemiz gerekiyor..."

Fudge, Harry'nin omzunu daha sıkı tutup onu Çatlak Kazan'a doğru yönlendirdi. Kapı aralığından, barın arkasında elinde bir fener bulunan, kambur duruşlu biri görünüyordu. Mekânın pörsük derili, dissiz sahibi Tom'du bu.

"Onu bulmussunuz, Bakanım!" dedi Tom. "Bir şey arzu eder misiniz? Bira? Brendi?"

"Belki bir demlik çay," dedi Fudge. Hâlâ Harry'nin omzunu bırakmamıştı.

Arkalarından sürtünme ve öföldeme sesleri geldi ve içeri Stan'le Ern girdi. Harry'nin sandığını ve Hed-wig'in kafesini taşıyorlar, etraflarına heyecanlı heyecanlı bakıyorlardı.

Stan, Harry'ye parlayan gözlerle bakarak, "Ne diye bize kim olduğunu söylemedin, Neville, ha?"

dedi. Bu arada Ernie baykusu andıran suratıyla Stan'in omzunun üstünden sahneyi ilgiyle izliyordu.

"Bir de özel konuk salonu rica edeceğiz, Tom," dedi Fudge anlamlı anlamlı.

Tom, Fudge'ı barın arkasındaki geçide götürürken, Harry de Stan'le Ern'e perisan bir sesle, "Hosça kalın," dedi.

"Hosça kal, Neville!" diye seslendi Stan.

56

Fudge, Harry'yi Tom'un fenerinin ışığında dar geçitten yürüttü. Az sonra küçük bir salona girdiler.

Tom parmaklarını sıkılat ve aniden ızgarada bir ateş yanmaya başladı. Tom eğilip selam vererek odadan çıktı.

Fudge ateşin yanında bir sandalyeyi göstererek, "Otur, Harry/" dedi.

Harry oturdu. Ateşin parlaklığına rağmen tüyleri diken dikendi. Fudge ince çizgili pelerini çıkarıp

bir kenara attı, sonra da sise yesili takım elbisesinin pantolonunu çekistirip Harry'nin karsısına oturdu.

"Benim adım Cornelius Fudge, Harry. Sihir Baka-ru'yım."

Harry bunu zaten biliyordu elbette; Fudge'ı daha önce bir kez görmüştü. Ama o sırada babasının Görün-mezlik Pelerini'ni giymis olduğu için, Fudge'ın bunu bilmemesi gerekiyordu.

Hancı Tom yeniden içeri girdi. Gece kıyafetinin üstüne bir önlük takmıştı ve bir tepsinin içinde çayla sıcak ekmek taşıyordu. Tepsiyi Fudge'la Harry'nin arasındaki masaya i,~>yup salondan çıktı, kapıyı da arkasından kapattı.

Page 17

"Evet, Harry," dedi Fudge, bir taraftan çay koyarak. "Hepimizi zor duruma düşürdüğünü söylemeliyim. Teyzenle enistenin evinden öyle kaçıp gitmek! Sandım ki... ama sag salim buradasın, önemli olan da bu."

Fudge sıcak bir ekmek üzerine tereyağı sürüp tabağı Harry'nin önüne itti.

"Ye biraz, Harry, yürüyen bir ölüye benzemisin. Pekâlâ... Miss Marjorie Dursley'nin sisirilmesi olayını

57

hallettigimizi duymak hosuna gider herhalde. Büyü Kazalarını Düzeltme Dairesi'rfın iki üyesi birkaç saat önce Privet Drivo'a gönderildi. Miss Dursley'nin havası indirildi ve hafızası degistirildi. Olayı hiç hatırlamıyor. Böylece mesele kapandı, kimse de zarar görmedi."

Fudge fincanının üzerinden Harry'ye, en sevdiği yegenini süzen bir amca gibi baktı. Kulaklarına inanamayan Harry konuşmak üzere agzını açtı, ama aklına söyleyecek hiçbir sey gelmeyince yeniden kapattı.

"Ne o, teyzenle enistenin tepkisinden mı kaygılanıyorsun?" dedi Fudge. "F-h, ikisinin de son derece kızgın olduğunu inkâr etmeyeceğim, Harry. Ama Noel'i ve Paskalya'yı Hogwarts'ta geçirmen şartıyla gelecek yaz seni almaya hazırlar."

Harry'nin dili çözüldü.

."Ben Noel ve Paskalya tatillerinde hep Hogwarts'ta kalıyorum zaten/' dedi. "Ve bir daha da hiç Privet Dri-ve'a dönmek istemiyorum."

"Yapma ama, eminim biraz sakinlestikten sonra fikrin degisecek," dedi Fudge endiseli bir ses tonuyla. "Ne de olsa onlar ailen, Harry ve eminim birbirinizi çok seviyorsunuz... seyy, yani çok derinden derine."

Harr/nin aklına Fudge'a isin aslını anlatmak gelmedi. Hâlâ kendisine ne olacağını öğrenmeyi bekliyordu.

"Geriye kalan tek sey," dedi Fudge, kendisine ikinci bir tereyagh ekmek hazırlayarak, "tatilinin son iki haftasını nerede geçireceğine karar vermek. Benim önerim burada, Çatlak Kazan'da bir oda tutup -"

58

"Bir dakika/' diye lafını kesti Harry. "Peki ya cezam?"

Fudge ona gözlerini kırpıstırdı.

"Ceza mı?"

"Yasaları çignedim!" dedi Harry. "Genç Yasta Büyücülüğün Kısıtlanması Kararnamesi!"

"Canım, seni öyle ufacık bir sey için cezalandıracak degiliz ya!" dedi Fudge, elindeki ekmeği sabırsızca sallayarak. "Bir kazaydı! Sırf halalarını sisirdiler diye insanları Azkaban'a göndermeyiz biz!"

Ama bu, Harr/nin geçmiste Sihir Bakanlığı'yla yasadıklarına pek uyan bir durum degildi.

"Geçen yıl bir ev cini enistemin evinde bir puding patlattı diye resmi bir ihtar aldım!" dedi Harry

kaslarını çatarak. "Sihir Bakanlığı orada bir kez daha büyü yapılırsa Hogwarts'tan atılacağımı söylemişti!"

Harr/nin gözleri onu yanıltmıyorsa, Fudge birden biraz sarsaklasmıstı.

"Sartlar degisir, Harry... sunu da dikkate almalıyız ki... su anki iklimde... e ahlmayı'z'stemi/orstm herhalde?"

'Tabii ki istemiyorum/' dedi Harry.

"Eh, o zaman neyi tartışıyoruz?" dedi Fudge, sen bir kakhaha atarak. "Simdi sen bir ekmek al, Harry. Ben de gidip bakayım, Tom'un senin için bir odası var mıymıs/" * .

Fudge odadan çıktı ve Harry arkasından bakakaldı. Son derece tuhaf bir seyler dönüyordu ortada.

Fudge madem yaptıkları için Harry'yi cezalandırmayacak, niye Çatlak Kazan'da onu beklemisti?

Hani düşünüyor-

59

du da, herhalde genç yasta büyü yapma olaylarıyla ilgilenmek Sihir Bakanı'nın kendisine düşmezdi.

Fudge yanında hancı Tom'la geri döndü.

Page 18

"On bir numaralı oda bos, Harry," dedi Fudge. "Çok rahat edeceğini sanıyorum. Senden bir tek sey istiyorum, Harry, eminim anlayışla karşılayacaksınız: Senin Muggle Londra'sında dolasmanı istemiyorum, oldu mu? Diagon Yolu'ndan çıkma. Ve her gece karanlık basmadan buraya döneceksin. Eminim anlıyorsun-dur. Tom benim için sana göz kulak olacak."

"Tamam," dedi Harry ağır ağır, "ama niye -?"

,"Seni yeniden kaybetmek istemeyiz, degil mi?" dedi Fudge, candan bir kakhahayla. "Yo, yo... nerede oldugunu bilmemiz daha iyi... yani..."

Fudge yüksek sesle gırtlığını temizledi ve ince çizgili pelerinini aldı.

"Eh, ben artık gideyim, yapacak is çok."

"Black'le ilgili bir, gelisme var mı?" diye sordu Harry.

Fudge'in parmakları pelerininin gümüşü ipliklerinden kaydı.

"Ne, ne? Ha, duydun demek - sey, su anda bir sey yok, ama an meselesi. Azkaban muhafızları simdiye kadar hiç basarisızlığa ugramadılar... ve daha önce onları hiç böyle öfkeli görmemistim."

Fudge hafifçe omuz silkti.

"Peki, hoşça kal."

Elini uzattı, onun elini sıkarken Harry'nin aklına birden bir fikir geldi.

60

"Sey - Bakanım? Bir sey sorabilir miyim?"

"Elbette," dedi Fudge gülümseyerek.

"Sey, Hogwarts'ta üçüncü sınıfların Hogsmeade'i ziyaret etmesine izin veriliyor, ama teyzemle enistem izin belgemi imzalamadılar. Siz imzalayabilir misiniz acaba?"

Fudge rahatsız olmusu benziyordu.

"Ah," dedi. "Hayır, hayır, kusura bakma Harry, ama ben senin ebeveynin ya da velin degilim -"

"Ama siz Sihir Bakanı'siniz," dedi Harry hevesle. "Eger siz bana izin vererseniz -"

"Hayır, kusura bakma Harry, ama kurallar böyle," dedi Fudge kararlı bir tavırla. "Belki Hogsmeade'e

gelecek yıl gidebilirsin. Aslında, bana sorarsan, gitme daha iyi... evet... eh, ben gideyim. İyi tatiller, Harry."

Fudge son bir kez gülümsedikten ve Harry'nin elini sıktıktan sonra odadan çıktı. Tom, Harry'ye gülümseyerek yanına geldi.

"Lütfen beni takip edin, Mr Potter," dedi. "Eşyalarınızı yukarı çıkardım bile..."

Harry, Tom'un pesinden sık bir tahta merdiveni çıktı ve kapısında pirinç rakamlarla on bir yazan bir odaya geldi. Tom kapıyı açtı.

Öçeride çok rahat görünen bir yatak, iyi cilalanmış meseden eşyalar ve coskuyla cıtırdayan bir ateş vardı. Ve dolabın üstünde de -

"Hedwig!" dedi Harry, heyecandan soluğu kesilerek.

Kar beyaz baykus gagasını tıkrırdattı ve uçup Harry'nin koluna kondu.

61

"Çok akıllı bir baykusunuz var/" dedi Tom gülerek. "Siz geldikten beş dakika sonra o da geldi. Bir şeye ihtiyacınız olursa, istemekten çekinmeyin, Mr Potter."

Eğilip selam verdi ve odadan çıktı.

Harry uzun süre yatağının üstünde oturup dalgın dalgın Hedwig'i oksadı. Pencereden görünen gökyüzü hızla koyu kadife maviden soğuk çelik grisine, sonra da alfan benekli bir pembeye döndü.

Harry yalnızca birkaç saat önce Privet Drive'dan ayrıldığına, okuldan atılmadığına ve şimdi önünde Dursley'lerden uzak iki hafta bulunduguna inanmakta güçlük çekiyordu.

"Çok garip bir geceydi, Hedwig," dedi esneyerek.

Ve gözünü bile çıkarmadan, yastıklarının üzerine yığılıp uykuya daldı.

62

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Çatlak Kazan

Harry'nin bu tuhaf yeni özgürlüğüne alışması birkaç gününü aldı. Daha önce hiç istediği saatte kalkmamış, istediği şeyi yememisti böyle. Şimdi Diagon Yolu'ndan çıkmadığı sürece istediği yere bile gidebiliyor-du. Ve bu uzun, parke taşlı cadde dünyanın en harikulade büyücü dükkânlarıyla Page 19

dolu olduğundan, Fudge'a verdiği sözü tutmayıp da Muggle dünyasına dönmek Harry'nin aklının ucundan dahi geçmiyordu.

Her sabah Çatlak Kazan'da kahvaltısını ederken diğer konukları izlemek Harry'nin hoşuna gidiyordu: alışverise gelmiş tasralı ufak tefek, komik cadılar; Biçim Degistirme Güncesi'nde çıkan son makale üzerine tartışan saygın büyücüler; vahşi görümlü sihirbazlar, kaba saba cüceler...

Hatta bir keresinde, kalın yün başlığının altından bir tabak çig böbrek sipariş eden, süpheli bir şekilde cadaloza benzeyen birini bile görmüştü.

Harry kahvaltıdan sonra arka bahçeye çıkıyor, asa-sıyla çöp tenekesinin üstündeki soldan üçüncü tuğlaya

63

tıkıyor ve geri çekilip duvarın içinde Diagon Yolu'na açılan kemerli geçidin ortaya çıkmasını bekliyordu.

Harry uzun, güneşli günleri dükkânları gezerek ve açık hava kafelerinde rengârenk semsiyelerin altında yemek yiyerek geçiriyordu. Kafelerdeki diğer müsteriler birbirlerine aldıkları şeyleri gösteriyor ("bu bir ays-kop, dostum - artık ay çizelgeleriyle debelenmeye paydos, gördün mü?") ya da Sirius Black vakasını tartışıyorlardı ("sahsen ben, o Azkaban'a dönene dek çocukları dışarı bırakmayacağım"). Harry ödevlerini battaniyelerin altında, fener ışığında yapmaktan da kurtulmuştu. Artık Florean Fortescue'nun Dondurma Dük-kânı'nda oturup, ara sıra Florean Fortescue'nun kendisinden de yardım alarak ödevlerini bitirebilirdi. Fortes-cue hem ortaçağ cadıları

hakkında çok şey biliyor, hem de Harry'ye her yarım saatte bir bedava sundae veriyordu.

Gringotts'taki kasasına gidip para kesesini altın Galleon'lar, gümüş Sickle'lar ve bronz Knut'larla doldurduktan sonra, hepsini bir çırpıda harcamamak için Harry'nin nefesine epey hâkim olması gerekti. Hog-warts'a daha bes yıl boyunca gideceğini ve büyü kitapları için Dursley'lerden para istemenin nasıl bir his olacağını kendine tekrar tekrar hatırlatarak, som altından, çok sık bir Tükürenbilye takımını almamayı basardı (miskete çok benzeyen bu büyücü oyununda, taslar sayı kaybeden oyuncunun suratına iğrenç kokulu bir sıvı fısırtıyordu). Büyük bir cam topun içindeki mükemmel galaksi modeline de epey içi gitti, bu modeli satın

64

alsaydı Astronomi dersinden ömür boyu kurtulurdu. Ama iradesini en çok zorlayan şey, Çatlak Kazan'a geldikten bir hafta sonra, en sevdiği dükkân olan Kaliteli Quidditch Malzemeleri'nde karsısına çıktı.

Dükkândaki kalabalığın nereye baktığını merak eden Harry güçbela içeri girip heyecanlı cadıların ve büyücülerin arasından itis kakış ilerlerken, gözüne yeni kurulmuş bir platform ilisti. Platformun üstünde, hayatında gördüğü en muhtesem süpürge duruyordu.

"Yeni çıkmış... prototip..." diyordu köseli çeneli bir büyücü, yanındaki arkadasına.

Harry'den daha küçük bir erkek çocuğu babasının koluna yapışmış sallanarak, "Dünyadaki en hızlı süpürge bu, değil mi baba?" diye ayaklıyordu.

"Drlanda Milli Takımı bu bebeklerden daha demin yedi tane sipariş etti!" dedi dükkânın sahibi kalabalığa. "Biliyorsunuz, o takım Dünya Kupası'nın favorisi!"

Önünde duran iriyan cadı çekilince, Harry süpürgeci yanındaki levhayı okuyabildi: ATEsOKU

Bu son model sürat süpürgesinin disbudak ağacından yapılma, son derece ince islenmiş ve pürüzsüz sapı, cam gibi bir cilaya ve elle kazınmış kendi kayıt numarasına sahip. Süpürge kuyruğunda bulunan, tek tek özel olarak seçilmiş hus ağacı dallarının aerodinamik açıdan kusursuzluğu, Atesoku'na benzersiz bir denge kazandırıp hata payını sıfıra indiriyor. Atesoku saatte sıfır kilo-65

metreden 250 kilometreye on saniyede çıkıyor. Bozulamaz fren büyüğü de cabası. Talep üzerine fiyat bildirilir.

Talep üzerine fiyat bildirilir... Harry, Atesoku'nun kaç al tır a mal olacağım düşünmek bile istemiyordu. Hayatında hiçbir şeyi bu kadar çok istememisti - ama şimdiye dek kendi Nimbus Đki Bin'iyle de hiç Quid-ditch maçı kaybetmemisti. Zaten iyi bir süpürgesi varken, Atesoku almak için

Gringotts'taki kasasını bosaltmasının ne anlamı vardı? Harry fiyat sormadı, ama o günden sonra hemen her gün Atesoku'na bakmak için oraya geri döndü.

Öte yandan, Harry'nin gerçekten alması gereken şeyler de vardı. Aktara gidip Đksir malzemeleri stogunu yeniledi. Artık okul cüppeleri kollarına ve bacaklarına kısa gelmeye başladığından, Madam Malkin'in Her Duruma Göre Cüppeleri'ne gidip kendine yeni cüppe aldı. Elbette en önemli isi, yeni dersleri Sihirli Yaratıkların Bakımı ve Kehanet de dahil, yeni okul kitaplarını almaktı.

Harry dükkânın vitrinine baktığında sasırdı. Camın arkasında her zamanki altın kabartmalı, parke taşı boyunda büyü kitapları yerine büyük bir demir kafes, içinde de yüz tane kadar Canavar Kitap: Canavarlar duruyordu. Hiddetle güres tutmuş olan kitaplar bogusuyor, birbirlerini kapmaya çalışıyor, bu arada yırtılan sayfalar da dört bir yana saçılıyordu.

Harry cebinden kitap listesini çıkardı ve ilk kez listede neler olduğuna baktı. Canavar Kitap: Canavarlar, Si-66

hirli Yaratıkların Bakımı için temel kitap olarak geçiyordu. Harry, Hagrid'in niye kitabın isine yarayacağını söylediğini şimdi anlıyordu. Đçi rahatladı; Hagrid yine korkunç bir hayvan edinip yardıma muhtaç mı kaldı acaba diye merak etmişti.

Flourish ve Blotts'a girerken, görevli aceleyle yanına geldi.

"Hogvarts mı?" dedi hemen. "Yeni kitaplarını mı almaya geldin?"

"Evet," dedi Harry. "Gereken kitaplar-"

Görevli, Harry'yi kenara itip, "Kaçıl oradan," dedi sabırsızca. Elleri çok kalın eldivenler geçirdi, büyük, yumrulu bir baston kaptı ve Canavar Kitap'ların kafesine doğru ilerledi.

"Dur," dedi Harry çabucak. "Bende ondan var zaten."

"Var mı?" Adamın yüzünde muazzam bir rahatlama ifadesi belirmisti. "Sükürler olsun, zaten bu sabah bes kez ısırıldım -"

Birden vahsi bir yırtılma sesi havayı yardı; Canavar Kitaplardan ikisi bir üçüncüyü yakalamış, orasından burasından çekistirip parçalıyordu.

"Kesin! Kesin!" diye bağırды görevli, elindeki bastonu parmaklıkların arasından uzahp kitapları ayırarak. "Bir daha hayatta bu kitapları satmam! Burası tımarhaneye döndü! Oysa iki yüz tane Görünmez Kitap: Görünmezlik aldığımızda, artık bundan kötüsü o^az diye düşünmüstüm - bir servete mal olmuşlardı ve bir tanesini bile bulamamıştık... Ee, sana baska nasıl yardımcı olabilirim?"

67

T "Evet," dedi Harry, kitap listesine bakarak. "Cas-sandra Vablatsky'den Geleceğin Sis Perdesini Aralamak'1 almam gerekiyor."

"Oo, Kehanet'e baslıyoruz, ha?" dedi adam. Eldivenlerini çıkarıp Harry'yi dükkânın arka tarafına götürdü. Orada fal bakmaya ayrılmış bir köse vardı. Küçük bir masanın üstü öngörülemez. Öngörmek: Kendinizi Soklara Karsı Yalıtın ve Kırık Toplar: Fallar Melunlasınca gibi kitaplarla doluydu.

Küçük bir merdivene tırmanmış olan görevli, "Buyur," diyerek kalın, kara kaplı bir kitap uzattı.

"Geleceğin Sis Perdesini Aralamak. Temel fal bakma yöntemleri için çok iyi bir rehber. El falı, kristal küreler, kus bağırşakları..."

Ama Harry dinlemiyordu. Gözü küçük bir masanın üstündeki bir vitrinde duran baska bir kitaba takılmıştı: ölüm Alametleri: Ecel Kapıya Dayandığında Yapabilecekleriniz.

"Yerinde olsam onu okumazdım," dedi Harry'nin hangi kitaba baktığını gören tezgâhtar nazikçe.

"Her tarafta ölüm alametleri görmeye baslarsın, insanı korkudan öldürmek için birebir."

Ama Harry'nin gözü hâlâ kitabın kapagındaydı; ayı büyüklüğünde, gözleri parlayan siyah bir köpek vardı kapakta. Tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu...

Tezgâhtar Geleceğin Sis Perdesini Aralamak'1 Harry'nin eline tutusturdu.

"Baska bir şey var mı?"

"Evet," dedi Harry, gözlerini köpeginkilerden ayı-

68

np saskın bir halde kitap listesine bakarak. "Seyy - Orta Sınıflar için Biçim Degistirme ve Üçüncü Page 21

Sınıflar için Temel Büyüler Kitabı almam gerekiyor."

Harry on dakika sonra koltuk altında yeni kitaplarıyla Flourish ve Blotts'tan çıktı ve nereye gittigini pek farkında olmadan, yürürken birkaç kişiye çarparak Çatlak Kazan'm yolunu tuttu.

Merdivenleri çıkıp odasına girdi ve kitaplarını yatağın üstüne bıraktı. Biri temizlige gelmişti; pencereler açıldı ve içeri güneş ışığı giriyordu. Harry arka taraftaki gözden uzak Muggle caddesinden otobüslerin geçtiğini duyabiliyordu, aşağıda Diagon Yolu'nda gezen görünmez kalabalığın sesini de. Lavabonun üstündeki aynada kendini gördü.

"Bu bir ölüm alameti olamaz," dedi yansımasına, boyun egmez bir tavırla. "Magnolia Crescent'ta o şeyi gördüğümde panik içindeydim. Büyük ihtimalle sadece bir sokak köpegiydi..."

Elini istemsizce kaldırıp saçını düzleştirmeye çalıştı.

"O konuda kazanamayacağın bir mücadeleye giriyorsun, güzelim," dedi aynası muzip bir sesle.

Günler geçtikçe, Harry her gittiği yerde Ron'un ve Hermione'nin izine rastlamak için etrafına bakınır

oldu. Okulun açılması yaklaştığından, artık Diagon Yolu'na bir sürü Hogwarts öğrencisi gelmeye başlamıştı. Harry,

69

Kaliteli Quidditch Malzemeleri'nde, Gryffindor'dan arkadaşları Seamus Finnigan ve Dean Thomas'la karşılaşmıştı. Onlar da Atesoku'ndan gözlerini alamıyorlardı. Ayrıca Flourish ve Blotts'un önünde toparlak suratlı, unutkan bir çocuk olan Neville Longbottom'a da rastladı. Harry durup onunla sohbet etmedi; görünüşe bakılırsa Neville kitap listesini kaybetmiş ve çok sert biri gibi görünen ninesi onu haslıyordu. Harry, Sihir Bakanlığı'ndan kaçarken Neville'mis gibi yaptığını ninenin hiç öğrenmemesini umdu.

Tatilin son günü uyandığında, Ron ve Hermione'yle hiç olmadı ertesi gün Hogwarts 'Arts Ekspresi'nde buluşacağını düşünüyordu. Kalktı, gitti, Atesoku'na son bir kez bakmaya gitti. Tam nerede öğle yemeği yiyeceğini düşünürken, biri ona seslendi. Harry dönüp baktı.

"Harry! HARRY!"

İkisi de oradaydılar. Florean Fortescue'nun Dondurma Dükkanı'nın önünde oturuyorlardı. Ron çok çilli, Hermione'ye çok bronz görünüyordu, ikisi de ona çılgınca el sallıyorlardı.

"Nihayet!" dedi Ron, Harry otururken ona sırtarak. "Çatlak Kazan'a ugradık, ama çıktığını söylediler. Biz de önce Flourish ve Blotts'a gittik, sonra Madam Malkin'e, sonra -"

"Bütün okul malzemelerimi geçen hafta aldım," diye açıkladı Harry. "Hem siz benim Çatlak Kazan'da kaldığımı nereden biliyorsunuz?"

"Babam," dedi Ron kısaca.

70

Sihir Bakanlığı'nda çalışan Mr Weasley elbette Marjorie Hala'nın başına gelenlerin öyküsünü duymus olmalıydı.

"Halı gerçekten de sisirdin mi, Harry?" dedi Hermione, çok ciddi bir sesle.

"Öyle yapmak istememistim/" dedi Harry. Ron bir kahkaha patlatmıştı. "Sadece - kontrolümü kaybettim."

"Komik değil, Ron/" dedi Hermione sert bir şekilde. "Cidden, Harry nasıl atılmadı şaşırıyorum."

"Ben de," diye itiraf etti Harry. "Bırak atılmayı, tutuklanacağım sandım." Ron'a baktı. "Baban Fudge'ın beni niye bıraktığını bilmiyor, değil mi?"

Ron omuz silkip, "Sensin diyor herhalde, değil mi?" dedi. Hâlâ kıkırdıyordu. "Ünlü Harry Potter falan. Ben öyle halımı teyzemi sisirmeye kalksam, Bakanlık bana ne yapar, düşünmek bile istemiyorum. Gerçi önce toprağı kazıp çıkarmanız gerekirdi, çünkü annem öldürürdü beni. Neyse, bu aksam bunu babama kendin sorabilirsin. Bu gece biz de Çatlak Kazan'da kalıyoruz! Böylece yarın King's Cross'a bizimle gelebilirsin! Hermione de orada kalıyor!"

Hermione gözleri gülerken evet anlamında başını salladı. "Annemle babam bu sabah bütün Hogwarts eşyalarımla birlikte beni buraya bıraktı."

"Harika!" dedi Harry neşeye. "Ee, bütün yeni kitaplarınızı, öteberinizi aldınız mı?"

"Suna bak," dedi Ron, uzun ince bir kutu çıkarıp açarak. "Yepyeni bir asa. Otuz bes santim, söğüt, bir tane tekboynuzlu at kuyruğu tüyü var. Bütün kitapları-71

Page 22

mızı da aldık" - iskemlesinin altındaki büyük bir çantayı işaret etti. "Su Canavar Küp'lara ne diyorsun? İki tane istediğimizi söyledikimizde tezgâhtar az daha ağlayacaktı."

Harry, Hermione'nin yanındaki iskemlenin üstünde duran bir değil üç tane tıka basa dolu çantayı işaret ederek, "Onlar ne, Hermione?" diye sordu.

"Eh, ben sizden daha çok yeni derse kaydoldum, öyle değil mi?" dedi Hermione. "Onlar ders kitaplarım: Aritmansi, Sihirli Yaratıkların Bakımı, Kehanet, Eski Tılsımlar, Muggle Araştırmaları -"

"Niye Muggle Araştırmaları alıyorsun ki?" dedi Ron, Harry'ye bakıp gözlerini devirerek. "Sen Mugg-

le'lardan dogmasın! Annenle baban Muggle! Mugg-le'larla ilgili bilinecek her şeyi biliyorsun zaten!"

"Ama onları büyücülerin bakış açısından görmek muhtesem olacak," dedi Hermione ciddi ciddi.

"Bu yıl hiç yemek yemeyi ya da uyumayı düşünüyor jnusun, Hermione?" diye sordu Harry. Ron kıs kıs güldü. Ama Hermione onlara aldırıs etmedi.

"Hâlâ'im Galleon'um var," dedi çantasını kontrol ederek. "Dogum günüm eylülde, annemle babam kendime simdiden bir hediye alayım diye bana biraz para verdiler."

"Seyle iyi bir kitaba ne dersin?" dedi Ron masum bir ede yla.

"Hayır, sanmıyorum," dedi Hermione istifini bozmadan. "Aslında bir baykus istiyorum. Harry'nin Hed-wig'i var, seninse Errol'ın -"

72

"Yok," dedi Ron. "Errol bir aile baykusu. Benim sadece Scabbers'ım var." Cebinden faresini çıkardı.

"Ve ona bir baktırtmak istiyorum/" diye ekledi, Scabbers'ı masanın üstüne koyarak. "Sanırım Mısır ona pek uymadı."

Scabbers normalde olduğundan çok daha zayıf görünüyordu, üstelik bıyıklarında da belirgin bir sarkma vardı.

Artık Diagon Yolu'nu çok iyi bilen Harry, "Tam surada bir sihirli-hayvan dükkânı var," dedi. "Sen Scabbers için bir şey verebilirler mi bakarsın, Hermione de baykusunu alır."

Dondurmalarını ödediler ve karşıya geçip Sihirli Hayvanevi'ne gittiler.

Đçeride ayakta duracak pek yer yoktu. Kafeslerden bir santim bile duvar görünmüyordu. Đçerisi çok kokuyordu, çok da gürültülüydü, çünkü kafeslerin içindekiler ya ciklıyor, ya viyaklıyor, ya vıdı vıdı ediyor, ya da tıslıyordu. Kasadaki cadı çift-uçlu su kelerlerinin bakımı hakkında bir büyücüye tavsiyelerde bulunuyordu. Harry, Ron ve Hermione kafesleri inceleyerek beklediler.

Đki kocaman, mor kara kurbagası oturmuş, ıslak yutma sesleri çıkarıyor, ölü kurt sinekleriyle kendilerine bir ziyafet çekiyorlardı. Mücevherlerle bezeli dev bir tosbaga pencerenin kenarında ısıl ısıl parlıyordu. Zehirli turuncu salyangozlar cam kaplarının kenarından ağır ağır süzülüyorlardı.

Sisman, beyaz bir tavsansa pat diye ipek bir silindir sapkaya dönüşüyor, sonra pat diye 73

normale dönüyordu. Her renkten kedi, bir kafes dolusu gürültücü kuzgun, bir sepet dolusu yüksek sesle vınlayan komik, kaymak rengi yün topağı vardı. Bir tezgâhın üstünde de, uzun tüysüz kuyruklarını kullanarak bir tür ip atlama oyunu oynayan parlak siyah farelerle dolu bir kafes duruyordu.

Çift-uçlu su kelercisi büyücü dükkândan çıkınca, Ron tezgâha yaklaştı.

"Benim farem," dedi cadıya. "Mısır7dan döndüğümüzden beri biraz solgun."

"Tezgâha yatır," dedi cadı, cebinden ağır, siyah bir gözlük çıkararak.

Ron iç cebinden Scabbers'ı çıkarıp diğer farelerin bulunduğu kafesin yanına koydu. Fareler ip atlama numaralarını bırakıp daha iyi görebilmek için tele yaklaştılar.

Ron'un her şeyi gibi fare Scabbers da elden düşmeydi (daha önce agabeyi Percy'ye aitti) ve biraz hırpalanmış haldeydi. Kafesteki farelerin yanında iyiden iyiye efkârlı görünüyordu.

"Hm," dedi cadı, Scabbers'ı kaldırarak. "Bu fare kaç yaşında?"

"Bilmiyorum," dedi Ron. "Bayağı yaşlı. Eskiden agabeyimindi."

"Ne tür güçleri var?" dedi cadı, Scabbers'ı yakından inceleyerek.

"Ee -" dedi Ron. Đsin aslı, Scabbers en ufak bir güç kırıntısı bile göstermemisti hiç. Cadının gözleri Scab-bers'ın lime lime olmuş sol kulagından bir parmağı eksik ön patisine kaydı. Yüksek sesle cık-cık'ladı.

"Bu farenin imam gevremis."

"Percy onu bana verdiğinde böyleydi zaten," dedi Ron, kendini savunurcasına.

"Böyle sıradan, normal bir bahçe faresinin üç yıldan falan çok yaşaması beklenemez," dedi cadı.

"Daha zor yıpranan bir şey arıyorsan, bunlardan biri hosuna gider belki..."

Hemen yine ip atlamaya başlayan siyah fareleri isaret etti. "Gösterişçiler," diye mırıldandı Ron.

"Eğer yenisini istemiyorsan, bu Fare Tonigi'ni deneyebilirsin," dedi cadı, tezgâh altından küçük bir kırmızı sise çıkararak.

"Tamam," dedi Ron. "Ne kadar - AH!"

Ron'un kafası öne düştü. En üst kafesten kocaman, turuncu bir şey atlayıp kafasına inmiş ve deli gibi tükürük saçarak Scabbers'ın üstüne doğru fırlamıştı.

"HAYIR, CROOKSHANKS, HAYIR!" diye bağırıyor cadı. Ama Scabbers ellerinin arasından sabun gibi kayıp yüzükoyun yere yapıştı, sonra da kapı istikametinde sıvıştı.

"Scabbers!" diye bağırıyor Ron, onun pesinden dükkândan dışarı fırlayarak. Harry de Ron'u izledi.

Scabbers'ı bulmaları neredeyse on dakika sürdü. Kaliteli Quidditch Malzemeleri'nin önündeki bir kâğıt sepetine sığınmıştı. Ron tir tir titreyen fareyi cebine koydu ve basına masaj yaparak doğruldu.

"O da neydi öyle?"

"Ya çok büyük bir kediymi, ya da küçük bir kaplan," dedi Harry.

"Hermione nerede?"

"Herhalde baykusunu alıyordur."

Kalabalık caddede Sihirli Hayvanevi'ne doğru ilerlediler. Oraya vardıklarında Hermione dükkândan çıktı, ama bir baykusla değil. Kollarını kocaman sarman kediye sıkı sıkı sarmıştı.

"O canavan satın mı aidini" dedi Ron, saskınlıktan bir karış açık ağızla.

"Nefis, değil mi?" dedi Hermione. Heyecandan yüzünü al basmıştı.

Bu, görüğe göre değişir, diye düşündü Harry. Kedinin turuncu tüyleri kalın ve kabarık, ama biraz çarpık bacaklı olduğu kesindi. Suratıysa somurtkan ve garip bir şekilde ezik görünüyordu, sanki duvara toslanmış gibiydi. Ancak şimdi Scabbers ortalıkta olmadığından, kedi Hermione'nin kollarında, halinden memnun, mı-rıldıyordu.

"Hermione, o şey az daha kafa derimi yüzüyordu!" dedi Ron.

"Ama isteyerek yapmadı, değil mi, Crookshanks?"

"Peki ya Scabbers?" dedi Ron, göğüs cebindeki siskinliği göstererek. "Dinlenmeye ve gevsemeye ihtiyacı var! O şey ortadayken nasıl olacak bu?"

"Aklıma geldi de, Fare Tonigi'ni unuttun," dedi Hermione, küçük kırmızı siseyi Ron'un eline samar atar gibi bırakarak. "Endiselenmeyi de bırak, Crookshanks benim yatahanemde'y atacak, Scabbers ise seninkinde. Ne var bunda? Zavallı Crookshanks, cadının söylediğine göre asırlardır oradaymış: Kimse onu istememiş."

"Neden acaba!" dedi Ron alaylı alaylı. Çatlak Kazan'ın yolunu tuttular.

Oraya vardıklarında Mr Weasley barda oturmuş, Gelecek Postesz'm okuyordu.

"Harry!" dedi basını kaldırıp gülümseyerek. "Nasılsın?"

"Điyiyim, sag olun," dedi Harry, üçü esyalarıyla birlikte Mr Weasley'ye katılırlarken.

Mr VVeasley gazetesini bıraktı. Harry artık kendisine tanıdık gelen Sirrus Black fotoğrafının gazeteden ona baktığını gördü.

"Onu hâlâ yakalayamadılar öyleyse." dedi.

"Hayır," dedi Mr Weasley. Yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı. "Bakanlık'ta hepimizi gündelik işlerimizden çekip onu arama çalışmasına yönlendirdiler, ama şimdiye kadar sansımız yaver gitmedi."

"Onu yakalasak ödül alır mıydık?" diye sordu Ron. "Biraz daha para bulsak iyi olurdu -"

"Saçmalama, Ron," dedi Mr Weasley. İkinci bakışta, çok gergin görünüyordu. "Black on üç yaşında bir çocuğa yakalanmaz. Onu Azkaban muhafızları yakalayacak, suraya yazıyorum."

Page 24

O anda Mrs VVeasley bara girdi. Elleri alısveris tor-balanyla doluydu. Arkasından da Hogwarts'ta besinci senelerine başlayacak olan ikizler Fred ve George, yeni Öğrenci Baş seçilmiş olan Percy ile VVeasley'lerin en küçük çocuğu ve tek kızı olan Ginny içeri girdi.

Bastan beri Harry'ye zaafı olan Ginny, onu gördüğünde her zamankinden de çok utanmış gibiydi, belki

77

de Harry geçen y ü Hogwarts'ta onun hayatını kurtardığı için. Kıpırmızı kesilerek, Harry'nin gözlerine bakmadan "merhaba" diye mırıldandı. Percy ise sanki Harry ile tanışmamışlar gibi resmi bir şekilde elini uzattı. "Harry. Seni görmek ne güzel."

"Merhaba, Percy," dedi Harry. Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Umarım iyisindir," dedi Percy sisinerek. Harry'nin elini sıkmayı da bırakmamıştı. Bu, belediye başkanına takdim edilmek gibi bir şeydi.

"Çok iyiyim, sag ol -"

"Harry!" dedi Fred, Percy'yi dirseğiyle önünden çekip abartılı bir şekilde eğilerek. "Seni görmek muhtesem, azizim -"

"Harika," dedi George, Fred'i itip Harry'nin elini kaparak. "Kesinlikle fiyakalı."

Percy'nin alnı kıristı.

"Haydi, yeter," dedi Mrs VVeasley.

"Anne!" dedi Fred, sanki onu yeni görmüş gibi. Annesinin de elini yakaladı. "Seni görmek ne fevkalade -"

"Yeter dedim," dedi Mrs VVeasley, elindekileri bos bir sandalyeye bırakarak. "Merhaba, Hany7çigim. Herhalde müjdemizi duymussundur." Percy'nin göğsündeki yepyeni gümüş rozeti gösterdi. "Ailedeki ikinci Öğrenci Baş!" dedi, göğsü kabararak.

"Ve sonuncu," dedi Fred, usulca.

"Ona ne süphe," dedi Mrs VVeasley, birden kaslarını çatarak, "ikinizi Sınıf Baskanı yapmadıklarının farkındayım."

78

"Niye Sınıf Baskanı olmak isteyelim ki?" dedi Geor-ge. Bu fikir ona tiksinti vermiş gibiydi. "Hayatın ne zevki kalır o zaman?"

Ginny kikirdedi.

"Kız kardeseinize daha iyi örnek olmalısınız!" diye çıkıştı Mrs Weasley.

"Ginny'nin örnek alacak baska agabeyleri var, anne," dedi Percy magrur bir edayla. "Ben gidip yemek için üstümü degistireyim..."

Percy gidince George derin bir oh çekti.

"Onu bir piramide kapatmaya çalıştık," dedi Harry'ye. "Ama annem bizi gördü."

O geceki yemek çok keyifli geçti. Hana Tom salondaki üç masayı birleştirdi ve yedi VVeasley, Harry ve Hermione bes leziz yemeği afiyetle yediler.

Enfes çikolatalı pudinglerine sıra gelince, "Yarın King's Cross'a nasıl gidiyoruz, baba?" diye sordu Fred.

"Baka^hk iki araba gönderiyor," dedi Mr VVeasley.

Herkes basım çevirip ona baktı.

"Niye?" diye sordu Percy merakla.

"Senin sayende, Perce," dedi George ciddi bir ses tonuyla. "Kaportalarının üzerinde küçük bayraklar da olacak, onların üstünde de ÖB yazacak -"

"- Öküz Başlı anlamına," dedi Fred.

Percy ve Mrs VVeasley dışında herkesin gülmekten burnundan puding fışkırdı.

79

Percy vakur bir sesle, "Bakanlık niye araba gönderiyor, baba?" diye sordu yine.

"Sey, bizim artık bir arabamız olmadığından," dedi Mr Weasley, "ve ben orada çalıştıgımdan, bana bir iyilikte bulunuyorlar..."

Sesi rahattı, arna Harry onun kulaklarının kızardığını fark etti. Tıpkı baskı altında olduğu zamanlarda Kon'un kulaklarının kızarması gibi.

Page 25

"Đyi de ediyorlar," dedi Mrs VVeasley hemen. "Ne kadar bagajımız var farkında mısınız? Muggle Metro-su'nda çok güzel bir tablo çizerdiniz... Hepiniz esyalarınızı topladınız, değil mi?"

"Ron yeni esyalarının hepsini sandığına koymadı daha," dedi Percy, ıstıraplı bir sesle. "Onları benim yatığıma yığıdı."

Mrs Weasley masanın öbür ucundan seslendi: "Gidip bütün esyalarını toplasan iyi olur, Ron.

SabaMeyin pek vaktimiz olmayacak." Ron, kaslarını çatarak Percy'ye baktı.

Yemekten sonra herkesin karnı doymuş ve uykusu gelmişti. Esyalarını kontrol etmek için birer birer odalarına çıktılar. Ron ve Percy, Harry'nin yanındaki odadaydılar. Harry sandığını yeni kapatıp kilitlemişti ki, duvarın öbür tarafından kızgın sesler duydu ve neler olduğuna bakmaya gitti.

On iki numaranın kapısı aralıktı ve Percy bas bas bagırıyordu.

"Burada, komodinin üstündeydi, cilalamak için çıkarmıştım -"

80

Ron da bağırarak, "Ona dokunmadım bile, tamam mı?" diye karşılık verdi.

"Ne oldu?" dedi Harry.

"Öğrenci Bası rozetim gitmiş," dedi Percy, hızla Harry'ye dönerek.

"Scabbers'ın Fare Tonigi de," dedi Ron, sandığını bosaltıp aranarak. "Sanırım barda unuttum -"

"Rozetimi bulana kadar hiçbir yere gitmiyorsun!" diye bağırıldı Percy.

Harry, Ron'a, "Scabbers'ın tonigini ben alırım, esyalarımı topladım nasılsa," dedi ve aşağı indi.

Bara giden geçidin yarısına gelmişti ki, salondan iki kızgın ses daha geldi kulagina. Seslerin Mr ve Mrs We-asley'ye ait olduğunu hemen anladı. Tereddüt etti, onları kavga ederken duyduğunu bilsinler istemiyordu. Ama kendi adını da duyunca durdu ve salonun kapısına yaklaştı.

"... ona söylememenin hiç anlamı yok," diyordu Mr VVeasley hararetle. "Bunu bilmek Harry'nin hakkı. Fud-ge'a anlatmaya çalıştım, ama o Harry'ye çocuk gibi muamele etmekte ısrarlı. O on üç

yasında ve -"

"Arthur, gerçeği söylersen ödün kopar!" dedi Mrs VVeasley tiz bir sesle. "Okula bunu kafasına takmış olarak mı yollamak istiyorsun onu? Tanrı askına, bilmediği için mutlu o!"

"Niyetim onu perisan etmek değil, tetikte olmasını sağlamak," diye kendini savundu Mr VVeasley.

"Harry ile Ron'un nasıl olduğunu biliyorsun, akıllarına eseni yapıyorlar - şimdiye dek iki kez Yasak Orman'a düştü-81

ler! Ama Harry bu yıl öyle bir şey yapmamalı! Evden kaçtığı gece basına neler gelebilirdi diye bir düşünüyorum d".! Hızır Otobüs onu almasaydı, her iddiasına varım ki Bakanlık bulmadan ölmüş olurdu."

"Ama ölmedi, gayet iyi, o zaman ne anlamı var -"

"Molly, Sirius Black'in deli olduğunu söylüyorlar. Belki öyledir, ama Azkaban'dan kaçabilecek kadar akıl-lıymış demek, hem de böyle bir şey imkânsız sayıldığı halde. Üç hafta oldu, kimse izine rastlamadı. Fudge'm Gelecek Postasz'na söyleyip durduğu şeyler umurumda değil, Black'i yakalamamız, kendi kendine büyü yapan asalar üretmemiz kadar uzak bir ihtimal gibi görünüyor.

Kesin olan tek şey, Black'in neyin pesinde olduğu -"

"Ama Harry, Hogwarts'ta tamamen güvende olacak." .

"Azkaban'ın da tamamen güvenli bir yer olduğunu düşünüyorduk. Black, Azkaban'dan kaçabildiyse, Hog-warts'a da girebilir."

"Ama kimse Black'in Harry'nin pesinde olduğunda •> emin değil -"

Tahtadan tok bir ses çıktı. Harry, Mr VVeasley'nin yumrugunu masaya vurduğuna emindi.

"Molly, sana kaç kere söylemem gerekiyor? Basına anlatmadılar, çünkü Fudge bunun gizli kalmasını istiyordu. Ama Black'in kaçtığı gece, Fudge, Azkaban'a gitti. Muhafızlar Fudge'a Black'in bir süredir uykusunda konustüğünü söylemişler. Hep aynı şeyi söylüyormuş: "O, Hogwarts'ta... o, Hogvvarts'ta." Black çıldırmış, Molly, Harry'nin ölmesini istiyor. Bana sorarsan 82

Harry'yi öldürmenin Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'i yeniden güçlü kılacağını sanıyor. Harry'nin Kim-Oldugu-nu-Bilirsin-Sen'i durdurduğu gece Black her şeyini yitirdi, Azkaban'da da bunu saplantı haline getirebileceği on iki yıl geçirdi..."

Page 26

Bir sessizlik oldu. Gerisini de duymak için yanıp tutusan Harry, kapıya iyice yanastı.

"Arthur, tabii ki neyin doğru olduğuna inanıyorsan onu yapmalısın. Ama Albus Dumbledore'u unutuyorsun. Dumbledore Müdür olduğu sürece kimsenin Harry'ye Hogwarts'ta zarar verebileceğini sanmıyorum. Herhalde onun da bütün bunlardan haberi vardır."

"Tabii ki haberi var. Ona Azkaban muhafızlarının okul arazisinde mevzilenmesinin bir mahzuru olup olmadığını sorduk. Hosuna gitmedi, ama kabul etti."

"Hosuna gitmedi mi? Black'i yakalayacaklarsa niye hosuna gitmesin ki?"

"Dumbledore, Azkaban muhafızlarından pek hoşlanmıyor," dedi Mr VVeasley sıkıntıyla. "Aslına bakarsan, ben de... ama Black gibi bir büyücüyle uğraşıyorsan, normalde uzak durmak isteyeceğin kişilerle güç birliği yapman gerekir bazen."

"Eğer Harry'yi kurtarırlarsa -"

"- o zaman bundan sonra onlar hakkında tek bir kötü söz bile söylemem," dedi Mr VVeasley bitkin bir sesle. "Geç oldu, Molly, yukarı çıksak iyi olur..."

Harry iskemlelerin gıcirtısını duydu. Elinden geldigince sessiz bir sekilde, bara giden geçitten indi ve göz-83

den kayboldu. Salonun kapısı açıldı. Birkaç saniye sonra kulagina gelen seslerden, Mr ve Mrs Weasley'nin merdivenleri çıktığını anladı.

Fare Tonigi sisesi yemekte oturdukları masanın altında duruyordu. Harry, Mr ve Mrs VVeasley'nin

odalarının kapısının kapandığını isitene kadar bekledi, sonra elinde siseyle yukarı çıktı.

Fred ve George gölgelerin içinde egilmiş, Perc'nin rozetini bulmak için Ron'la birlikte kaldığı odanın altını üstüne getirmesini dinleyerek kahkahadan kınıyorlardı.

Fred, "Rozeti biz aldık," diye fınıdadı Harry'ye. "Biraz gelistiriyoruz."

Simdi rozetin üstünde öğrenci Koa wsi yazıyordu.

Harry kendini zorlayarak güldü, gidip Ron'a Fare Tonigi'ni verdi ve kendini odasına kapayıp yatağına uzandı.

Demek Sirius Black onun pesindeydi. Bu her şeyi açıklıyordu. Fudge ona yumusak davranmıştı, çünkü onu sağ salım görünce çok rahatlamıştı. Harry'ye Di-agon Yolu'nda kalma sözü verdirmişti, çünkü oradaki çok sayıda büyücü onu gözaltında tutabilirlerdi. Yalnız onları istasyona götürmesi için iki Bakanlık arabası göndermedeki amacı da, VVeasley'lerin trende Harry'ye göz kulak olmalarıydı.

Harry yan odadan gelip duvarda eriyen bağırısları dinleyerek yatağına yatıp, niye daha fazla korkmadığını merak etti. Sinüs Black tek bir lanetle on üç kişiyi öldürmüştü; Mr ve Mrs VVeasley, Harry gerçeği bilirse

84

panige kapılır diye düşünüyordu besbelli. Ama Harry Mrs VVeasley'yle tamamen aynı fikirdeydi: Dünyanın en güvenli yeri, Dumbledore'un olduğu yeri. Herkes sürekli Dumbledore'un hayatta Lord Voldemort'un korktuğu tek insan olduğunu söylemiyor muydu? Herhalde Voldemort'un sağ kolu olan Black de ondan aynı derecede korkardı.

Bir de su herkesin sözünü ettiği Azkaban muhafızları vardı. Çoğu kişinin korkudan kendini kaybetmesine sebep oluyor gibiydiler. Eğer onlar okulda mevzile-niyorsa, Black'in içeri girme şansı çok küçük görünüyordu.

Hayır, bütün bunların içinde Harry'nin canını en çok sıkan şey, artık Hogsmeade'e gitme şansının sifra yakın olmasıydı. Kimse Black yakalanana kadar Harry'nin satonun güvenli ortamından ayrılmasını istemeyecekti; hatta, tehlike geçene kadar, attığı her adımın dikkatle izleneceğini düşünüyordu.

Karanlık tavana kaslarını çatarak baktı. Kendi başının çaresine bakamaz mı sanıyorlardı? Lord Voldemort'dan üç kere kurtulmuştu, hepten ise yaramaz biri değildi...

Durup dururken, MagnoLa Crescent'ta gölgelerin içinde gördüğü yaratığın resmi gözünün önüne geldi. Ecel kapiya dayandığında yapabilecekleriniz...

"öldürülmeyeceğim" dedi Harry yüksek sesle.

"Hah söyle, güzelim," dedi aynası uykulu bir sesle.

85

Page 27

BESÖNÖD BÖLÜM

Ruh Emici

Ertesi sabah Tom, her zamanki dissiz sırtısıyla ve elinde bir fincan kahveyle Harry'yi uyandırdı.

Harry giyindi ve tam canı sıkkin bir Hedwig'i kafesine dönmeye ikna ediyordu ki, Ron gürültüyle odaya girdi, kafasından sweatshirt'ünü geçiriyor ve sinirlenmiş görünüyordu.

"Trene ne kadar erken binersek, o kadar iyi," dedi. "Hiç değilse Hogwarts'ta Percy'den uzak kalırım. Simdi de beni Penelope Clearwater'ın fotoğrafına çay damlatmakla suçluyor. Biliyorsun,"

Ron yüzünü burusturdu, "kız arkadaşı. Yüzünü çerçevenin altına sakladı, çünkü burnunda koca bir leke olmus..."

Harry, "Sana bir şey söyleyeceğim," diye söze başladı, ama bu sefer de, Percy'yi yeniden kızdırdığı için Ron'u tebrik etmek amacıyla uğrayan Fred'le George yüzünden lafı yarım kaldı.

Kahvaltıya indiler. Mr Weasley, kt.slan çatık, Gelecek Postası'nın birinci sayfasını okuyordu, Mrs

Weasley ise Hermione ile Ginny'ye genç kızken yaptığı bir Ask Eksiri'ni anlatıyordu. Üçü de kıkırdayıp duruyordu.

86

Masaya otururlarken Ron, Harry'ye, "Ne diyordun sen?" diye sordu.

"Sonra konuşuruz," diye mırıldandı Harry, tam o sırada Percy fırtına gibi içeri dalmıştı.

Harry handan ayrılma kargasası içinde Ron'la da, Hermione'yle de konuşma fırsatı bulamadı.

Çatlak Ka-zan'ın dar merdiveninden sandıklarını güçbela aşağı indirip kapının yakınına yığmakla mesguldüler, üstlerine de tepesinde Hedwig ve Hermes'in (Perc'nin cüce baykusu) tünediği kafesleri koydular. Sandık yığınının yanında, gürültüyle tükürük saçan küçük bir hasır sepet vardı.

Hermione hasırların arasından, "Tamam, Crooks-hanks," diye sakındı. "Trende seni çıkaracağım."

"Hayır, çıkarmayacaksın," diye cevabı yapıştırdı Ron. "Zavallı Scabbers ne olacak bakalım?"

Gögsüne isaret etti, oradaki büyük yumrudan anlaşıldığı kadarıyla Scabbers cebinde büzülmüştü.

Disarıda Bakanlık arabalarını bekleyen Mr Weasley, basını içeri uzattı.

"Geldiler," dedi. "Haydi, Harry."

Mr VWeasley, Harry'yi önüne katıp eski moda iki koyu yeşil arabadan ilkinе doğru götürdü. Her iki arabayı da, zümrüt yeşili takım elbise giymis, sinsi görür.dslü iki büyücü sürüyordu.

Mr VWeasley, kalabalık sokakta aşağı yukarı bakarak, "Bin bakalım, Harry," der11.

Harry arabanın arkasına oturdu, çok geçmeden yanına Hermione, Ron ve son olarak da Percy geldi. Ron bundan hiç hoşlanmadı.

87

King's Cross yolculugu, Harry'nin Hızır Otobüs'teki yolculuguyla karşılaştırılınca fevkalade olaysız sayılırdı. Sihir Bakanlığı arabaları neredeyse sıradan görü-nüyorl irdi, ama Harry onların, Vernon Eniste'nin yeni sirket arabasının kesinlikle geçemeyecegi bosluklardan fiıyrlabildiklerini fark etti.

King's Cross'a yirmi dakika erken vardılar. Bakanlık sürücülerı onlara bagaj arabaları buldu, sandıklarını çıkardı. Sonra da sapkalarına dokunarak Mr VWeasley'ye selam verdiler ve arabalarına binip gittiler. Nasıl olduysa, trafik ısıklarının önündeki yerinden kıpırdamayan araba kuyruğunun basına geçivermeyi de becerdiler.

Mr VWeasley istasyona kadar Harr/nin burnunun dibinden ayrılmadı.

Çevrelerine bakarak, "Peki öyleyse," dedi, "madem bu kadar kalabalığız, ikiser ikiser geçelim.

Önce Harry ile ben gidiyoruz."

Mr Weasley dokuz ve onuncu peronlar arasındaki bölmeye doğru Harry'nin arabasını iterek yürüdü, henüz dokuzuncu perona varmış olan 125 numaralı şehirlerarası trenle çok ilgilenmiş gibi görünüyordu. Harry'ye anlamlı bir bakış atarak, kayıtsızca bölmeye yaslandı. Harry de onu taklit etti.

Bir an sonra katı metalin içinden yanlmasına Peron Dokuz Üç Çeyrek'e geçmişlerdi. Baslarını kaldırmıca, çocuklarını trene kadar getirmiş cadılar ve büyücülerle dolu perona dumanlar saçan, kıpkırmızı lokomotifı, yani Hogwarts Ekspresi'ni gördüler.

Percy ve Ginny aniden Harry'nin ardında belirdi.

88

Soluk solugaydılar, belli ki bölmeyi kosarak geçmişlerdi.

Page 28

"Ah, iste Penelope!" dedi Percy, saçını düzelterip yeniden pembeleserek. Uzun ve kıvrıcık saçlı bir kıza doğru, kız parlak rozetini ille de görsün diye göğsünü çıkararak yürümeye başladı. Ginny ile Harry göz göze geldi, ikisi de güldüklerini gizlemek için sırtlarını döndüler.

Geri kalan VVeasley'ler ile Hermione de onlara katılınca, Harry ve Mr VVeasley öne düşüp, agzına kadar dolu kompartımanların yanından geçtiler, trenin sonuna, hayli bos görünen bir vagona kadar gittiler. Sandıkları yüklediler, Hedwig'le Crookshanks'i bagaj rafına koydular, sonra da Mr ve Mrs VVeasley'ye veda etmek için yeniden aşağı indiler.

Mrs Weasley önce çocuklarının hepsini, sonra Hermione'yi, nihayet de Harry'yi öptü. Harry, o kendisine fazladan bir kez sarılınca utandı, ama aslında pek de memnun oldu.

Mrs V.". asley doğrulurken, garip bir şekilde parlayan gözlerle, "Kendine dikkat edeceksin, değil mi, Harry?" dedi. Sonra kocaman el çantasını açtı ve, "Hepinize sandviç yaptım," diye ekledi. "Al bakalım, Ron... hayır, salamura et değil... Fred? Fred nerede? Al, canım..."

Mr VVeasley yavaşça, "Harry," dedi, "bir dakika buraya gel."

Basıyla bir sütunu işaret etti, Harry de onu izleyerek sütunun arkasına gitti, diğerlerini Mrs VVeasley'nin etrafına toplanmış halde bıraktı.

89

Mr VVeasley, gergin bir sesle, "Gitmeden önce sana söylemem gereken bir şey var," dedi.

"Tamam, Mr VVeasley, biliyorum," dedi Harry.

"Biliyor musun? Nasıl bilebilirsin?"

"Ben... şey... dün gece sizinle Mrs VVeasley'yi konuşurken duydum. Östmeden kulak misafiri oldum," diye ekledi Harry çabucak. "Kusura bakmayın -"

"Bu şekilde öğrenmeni tercih etmezdim," dedi Mr VVeasley, kaygılı görünüyordu.

"Hayır - doğru söylüyorum, mesele yok. Böylece siz Fudge'a verdiginiz sözünüz tutmuş oldunuz, ben de neler olduğunu öğrendim."

"Harry, çok korkmuş olmalısın -"

Harry içtenlikle, "Korkmadım," dedi. "Sahiden," diye ekledi, çünkü Mr VVeasley inanmamış gibi bakıyordu. "Kahraman olmaya çalışmıyorum ama, yani cidden, Sirius Black, Voldemort'dan beter olamaz, değil mi?"

Mr VVeasley ismi duyunca irkildi, ama duymazlıktan geldi.

"Harry, i>en senin Fudge'ın düşündüğünden daha sağlam kumastan olduğunu biliyordum, korkmadığına da elbette memnunum ama -"

Geri kalan çocukları önüne katmış, trene götüren Mrs VVeasley, "Arthur!" diye seslendi. "Arhur, ne yapıyorsun? Tren kalktı kalkacak!"

"Geliyor, Molly," •• dedi Mr VVeasley, ama sonra Hany^ye döndü ve daha alçak bir sesle, daha hızla konuşmaya devam etti. "Dinle, bana söz vermeni istiyorum -"

90

"- iyi bir çocuk olup satoda kalacağım konusunda mı?" diye sordu Harry, kederle.

"Tam öyle sayılmaz." Harry, Mr VVeasley'yi tanıdığından beri hiç bu kadar ciddi görmemisti.

"Harry, bana Black'i aramayacağın konusunda yemin et."

Harry bakakaldı. "Ne?"

Gürültülü bir düdük sesi duyuldu. Demiryolu görevlileri trenin yanında yürüyor, bütün kapıları çarparak kapatıyorlardı.

Mr VVeasley, daha da hızlı konuşarak, "Bana söz ver, Harry," dedi, "ne olursa olsun -"

Harry saskınlıkla, "Beni öldürmek istediğini bildiğim birini niye arayayım?" diye sordu.

"Yemin et, ne duyarsan duy -"

"Arthur, çabuk!" diye bağırды Mrs VVeasley.

Tren duman salıyordu; hareket etmeye başlamıştı. Harry kompartımanın kapısına kostu, Ron kapıyı açıp o geçsin diye geriye çekildi. Pencereden sarktılar, tren bir köseyi dönüp onlar gözden kaybolana kadar Mr ve Mrs VVeasley'ye el salladılar.

Tren hızlanırken Harry, Ron ve Hermione'ye, "Sizinle özel olarak konuşmam gerek," dedi.

"Git bakalım, Ginny," dedi Ron.

Ginny, gücenmiş bir edayla, "Aman ne güzel," dedi ve azametle dışarı çıktı.

Page 29

Harry, Ron ve Hermione koridorda yürümeye başladılar. Bos bir kompartıman arıyorlardı, ama trenin en sonundaki dışında hepsi doluydu.

Bu kompartımanda sadece bir kişi vardı, pencere-

91

nin yanında mısıl mısıl uyuyan bir adam. Hany, Ron ve Hermione, esikte kaldılar. Hogwarts Ekspresi genellikle öğrencilere mahsustu, yemek arabasını iten cadı hariç, bu trende daha önce hiç yetiskin görmemişlerdi.

Yabancı son derece pejmürde, birçok yeri yamalı bir büyücü cüppesi giymisti. Hasta ve bitkin görünüyordu. Hayli genç olsa da, açık kestane rengi saçları yer yer kırlasmıştı.

Pencereden en uzakta olan yerlere oturup kapıyı çekerek kapatırlarken, "Kim dersiniz?" dedi Ron fısıltıyla.

Hermione hemen, "Profesör R. J. Lupin," diye fısıldadı.

"Nereden biliyorsun?"

Hermione, adamın üstündeki bagaj rafını isaret ederek, "Bavulunda yazıyor," dedi. Bagajda özenle düğümlenmiş bol miktarda sicimin bir arada tuttuğu, küçük, hırpalanmış bir bavul vardı. Bir kôsesine yansı soyulmuş harflerle "Profesör R. J. Lupin" adı yapıstırılmıştı.

Ron, profesörün solgun profiline bakıp kaslarını çatarak, "Ne dersi okutuyor acaba?" dedi.

"Orası belli," diye fısıldadı Hermione. "Bir tek bos ders var, değil mi? Karanlık Sanatlara Karşı Savunma."

Harry, Ron ve Hermione'nin daha önce iki tane Karanlık Sanatlara Karşı Savunma hocaları olmuştu, ikisi de ancak birer yıl dayanabilmisti. Ėsin tekinsiz olduğuna ilişkin söylentiler vardı.

"Eh, umanm üstesinden gelir," dedi Ron kuskuyla. "Sanki sağlam bir nazar degse isi bitecekmiş gibi bir ha-92

li var, değil mi? Neyse..." Harry'ye döndü, "sen bize ne anlatacaktın?"

Harry onlara Mr ve Mrs VVeasley'nin tartışmasını ve az önce Mr VVeasley'nin ona uyanda bulunduğunu' anlattı. Sözlerini bitirdiği zaman Ron yıldırım çarpmış gibi görünüyordu, Hermione ise ellerini ağzına kapatmıştı. Sonunda onları indirip, "Sirius Black seni bulmak için mi kaçmış?"

diye sordu. "Ah, Harry... çok, çok dikkatli olman gerek. Bela arama, Harry..."

Sinirlenen Harry, "Ben bela aramıyorum," dedi. "Bela genellikle beni buluyor."

Ron titreyerek, "Harry o kadar aptal mı ki, onu öldürmek isteyen bir kaçığın ardına düşsün?" dedi.

Ėkisi de haberden Harry'nin beklediginden daha fazla etkilenmişlerdi. Ron da, Hermione de Black'ten onun korktuğundan daha fazla korkuyordu.

Ron sıkıntıyla, "Azkaban'dan nasıl çıktığım kimse bilmiyor," dedi. "Daha önce kimse bunu basaramamıştı. Üstelik de en yüksek güvenlik önlemleriyle korunan bir tutsaktı."

Hermione içtenlikle, "Ama onu yakalarlar, değil mi?" diye sordu. "Yani bütün Muggle'lar da onu arıyor..."

Ron birden, "O ses de ne?" dedi.

Bir yerlerden hafif, teneke gibi bir düdük sesi duyuluyordu. Kompartımanı gözleriyle taradılar.

"Senin sandığından geliyor, Harry," dedi Ron, ayaga kalkıp bagaj rafına uzandı. Biraz sonra Cep Sinsios-kopu'nu Harry'nin cüppelerinin arasından çekip almış-93

ti. Alet Ron'un avucunda hızla dönüyor ve pırl pırl ısıp saçıyordu.

Hermione daha iyi görmek için ayaga kalktı, ilgiyle, "O bir Sinsioskop mu?" dedi.

"Evet... Ha, bak, çok ucuz," dedi Ron. "Onu Harry'ye yollamak için Errol'ın bacasına bağlarken çıldırdı sanki."

Hermione kurnazca, "O sırada güvenilir bir şey yapıyor muydun?" diye sordu.

"Hayır! Sey... Errol'ı kullanmamam gerekiyordu. Biliyorsun, uzun yolculukları kaldıracak halde sayılmaz... İyi ama, Harry'ye hediyesini baska nasıl yollayacaktım?"

Sinsioskop tiz ışıklar çalarken, Harry, "Yeniden sandığa koy," diye akıl verdi. "Yoksa onu uyandıracak."

Basıyla Profesör Lupin'i isaret etti. Ron, Sinsios-kop'u Vernon Eniste'nin pek korkunç bir çift Page 30 çorabının içine sakladı, böylece sesini de kesmiş oldu. Sonra da sandık kapagını üzerine kapadı.

Yerine oturarak, "Hogsmeade'de kontrol ettirebiliriz," dedi. "Dervish ve Banges'de böyle şeyler satıyorlar, sihirli aletler falan, Fred'le George söylemişti."

Hermione merakla, "Hogsmeade hakkında fazladan bir şeyler biliyor musun?" diye sordu.

"İngiltere'deki tek Muggle'sız yerleşim alanı olduğunu okumustum -"

"Evet, öyle sanırım," dedi Ron düşünmeden. "Ama gitmek istememin nedeni o değil. Ben sadece Balyum-ruk'a girmek istiyorum!"

94

"O da ne?" diye sordu Hermione.

Ron'un yüzüne hülyalı bir ifade geldi. "Orası, her şeyin bulunduğu bir sekerci dükkânı... Biber Seytan-cık'lar -ağızdan duman çıkarmana yol açıyorlar- ve çilek dondurması ile top top kremadan yapılmış kocaman sisman Sokotop'lar. Sınıfta emerken, az sonra ne yazacağını düşünüyormuş gibi görünmeni sağlayan gerçekten kusursuz seker tüp kalemler -"

Hermione azimle ısrar etti. "Ama Hogsmeade çok ilginç bir yer, değil mi? Tarihi Büyücülük Mekânları'nda, hanın 1612 cinaice ayaklanması'nın kararğâhı olduğu yazılı, Bağırın Baraka da İngiltere'deki en perili binaymış -"

"- ve onları emerken seni yerden birkaç santim yükselten koca koca serbet toplan," dedi Ron.

Besbelli, Hermione'nin ağzından çıkan tek kelimeyi bile dinlememisti.

Hermione dönüp Harry'ye baktı.

"Okuldan biraz uzaklaşıp Hogsmeade'de kesfe çıkmak hoş olmaz mı?"

"Sanırım olur," dedi Harry kasvetle. "Siz öğrenince bana söylersiniz."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Ron.

"Ben gidemem. Dursley'ler izin belgemi imzalamadı, Fudge da olmaz dedi."

Ron dehsete kapılmıştı.

"Gelmene izin yok mu? Ama - olmaz ki - McGona-gall ya da baska biri sana izin verir -"

Harry sahte sahte güldü. Gryffindor binasının Bas-kan'ı olan Profesör McGonagall çok sert biriydi.

95

"- ya da Fred'le George'a soranz, onlar satonun dışına çıkan bütün gizli geçitleri bilirler -"

"Ron!" dedi Hermione sertçe. "Black henüz yaka-lanmamışken bence Harry okuldan kaçmamalı -"

Harry acı acı, "Evet, herhalde McGonagall da ondan izin istediğinde böyle diyecek," dedi.

"Ama biz yanında olursak," dedi Ron, Hermione'y e sevkle, "Black cesaret edemez -"

Hermione, "Aman Ron, saçmalama," diye cevabı yapıştırdı. "Black sokagın orta yerinde bir sürü insanı öldürmüş biri, sırf biz ordayız diye Harry'ye saldırmaktan çekinir mi sanıyorsun?"

Konusurken bir yandan da Crookshanks'in sepetinin bağlarıyla oynuyordu.

"Çıkarma o seyi dışarı!" dedi Ron, ama çok geç kalmıştı. Crookshanks sepetten kus gibi sıçradı, gerindi, esnedi ve Ron'un dizlerine atladı. Ron'un cebindeki yumru titredi, o da Crookshanks'i öfkeyle itti.

"Bırak sunu!"

"Ron, yapma!" dedi Hermione öfkeyle.

Ron tam cevap verecekti ki, Profesör Lupin kımıldandı. Yürekleri kalkarak ona baktılar, ama Lupin basını öbür yana çevirip, ağzı biraz açık uyumaya devam etti.

Hogwarts Ekspresi kararlı bir şekilde kuzeye doğru yoluna devam ediyordu, pencerenin dışındaki manzara gitgide daha vahşi ve karanlık bir hal alırken, tepedeki bulutlar da kalınlaşmıştı, insanlar kompartıman kapısının önünde ileri geri kosturuyorlardı. Crookshanks 96

şimdi boş bir koltuğa oturmuştu, ezik yüzü Ron'a dönüktü, san gözleri ise Ron'un üst cebindeydi.

Saat birde yemek arabasını süren tımbul cadı kompartıman kapısına geldi.

Ron, başıyla Profesör Lupin'i isaret ederek kararsızlık içinde, "Acaba onu uyandırsak mı?" dedi.

"Biraz yemek yese iyi olacaktı gibi görünüyor."

Hermione ihtiyatla Profesör Lupin'e yaklaştı.

"Sey - Profesör?" dedi. "Özür dilerim - Profesör?"

Lupin yerinden kımıldamadı.

Page 31

Cadı, Harry'ye üst üste dizilmiş koca bir kazan pastası yığını uzatırken, "Üzülme canım," dedi.

"Uyanınca karnı acıkmış olursa, ben önde kondüktörün yanında olacağım."

Q>dı kompartımanın kapısını çekip kapatırken, Ron yavaşça, "Gerçekten uyuyor sanırım, ha?"

dedi. "Yani, ölmemiştir, değil mi?"

"Hayır, hayır, nefes alıyor," diye fısıldadı Hermione, bir yandan da Harry'nin ona uzattığı kazan pastasını alıyordu.

Belki arkadaşlığı iyi 'sayılmazdı, ama Profesör Lu-pin'in kompartımanlarında olması ise de yaradı.

Öğleden sonra bir ara, tam yağmur yağmaya başlayarak pencerenin dışında yuvarlanıp giden tepeleri flulaştır-mışken, koridorda yeniden ayak sesleri duyular. En sevmedikleri üç kişi kapıda belirdi: Draco Malfoy ve iki yanında iki yadəkçısı, Vincent Crabbe ve Gregory Goyle.

Draco Malfoy'la Harry, Hogwarts'a yaptıkları ilk

97

tren yolculuğundan beri birbirine düşmandı. Solgun, sivri yüzünde hep alaycı bir gülüş bulunan Malfoy, Slytherin binasında; Slytherin Quidditch takımında Arayıcı pozisyonunda oynuyordu, yani Harry'nin Gryffindor takımındaki pozisyonu. Crabbe ve Goyle sanki Malfoy'un emirlerini yerine getirmek için doğmuşlardı. İkisi de enine gelişmiş ve kaslıydılar. Saçı kaklarına kadar inen ve çok kalın bir boynu olan Crabbe daha uzun boyluydu. Goyle'un kısa, kabarık saçları ve uzun, goril kolları vardı.

Malfoy her zamanki tembel konuşmasıyla kompartıman kapısını açarak, "Bak hele, kimler var burada," dedi. "Porur-la Vızır."

Crabbe ve Goyle ifrit gibi kıkırdadılar.

"Babanın bu yaz sonunda biraz altın edindikini duydum, VVeasley," dedi Malfoy. "Annen soktan öldü mü?"

Ron yerinden öyle bir fırladı ki, Crookshanks'in sepetine çarpıp yere düştü. Profesör Lupin horladı.

"O da kim?" dedi Malfoy. Lupin'i fark edince oto-matikman bir adım geri çekilmisti.

Ron'u tutmak gerekirse diye her ihtimale karşı ayaga kalkmış olan Harry, "Yeni hoca," dedi. "Ne diyordun, Malfoy?"

Malfoy'un soluk gözleri kısıldı; bir öğretmenin burnunun dibinde kavga çıkaracak kadar budala değildi.

Crabbe ile Göyle'a küskün küskün, "Gelin hadi," diye mırıldandı, yok oldular.

Harry ve Ron yeniden oturdu, Ron yumruklarına masaj yapıyordu.

98

Kızgın kızgın, "Bu yıl Malfoy'un saçmalıklarım dinleyecek değilim," dedi. "Dogru söylüyorum. Eger ailem hakkında bir saka daha yapacak olursa, kafasını yakaladığım gibi -"

Ron eliyle havada vahsi bir hareket yaptı.

Hermione tıslar gibi, "Ron/' dedi, bir yandan da Profesör Lupin'i gösteriyordu, "dikkatli ol..."

Ama Profesör Lupin hâlâ mısıl mısıl uyuyordu.

Tren daha da kuzeye dogru yoluna devam ederken yağmur siddetlendi. Pencereleer şimdi yekpare, ısıltılı bir griye dönüşmüştü. Bütan koridorlardaki ve bagaj raflarının üstündeki fenerler yanana kadar gittikçe koyulasmayı sürdüren bir gri. Tren tıngırdadı, zangırdadı, kükredi, ama Profesör Lupin hâlâ uyuyordu.

Artık tamamen kararmıs pencereden bakmak için onun yanından öne egilen Ron, "Neredeyse varmış olmalıyız," dedi.

Kelimeler agzından henüz çıkmıstı ki, tren yavaslamaya basladı.

"Harika," dedi Ron, ayaga kalkıp Profesör Lupin'in yanından ihtiyatla yürüyerek dışarıya bakmaya çalışırken. "Açlıktan ölüyorum, sölene gitmek istiyorum..."

Hermione saatine bakarak, "Varmıs olamayız," dedi.

"Öyleyse niye duruyoruz?"

Tren gittikçe yavaslıyordu. Pistonların sesi kesilince, rüzgâr ve yağmur camları daha da büyük bir gürültüyle dövmeye koyuldu.

Kapıya en yakın olan Harry, koridora bakmak için

Page 32

99

ayaga kalktı. Vagon boyunca, kafalar merakla kompartımanlardan dışarı uzanıyordu.

Tren bir sarsıntıyla durdu, uzaktan gelen ^patırhlar ve gümbürtülerden, bagajların raflardan düş anü anladılar. Sonra hiçbir uyan olmaksızın ısıklar söndü, zifiri karanlığa gömüldüler.

Ron'un sesi, Harr/nin arkasından, "Neler oluyor?" dedi.

"Ayy!" diye soludu Hermione. "Ron, o benim ayagım!"

Harry el yordamıyla yerine döndü.

"Sence tren anza mı yaptı?"

"Bilmem..."

Bir gıcırta duyuldu, Harry, pencerenin birazını «ilip dışarı bakan Ron'un karanlık silüetini hayal meyal seçti.

"Dışarıda bir hareket var," dedi Ron. "Sanırım birileri trene biniyor..."

Kompartımanın kapısı aniden açıldı ve birisi Harry'nin bacaklarının üstüne çıkıp canını acıttı.

"Pardon! Neler oluyor, biliyor musunuz? Ayy! Pardon-"

"Merhaba, Neville," dedi Harry, karanlıkta el yordamıyla aranıp Neville'i pelerinininden çekerek.

"Harry? Sen misin? Neler oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok! Otursana -"

Gürültülü bir tıslama ve acı bir ciyaklama sesi yükseldi. Neville, Crookshanks'ın üstüne oturmaya kalkmısa.

100

Hermione'nin sesi duyuldu: "Gidip kondüktöre neler oluyor diye soracağım." Harry onun yanından geçtiğini ve kapının kayarak yeniden açıldığını hissetti, sonra bir gümbürtü duyuldu, birileri acıyla viyakladı.

"O da kim?"

"Kim o?"

"Ginny?"

"Hermione?"

"Ne yapıyorsun?"

"Ron'u arıyordum -"

"Gel de otur-"

"Buraya değil!" dedi Harry çabucak. "Burda ben varım!"

"Ayy!" dedi Neville.

"Susun!" dedi boguk bir ses birden.

Anlaşılan Profesör Lupin nihayet uyanmıstı. Harry onun kösesinde hareket ettiğini duyuyordu.

Hiçbiri konuşmadı.

Yumusak bir çıtırtının ardından titresen bir ısık kompartımanı doldurdu. Profesör Lupin elinde bir avuç alev tutuyor gibiydi. Bu alevler yorgun gri yüzünü aydınlatıyordu, ama gözlerinde tetikte ve uyanık bir takıs vardı.

Aynı boguk sesle, "Oldugunuz yerde kalın," dedi-, avuç dolusu atesini önünde tutarak yavaşça ayaga kalktı.

Ama kapı, daha Lupin ona ulaşamadan ağır ağır

Kapıda, Lupin' in elindeki titresen alevlerle aydın-

101

lanmış olarak, boyu tavana kada: ' varan pelerinli bir sekil duruyordu. Yüzü kukuletasının altına tamamen gizlenmişti. Harry'nin gözleri asagı dogru kaydı ve gördüğü sey midesinin kasılmasına yol açtı. Pelerinden dışarı bir el çıkıyordu. Bu, ıslak ıslak parıldayan, grimsi, yapıs yapıs görünen, lekeli bir eldi. Suda çuiümüs ölü bir sey gibi...

Ne var ki, görünmesi bir saniye olle sürmedi. Pelerinin altındaki yaratık Harry'nin bak s nı hissetmis

gibi, el hemen siyah kumasın katlan ar asır a çekildi.

Sonra da kukuletanın altındaki st-y. her neyse, uzun uzun, ağır ağır, hırıltıyla nefes aldı. ı^ınki çevresinden havadan da fazla bir sey emmek istiyot gibiydi.

Page 33

Üzerlerine yoğun bir soguk çöktü. Harry göğsünde solugunun sıkısıp kaldığını hissetti. Soguk, derisinden de daha derinlere indi. Göğsünün içindeydi, kalbinin içinde...

Harry'nin gözleri devrildi. Göremiyordu. Sogukta boguluyordu. Kulaklarında su sesi gibi bir çağıldama vardı. Asağı çekiliyordu, kükreme gittikçe atıyordu...

Ve sonra uzaklardan feryatlar duydu, korkunç, korkmus, yalvaran feryatlar. Bagıran her kimse, Harry ona yardım etmek istiyordu. Kollarını oynatmava çalıştı, ama oynatamadı... Kalın, beyaz bir sis çevresinde, içinde anafor gibi dönüyordu -

"Harry! Harry! Dyi misin?"

Biri yüzünü tokatlıyordu.

"N-ne?"

Harry gözlerini açtı. Üstünde fenerler vardî, yer

102

sarsılıyordu - Hogwarts Ekspresi yeniden yola koyulmuş, ısıklar yanmıstı. Oturduğu yerden dösemeye kaymıstı anlaşılan. Ron ve Hermione yanında yere diz çökmüslerdi, tepelerinde onu gözleyen Neville'le Profesör Lupin'i görebiliyordu. Harry kendini çok hasta hissetti. Gözlüğünü iterek yerine oturtmak için elini yüzüne götürünce de, yüzünün soguk soguk terledigini fark etti.

Ron ve Hermione onu kaldırıp yerine oturtular.

Ron kaygıyla, "Dyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Harry, çabucak kapıya dogru baktı. Kukuletalı yaratık yok olmustu. "Ne oldu? O - o sey nerde? Kim bagırdı?"

"Kimse bagırmadı," dedi Ron, daha da kaygılı.

Harry ısııl ısııl kompartımana baktı. Ginny ve Nevil-le, her ikisi de bembeyaz halde ona baktılar.

"Ama feryatlar duydum -"

Bir çat sesi, hepsinin yerinden fırlamasına yol açtı. Profesör Lupin muazzam büyüklükte bir çikolatayı parçalara ayırıyordu.

"Al," dedi Harry'ye, ona özellikle büyük bir parça uzatarak. "Ye. Faydası olur."

Harry çikolatayı aldı, ama yemedi.

"O sey neydi?" diye sordu Lupin'e.

"Bir Ruh Emici," dedi Lupin, simdi digerlerine de çikolata veriyordu. "Azkaban'ın Ruh Emici'lerinden biriydi."

Herkes ona bakakaldı. Profesör Lupin bos çikolata kâğıdını burusturup cebine soktu.

103

"Ye," diye tekrarladı. "Faydası olur. Benim kondüktörle konusmam gerek, kusura bakmayın..."

Harr/nin yanından geçti, koridorda gözden kayboldu.

"Dyi olduğundan emin misin, Harry?" diye sordu Hermione, ona endiseyle bakarak.

"Anlamıyorum... ne oldu?" dedi Harry, yüzündeki teri biraz daha sildi.

"Eh - o sey - Ruh Emici - oracıkta durdu ve etrafa baktı (yani herhalde, yüzünü göremedim) - ve sen - sen-"

Hâlâ korkmuş görünen Ron, "Kriz falan geçiriyor-sun sandım," dedi. "Sanki kaskatı oldun, yere düştün ve titreyip kasılmaya başladın -"

"Ve Profesör Lupin üzerinden geçti, Ruh Emici'ye doğru yürüdü, asasını çekti," dedi Hermione. "Ve dedi ki 'Hiçbirimiz pelerinlerimizin altında Sirius Black'i saklamıyoruz. Git buradan.' Ama Ruh Emici yerinden kıpırdamadı bile. Lupin bir şeyler mırıldandı, asasının ucundan gümüşümsü bir şey ona doğru fıskırdı, o da döndü ve sanki kayarak uzaklaştı..."

Neville, her zamankinden daha tiz bir sesle, "Korkunçtu," dedi. "O girince içerisi nasıl söğüdü, hissettiniz mi?"

"Kendimi garip hissettim," dedi Ron, rahatsız rahatsız omuzlarını oynattı. "Sanki bir daha hiç neselene-meyecekmişim gibi..."

Kösesine büzülmüş ve neredeyse Harry kadar kötü görünen Ginny, usulca hıçkırdı. Hermione yanına

104

gidip onu teselli etmek istercesine kolunu omzuna doladı.

Page 34

Harry kendini garip hissederek, "Ama hiçbiriniz -yerinizden aşağı düşmediniz mi?"

"Hayır," dedi Ron, yeniden endişeyle Harry'ye baktı. "Ama Ginny deliler gibi titriyordu..."

Harry anlamıyordu. Kendini zayıf ve titrek hissediyordu, sanki ağır bir grip geçirmiş gibi. Yavaş yavaş utanmaya da başlıyordu. Neden baskaları değil de bir tek o darmadağın olmuşt?

Profesör Lupin geri dönmüştü. İçeri girerken durakladı, onlara baktı ve cılız bir tebessümle, "Yani, o çikolataları zehirlemedim..." dedi.

Harry bir parça ısırıldı ve hayretle, sıcaklığın el ve ayak parmaklarının uçlarına kadar yayıldığını hissetti.

Profesör Lupin, "On dakika içinde Hogwarts'ta olacağız," dedi. "Đyi misin, Harry?"

Harry, Profesör Lupin'e adını nereden bildiğini sormadı.

"Đyiyim," diye mırıldandı, utançla.

Yolculuğun geri kalanında pek konuşmadılar. Sonunda tren Hogsmeade istasyonunda durdu, herkes inmek için itişip kakışmaya başladı. Baykuslar öttü, kediler miyavladı, Nevüle'in kurbagası sapkasının altında gürültüyle vrakladı. Minik peron buz gibiydi, yağmur buzlu tabakalar halinde yağıyordu.

Asına bir ses, "Birinci sınıflar burdan!" dedi. Harry, Ron ve Hermione dönünce Hagrid'in devasa silüetini peronun öbür yanında gördüler. Çok korkmuş görünen

105

birinci sınıfları göldeki geleneksel yolculuklarına çağırıyordu.

"Đyi misiniz, siz üçünüz?" diye kalabalığın başlan üzerinden haykırdı. Ona el salladılar, ama konuşma fırsatı bulamadılar, çünkü çevrelerindeki insan yığını onları peron boyunca öbür yana sürüklüyordu. Harry, Ron ve Hermione, inisli çıkışlı bir balçık yola çıkan diğer öğrencileri izlediler.

Orada birinci sınıflar dışındaki öğrencileri en azından yüz posta arabası bekliyordu. Harry'nin tahminine göre her biri görünmez birer at tarafından çekiliyordu, çünkü içeri girip kapıyı kapatınca araba kendiliğinden yola koyuluyor, kâh sarsılıyor, kâh yalpalıyordu.

Araba hafiften hafife humus ve saman kokuyordu. Harry çikolatayı yediginden beri kendini daha iyi hissediyordu, ama hâlâ zayıftı. Ron ve Hermione, sanki yeniden yığılmasından korkuyorlarmış gibi, yan yan ona bakıyorlardı.

Araba, tepesinde kanatlı yaban domuzları bulunan taş sütunların arasındaki bir çift muhteşem dövme demir kapıya doğru yuvarlana yuvarlana giderken, Harry kapının iki yanında nöbet tutan heyula gibi, kukuletalı iki Ruh Emici daha gördü. Bir soguk hastalık dalgası onu yeniden içine almakla tehdit etti; Harry, yamru yumru koltuğunda arkaya yaslanıp, kapılardan geçene kadar gözlerini yumdu. Araba, satoya çıkan, uzun, egimli yolda hızlandı. Hermione minik pencerelerden

birinden dışarı sarkmış, çok sayıdaki taretin ve kulenin yaklaşmasını seyrediyordu. Sonunda araba sallanarak durdu ve Hermione ile Ron indi.

106

Harry de aşağı inerken, tembel ama keyifli bir ses kulağına çarptı.

"Bayıldın ha, Potter? Longbottom doğru mu söylüyor? Sahiden bayıldın mı?"

Malfoy, Hermione'ye bir dirsek atıp geçerek satoya çıkan tas merdivenlerde Harry'nin yolunu kesti.

Yüzü neseliydi, soluk gözleri melun melun parlıyordu.

Disleri sıkılmış Ron, "Çek git, Malfoy," dedi.

Malfoy yüksek sesle, "Sen de bayıldın mı, VVeasley? O korkunç ihtiyar Ruh Emici senin de ödünü patlattı mı yoksa?" dedi.

Sakin bir ses, "Bir sorun mu var?" dedi. Profesör Lupin o anda bir sonraki arabadan çıkmıştı.

Malfoy, Profesör Lupin'e küstah bir bakış attı. Bu, onun cüppesindeki yamaları ve eski püskü bavulunu da kapsayan bir bakıştı. Sesinde minicik bir alay ima-sıyla, "Ah, hayır - sey - Profesör,"

dedi. Sonra da Crab-be ve Goyle'a pis pis sırttı, önlerine düşüp merdivenlerden satoya çıktı.

Hermione acele etsin diye Ron'un sırtını dürttü, üçü merdivenlerde kaynasan kalabalığa katıldı.

Devasa mese ön kapılardan geçip mağara gibi Giriş Salonu'na girdiler. Salon alev alev mesalelerle aydınlatılmıştı ve üst katlara giden görkemli mermer bir merdiveni barındırıyordu.

Büyük Salon'un kapısı sağ tarafta açıktı. Harry kalabalığı oraya doğru izledi, ama daha gecenin karanlık ve bulutlu göğünü yansıtan sihirli tavana doğru dürüst bir göz atmadan, bir ses, "Potter!

Page 35

Granger!" diye seslendi. "Đkinizi de görmek istiyorum!"

107

Harry ve Hermione saskınlıkla döndüler. Biçim Degistirme hocaları ve Gryffindiff binasının Başkanı Profesör McGonagall, kalabalığın Dasları üzerinden sesleniyordu. Saçlarını sınıksız arkada toplayan sert" görünümlü bir cadıydı. Keskin gözleri, kare biçiminde gözlükle çerçevelemişti. Harry, içinde kötü bir şey olacağı hissiyle, itise kakısa zorlukla onun yanına vardı. Profesör McGonagall, içinde hep yanlış bir şey yaptığı duygusunu uyandırıyor.

Profesör, "Öyle kaygılı görünmenize gerek yok -sadece odamda bir şeyler söyleyeceğim," dedi onlara. "Hadi işine, Weasley."

Profesör McGonagall, Harry ile Hermione'yi gevezelik eden kalabalıktan uzaklaştırırken, Ron bakakaldı. Harry ve Hermione, Giriş Salonu, mermer merdiven ve bir koridor boyunca Profesör'e eşlik ettiler.

Kocaman, hoş geldin diyen bir ateşin yandığı küçük odasına geldiklerinde, Profesör McGonagall eliyle onlara oturmalarını işaret etti. Kendisi de masasının başına geçerek hemen, "Profesör Lupin önden bir baykus yollayarak trende hastalandığım söyledi, Potter," dedi.

Daha Harry cevap vermeden kapı hafifçe vuruldu ve revir görevlisi Madam Pomfrey paldır küldür içeri girdi.

Harry yüzünün kızardığını hissetti. Bayılması yeterdi zaten, ya da her ne yaptıysa... herkesin böyle gürültü koparmasına gerek yoktu.

"Đdiyim," dedi, "bir şeye ihtiyacım yok -"

"Ah, sensin, öyle mi?" dedi Madam Pomfrey.

108

Harry'nin dediklerine aldırmayarak ona yakından bakmak için eğildi. "Sanırım yine tehlikeli bir şeyler yaptın."

"Bir Ruh Emici'ydi, Poppy," dedi Profesör McGo-nagall.

Birbirlerine karanlık bir bakış attılar ve Madam Pomfrey hosnutsuzluk içinde "çık çık" dedi.

"Bir okula Ruh Emici'leri yerleştirmek," diye mırıldandı, Harry'nin saçını geriye itip alnına elini koyarak. "Ölk bayılan o olmayacak. Evet, alnı yapış yapış olmuş. Dehşet verici şeylerdir onlar ve zaten narin olan insanlar üzerindeki etkileri -"

Harry kızgın kızgın, "Ben narin değilim!" dedi.

O anda nabzına bakmakta olan Madam Pomfrey dalgın dalgın, "Elbette değilsin," dedi.

Profesör McGonagall çabucak, "Neye*ihtiyacı var?" diye sordu. "Yatak istirahati mı? Belki de geceyi hastane kanadında geçirmeli, ne dersin?"

"Ben iyiyim!" dedi Harry, yerinden sıçrayarak. Revire giderse Draco Malfoy'un neler söyleyeceği düşüncesi, iskenceden farksızdı.

Simdi Harry'nin gözlerinin içine bakmaya çalışan Madam Pomfrey, "Eh, hiç değilse biraz çikolata yemeli," dedi.

"Yedim zaten," dedi Harry. "Profesör Lupin bana çikolata verdi. Hepimize verdi."

Madam Pomfrey, onayladığını belli eden bir^dayla, "Verdi, öyle mi?" dedi. "Demek ki sonunda neyin neye deva olduğunu bilen bir Karanlık Sanatlara Karsı Savunma hocamız olmuş."

109

Profesör McGonagall, sert bir sesle, "Kendini iyi hissettiğinden emin misin, Potter?" dedi.

"Evet."

"Peki öyleyse. Ben Miss Granger'la ders programı üzerinde kısa bir konuşma yaparken dışarıda bekler misin lütfen? Sonra da birlikte sölene ineriz."

Harry, kendi kendine mırıldanarak hastane kanadına yönelen Madam Pomfrey'le birlikte koridora çıktı. Birkaç dakika beklemesi gerekti, sonra bir seye pek sevinmiş görünen Hermione, arkasında Profesör McGonagall ile kapıda görüldü ve üçü mermer merdivenden aşağı, Büyük Salon'a indi.

Salon, bir sivri uçlu siyah büyücü sapkalan denizinden farksızdı. Uzun bina masalarının hapsine, ortada masaların üstünde uçusan binlerce mumun ısığında yüzleri parlayan öğrenciler dizilmisti.

Bir tutam beyaz saçlı, minicik bir büyücü olan Profesör Flitvick eski bir sapkayla üç bacaklı bir tabureyi Salon'un dışına taşıyordu.

Page 36

Hermione yavaşça, "Ah," dedi, "Seçme'yi kaçırdık."

Hogwarts'ın yeni öğrencileri binalarına Seçmen Sapka'yı başlarına takarak seçilirdi, sapka onların en uygun olduğu binayı (Gryffindor, Ravenclaw/ Huffle-puff ya da Slytherin) bağırarak duyururdu.

Profesör McGonagall uzun adımlarla öğretmenler masasındaki boş iskemlesine doğru yürüdü.

Harry ile Hermione ise olabildiğince sessiz adımlarla ters yöne, Gryffindor masasına gittiler.

Salon'un arkasından geçerlerken insanlar

110

dönüp onlara baktı, birkaç tanesi de parmağıyla Harry'yi gösterdi. Yoksa Ruh Emici'nin önünde yere yığılmasının hikâyesi bu kadar çabuk mu duyulmuştu?

Harry ve Hermione, onlara yer ayırmış olan Ron'un iki yanına oturdular.

Ron, "Neymiş mesele?" diye mırıldandı Harry'ye.

Harry fısıldayarak açıklamaya koyuldu ama, tam o sırada Müdür ayaga kalkıp konuşmaya başlayınca, lafını yarıda kesti.

Profesör Dumbledore çok yaşlı olmasına rağmen insanda hep büyük enerjiye sahipmiş izlenimi uyandırır. Çok uzun gümüş renkte saçları ve sakalı, dar çerçeveli gözlüğü ve son derece kemerli bir burnu vardı. Genellikle çağının en büyük büyücüsü olarak tanımlanırdı, ama Harry'nin ona saygı duymasının nedeni bu değildi. Albus Dumbledore'a güvenmeden edemezsiniz ve Harry onun öğrencilere gülümseyişini izlerken, Ruh Emici tren kompartımanına girdiğinden beri kendini ilk kez gerçekten sakin hissetti.

Mum ısıgı sakalının üstünde ısıldayan Dumbledore, "Hos geldiniz!" dedi. "Hogvarts'ta bir baska yıla hoş geldiniz! ^ize söyleyecek birkaç şeyim var ve içlerinden birisi çok ciudi. Mükemmel şölenimiz kafanızı karıştırmadan en iyisi onu aradan çıkarmak herhalde..."

Dumbledore boğazını temizleyerek devam etti: "Hepinizin Hogwarts Ekspresi'ndeki aramalardan sonra farkına varmış olacağı gibi, okulumuz su anda Sihir Bakanlığı'nın bir işi için burada bulunan birtakım Az-kaban Ruh Emici'lerine ev sahipliği ediyor."

111

O duraklayınca Harry de, Mr VVeasley'nin söylediklerini hatırladı: Dumbledore, Ruh Emici'lerin okulu korumasından memnun değildi.

Dumbledore, "Arazinin bütün girişlerine mevzilen-diler," diye devam etti, "ve bizimle birlikte oldukları sürece, kimsenin okuldan izinsiz ayrılmaya kalkışmaması gerektiğini açıklığa kavuşturmak zorundayım. Ruh Emici'ler numaralara, kılık değiştirmeye kanmaz -hatta Görünmezlik Pelerinleri'ne bile," diye yumusak başlı bir edayla ekledi. Harry ve Ron birbirlerine baktı. "Rica ya da mazereti anlamak bir Ruh Emici' nin doğasında yoktur. Bunun için her birinizi uyarıyorum, size zarar vermeleri için neden yaratmayın, Ruh Emici'ler söz konusu olunca hiçbir öğrencinin kural dışı davranmaması için Sınıf Başkanları'na ve kız ve erkeklerin iki yeni Öğrenci Bası'na güveniyorum."

Harry'nin birkaç iskemle ötesinde oturan Percy yine göğsünü sisirdi ve hayranlık beklentisiyle etrafa baktı. Dumbledore yeniden durakladı, büyük bir ciddiyetle Salon'u süzdü. Yerinden kıpırdayan ya da ses çıkaran olmadı.

"Mutlu olay ise," dedi, "bu yıl aramıza katılan iki yeni öğretmene hoş geldin dememiz."

"Önce, Karanlık Sanatlara Karsı Savunma öğretmenliği görevini almayı kabul etme lütfunda bulunan Profesör Lupin."

Dağınık, caskudan hayli uzak alkışlar dıfyıldı. Sadece trende Profesör Lupin'le aynı kompartımanda olanlar siddetle alkışladı, Harry dahil. Profesör Lupin, 112

en iyi cüppelerini giymis olan diğer öğretmenlerin yanında daha da pejmürde duruyordu.

Ron, "Snape'e bak," diye fısıldadı Harry'nin kulagina.

Đksir hocası Profesör Snape, öğretmen masasının öbür ucundan Profesör Lupin'e bakıyordu. Herkes Sna-pe'in Karanlık Sanatlara Karsı Savunma hocalığını ne kadar istediğini bilirdi, ama Snape'ten nefret eden Harry bile onun ince, sarımsı renkteki yüzünü çarpıtan ifadeye hayret etti. Öfkenin de ötesindeydi: nefretti. Harry bu ifadeyi çok iyi biliyordu. Snape, gözleri ne vakit Harry'ye ilisse hep bu ifadeyi takınırdı.

Page 37

"Đkinci yeni hocamıza gelince," diye devam etti Dumbledore, Profesör Lupin için tutulan isteksiz alkış sona ererken, "Sihirli Yaratıkların Bakımı hocamız Profesör Kettleburn'ün geçen yıl sonunda geri kalan uzuvlarının keyfini daha uzun süre çıkarabilmek için emekliye ayrıldığını söylemekten üzüntü duyuyorum. Öte yandan, onun yerini dolduracak şahsın Rubeus Hagrid olması beni sevindiriyor. Hagrid, bekçilik görevlerine ek olarak bu öğretmenlik isini de yapmayı kabul etti."

Harry, Ron ve Hermione, nutku tutulmuş halde birbirlerine baktılar. Sonra da özellikle Gryffindor masasından gök gürültüsü gibi yükselen alkışa katıldılar. Harry, yüzü yakut kırmızısına dönüşmüş, kocaman tebessümü kara sakalının arapsaçından farksız yığını arkasında saklanmış halde, eğilerek muazzam ellerine bakan Hagrid'i görmek için öne eğildi.

Ron, masayı yumruklayarak, "Bilmeliydik!" diye

113

kükredi. "Baska kim bize ısırın bir kitap gönderirdi ki?"

Herkes durduktan sonra bile alkışlamaya devam eden Harry, Ron ve Hermione/ Profesör Dumbledore yeniden konuşmaya baslarken Hagrid'in gözlerini masa örtüsüne sildigini gördüler.

"Eh, sanırım önemli seyler bundan ibaret," dedi Dumbledore. "Sölen baslasın!"

Önlerindeki altın tabaklar ve kadehler birden yiyecek ve içeceklerle doldu. Aniden acayip acıkan Harry, elinin uzanabildigi her seyden tabağına doldurup yemeye koyuldu.

Çok leziz bir sölendi; Salon konusmalarla, kahkahalarla ve çatal-bıçak singirtılarıyla dolmustu.

Ancak • Harry, Ron ve Hermione sölen bir an önce bitsin istiyorlardı ki, Hagrid'le konusabilsinler.

Öğretmen olmanın onun için ne büyük anlam tasıdığını biliyorlardı. Hagrid, tam bir büyücü değildi. Öğrenciliğinin üçüncü yılında, islemediği bir suç yüzünden Hogwarts'tan atılmıştı. Geçen yıl onun adını temize çıkaran, Harry, Ron ve harmione olmuştı.

En sonunda, son balkabağı turtası lokmaları altın tabaklarda eriyip bitince, Dumbledore yataga gitme vakti geldigini bildirdi ve aradıkları fırsatı ele geçirdiler.

Öğretmenler masasına vardıklarında Hermione, "Tebrikler, Hagrid!" dedi bir sevinç cıglığıyla.

"He*D siz üçünüz sayesinde," dedi Hagrid, basını kaldırıp onlara bakarken parıldayan yüzünü peçetesine

114

silerek. "Đnanamıyorum... büyük adam, Dumbledore... Profesör Kettleburn yeter artık dedikten sonra dosdogru kulübeme geldi... hep istedigim seydi..."

Duygularına yenilip yüzünü peçetesine gömdü, Profesör McGonagall da onları kovaladı.

Harry, Ron ve Hermione, mermer merdivenden yukarı akın akın çıkan Gryffindor'lara katıldılar.

Artık adamakıllı yorulmuşlardı. Birkaç koridordan daha geçtiler, baska merdivenlerden çıkıp durdular ve sonunda Gryffindor Kulesi'nin gizli girişine geldiler. Pembe elbiseli sisman bir hanımın kocaman portresi, "Parola?" diye sordu.

"Geliyorum, geliyorum!" diye seslendi Percy kalabalığın arkasından. "Yeni parola, Fortuna Major!"

"Ah hayır," dedi Neville Longbottom hüzünle. Parolaları hatırlamakta hep güçlük çekerti.

Portre deliginden ve ortak salondan geçen kızlarla oğlanlar ayrılıp kendi yatakhane merdivenlerinden çıktılar. Harry'nin döne döne yükselen merdiveni çıkarken tek düşündüğü sey, buraya döndüğüne ne kadar memnun olduğuydu. Đçinde bes tane dört direkli karyola bulunan, bildik, daire biçimindeki yatakhanelerine vardılar ve etrafa bakan Harry, sonunda evinde olduğunu hissetti.

115

ALTINCI BOLUM

Pençeler ve Çay yaprakları

Ertesi gün Harry, Ron ve Hermnne Büyük Salon'a kahvaltı etmeye indiklerinde, ilk gırdükleri sey Draco Malfoy oldu, kalabalık bir Slytherin ^ ıbunu komik bir öyküyle eglendiriyordu. Malfoy, ta11

onlar yanından geçerlerken gülünç bir baygınlık ge- irme taklidi yaptı ve büyük bir kahkaha koptu.

"Aldırma," dedi Harry'nin tam arkasından yürüyen Hermione. "Hiç aldırma, degmez..."

Buldok suratlı Slytherin'li bir kız olan Pansy Par-kinson, "Hey, Potter!" diye cıyakladı. "Potte-! Ruh Emiciler geliyor, Potter! Bööööö."

Harry, Gryffindor masasına gidip Geqrge Weas-ley'nin yanındaki bos iskemleye yığıldı.

Page 38

"Yeni üçüncü sınıf ders programları," deoi George, elindekileri uzatarak. "Nen var senin, Harry?"

"Malfoy," dedi Ron. Slytherin masasın? ten. ters ba.-karak George'un öbür yanına oturdu.

George kafasını kaldırıp baktığında, Maifoy yine korkudan bayılma numarası yapıyordu.

116

"Küçük pislik," dedi sakın bir ses tonuyla. "Geçen gece Ruh Emici'ler trende bizim tarafa geldiklerinde bu kadar burnu havada degildi ama. Kosa kosa bizim kompartımana geldi, degil jrü, Fred?"

Fred, Malfoy'a küçümser bir bakış atarak, "Neredeyse altına ediyordu," dedi.

"Benim de pek hosuma gitmedi, dogrusu," dedi George. "Korkunç seyler su Ruh Emici'ler..."

"Sanki insanın içini donduruyorlar, degil mi?" dedi Fred.

"Ama siz kendinizden geçmediniz, degil mi?" dedi Harry alçak sesle.

"Kafana takma, Harry," dedi George yüreklendirir-cesine. "Babam da bir kere Azkaban'a gitmek zorunda kalmıstı, hatırlıyor musun, Fred? Orasının ömründe gittiği en berbat yer oldugunu söylemisti. Geri döndüğünde zayıf fa, titriyordu... Ruh Errici'ler bulundukları yerdeki mutlulugu emip alıyorlar. Oradaki tutsakların çoğu çıldırıyor."

"Neysel, ilk Quidditch maçından sonra görürüz bakalım Malfoy böyle neseli olacak mı," dedi Fred.

"Sezonun ilk maçı Gryffindor'la Sh/tr erin arasında, unutmadın, degil mi?"

Harry ile Malfoy bir Quidditch maçnda ilk kez karşı karşıya geldiklerinde, kaybeden Malfoy olmustu. Nesesi biraz yerine gelen Harry sosis ve ı ızarmıs domates aldı.

Hermione yeni ders programı n inceliyordu.

"Güzel, bugün bazı yeni de-s ere baslıyoruz," dedi mutlu mutlu.

117

Ron, onun omzunun üstünden bakıp kaslarını çatarak, "Hermione," dedi, "senin programını karman çor-man etmisler. Baksana - günde on ders falan vermisler sana. Hepsine girecek vaktin yok."

"Üstesinden gelirim. Profesör McGonagall'la hallettik onu."

"Ama bak," dedi Ron gülerek, "bu sabahın programını görüyor musun? Saat dokuzda Kehanet, Ve tam altında, saat dokuzda, Muggle Arastırmalan. Ve -" Ron inanamayan gözlerle programa biraz daha yaklaştı, "bak - onun da altında, Aritmansı, saat dokuzda. Yani, iyi oldugunu biliyorum, Hermione, ama kimse o kadar iyi olamaz. Aynı anda nasıl üç ayrı derse girersin kî?"

"Saçmalama," dedi Hermione. "Tabii ki aynı anda üç derste olmayacağım."

"Ee, o zaman -"

"Marmeladı uzat," dedi Hermione.

"Ama-"

"Aman Ron, sana ne programım biraz doluyorsa?" diye kestirip attı Hermione. "Dedim ya, Profesör McGonagall'la hallettik."

Tam o sırada Büyük Salon'dan içeri Hagrid girdi. Uzun köstebek derisi paltosunu giymisti ve kocaman elinde ölü bir kokarcayı tutmus, dalgın dalgın sallıyordu.

Öğretmenler masasına dogru giderken durup, "Đyisiniz ya?" dedi hevesle. "Hayatta ilk dersime siz giriyorsunuz! Öğle yemeginden hemen sonra! Sabah besten beri ayaktayım, hazırlık yapıyorum...

umarım sorun çıkmaz... ben öğretmen ha?., vay-be,.."

118

Agzı kulaklarında, bir eliyle hâlâ kokarcayı sallayarak öğretmenler masasının yolunu tuttu.

Ron biraz kaygılı bir sesle, "Acaba ne hazırlıyor?" dedi.

Salon bosalmaya başladı, insanlar ilk derslerine girmek için yola koyulmustu. Ron ders programına

göz attı.

"Gitsek iyi olacak. Bak, Kehanet, Kuzey Kulesi'nin tepesinde. Oraya varmamız on dakika sürer..."

Çabucak kahvaltılarını bitirdiler, Fred ve George'a hoşça kal dediler ve Salon'un çıkışına doğru ilerlediler. Slytherin masasının yanından geçerlerken, Malfoy bir kez daha baygınlık geçirme taklidi yaptı. Harry, Giriş Salonu'na geçtiğinde hâlâ arkasından gelen kahkahaları duyabiliyordu.

Kuzey Kulesi'ne gitmek, uzun bir yolculuktu. Hogwarts'ta iki yıl geçirdikleri halde satonun her tarafını öğrenebilmiş değillerdi, üstelik daha önce Kuzey Kulesi'ne hiç girmemişlerdi.

Page 39

"Kestirme - bir - yol - olmalı," dedi Ron soluk soluga. Yedinci defa upuzun bir merdiven çıkarak, hiç tanıdık görünmeyen bir sahanlığa gelmişlerdi. Etrafla, tas duvara asılmış boş bir çimenlik ırazi peyzajı dışında hiçbir şey yoktu.

"Sanırım suradan," dedi Hermione, sağ taraftaki boş koridora bakarak.

"Olamaz," dedi Ron. "O taraf güney. Bak, pencereden gölün bir bölümü görünüyor..."

Harry tabloyu seyreliyordu. Tombul, alaca-kır bir

119

midilli az önce çimenliğe çıkmış, kaygısızca otlanıyordu. Harry, Hogwarts'taki tabloların sakinlerinin oradan oraya gitmesine ve birbirlerini ziyaret etmek için çerçevelerinden ayrılmasına alışkındı, ama yine de onları izlemeyi seviyordu. Az sonra bastan aşağı zırhla kaplı, kısa boylu, tıknaz bir sövalye de epey tangırdayarak midillisinin arkasından tabloya girdi. Metal dizlerindeki izlere bakılırsa, düsmüştü.

"Aha!" diye bağırdı sövalye, Harry, Ron ve Hermi-one'yi görünce. "Bana ait topraklarda gezinen bu caniler de kim? Düşsümle alay etmek için gelmiş olabilir misiniz acaba? Davranın, düzenbazlar sizi, köftehorlar sizi!"

Hayret içinde izlediler: Küçük sövalye kılıcını kınından çıkardı ve vahsice sallamaya başladı, öfkeyle hoplayıp zıplıyordu. Ama kılıç onun için çok büyüktü; fazlaca hızlı savurduğu bir hamlenin ardından dengesini kaybedip yüzüstü çime yığıldı.

"Đyi misin?" dedi Harry, resme yaklaşılarak.

"Geri çekil, seni aşağılık küstah! Çekil, seni dalavereci!"

Sövalye kılıcını yemden eline alıp yere dayayarak ayağa kalktı. Ama bunun sonucunda kılıç çimene iyice saplanmıştı, bütün gücüyle çekmesine rağmen çıkaramadı. Sonunda çaresiz kaldı, yin? pat diye çimene düştü ve miğferinin siperliğini kaldırıp yüzündeki teri sildi.

"Dinle," dedi Harry, sövalyenin bitkin halinden faydalanarak. "Kuzey Kulesi'ni arıyoruz. Nerede olduğunu bilmezsin, değil mi?"

120

"Bir macera!" Sövalyenin öfkesi ansızın dinmiş gibiydi. Tangırdayarak ayağa kalktı ve gürledi:

"Beni takip edin, dostlar! Ya hep birlikte hedefimize ulaşacağız, ya da bu uğurda yigite can vereceğiz!"

Kılıcın kabzasına bir daha asıldı, ama nafile. Tombul midilliye binmeye çalışıp onda da başarısız olunca, "Yayan gidiyoruz o halde, saygıdeğer baylar ve zarif bayan! Đleri! Đleri!" diye haykırdı.

Ve gürültülü bir şekilde tangırdayarak çerçevenin sol tarafına doğru kosup gözden kayboldu.

Zırhının tangırtılarını dinleyerek koridor boyunca pesinden kostular. Arada bir onu ileride bir resimde kosarken görebiliyorlardı.

Sövalye, "Yürekli olun, şimdi bizi en beteri bekliyor!" diye bağırdı. Sonra birden, döne döne çıkan dar bir merdivenin duvarında asılı bir resimdeki jüponlu kadınların önünde belirdi. Kadınlar onu görünce telaslandılar.

Har. y, ^cn ve Hermione oflayıp puflayıp, gözleri gittikçe daına ds karararak merdiveni çıktılar.

Sonunda yukarıdan bir yerden birtakım mırıltılar duyunca, sınıfa gelmek üzere olduklarını anladılar.

Sövalye kafasını fesat görünüşlü bir grup kesisin bulunduğu bir tabloya sokarak, "Elveda!" diye haykırdı. "Elveda, silah arkadaşlarım! Gün gelir de soylu bir yürege ve çelik gibi kaslara tekrar ihtiyacınız olursa, Sir Cadogan'ı çağırın!"

"Oldu, çağırırız," diye mırıldandı Ron, sövalye kaybolurken, "tabii eğer bir çatлага ihtiyacımız olursa."

121

Son birkaç basamağı çıkıp küçücük bir sahanlığa geldiler. Sınıfın çoğu burada bekliyordu. Bu sahanlıkta kapı yoktu; Ron, Harry'yi dürtüp tavanı gösterdi. Tavanda pirinç levhalı yuvarlak bir kapak vardı.

"Sybill Trelawney, Kehanet öğretmeni," diye levhayı okudu Harry. "Đyi de oraya nasıl çıkacağız?"

Kapak ona cevap verirmişçesine birden açıldı ve gümüşü bir merdiven tam Harry'nin ayaklarının dibine indi. Herkes sustu.

Page 40

Ron sırtarak, "Önden buyur," dedi ve Harry önden çıktı.

Ömründe gördüğü en garip sınıfa adım attı. Aslında burası sınıfa hiç benzemiyordu; daha çok bir evin çatı katıyla eski tip bir çayhanenin karışımı gibiydi. Đçeri en az yirmi tane küçük, yuvarlak masa tıklıkmıştı, hepsinin de çevresi kreton koltuklar ve tombik küçük puflarla çevriliydi. Her şey los, kıpkırmızı bir ısıyla aydınlatılmıştı; pencerelerdeki perdelerin hepsi kapalıydı ve çok sayıdaki lambanın üzeri koyu kırmızı esarlarla örtülmüştü. Đçerisi bogucu sıcaktı ve üstü tıkıs tıkıs dolu bir söminenin atesinde duran büyük bakır çaydanlıktan, iç kaldıran bir koku yayılıyordu. Daire biçimindeki odayı çevreleyen duvarlar boyunca uzanan raflar tozlu kus tüyleriyle, yanıp tükenmiş mumlarla, destelerce lime lime oyun kagıdıyla, sayısız gümüşü kristal küreyle ve muazzam bir çay fincanı dizisiyle doluydu.

Ron, Harry'nin omzunda belirdi. Sınıf yavas yavas içeri doluyor, herkes fısıltıyla konuşuyordu,

"O nerede?" dedi Ron.

122

Birden gölgelerin içinden bir ses yükseldi. Yumusak, puslu bir sestir bu.

"Hos geldiniz/" dedi. "Sizi nihayet fiziksel dünyada görmek ne güzel."

Harry ilk basta kocaman, parıl parıl bir böcek gördüğünü sandı. Profesör Trelavvney ates ısıgına yanasınca, onun çok zayıf olduğunu gördüler; kocaman gözlüğü gözlerim normalin birkaç katı büyüklükte gösteriyordu ve üstüne tüllerle bezeli bir sal dolamıştı. Cılız boynunun etrafından sayısız zincir ve boncuk sarkıyordu, elleri ve kollarıysa bileziklerle ve yüzüklerle kaplıydı.

"Oturun, çocuklarım, oturun," dedi. Tedirgin bir halde, kimi koltuklara yerleştirdi, kimi de puflara gömüldü. Harry, Ron ve Hermione aynı masanın etrafına oturdular.

Atesin önündeki kanatlı bir koltuga oturan Profesör Trelavvney, "Kehanet'e hos geldiniz," dedi.

"Benim adım Profesör Trelawney. Beni daha önce görmemiş olabilirsiniz. Okulun hayhuyuna sıkça katılmak Đç Göz'ümü puslandırıyor."

Kimse bu sıra dışı açıklamaya cevaben bir şey söylemedi. Profesör Trelawney salını zarifçe düzeltip devam etti: "Demek sihir sanatlarının en zoru olan Keha-net'i öğrenmeyi seçtiniz. Sizi bastan uyarmalıyım ki, eğer sizde Görü yoksa, benim size öğretebileceğim pek az şey var demektir.

Kitaplar insanı bu alanda ancak bir yere kadar götürüyor..."

Bu sözlerin üzerine hem Harry hem de Ron sırta-

123

rak Hermione'ye baktılar. Kitapların bu konuda pek faydası olmayacağı haberi onu saskına çevirmiş gibi görünüyordu.

"Birçok cadı ve büyücü, gürültülü patlamalar, kokular ve aniden kaybolmalar konusunda her ne kadar yetenekli olsa da, geleceğin üzerini örten peçenin ardındaki gizemleri kavrayamaz," diye devam etti Profesör Trelawney. Kocaman, ısıldayan gözleri bir tedirgin yüzden diğerine geçerek dolanıyordu. "Bu, pek azına bahsedilmiş bir Lütuf tur. Sen, çocuk," dedi aniden, Neville az daha pufuyla birlikte devriliyordu, "ninen iyi mi?"

"Sanırım," dedi Neville ürkekçe.

"Senin yerinde olsam o kadar emin olmazdım, yavrum," dedi Profesör Trelawney. Atesin ısıgı uzun, zümrüt küpelerine vuruyordu. Neville yutkundu. Profesör Trelawney konuşmasına sakın sakın devam etti: "Bu yıl Kehanet'in temel yöntemlerini isleyeceğiz. Birinci sömestr çay yapraklarını okumaya aynlacak. Sonraki sö-mestrdeyse el falına geçeceğiz. Bu arada, yavrum,"

dedi birden Parvati Patü'e bakarak, "kızıl saçlı bir adama karşı tetikte ol."

Parvati tam arkasındaki Ron'a baktı ve sandalyesini ondan hafifçe uzaklaştırdı.

"Daha sonra da," diye devam etti Profesör Trelavv-ney, "kristal küreye geçeceğiz - eger o zamana kadar ates-alametleri bitirdiysek tabii. Ne yazık ki subatta derslere feci bir grip salgını sebebiyle ara verilecek. Benim sesim gidecek. Paskalya sıralarıdaysa, içimizden biri bizi sonsuza dek terk edecek."

124

Bu beyanını çok gergin bir sessizlik izledi, ama Profesör Trelawney farkında değil gibiydi.

"Yavrum, acaba," dedi Lavender Brown'a ve onun en yakınında oturan Lavender sandalyesinde büzüldü, "bana su en büyük gümüş çay demliğini uzatabilir misin?"

Page 41

Lavender yüzünde rahatlamış bir ifadeyle ayaga kalktı, raftan kocaman bir çaydanlık aldı ve Profesör Trelawney'nin önündeki masanın üstüne koydu.

"Tesekkür ederim, yavrum. Su korktuğun şey var ya - on altı Ekim Cuma günü gerçekleşecek."

Lavender titredi.

"Simdi hepinizi çiftlere ayırmak istiyorum. Raftan birer çay fincanı alıp bana gelin, ben fincanınızı dolduracağım. Sonra oturun, için; sadece posası kalana kadar. Bunu sol elinizle fincanın içinde üç kere çevirin, sonra fincanı tabağının üstüne bas aşağı koyun. Çayın son damlası da aktıktan sonra fincanınızı esinize verin, okusun. Sekilleri Geleceğin Sis Perdesini Aralamadın besinci ve altıncı sayfalarına basvurarak yorumlayacaksınız. Ben de sınıfta dolatarak size yardım edip yönlendireceğim. Bu arada, yavrum," dedi tam kalkmak üzere olan Neville'i kolundan yakalayarak,

"ilk fincanını kırdıktan sonra lütfen mavi desenli olanlardan alır mısınız? Pembelere çok bağılıyım da."

Gerçekten de Neville fincan rafına ulaşır ulaşmaz, kınlan porselenin singırtısı geldi. Profesör Trelawney elinde bir faras ve bir fırçayla ona doğru süzölüp, "Mavilerden, yavrum," dedi, "bir mahzuru yoksa... tesekkür ederim..."

125

Harry ve Ron çay fincanlarını doldurup masalarına döndüler ve kaynar çayı çabucak içmeye çalıştılar. Posayı Profesör Trelawney'nin dediği gibi fincanın içinde döndürdüler, sonra da çay damlalarını iyice akıtıp fincanlarını birbirlerine verdiler.

"Peki," dedi Ron, ikisi de kitaplarının besinci ve altıncı sayfalarını açarken. "Benimkinde ne görüyorsun?"

"Bir sürü ıslak kahverengi şey," dedi Harry. Odadaki ağır kokulu duman kendini uyukulu ve sersemlemiş hissetmesine neden oluyordu.

. "Zihinlerinizi genişletin canlarım ve gözlerinizin dünyevi olanın ötesini görmesine izin verin!" diye haykırdı Profesör Trelawney karanlığın içinden.

Harry kendini toplamaya çalıştı.

"Peki, çarpık çurpuk bir haç isareti gibi bir şeyin var..." dedi, Geleceğin Sis Perdesini Aralamak

basvurarak. "Bu, 'sınav ve azap' anlamına geliyor - kusura bakma - ama güneş olabilecek bir şey de var burada. Bekle... anlamı, 'büyük mutluluk'mus... yani azap çekeceksin, ama çok mutlu olacaksın../'

"Bence senin İç Göz'üne bir baktırtman gerekiyor," dedi Ron. Kahkahalarını zar zor bastırdılar, Profesör Trelavvney tam onların bulunduğu yöne bakıyordu.

"Sıra bende..." Ron, Harry'nin çay fincanına bakmaya başladı. Gösterdiği çabadan dolayı alnı kırs kırs olmuştü. "Bir kabarcık var, bir melon sapkaya benziyor," dedi. "Belki de Sihir Bakanlığı için çalışacaksın-dır..."

Fincanı öbür türlü çevirdi.

126

"Ama bu taraftan bakınca daha çok bir mese palamuduna benziyor... onun anlamı neymis?"

Geleceğin Sis Perdesini Aralamak'ı karıştırdı. " 'Devlet kusu, beklenmedik altın.' Harika, bana biraz borç verebilirsin. Burada da bir şey var," deyip fincanı yine çevirdi. "Bir hayvana benziyor. Evet, su kafasıysa... bir suaygırına benziyor... yok, bir koyuna..."

Harry kahkahasını tutamayınca, Profesör Trelavvney birden onlara döndü.

"Ben bir bakayım, yavrum," dedi Ron'a, azarlarca-sına. Hemen gelip Ron'dan Harry'nin fincanını kaptı. Burun sınıf sus pus olup izlemeye başladı.

Profesör Trelavvney fincanın içine bakıyor, saatin ters yönünde çeviriyordu.

"Sahin... yavrum, ölümcül bir düşmanın var."

"Ama onu herkes biliyor," dedi Hermione, duyulabilir bir fısıltıyla. Profesör Trelawney ona dik dik baktı.

"Evet, biliyorlar," dedi Hermione. "Herkes Harry ile Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen arasında olanları biliyor."

Harry ve Ron ona yüzlerinde hayret ile takdir karışımı bir ifadeyle baktılar. Daha önce Hermione'nin bir öğretmenle bu şekilde konustugunu hiç isitmemişlerdi. Profesör Trelavvney cevap vermemeyi tercih etti. Koca gözlerini tekrar Harry'nin fincanına dikip fincanı çevirmeye devam etti.

Page 42

"Sopa... bir saldırı. Aman aman, bu pek mutluluk verici bir fincan değil..."

"Ben onun bir melon sapka olduğunu sanmıştım," dedi Ron utanarak.

127

"Kurukafa... yolunun üstünde bir tehlike var, yavrum..."

Herkes kımıldamadan Profesör Trelawney'ye bakıyordu. Fincanı son bir kez çevirdi, hii dedi ve çılgılık attı.

Bir kez daha porselen singirtısı yükseldi; Neville ikinci fincanını kırmıştı. Profesör Trelawney bos bir koltuga gömüldü. Ziyetlerden ısı ısı olan eli kalbindeydi, gözleriye kapalıydı.

"Yavrum - zavallı yavrum - hayır - bunu söylememek daha iyi - hayır - sormayın bana..."

"Nedir, Profesör?" dedi Dean Thomas hemen. Herkes ayaga kalkmıştı, yavas yavas Harry ile Ron'un masasının etrafında toplanmaya başladılar. Harry'nin fincanına bakmak için Profesör Trelawney'nin koltuguna yanasıyorlardı.

"Yavrum." Profesör Trelawney kocaman gözlerini dramatik bir şekilde açtı. "Sende Ecel var."

"Ne var?" dedi Harry.

Tek anlamayanın kendisi olmadığının farkındaydı; Dean Thomas omuz silkti, Lavender Brown ise saskın görünüyordu. Ama yine de hemen hemen herkes elini dehset içinde agzına götürdü.

"Ecel, yavrum, Ecel!" diye haykırdı Profesör Tre-lawney. Harry'nin anlamamasına çok sasırmış

görünüyordu. "Kilise bahçelerine musallat olan devasa, hayalet köpek! Yavrum, bu bir alamet - hem de en kötüsünden - bir ölüm alameti bu!"

Harry'nin midesine sancı girdi. Flourish ve Blo.tts'taki Ölüm Alametleri kitabının kapagındaki o kö-128

pek - Magnolia Crescent'ta gölgelerin içindeki o köpek... Lavender Brovv'n da elini korkuyla ağzına kapadı. Herkes Harry'ye bakıyordu, bir kişi dışında: Hermione ayaga kalktı ve Profesör Trelawney'nin koltuğunun arkasına yanastı.

"Bence o bir Ecel'e benzemiyor," dedi kararlı bir sesle.

Profesör Trelavvney, Hermione' }1! giderek artan bir antip iriyle süzdü.

"Kusura bakma, yavrum, ama senin etrafında pek az aura görüyorum. Geleceğin titresimlerine karşı pek açık değilsin."

Seamus Finnigan basını bir o yana bir bu yana yatı-rıyordu.

"Buradan bakınca bir Ecel gibi görünüyor," dedi gözlerini neredeyse kapayarak. "Ama buradan daha çok bir esege benziyor," dedi basını sola yatırarak.

"Bir zahmet benim ölüp ölmeyeceğime karar verseniz artık!" dedi Harry, ağzından çıkanlara kendi de sasırarak. Kimse ona bakmak bile istemiyordu.

"Sanırım bugün dersi burada bitiriyoruz," dedi Profesör Trelavvney en puslu sesiyle. "Evet... lütfen malzemelerinizi kaldırın..."

Herkes çay fincanlarını sessiz sessiz Profesör Tre-lawney'ye götürdü, kitaplarını kaldırıp çantalannıka-pattı. Ron bile Harry ile göz göze gelmekten kaçınıyordu.

"Bir dahaki sefere dek," dedi Profesör Trelawney ölgün bir sesle, "kısmetiniz açık olsun. Ha, yavrum, bu

129

arada -" dedi Nevüle'e isaret ederek, "bir dahaki derse geç kalacaksın, o yüzden arayı kapatmak için fazladan çalış."

Harry, Ron ve Hermione, Profesör Trelawney'nin günüsü merdiveninden, ardından da döne döne inen merdivenden hiç konuşmadan indiler ve Profesör McGonagall'm Biçim Degistirme dersinin yolunu tuttular. Sınıfı bulmaları o kadar uzun sürdü ki, Kehanet'ten erken çıkmış olmalarına ragmen derse ucu ucuna yetistiler.

Harry sınıfın arkasında bir yere oturdu. Kendini spot ışığının altındaymış gibi hissediyordu; sınıfın geri kalanı sanki her an düşüp ölecekmiş gibi kaçamak bakışlar atıp duruyordu ona. Profesör McGonagall'm Ani-magus'lar (istedikleri anda hayvana dönülebilen büyücüler) hakkında anlattıklarını pek duymuyordu. Hatta Profesör McGonagall herkesin önünde, gözlerinin etrafında gözlük izleri bulunan bir tekir kediye dönüştüğünde onu izlemiyordu bile.

"Neniz var bugün sizin?" dedi Profesör McGonagall, puf diye nonnal haline dönüp sınıftakilere Page 43

bakarak. "Gerçi benim için fark etmez, ama ilk defa bir dönüşümüm sınıftan alkış almıyor."

Yine bütün kafalar Harry'ye döndü, ama kimse konuşmadı. Hermione elini kaldırdı.

"Lütfen, Profesör, az önce ilk Kehanet dersimize girdik, çay yapraklarını okuyorduk ve -"

"Haa, tabii," dedi Profesör McGonagall, birden kaslarını çatarak. "Baska bir sey söylemene gerek yok,

130

Miss Granger. Söyleyin bakalım, bu yıl hanginiz ölüyor?"

Herkes bakakaldı.

"Ben," dedi Harry en sonunda.

"Anlıyorum," dedi Profesör McGonagall, boncuk gibi gözlerini Harry'ye odaklayarak. "O halde, Potter, Profesör Trelawney'nin bu okula geldiginden beri her yıl bir öğrencinin ölümünü öngördüğünü bilmelisin. Henüz hiçbirisi ölmedi. Ölün alametleri görmek, onun en sevdiği yeni sınıf karşılama merasimi. Meslektaşlarım hakkında hiç kötü konuşmamak gibi bir alışkanlığım olmasa -"

Profesör McGonagall lafım yanı bıraktı, burnunun kanatlan bembeyaz kesilmisti. Daha sakın bir sesle devam etti: "Kehanet, sihrin kesinlikten en uzak dallarından biri. Sahsen ben, pek tahammül edemedigimi sizden saklamayacağım. Gerçek Görücüler çok enderdir ve Profesör Trelawney..."

Yeniden durdu ve çok gerçekçi bir ses tonuyla, "Bana sağlığın gayet yerindeymis gibi görünüyor, Potter," dedi. "Bu yüzden bugün seni ödevden muaf tutmazsam kusura bakmazsın herhalde. Seni temin ediyorum ki, ölürsen ödevini teslim etmek zorunda degilsin."

Hermione güldü. Harry kendini biraz daha iyi hissediyordu. Profesör Trelawney'nin sınıfının los kırmızı ışıgından ve sersemletici kokusundan uzaktayken bir topak çay yapragından korkmak daha zordu. Ancak herkes ikna olmus degildi. Ron hâlâ endiseli görünüyordu, Lavender ise, "Peki ama ya Neville'in fincanı?" diye fısıldadı.

131

Biçim Degistirme dersi bittikten sonra, öğle yemeği için paldır küldür Büyük Salon'a dogru ilerleyen kalabalığa katıldılar.

"Ron, kendine gel," dedi Hermione, onun önüne bir tabak yahni iterek. "Profesör McGonagall'ın söylediklerini duydu."

Ron tabağına biraz yahni koyup çatalını aldı, ama yemeye baslamadı.

"Harry," dedi ciddi bir sesle, usul usul, "bir yerde büyük, siyah bir köpek görmedin, degil mi?"

"Gördüm," dedi Harry. "Dursley'lerden ayrıldığım gece gördüm."

Ron büyük bir sangırtıyla çatalını düşürdü.

"Büyük ihtimalle bir sokak köpegidir," dedi Hermione sakın sakın.

Ron, Hermione'ye öyle bir bakış baktı ki, aklını kaçırdığını düşünüyormuş gibiydi,

"Hermione, Harry bir Ecel gördüyse, bu - bu çok fena," dedi. "Amcam - Bilius Amca bir tane görmüştü -yirmi dört saat sonra öldü!"

"Tesadüf," dedi Hermione ciddiye almadan. Kendine biraz daha balkabağı suyu koydu.

"Sen ne dedigini bilmiyorsun!" dedi Ron, kızmaya baslayarak. "Ecel'ler çoğu büyücünün ödünü koparı!"

"E ondan öyleyse," dedi Hermione üstünlük taslayan bir sesle. "Ecel'i görüp korkudan ölüyorlar demek. Ecel ölümün alameti degil, sebebi yani! Harry'nin hâlâ bizimle birlikte olmasının sebebiyse, öyle bir şey görüp, peki o zaman ben arak nallan dikeyim, diye düşünmemesi!"

132

Ron ağızım açtı, ama bir şey demedi, bu arada Hermione çantasından Aritmansi kitabını çıkardı ve açıp meyve suyu sürahisine yasladı.

"Bence Kehanet çok belirsiz görünüyor," dedi, sayfasını arayarak. "Bana sorarsan, isin içinde fazlaca tahmin yürütme var."

"O fincandaki Ecel'in belirsiz bir tarafı yoktu!" dedi Ron hararetle.

"Harry'ye onun bir koyun oldugunu söylerken bu kadar emin görünmüyordun ama," dedi Hermione sogukkanlılıkla.

"Profesör Trelawney senin iyi bir aura'n olmadığını söyledi! Bir kerecik olsun bir konuda kötü olmak hosuna gitmiyor, degil mi?!"

Page 44

Damarına basmıştı. Hermione Aritmansi kitabını masaya öyle sert vurdu ki, et ve havuç parçalan dört bir yana saçıldı.

"Kehanet'te iyi olmak bir topak çay yapragında ölüm alametleri görmek anlamına geliyorsa, o derse uzun süre devam edeceğimi sanmıyorum! Aritmansi dersimle karsılaştırıldığında tam bir kepezelikti!"

Çantasını kapıp sinirli sinirli uzaklaştı.

Ron kaslarını çatarak onun arkasından baktı.

"Neden bahsediyor?" dedi Harry'ye. "Daha Arit-ırvınsi dersine girmedi ki."

Karry öğle yemeginden sonra satodan çıkabildiği

133

için memnundu. Önceki günkü yağmur dinmisti; ha-yatlarındaki ilk Sihirli Hayvanların Bakımı derslerine giderlerken gökyüzü açık, soluk bir gri renkte, ayaklarının altındaki çimense esnek ve nemliydi.

Ron'la Hermione birbirleriyle konuşmuyorlardı. Hagrid'in Yasak Orman'in kıyısındaki kulübesine giden meyilli çimlik alandan ilerlerken Harry de onların yanında çitini çıkarmadan yürüyord'. Bu derse Slythe-rin'lerle birlikte giriyor olmaları gei ektigini, ancak önlerinde çok tanıdık üç sırtı gördüğü zaman anladı. Mal-foy, Crabbe ve Göyle'a heyecanla tir seyler anlıyor, ikisiyse kıkır kıkır gülüyordu. Harry onların ne hakkında konustugundan asagı yukarı emiroi.

Hagrid sınıfını kulübesinin önünde bekliyordu. Köstebek derisi paltosunun içinde, yanında zagar Fang'le durmuş, ders başlasın diye sabırsızlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Hadi, hadi bakalım, yürüyün!" diye seslendi sınıf yaklaşıırken. "Bugün size sıkı bir sürprizim var!"

Çok iyi ders olacak! Herkes burada mı? Tamam, pesimden gelin!"

Harry bir an için Hagrid onları Yasak Orman'a sokacak diye korktu; orada zaten kendisine ömür boyu yetecek kadar kötü tecrübe yaşamıştı. Ar çak Hagrid ağaçların kıyısından kıyısından yürümeye devam etti ve bes dakika sonra kendilerini bir tür padokun dışında buldular. İçinde hiçbir şey yoktu.

"Herkes buraya, çitin çevresine toplansın, hadi bakalım!" diye seslendi Hagrid. "Tamam - görebüceği-

134

niz bir yerde durun. Simdi, önce kitaplarınızı açsanız iyi olur -"

"Nasıl?" dedi Draco Malfo/un soguk, uyusuk sesi.

"Ha?" dedi Hagrid.

"Kitaplarımızı nasıl açıyoruz?" diye tekrar etti Mal-foy. Canavar Kitap: Canavarlar'1 çıkardı, kapalı dursun diye uzun bir iple bağlamıştı. Diğerleri de kitaplarını çıkardılar; bazıları kitaplarını Harry gibi kemerle bağlayıp kapatmışlardı; bazıları dar çantalara tıkmışlar, bazı-larıysa esek ataslarıyla sıkı sıkı kapatmışlardı.

"Kimse - kimse kitabını açmayı basaramadı mı?" dedi Hagrid, çökmüş bir halde.

Bütün sınıf hayır anlamında basını salladı.

"Onları oksamanız gerekiyor," dedi Hagrid, sanki bu dünyanın en bariz seyiymis gibi. "Bakın..."

Hermione'nin kitabını aldı ve onu kapalı tutan Büyülü Seloteyp'i çıkardı. Kitap ısırmaya hamle etti, ama Hagrid dev gibi parmağını sırtından asagı gezdirince titredi ve açılıp elinde sessizce durmaya başladı.

"Ah, hepimiz ne kadar aptalız!" dedi Malfoy kıs kıs gülererek. "Onları aksamalıydık tabii! Nasıl tahmin edemedik!"

Hagrid tereddütlü bir sesle, "Ben... komik olduklarını düşünmüştüm," dedi Hermione'ye.

"Aman ne kadar komik!" dedi Malfoy. "Bize ellerimizi kopartmaya çalışan kitaplar vermek ne esprili!"

"Kapa çeneni, Malfoy," dedi Harry yavaşça. Hag-rid'in morali bozulmuş görünüyordu ve Harry onun ilk dersinde başarılı olmasını istiyordu.

135

"Pekâlâ/" dedi Hagrid. Ne yapacağını sasırmış gibi görünüyordu. "Simdi... simdi kitaplarınız hazır ve... ve... geriye bir tek Sihirli Yaratıklar kalıyor. Evet. Gidip onları getireyim. Bekleyin.."

Page 45

Orman'a doğru uzaklaşıp gözden kayboldu.

"Tanrım, buranın da cılkı çıktı," dedi Malfoy yüksek sesle. "O angut ders verecek ha, babama söyleyince kriz geçirir herhalde -"

"Kapa çeneni, Malfoy," diye tekrar etti Harry.

"Dikkat et, Potter, arkanda bir Ruh Emici var -"

"Ayyyyy!" diye ciyakiadı Lavender Brown. Pado-kun öbür ucunu gösteriyordu.

Harr/nin hayatında gördüğü en tunaf yaratıklar onlara doğru geliyordu. Bir atın vücuduna, arka ayaklarına ve kuyruguna sahiptiler; ön ayakları, kanatları ve kafala-nysa dev bir kartaimkileri andırıyordu. Hasin, çelik renginde gagalan ve kocaman, pasparlak turuncu gözleri vardı. Ön ayaklarının ucundaki yaklaşık on bes santim uzunlughunda pençeleri ölümcül görünüyordu.

Hayvan-lann her birinin boynunun etrafında kalın bir deri tasma vardı. Her tasma uzun bir zincire bağlıydı ve bütün bu zincirlerin ucu, yaratıkların arkasından hafifçe kosarak padoka gelen Hagrid'in dev gibi ellerindeydi.

"N aber?" diye kükredi, zincirleri sallayıp yaratıkları sınıf r ı durduğu çite doğru sürerek. Hagrid onların yanına gelip yaratıkları çite bağlarken herkes ufak ufak geriledi.

"Hipogrif ler!" diye kükredi Hagrid neseyle, onlara el sallayarak. "Çok güzeller, değil mi?"

136

Harry, Hagrid'in neyi kastettiğini az çok anlayabili-yordu. Yarı at, yarı kus bir şey görmenin ilk sokunu atlattıktan sonra, insan Hipogriflerin yelesinden kanadındaki tüylere yumusak geçiş yapan pırıl pırıl postuna hayranlıkla bakmaya başlıyordu. Her biri ayrı renkteydi: fırtına grisi, bronz, pembemsi bir alaca, ısı ısı kestane rengi ve mürekkep siyahı.

"Pekâlâ," dedi Hagrid, ellerini ovuşturup etrafa gülümseyerek, "bira^ daha yakına gelmek istiyorsanız..."

Görünüşe bakılırsa kimse istemiyordu. Ancak Harry, Ron ve Hermione çite ihtiyatla yaklaştılar.

"Simdi, Hipogrif ler hakkında ilk bilmeniz gereken, gururludurlar," dedi Hagrid. "Çok kolay nem kapar bu Hipogrif ler. Aman hakaret edeyim demeyin, çünkü bu yapıp yapacağınız son şey olabilir."

Malfoy, Crabbe ve Goyle dinlemiyorlar, aralarında alçak sesle konuşuyorlardı. Harry'nin içine, dersi nasıl bölecekleri konusunda plan yaptıklarına dair kötü bir his dogdu.

"Her zaman ilk hareketin Hipogrif ten gelmesini beklersin," diye devam etti Hagrid. "Kibardır biliyor musunuz? Ona doğru yürürsün, eğilip selam verirsin ve beklersin. O da sana eğilirse, ona dokunabilirsin demektir. Egilmezse, çabucanak yanından çekilin, çünkü o pençeler adamın canını bayagi yakıyor."

"Pekâlâ, önce kim denemek istiyor?"

Sınıfın büyük bir bölümü bu soruya cevaben daha da geriledi. Harry, Ron ve Hermione'nin bile kuskuları vardı. Hipogrif ler yırtıcı baslarını sallıyor, güçlü kanat-137

larını açıyordu; böyle bağlanmaktan hoslanmış gibi görünmüyorlardı.

"Yok mu kimse?" dedi Hagrid, yalvaran gözlerle.

"Ben denerim," dedi Harry.

Arkasında birisi sesli bir şekilde nefesini tuttu ve hem Lavender hem de Parvati, "Yoo, hayır, Harry,

ay yapraklarım hatırla," diye fısıldadılar.

Harry aldırıs etmedi. Padok itine tırmandı.

"Affedin, Harry!" diye kükredi Hagrid. "Pekâlâ -bakalım Sahgaga'yla anlasabilecek misin?"

Zincirlerden birini çözdü, gri Hipogrif i arkadaşlarından ayırdı ve deri tasmaını çıkardı. Padokun öbür tarafındaki sınıfta herkes nefesini tutmuş gibiydi. Mal-foy'un gözleri melun melun kısıldı.

"Dikkat et, Harry," dedi Hagrid sessizce. "Göz teması kurdun, gözünü kırpmamaya alış şimdi - öyle gözünü çok kırpıştırsan Hipogrif ler sana güvenmez..."

Harry'nin gözleri anında sulanmaya başladı, ama onları kapamadı. Sahgaga kocaman, sivri kafasını çevirip vahşi, turuncu gözünü Harry'ye dikti.

"Đste böyle," dedi Hagrid. "Đste böyle, Harry... şimdi eğil..."

Harry, Sahgaga'ya ensesini açmak fikrinden pek hoşlanmamıştı, ama kendisine söyleneni yaptı.

Page 46

Hafifçe eğildi ve gözlerini kaldırıp yukarı baktı.

Hipogrif hâlâ tepesinde durmuş ona bakıyordu. Kıpırdamıyordu.

"Uf," dedi Hagrid, endişeli bir sesle. "Pekâlâ - şimdi geri ekil Harry, yavaş yavaş -"

138

Ama o anda Harry'yi çok şaşırtan bir şey oldu ve Hipogrif birden pullu ön dizlerini kınıp eğildi, şüphesiz selam veriyordu.

"Afferim, Harry!" dedi Hagrid coskuyla. "Tamam -şimdi ona dokunabilirsin! Gagasını oksa, hadi durma!"

Aslında dönüp gitmenin kendisinin daha hayrına olacağını düşünen Harry, ağır ağır Hipogrif e yaklaştı ve elini uzattı. Gagasını birkaç kez oksayınca Hipogrif bundan hoşlanıyormuş gibi tembel tembel gözlerini kapadı.

Herkes alkışladı, yani çok büyük düs kırıklığına uğramış görünen Malfoy, Crabbe ve Göyle hariç herkes.

"Pekâlâ, Harry," dedi Hagrid, "sanırım ona binmene izin verebilir!"

Bu is Harry'nin beklediğinden çok ileri gitmişti. Süpürgeye binmeye alışıkı; ama bir Hipogrif e binmenin aynı şey olacağından pek emin değildi.

"Suradan tırmanıyorsun, tam kanat eklemine arkasından," dedi Hagrid. "Dikkat et de tüylerinden birini koparma, hiç hoşuna gitmez..."

Harry ayakını Sahgaga'nın kanadının üstüne koydu ve kendini kaldırıp sırtına bindi. Sahgaga ayağa kalktı. Harry nereye tutunacağını bilemiyordu; önündeki her yer tüyle kaplıydı.

"Haydi bakalım!" diye kükredi Hagrid, Hipogrif in sığrısını tokatlayarak.

Harry'nin her iki yanındaki dört metrelik kanatlar aniden açıldı; Hipogrif havalanmadan önce Harry can havliyle onu boynundan yakaladı. Bunun süpürgeye

139

binmekle hiç alakası yoktu ve Harry hangisini tercih ettiğine karar vermekte hiç zorluk çekmedi; Hipogrif in kanatları her iki yanında rahatsız edici bir şekilde ırpılıyor, bacaklarının altına sürtünüp düşecekmiş hissine kapılmasına yol açıyordu; parlak tüyler parmaklarının altından kayıyordu, ama onlara daha sıkı tutunmaya cesaret edemiyordu; Nimbus Đki Bin'inin yumusak hareketi yerine şimdi kendini, Hipogrif in kanat ırpısıyla-nyla birlikte sagsı alçalıp yükseldikçe bir ileri bir geri sallanır halde bulmuştu.

Sahgaga ona padokun etrafında bir tur attırdıktan sonra inise eti; Harry'nin en çok korktuğu kısımdı bu; Hipogrif in yumusak boynu eğilirken kendini geriye verdi, sanki boynun üstünden kayıp

düσεcekmiş gibiydi; sonra dört uyumsuz ayak güm diye yere konarken tutunmayı zar zor becererek kendini yine dogrulttu.

"Çok güzel, Harry!" diye kükredi Hagrid. Malfoy, Crabbe ve Goyle hariç herkes bagırıp alkışlıyordu.

"Peki, şimdi kim denemek istiyor?"

Sınıftaki diğer öğrenciler Harry'nin başarısından cesaret almıştı, ihtiyatla padokun çitine tırmandılar. Hagrid, Hipogrif leri birer birer çözdü ve az sonra padokun her tarafı gergin bir şekilde egilip selam veren insanlarla doldu. Neville sürekli kendininkinden kaçıyor, Hipogrif dizlerini kırmak istemiyor gibiydi. Harry izlerken, Ron ve Hermione kestane rengi olanla deneme yaptılar.

Sahgaga'yı Malfoy, Crabbe ve Goyle devralmışlar-

140

di. Malfoy'un önünde egilmisti, şimdi Malfoy tepeden bakan bir ifadeyle onun gagasını oksuyordu.

"Çok kolaymış," dedi Malfoy bezgin bezgin. Harry duyabilsin diye yüksek sesle konuşuyordu.

"Biliyordum kolay olduğunu, Potter yapabildiğine göre... Eminim sen hiç tehlikeli değilsindir, değil mi?" dedi Hipogrif e. "Degil mi, seni çirkin, koca havyan?"

Çelik pençeler simsek gibi çaktı; Malfoy tiz bir cıgılık attı, az sonra Hagrid ona ulaşabilmek için Sahgaga'ya tasmaşını geçirmeye çalışıyordu. Malfoy yerde kıvrılmış yatıyor, cüppesi yavas yavas kana bulanıyordu.

"Ölüyorum!" diye feryat etti Malfoy, sınıf panik içindeydi. "Ölüyorum, su halime bakın! Beni öldürdü!"

"Ölmüyorsun!" dedi Hagrid. Bembeyaz kesilmisti. "Biri bana yardım etsin - onu buradan Page 47

çıkarmalıyız -"

Hagrid, Malfoy'u kolayca kaldırırken Hermione kapıyı açmaya kostu. Çıkarlarken Harry, Malfoy'un kolunda uzun ve derin bir kesik olduğunu gördü; akan kan çimin üstüne saçılıyordu ve Hagrid onunla yokus yukarı, satoya doğru kosuyordu.

Sihirli Yaratıkların Bakımı sınıfı çok sarsılmış bir şekilde, ağır adımlarla arkadan geliyordu.

Slytherin'lerin hepsi Hagrid hakkında atıp tutuyordu

"Onu derhal postalamaları!" de ü Pansy Parkin-son, gözleri yaşlı bir halde.

"Malfoy'un hatasıydı!" diye çıkıştı Dean Thomas. Crabbe ve Goyle tehdit edencesine kaslarını esnettiler.

Sınıf tas basamakları çıkıp bombos Giriş Salonu'na girdi.

141

Pansy, "Ben gidip iyi olup olmadığına bakacağım," dedi, mermer merdivenleri kosarak çıkarken hepsi ona baktı. Hâlâ Hagrid hakkında homurdanıp duran Slytherin'ler, zindandaki ortak salonlarının yolunu tuttular; Harry, Ron ve Hermione ise yukarı, Gryffindor Kulesi'ne doğru yola koyuldu.

"Diyilecek mi sence?" dedi Hermione tedirgin tedirgin.

"Tabii, Madam Pomfrey kesikleri bir saniyede tedavi edebilir," dedi Harry. Bashemsire onun bu kesikten çok daha kötü sakatlıklarını tedavi etmişti.

"Ama Hagrid'in ilk dersinde böyle bir şey olması çok kötü, öyle değil mi?" dedi Ron, endişeli bir sesle. "Malfoy'un işleri mahvedeceğinden her zaman emin olabilirsiniz..."

Aksam yemeği vaktinde Büyük Salon'a ilk inenler arasındaydılar. Hagrid'i görmeyi umuyorlardı, ama orada değildi.

"Onu kovmazlar, değil mi?" dedi Hermione kaygıyla. Etli pudingine hiç dokunmamıştı.

"Kovmasalar iyi ederler/" dedi Ron, o da yemiyor-du.

Harry, Slytherin masasını seyreliyordu. Crabbe ve Goyle'un da dahil olduğu büyük bir grup bir araya gelmiş, hararetle konuşuyordu. Harry onların Malfoy'un nasıl yaralandığının öyküsünü kendilerine göre uyarladıklarından emindi.

"Eh, ilginç bir ilk gün olmadığını söyleyemezsiniz," dedi Ron kasvetle.

142

Yemekten sonra kalabalık Gryffindor ortak salonuna çıktılar ve Profesör McGonagall'm verdiği ödevi yapmaya çalıştılar, ama üçü de sürekli kulenin penceresinden dışarı dalıp dalıp gidiyordu.

"Hagrid'in penceresinde ısı var," dedi Harry birden.

Ron saatine baktı.

"Acele edersek gidip onu görebiliriz, saat hâlâ erken..."

"Bilemiyorum," dedi Hermione tereddütle. Harry onun kendisine baktığını gördü.

"Okul arazisinde yürümeme izin var herhalde," dedi igneleyici bir şekilde. "Sirrus Black buradaki Ruh Emici'leri geçmedi daha, değil mi?"

Böylece esyalannı kaldırdılar ve portre deliginden çıkıp ön kapının yolunu tuttular. Kimseyle karşılaşmadıklarına memnundular, çünkü bu saatte dışarıda olmalarına izin verilip verilmediğinden tam olarak emin degildiler.

Çim "'âlâ ıslaktı ve alacakaranlıkta neredeyse siyah görünüyordu. Hagrid'in kulübesine ulaştıklarında kapıyı çaldılar, içeriden bir ses gürledi: "Geliyorum."

Hagrid, zımparalanmış tahta masasında, sırtında bir gömlekle oturuyordu, zagar Fang basını onun kucagina koymustu. Tek bakışta Hagrid'in epey içmiş olduğunu anladılar; önünde neredeyse kova büyüklüğünde kursuni bir masrapa vardı ve onları odaklamakta zorluk çekiyormuş gibiydi.

Kim olduklarını anlar anlamaz, "Galiba bir rekor

143

bu/" dedi sesi çatlayarak. "Daha önce sadece bir gün dayanan bir öğretmen olduğunu sanmıyorum."

"Atılmadın herhalde, Hagrid!" dedi Hermione, solugunu tutarak.

"Daha degil/" dedi Hagrid perisan bir halde, artık masrapasında ne varsa koca bir yudum alarak.

"Ama Maiıoy'a olanlardan sonra an meselesi, ha?"

Page 48

"Durumu nasıl?" dedi Ron, oturlurken. "Ciddi degil, degil mi?"

"Madam Pomfrey onu elinden geldigince iyilestirdi," dedi Hagrid cansız bir sesle, "ama hâlâ acı çektiğim söylüyor... bandaj sardılar... inliyor..."

"Numara yapıyor," dedi Harry hemen. "Madam Pomfrey her sQyi düzeltebilir. Geçen yıl benim kemiklerimin yarısını yeniden çıkardı. Ama emin olun, Malfoy bu durumun etinden sütünden faydalanacaktır."

"Tabii, okul yönetim kurulu üyelerine söylendi durum," dedi Hagrid perisan bir sesle. "Đsi çok büyük tuttuğumu düşünüyorlar. Hipogrif leri sonraya bırakmalıy-mısım... Pıtırkurt'larla falan baslamalıyım... iyi bir ilk ders olur diye düşündüyüm.. hepsi benim suçum..."

"Hepsi Mfl//oy'un suçu, Hagrid!" dedi Hermione ciddi bir ses tonuyla.

"Biz sahidiz," dedi Harry. "Sen Hipogrif lerin onlara hakaret edilirse saldıracaklarını söyledin.

Dinleme-diye bu Malfo/un sorunu. Biz Dumbledore'a isin aslını anlatırız."

"Evet, üzölme Hagrid, biz seni destekleriz," dedi Ron.

144

Hagrid'in böcek karası gözlerinden yaslar süzölmeye başladı. Harry ile Ron'u sıkı sıkı, kemiklerini kıra-cakmıs gibi kucakladı.

"Bence yeterince içmissin, Hagrid/" dedi Hermione kararlı bir sesle. Masrapayı masadan aldı ve dışarı çıkıp bosalttı.

"Eh, galiba h'aklı," dedi Hagrid, Harry ile Ron'u bıraktı. Kaburgalarını sıvazlayıp, sendeleyerek gerilediler. Hagrid büyük bir çabayla iskemlesinden kalktı ve Hermione'nin pesinden dışarı çıktı.

Büyük bir sapırtı duyuldu.

"O ses neydi?" dedi Harry, tedirgin bir halde. Hermione elinde bos masrapayla dönmüştü.

"Kafasını su fıçısına soktu," dedi Hermione, masrapayı ortalıktan kaldırarak.

Hagrid geri geldi. Uzun saç ve sakalı sırlıslıkladı, gözlerindeki suyu silmekle mesguldü.

"Böyle daha iyi," dedi, kafasını bir köpek gibi sallayıp hepsini ıslatarak. "Bakın, gelip beni görmekle büyük iyilik ettiniz, ben gerçekten -"

Hagrid birden kalakaldı, Harry'ye sanki onun orada olduğunu yeni fark etmiş gibi bakıyordu.

"SEN NE YAPTIGINI SANIYORSUN, HA?" diye kükredi. O kadar ani olmuşt ki bu, yerlerinden yarım metre sıçradılar. "KARANLIK BASINCA ORTALIKTA DOLASMAMAN GEREKĐYOR, HARRY! YA SĐZ ĐKĐNĐZ! NASIL ĐZĐN VERĐRSĐNĐZ ONA!"

Hagrid, Harry'nin üstüne doğru yürüdü, onu kolundan yakaladı ve çekerek kapıya götürdü.

145

"Yürüyün!" dedi kızgın bir sesle. "Hepinizi okula geri götürüyorum, bir daha da karanlık bastıktan sonra ortalıkta dolastığınızı görmeyeyim, Buna degmem ben!"

146

YEDĐNCĐ BOLUM

Gardıroptaki Böcürt

Malfoy ancak persembe günü öğleden sonra, Slytherin'ler ve Gryffindor'lar iki saatlik Đksir dersinin

yansına gelmisken sınıfta göründü. Bandajlı kolu askıda, kasıla kasıla zindana girdi. Harry'ye göre, korkunç bir muharebeden geriye kalmış son kahraman pozu takınıyordu.

Pansy Parkinson, "Nasıl, Draco?" diye sordu. "Çok aıyor mu?"

"Evet," dedi Malfoy, yigitçe yüzünü burusturarak. Ama Harry onun, Pansy basını çevirince Crabbe ve Goyle'a göz kırptığını gördü.

Profesör Snape tembel tembel, "Otur yerine, otur," dedi.

Harry ve Ron birbirlerine bakıp yüzlerini eksittiler. Onlar geç kalmış olsa Snape "otur yerine"

demez, ceza verirdi. Ama Malfoy, Snape'in derslerinde ne yapsa paçayı sıyırmayı basarmıştı.

Snape, Slytherin binasının Saskanı'ydı ve genellikle kendi öğrencilerini kayırdı.

Bugün yeni bir iksir yapıyorlardı, bir Ufalma Eksiri.

147

-Malfoy kazanını hemencecik Harry ile Ron'un yanına kurdu, malzemelerini aynı masada hazırlıyorlardı.

"Efendim," diye seslendi Malfoy, "efendim, bu papatya köklerini kesmek için yardıma ihtiyacım Page 49

var, çünkü kolum -"

Snape basını kaldırmadan, ""Afeasley," dedi, "Malfoy'un köklerini onun için kesi ve'."

Ron'un yüzü tuğla kırmızısı bir -onk aldı.

Malfo/a, "Kolunda hiçbir şey /ek," dedi, tıslar gibi.

Malfoy, masanın karşısından ör a marifet yapmış gibi sırttı.

"Weasley, Profesör Snape'in ne dedigini duydun, kes su kökleri."

Ron bıçagını kavradı, Malfo/unu köklerini önüne çekti ve onları rasgele kesmeye başladı Sonunda hepsi farklı boyda oldu.

Malfoy canından bezmiş gibi, "Profesör," dedi, "Weasley köklerimi kullanılmaz hale getiriyor, efendim."

Snape masalarına yaklaştı, kemerli burnunun üstünden köklere baktı, sonra uzun, yağlı siyan saçlarının altından Ron'a pis pis gülümsedi.

"Malfo/la köklerini degistir, Weasley."

"Ama efendim -!"

Ron son çeyrek saati, kendi köklerini özenle, tamı tamına esit boyda keserek geçirmisti.

Snape en tehlikeli sesiyle, "Simdi," dedi.

Ron güzel güzel kesilmiş kendi köklerini masanın

148

öbür yanına, Malfoy'a doğru itti, sonra da bıçagını yeniden eline aldı.

"Efendim, bir de bu Büzüsmüsincir'in soyulması gerek," dedi Malfoy. Sesinde melun bir keyif seziliyordu.

Snape, daima ve sadece ona ayırdığı nefret dolu bakışını Harry'ye çevirerek, "Fotter, Malfoy'un Büzüsmü-sincir'ini sen soyabilirsin," dedi.

Harry, Malfoy'un Büzüsmüsincir'ini aldı. Ron ise şimdi kullanmak zorunda olduğu köklerin uğradığı hasan onarmaya çalışıyordu. Karry, Büzüsmüsincir'i elinden geldigince çabuk soydu ve hiçbir şey demeden masanın öbür yanına, Malfoy'a attı. Malfoy'un agzı şimdi iyiden iyiye kulaklarına varmıştı.

Yavaşça, "Dostunuz Hagrid'i son zamanlarda gördünüz mü?" diye sordu.

Ron, kesik kesik, kafasını kaldırmadan, "Senin üstüne vazife değil," dedi.

"Korkarım uzun süre öğretmenlik yapamayacak," dedi Malfoy, sesinde sahte bir üzüntüyle.

"Babam yaralanmamdan hiç memnun kalmadı -"

"Konusmaya devam et de, Malfoy, ben sana sahiden yaralanmak nasıl olurmuş göstereyim," diye hırladı Ron.

"- okul yönetim kuruluna şikâyet etti. Sihir Bakan-lığı'na da. Babamın çok nüfuzu vardır, biliyorsunuz. Ve bunun gibi kalıcı bir yaralanma -' abartılı, sahte bir şekilde içini çekti, "kim bilir kolum artık eskisi gibi olacak mı hiç?"

149

Eli öfkeyle titredigi için yanlışlıkla ölü bir tırtılın kafasını kesen Harry, "Demek bunun için numara yapıyorsun?" dedi. "Hagrid'i kovdurabilmek için."

"Eh," dedi Malfoy, sesini fısıltı düzeyine indirerek, "kısmen, Potter. Ama baska faydaları da olacak.

Weas-ley, tırtıllarımı benim için dilimle."

Birkaç kazan ötede, Nevüle'in bası derde girmisti. Neville her Dksir dersinde darmadağın olurdu; en kötü dersiydi, Profesör Snape'e duyduğu büyük korku da her şeyi on kat beter hale getiriyordu.

Parlak bir asit yesili olması gereken iksiri sonuçta -

"Turuncu, Longbottom," dedi Snape, iksirin bir kısmını kepçeyle alıp herkes görebilsin diye yeniden kazana dökerek. "Turuncu. Söyle bana, çocuk, o kalın kafana tek bir şey bile girmiyor mu? Hiçbir kuskuya yer açmayacak şekilde, sadece bir fare dalağı yeterli dedigimi duymadın mı? Bir parça sülük sıvısının yeterli olacağını açıkça belirtmedim mi? Senin anlayabilmeni sağlamak için ne yapmalıyım, Longbottom?"

Neville pespembe olmustu, titriyordu. Ağladı ağlayacak bir hali vardı.

"Lütfen, efendim," dedi Hermione, "lütfen, Neville'e düzeltmesi için yardımcı olabilirim -"

"Sizden gösteris yapmanızı istedigimi hatırlamıyorum, Miss Granger," dedi Snape soguk soguk.

Page 50

Hermione de Neville gibi pembeleştii. "Longbottom, bu dersin sonunda iksirinin birkaç damlasını kurbagana vereceksin, hep birlikte neler olacağını göreceğiz. Belki de bu durum seni isini doğru dürüst yapmaya tesvik eder."

150

Snape, Neville'i korkudan solugu kesilmiş halde bırakarak onun yanından ayrıldı.

Neville, Hermione'ye dönüp, "Bana yardım et!" diye inledi.

"Hey, Harry," dedi Seamus Finnigan, Harry'nin pirinç ölçeklerini ödünç almak için eğilirken,

"duydun mu? Bu sabahki Gelecek Postası'nda - Sirius Black'in görüldüğünü sanıyorlar."

"Merde?" dedi Harry ve Ron hemen. Masanın öbür yanında Malfoy basım kaldırdı, dikkatle dinlemeye koyuldu.

"Buradan çok uzakta değil," dedi Seamus, heyecanlı görünüyordu. "Onu bir Muggle görmüş. Tabii meseleyi pek kavrayamamış. Muggle'lar onu sıradan bir suçlu sanıyor, değil mi? Kadın özel telefon hattını aramış. Sihir Bakanlığı'ndaki her oraya varana kadar Sirius toz olmuş."

Ron, "Buradan çok uzakta değil..." diye tekrarladı, anlamlı anlamlı Harry'ye bakıyordu. Geri dönünce Malfoy'un da can kulağıyla dinledigini gördü. "N'oldu, Malfoy? Soyulacak baska bir şey mi var?"

Ama Malfoy'un gözleri kötü kötü parlıyordu ve Harry'nin üstüne dikilmisti. Masaya yaslandı.

"Black'i tek basına yakalamayı mı düşünüyorsun, Potter?"

"Evet, öyle," dedi Harry, bastan savarcasına.

Malfoy'un ince agzı hain bir gülümsemeyle bükülüyordu.

Alçak sesle, "Tabii, ben olsam," dedi, "çoktan bir 151

seyler yapmış olurdum. İyi bir çocuk gibi okulda kalmazdım, dışarıda, onu arıyor olurdum."

Ron kaba bir tavırla, "Sen ne diyorsun, Malfoy?" diye sordu.

"Bilmiyor musun, Potter?" diye soludu Malfoy, soluk gözleri kısılmıştı.

"Neyi?"

Malfoy alçak sesle, alaylı alaylı güldü.

"Belki de kelleni tehlikeye atmak istemiyorsundur. İyi Ruh Emiciler'e bırakmak istiyorsun, öyle mi?

Oysa ben olsam, intikam isterdim. Onu kendim yakalamak isterdim."

Tam Harry öfkeyle, "Ne diyorsun sen?" derken, Sna-pe seslendi: "Simdi malzemeleri katmayı bitirmiş olmanız gerek. Bu iksirin içilmeden önce kaynaması gerekiyor. O kaynarken ortalığı toplayın, sonra da Longbot-tom'inkini deneyelim..."

Crabbe ve Goyle, kan ter içindeki Neville'in iksirini telasla karıştırmasına bakarak açık açık güldüler. Her-mione, Snape görmesip diye ona agzının kenarıyla talimat veriyordu, Harry ve Ron kullanmadıkları malzemeleri kaldırdılar, ellerini ve kepeçelerini yıkamak için kösedeki tas lavaboya gittiler.

Harry bir heykelin agzından akan buz gibi basınçlı suyun altına ellerini tutarken, Ron'a, "Malfoy ne demek istedi?" diye mırıldandı. "Black'ten niye intikam almak isteyeyim ki? Bana hiç bir şey yapmadı — yani simdilik."

Ron hiddetle, "Uyduruyor," dedi, "sana aptalca bir şeyler yaptırmaya çalışıyor..."

152

Dersin sonu yaklaşıyordu, Snape uzun adımlarla, kazanının basına sinmiş Neville'in yanına gitti.

Kara gözleri parıldayarak, "Herkes buraya toplansın," dedi, "ve Longbottom'ın kurbagasının basına gelenleri izlesin. Eğer bir Ufalma İksiri yapmayı basardıysa, kurbagası küçülüp kurbaga yavrusu olacak. Eğer yanlış yaptıysa, ki bundan eminim, zehirlenecek."

Gryffindor'lar korku içinde izlediler. Slytherin'ler heyecanlanmış görünüyorlardı. Snape kurbaga Trevor'ı sol eline aldı, Neville'in artık yeşil bir renge bürünmüş iksirine küçük bir kasık soktu.

Trevor'ın boğazından aşağı birkaç damla damlattı.

Bir an derin bir sessizlik hâkim oldu, bu arada Tre-vor yutkundu. Sonra küçük bir pof sesi duyuldu ve Tre-vor bir kurbaga yavrusu olarak Snape'in avucunda debelenmeye başladı.

Gryffindor'lar alkışlamaya koyuldular. Bozulmuş görünen Snape, cüppesinin cebinden küçük bir sise çıkardı, kurbaganın tepesine birkaç damla döktü. Trevor birden esk^' <*ibi yetiskin bir Page 51

kurbaga oldu.

Snape, "Gryffindor'dan bes puan siliyorum," dedi, herkesin yüzündeki tebessüm de silindi. "Size ona yardım etmeyin demistim, Miss Granger. Ders bitmiştir."

Harry, Ron ve Hermione, Giriş Salonu'na giden merdivenleri tırmandılar. Harry hâlâ Malfo/un söylediklerini düşünürken, Ron da Snape'e kızıp köpürmek-le mesguldü.

"İksir doğru yapılmış diye Gryffindor'dan bes puan

153

silmek, ha! Niye yalan söylemedin, Hermione? Neville tek basına yaptı diyebilirdin."

Hermione cevap vermedi. Ron etrafına bakındı.

"Nerdebu?"

Harry de döndü. Artık merdivenlerin tepesine varmışlardı. Büyük Salon'da yemeğe giden sınıfın geri kalanının yanlarından geçisini izlediler.

Ron kaslarını çatarak, "Suracıkta, yanı basımı/day-dı," dedi.

Crabbe ile Goyle'un arasında yürüyen Malfoy yanlarından geçti. Harry'ye pis pis sırttı ve gözden kayboldu.

"Đste orda," dedi Harry.

Hermione, solugu biraz kesilmiş halde aceleyle merdivenlerden çıkıyordu. Bir eliyle sıkı sıkı çantasını tutmıştı, diğeriyle cüppesinin içine bir şeyi sokusturuyor gibiydi.

"Nasıl yaptın bunu?" diye sordu Ron.

"Neyi?" dedi, yanlarına gelen Hermione.

"Bir an .önce hemen arkamızdaydın, bir an sonra ise merdivenlerin altında."

"Ne?" Hermione'nin biraz kafası karışmış gibiydi. "Ah - bir şey almak için geri gitmek zorunda kaldım. Ah, hayır-"

Hermione'nin çantasında bir dikis patlamıştı. Harry buna sasmadı. Çantanın on taneden çok, kocaman ve ağır kitapla agzına kadar dolu olduğunu görebiliyordu.

Ron, "Bunların hepsini niye yanında taşıyorsun ki?" diye sordu.

154

Hermione soluk soluga, "Kaç ders alıyorum, biliyorsunuz," dedi. "Sunları benim için tutabilir misin?"

"Ama -" Ron eline tutuşturulan kitapları çevirmiş, kapaklarına bakıyordu - "bugün bu derslerin hiçbirini yok ki. Öğleden sonra sadece Karanlık Sanatlara Karsı Savunma'ya gireceğiz."

"Ah, evet," dedi Hermione, aklı baska yerdeymiş gibi, ama yine de kitapları çantasına tıktı.

"Umarım yemekte iyi bir şeyler vardır, açlıktan ölüyorum." Sonra da Büyük Salon'a doğru yürüyüp gitti.

Ron, Harry'ye, "Sana da Hermione bizden bir şeyler saklıyormuş gibi geliyor mu?" diye sordu.

Đlk Karanlık Sanatlara Karsı Savunma dersine geldiklerinde, Profesör Lupin ortalarda yoktu. Hepsi oturup kitaplarını, tüy kalemelerini, parsömen tomarlarını çıkardı. Sonunda Lupin odaya girdiğinde, aralarında konuşuyorlardı. Lupin belli belirsiz gülümsedi ve eski püskü çantasını öğretmen masasının üstüne koydu. Her zamanki gibi pejmürdeydi, ama trende olduğundan daha sağlıklı görünüyordu. Sanki arada birkaç iyi yemek yemiş gibiydi.

"Đyi günler," dedi. "Lütfen kitaplarınızı kaldırıp çantalarınıza koyar mısınız? Bugünkü dersimiz, uygulamalı bir ders olacak. Sadece asalarınıza ihtiyacınız var."

Öğrenciler kitaplarını kaldırırken kimi birbirine

155

merakla baktı. Daha önce hiç uygulamalı bir Karanlık Sanatlara Karsı Savunma dersi yapmamışlardı. Tabii geçen yılki hocalarının sınıfa bir kafes dolusu cinperi getirip ortaya saldığı o unutulmaz dersi saymazsanız.

Herkes hazır olunca, "Peki öyleyse," dedi Profesör Lupin. "Lütfen beni izler misiniz."

Hem sasıran, hem meraklanan sınıf ayaga kalktı, derslikten çıkan Profesör Lupin'i izlediler.

Profesör onların önüne düşüp ıssız bir koridordan geçti Köseyi dönünce hortlak Peeves'i gördüler.

Havada tep üstü uçar gibi durmuş, en yakındaki anahtar deligini çi. ^tle tıkıyordu.

Peeves, Profesör Lupin yarım metre kadar Stesine gelmeden basını kaldırmadı, sonra kıvrık tırnaklı

yagını oynatarak sarkı söylemeye başladı.

"Deli lüleli Lupin," diye sakıdı Peeves. "Deli leli Lupin, deli lüleli Lupin -"

Hemen hemen her zamanki kadar kaba ve basa çıkılmaz görünen Peeves genelde öğretmenlere biraz saygı gösterirdi. Herkes bir anda dönüp Profesör Lupin'e baktı, buna ne tepki göstereceğini merak ediyorlardı. Onun hâlâ gülümsemekte olduğunu görünce sasıldılar.

Tatlı tatlı, "Ben senin yerinde olsam çikleti o anahtar deliginden çıkarırdım, Peeves," dedi. "Yoksa Mr Filch süpürgelerini içeri koyamaz."

Filch, Hogwarts'ın hademesiydi. Öğrencilere ve, evet, Peeves'e karşı da sürekli savaş ilan etmiş, kötü huylu, başarısız bir büyücü. Ne var ki, Peeves, Profesör Lupin'in dediklerine aldırmadı. Dilini dudaklarının

156

arasından çıkarıp hızla üfleyerek tükürüklü bir pırrrt sesi çıkarmakla yetindi.

Profesör Lupin hafifçe içini çekti ve asasını çıkardı.

Omzunun üstünden sınıfa, "Bu, yararlı küçük bir büyüdür," dedi. "Lütfen dikkatle bakın."

Asasını omuz hizasına kaldırdı ve, "Waddiwasi!" diyerek Peeves'e doğrulttu.

Çiklet kursun hızıyla anahtar deliginden fırlayıp dosdogru Peeves'in sol burun deligine daldı.

Peeves tepe üstü dönüp düzeldi ve lanet ederek hızla uzaklastı.

Dean Thomas hayret içinde, "Süperdi, efendim!" dedi.

"Tesekkür ederim, Dean," dedi Profesör Lupin, asasını ortadan kaldırarak. "Devam edelim mi?"

Yeniden yola düstüler, öğrenciler pejmürde Profesör Lupin'i artan bir saygıyla süzüyorlardı. Onlan ikinci bir koridordan geçirdi ve öğretmenler odasının tam önünde durdu.

"Dçeri buyurun," dedi kapıyı açıp yana çekilerek.

Eski, dağınık iskemlelerle dolu, uzun, duvarları ahsap kaplamalı bir oda olan öğretmenler odasında, bir öğretmen hariç, kimse yoktu. Profesör Snape alçak bir koltukta oturuyordu, sınıf içeri girerken dönüp baktı. Gözleri pırl pırl parlıyordu, agzının kenarında pis ve alaylı bir gülüs vardı.

Profesör Lupin içeri girip kapıyı kapamaya kalkısınca Snape, "Açık bırak, Lupin" dedi. "Buna tanık olmamayı tercih ederim." Ayaga kalktı, kara cüppesi arkasında dalgalanarak sınıfın yanından geçti.

Kapıya gelince olduğu yerde döndü ve, "Herhal-

157

de seni uyarın olmamıştır, Lupin" dedi. "Ama bu sınıfta Neville Longbottom var. Ona zor bir şeyi emanet etmemeni tavsiye ederim. Tabii, Miss Granger kulagina talimatlarım fısıldamıyorsa."

Neville kıpkırmızı oldu. Harry ise gözlerinden atesler saçarak Snape'e baktı. Kendi sınıfında Neville'e zorbalık etmesi bile yeterince kötüyken, şimdi de kalkmış baska öğretmenlerin önünde aynı şeyi yapıyordu.

Profesör Lupin kaslarını kaldırdı.

"Operasyonun ilk asamasında bana Neville'in yardımcı olacağını umuyordum," dedi, "ve eminim hayran olunacak bir performans gösterecek."

Neville'in yüzü, böyle bir şey mümkünse eger, daha da kızardı. Snape dudak büktü, sonra da kapıyı çarparak çıkıp gitti.

Profesör Lupin, eliyle sınıfı odanın ucuna doğru çağırarak, "Simdi," dedi. Burada öğretmenlerin yedek cüppelerini bulundurdıkları eski bir gardiroytan baska bir şey yoktu. Profesör Lupin yanına gidince, gardirop birden yalpalayıp duvara çarptı.

Çocuklardan kimi korkuyla geriye atlarken, Profesör Lupin sükûnetle, "Kaygılanacak bir şey yok,"

dedi. "Orada bir Böcürt var."

 oguna göre bu kaygılanacak bir seydi, oysa. Neville, Profesör Lupin'e dehset dolu bir bakış attı, Seamus Finnigan ise zangırdamaya başlamış kapı topuzunu endiseyle s zd .

"Böcürt'ler karanlık, kapalı yerleri severler," dedi Profesör Lupin. "Gardıropları, yatakların altındaki bos-158

lukları, lavaboların altındaki dolapları - bir keresinde birinin sarkaçlı, büyük bir saat içine saklandığını bile görmüstüm. BM Böcürt ise buraya d n  gleden sonra geldi. Ben de, acaba üçüncü sınıflara uygulama yapmam için  gretmenler burayı bana bırakır mı diye M d r7 e sordum.

Page 53

"O zaman, kendimize soracağımız ilk soru su: Böcürt nedir?"

Hermione elini kaldırdı.

"Bir biçim degistiricidir," dedi. "Bizi en fazla neyin korkutacağını d s n yorsa onun biçimine bürünür."

Profesör Lupin, "Ben bile daha iyi anlatamazdım," dedi, Hermione ısıldıadı. " yleyse karanlıkta oturan Böcürt henüz bir biçime b r nm s değil. Kapının öbür yanındaki kisiyi en fazla neyin korkutacağını bilmiyor. Tek basına olduğu vakit bir Böcürt' n neye benzediğini kimse bilmez. Ama ben onu dışarı çıkardığım anda, her birimizin en çok korktuğu sey olacak.

"Yani," dedi Profesör Lupin, Neville'in korkudan ağzından biraz tükürük sa maya başlamasını görmezlikten gelerek, "daha başlamadan Böcürt'e karşı büyük bir avantajımız var. Ne olduğunu fark ettin mi, Harry?"

Elini kaldırmış, ayaklarının üzerinde yaylanan Hermione yanındayken bir soruya cevap vermek çok cesaret kinci bir isti ama, Harry yine de sansını denedi.

"Sey - çok kalabalık olduğumuz için hangi biçime bürüneceğini bilemez de ondan mı?"

"Tam dedigin gibi," dedi Profesör Lupin, Hermione de biraz d s kırıklığına ugramış görünerek elini  ndir-159

di. "Bir Böcürt'le basa çıkmak için yanınızda birilerinin olması her zaman en iyisidir. Aklı karışır. Ne olmalı acaba, bassız bir ceset mi, et yiyen bir sümüklüböcek mi? Bir seferinde bir Böcürt' n tam da bu hatayı isledığını görmüstüm - aynı anda iki kisiyi birden korkutmaya çalıştı, yan yarıya s m kl b cege d n st . Dogrusu, hiç de korkutucu değil.

"Bir Böcürt'  püskürten büyü basittir, ama zihin gücü gerektirir. Anlıyorsunuz ya, Böcürt'lerin isini asıl bitiren sey kahkahadır. Yapmanız gereken, onu eğlenceli bulacağınız bir biçime bürünmeye zorlamaktır.

"B y y  önce اساسız deneyeceğiz. Arkamdan tekrarlayın, lütfen... riddikulus\"

Sınıf hep bir ağızdan, "Riddikulus!" dedi.

" yi. Çok iyi. Ama korkanm bu kolay bölümüydü. Çünkü bu kelime tek basına yeterli değil.  ste sen de bu noktada devreye giriyorsun, Neville."

Gardırop yeniden sarsıldı, ama idama gidiyormus gibi  ne çıkan Neville ondan fazla sarsılıyordu.

"Simdi, Neville," dedi Profesör Lupin. " nce sunu sorayım: Seni dünyada en çok korkutan sey nedir dersin?"

Neville'in dudakları kıpırdadı, ama ses çıkmadı.

Profesör Lupin neseyle, "Pardon, Neville, duyamadım," dedi.

Neville, sanki birisi ona yardım etsin diye yalvan-yormus gibi, çaresizce etrafına bakındı. Sonra da zar zor duyulan bir sesle, adeta fısıldayarak, "Profesör Sna-pe," dedi.

160

Hemen hemen herkes güldü. Hatta Neville bile özür dilercesine sırttı. Ancak Profesör Lupin d s nceli görünüyordu.

"Demek Profesör Snape... hımmm... Neville, sanırım ninenle birlikte oturuyorsun, değil mi?"

"Sey - evet," dedi Neville, tedirgin bir şekilde. "Ama - Böcürt'ün ona dönüşmesini de istemiyorum."

"Hayır, hayır, beni yanlış anladın," dedi Profesör Lupin. Şimdi gülümsüyordu. "Acaba bize ninenin genelde ne tür şeyler giydiğini söyleyebilir misin?"

Neville sasırmış göründü, ama cevap da verdi: "Eh... hep aynı sapkayı giyer. Yüksek bir sapka, tepesinde de doldurulmuş bir akbaba var. Ve. uzun bir elbise... normalde, yeşil... bazen de tilki kürkünden bir esarp."

"Peki ya çanta?" diye tüyo verdi Profesör Lupin.

"Büyük, kırmızı bir çanta," dedi Neville.

"Tamam öyleyse... O giysileri çok canlı bir şekilde gözünün önüne getirebiliyor musun, Neville?"

Zihninin gözünde onları görebiliyor musun?"

Neville, pek de emin olmadan, "Evet," dedi. Belli ki arkasından ne geleceğini merak ediyordu.

Lupin, "Böcürt bu dolaptan dışarı fırlayınca ve seni görünce, Neville," dedi, "Profesör Snape'in biçimine bürünecek. Sen de asanı kaldıracaksın - böyle - ve 'Riddikulus' diye bağıracaksın - ve Page 54

ninenin giysileri üzerinde var gücünle yoğunlaşacaksınız. Her şey yolunda giderse, Profesör Böcürt Snape, o yeşil elbiseyi giyip, o akbabalı sapkayı takmak ve büyük, kırmızı çantayı taşımak zorunda kalacak."

161

Herkes kahkahayı bastı. Gardırop daha da siddetle yalpaladı.

"Eğer Neville başarılı olursa, Böcürt büyük bir ihtimalle dikkatini sırayla hepimize çevirecek," dedi Profesör Lupin. "Şimdi hepinizin bir dakikanızı ayırıp sizi en fazla korkutan şeyi düşünmenizi ve ne yapıp da onu komik görünmeye zorlayacağınızı hayal etmenizi istiyorum..."

Herkes sustu. Harry düşündü... Dünyada onu en çok korkutan şey neydi?

Aklına önce Lord Voldemort geldi - tüm gücüne kavuşmuş bir Voldemort. Ama daha o bir Böcürt-Volde-mort'a karşı olası bir karşı saldırıyı planlamaya başlamadan, zihninin yüzeyine korkunç bir görüntü süzüldü...

Çürümekte olan, ıslak ıslak ısıldayan bir el, kara bir pelerinin altına kayarca^ma sokulan bir el...

görünmeyen bir ağızdan çıkan uzun, hırıltılı bir soluk... sonra insanda boguluyormuş duygusu uyandıracak kadar içe isleyen bir soğuk...

Harry ürperdi, sonra da kimsenin fark etmediğini umarak çevresine bakındı. Çoğu kişi gözlerini sıkı sıkıya yummuştu. Ron kendi kendine, "Bacaklarımı kopar," diyordu. Harry onun neyi kastettiğinden emindi, çünkü Ron en çok örümceklerden korkardı.

Profesör Lupin, "Herkes hazır mı?" diye sordu.

Harry korkuyla sarsıldı. O hazır değildi. İnsan bir Ruh Emici'yi nasıl daha az korkunç hale getirirdi?

Ama ek süre istemek de hosuna gitmiyordu. Baska herkes evet anlamında basını sallıyor ve kollarını sıvıyordu.

162

"Neville, geriye çekileceğiz," dedi Profesör Lupin. "Önünde açık bir alan olsun, tamam mı? Bir sonrakini ben öne çıksın diye çağıracağım... Hadi bakalım, hepiniz geriye çekilin ki, Neville rahat rahat çalışsın -"

Hepsi geriye, duvarların dibine çekilerek Neville'i gardırobun yanında tek başına bıraktı. Neville solgun ve korkmuş görünüyordu, ama cüppesinin kollarını sıvamıştı ve asasını hazır tutuyordu.

Kendi asasını da gardırop kapısının topuzuna yöneltmiş olan Profesör Lupin, "Üç kadar sayıyorum, Neville," dedi. "Bir - iki - üç - şimdi"

Profesör Lupin'in asasının ucundan kıvılcımlar fısırlarak kapının topuzuna çarptı. Kapı bir hamlede açıldı. Kanca burunlu ve tehdit edici görünen Profesör Sna-pe dışarı çıktı, gözlerinden simsekler çakarak Neville'e baktı.

Neville geriledi, asasını kaldırdı, ağzını açtı, ama ses çıkmadı. Snape, cüppesinin içine elini atarak, onun üzerine yürüyordu.

"R-r-riddikulus!" diye ciyakladı Neville.

Kırbaç sakırtısı gibi bir ses duyuldu. Snape sendeledi. Sırtında uzun, dantelli bir elbise, basında da tepesinde güve yenikli bir akbabanın bulunduğu yüksek bir sapka vardı şimdi. Elinde koskocaman, kırmızı bir çanta taşıyordu.

Herkes kahkahayı bastı; kafası karışan Böcürt tereddüt etti ve Profesör Lupin bağırdı: "Parvati!

Öne çık!"

Parvati, yüzünde kararlı bir ifadeyle, öne yürüdü. Snape ona döndü. Bir srak sesi daha duyuldu.

Simdi

163

Snape'in yerinde kan lekeleri içinde, sargılı bir mumya duruyordu. Görmeyen yüzü Parvati'ye çevriliydi. Yavas yavas, ayaklarını sürüyüp kaskatı kollarını havaya kaldırarak ona doğru yürümeye başladı. -

"Riddikulus!" diye haykırdı Parvati.

Sargılardan biri mumyanın ayağı dibinde çözüldü, mumyanın ayağı sargıya takıldı, yüzükoyun yere düştü, kafası yuvarlanıp gitti.

"Seamus!" diye bağırdı Profesör Lupin.

Seamus, Parvati'nin yanından ok gibi atıldı.

Page 55

Srak! Mumyanın olduğu yerde şimdi siyah saçları yere kadar uzanan, iskelet gibi, yemyesil suratlı bir kadın vardı - bir ölüm perisi. Ağzını ardına kadar açtı, odayı bu dünyaya ait olmayan bir ses doldurdu; Harry'nin basındaki saçları diken diken eden, uzun, iniltili bir feryat -

"Riddikulus!" diye haykırdı Seamus.

Ölüm perisi bogulur gibi bir ses çıkardı ve boğazını kavradı; sesi gitmisti.

Srak! Ölüm perisi şimdi döne döne kuyrugunu kovalayan bir fareye dönüşmüştü, sonra - srak! — kayan ve kıvranan bir çingiraklı yılan olmuştuk ki - srak! - tek, kanlı bir gözbebegine dönüştü.

"Akli karıştı!" diye bağırdı Lupin. "Basarıyoruz! Dean!"

Dean hızla öne yürüdü.

Srak! Gözbebegi kopuk bir el oldu; el fırlayıp dönerek dösemeye yengeç gibi sürünmeye koyuldu.

"Riddikulus!" diye feryat etti Dean.

164

Bir çat sesi duyuldu, el bir fare kapanma sıkıştı.

"Mükemmel! Sıra sende, Ron!"

Ron öne fırladı.

"Srak!"

Birçok kişi çığlık attı. İki metre boyunda, bastan aşağı tüylü dev bir örümcek, kısıkaçlarını tehdit edici şekilde saklatarak Ron'un üzerine yürüyordu. Harry bir an Ron'un donup kaldığını sandı.

Sonra -

"Riddikulus!" diye böğürdü Ron ve örümceğin bacakları yok oldu. Yuvarlanmaya başladı. Lavender Brown viyaklayarak onun önünden kaçtı ve örümcek Harry'nin ayakları dibinde durdu. Harry asasını kaldırarak hazırlandı, ama -

"Bırak!" diye bağırdı Profesör Lupin birden, hızla ilerledi.

Srak!

Bacaksız örümcek yok olmuştü. Bir saniye herkes nerede olduğunu görmek için çılgınca etrafa bakındı. Sonra Lupin'in önünde gümüşü beyaz bir kürenin havada asılı olduğunu gördüler. Lupin, adeta tembelce, "Riddikulus!" dedi.

Srak!

Böcürt bir karafatma olarak yere inerken, Lupin, "Đleri, Neville, bitir isini!" diye bağırdı. Srak!

Snape geri dönmüştü. Bu sefer Neville, çok kararlı görünerek hamle etti.

"Riddikulus!" diye bağırdı ve bir an Snape'i dantelli elbisesiyle görür gibi oldular, sonra Neville gürültüyle, "Ha!" diye güldü ve Böcürt patladı. Binlerce minik duman demetine ayrılıp kayboldu.

165

Sınıf alkışlamaya baslarken, Profesör Lupin, "Mükemmel!" diye bağırdı. "Mükemmel, Neville!

Hepinize aferin. Durun bakalım... Böcürt'le uğrasan her kisi için Gryffindor'a bes puan - iki kez yaptığı için Neville'e on puan - Hermione ile Harr/ye de oeser puan.

"Ama ben hiçbir sey yapmadım ki," dedi Harry.

"Sen ve Hermione dersin başında sorularımı doğru cevapladınız, Harry," dedi Lupin tatlılıkla. "Çok iyi, millet, mükemmel bir dersti. Ev ödevi olarak da, bir zahmet Böcürt bölümünü okuyup benim için özetini çıkartın... ödevler pazartesi günü veriucek. Hepsi bu kadar."

Öğrenciler heyecanla konuşarak c gretmenler odasını terk ettiler. Ancak Harry kendini hiç de keyifli hissetmiyordu. Profesör Lupin kasıtlı olarak onun Böcürt'le uğrmasına engel olmuştü. Neden?

Voksa Harry'nin trende yığıldığını gördüğü ve onun beceremeyeceğini düşündüğü için mi?

Harry'nin yine kendinden geçeceğini mi sanıyordu?

Ama baska kimse olayın farkında degildi.

"O ölüm perisini nasıl hallettigimi gördünüz mü?" diye bağırdı Seamus.

"Ya eli?" diye bağırdı Dean, kendi elini sallayarak.

"O sapkayla Snape'i?"

"Ya benim mumyamı?"

Lavender düşünceli düşünceli, "Acaba Profesör Lupin neden kristal toplardan korkuyor?" dedi.

Çantalarını almak için sınıfa dönerlerken, Ron heyecanla, "Bu simdiye kadar yaptığımız en iyi Karanlık

Page 56

166

Sanatlara Karsı Savunma dersiydi, degil mi?" diye sordu.

Hermione, "Çok iyi bir öğretmene benziyor," dedi onaylayarak. "Ama keske ben de Böcürt'le karşı karşıya gelseydim -"

"Seninki ne olurdu?" dedi Ron, kıs kıs gülererek. "On üzerinden dokuz aldığın bir ev ödevi mi?"

167

SEKĐZĐNCĐ BOLÜM

Kısa sürede, Karanlık Sanatlara Karsı Savunma çogu kisinin en sevdiği ders haline gelmişti.

Profesör Lu-pin hakkında ileri geri konuşanlar, sadece Draco Mal-foy ile onun Slytherin çetesiydi Profesör Lupin geçerken Malfoy gürültülü bir fısıltıyla, "Sunun cüppesinin haline bak," diyordu,

"eski ev cinimiz gibi giyiniyor."

Ama diğerleri Profesör Lupin'in cüppesinin yamalı ya da yıpranmış olmasına aldırılmıyordu bile.

Sonraki birkaç dersi de ilki kadar ilginç olmuştı. Böcürt'lerden sonra cincücelere benzeyen pis, küçük yaratıklar olan Kırmızı Kafa'ları incelediler. Kaa dökülen her yerde, satoların zindanlarında ve terk edilmiş savaş alanlarındaki siperlerde pusuya yatar, kaybolanlara kısa ve kalın sopala "la vurmak için beklerlerdi. Kırmızı Kafa'lardan sonra, pullu maymunları andıran sürüngen su yaratıkları Kappa'lara geçtiler. Perdeli elleri, göllerinde her seyden habersiz dolananları bogsak diye kasmırdı.

Harry bazı öbür derslerinde de aynı şekilde

168

mutlu olsa, hayatta baska bir sey istemezdi. En kötüsü Eksir dersiydi. Snape bugünlerde özellikle kinci davranıyordu, kimsenin de bunun niye olduğundan şüphesi yoktu. Snape'in biçimini alan ve Neville'in, ninesinin giysilerini giydirdiği Böcürt'ün hikâyesi, okula ormnın yangını hızıyla yayılmıştı.

Snape bunu komik bulmamıstı anlaşılan. Profesör Lupin'in adı geçince gözlerinde tehditkâr simsekler çakıyordu, Neville'e eskisinden daha da fazla zorbalık ediyordu.

Harry, Profesör Trelavney'nin kuledeki bogucu odasında, egri bügrü şekilleri ve sembolleri çözerek, Profe-sör'ün ona her bakısında yaslarla dolan kocaman gözlerini görmezlikten gelmeye çalışarak geçirdiği saatleri de korkuyla bekler olmuştı. Profesör Trelavney'yi sevmi-yordu, oysa sınıfından bazı öğrenciler ona yüceltme sınırlarına varan bir saygı gösteriyorlardı. Parvati Patil ve La-vender Brovnn öğlen saatlerinde Profesör Trelavney'nin kuledeki odasını ziyareti âdet haline getirmişlerdi. Her seferinde de yüzlerinde, sinir bozacak kadar üstünlük taşıyan bir ifadeyle geri dönüyorlardı, baskalarının bilmedikleri seyleri biliyorlarmış gibi. Harry'den söz ederken kısık sesle konuşmaya da başlamışlardı, o sanki ölüm döşeginde yatıyormuş gibi bir halleri vardı.

Hareketli ilk derkten sonra asırı derecede sıkıcı bir hal alan Sihirli Yaratıkların Bakımı'nı ise aslında kimse sevmiyordu. Hagrid kendine güvenini kaybetmiş gibiydi. Simdilik birçok dersi, muhtemelen dünyanın en sıkıcı yaratıkları olan Pıtırkurt'lara nasıl bakacaklarını öğrenmekle geçiriyorlardı.

169

Bir saati daha Pıtırkurt'ların yapışkan bogazlarından aşağı ince ince dogranmış yeşil salata tıkmakla geçirdikten sonra Ron, "Önsan neden onlara bakma zahmetine katlansın ki?" diye sormuştu.

Ama ekim ayıyla birlikte Harry kendisini oyalayacak baska bir sey daha buldu. Bu o kadar zevkli bir seydi ki, sıkıntılı derslerini unutturdu. Quidditch sezonu yaklaşıyordu. Gryffindor takımının kaptanı Oliver Wo-od da, yeni sezondaki taktikleri tartışmak için persembeye aksamı bir toplantı yaptı.

Bir Quidditch takımında yedi kişi vardı: Kırmızı, futbol topu büyüklüğünde bir top olan Quaffle'ı sahanın her iki ucundaki on bes metre yüksekliğinde çemberlerden geçirerek gol atmakla görevli üç Kovalayıcı; hızla oradan oraya segirtip oyunculara saldırmaya çalışan iki ağır, siyah top olan Bludger'ları kovalamak için ağır sopalarla donanmış iki Vurucu; kaleleri koruyan bir Tutucu ve isi en zor olan Arayıcı. Onun görevi, minik, kanatlı, ceviz büyüklüğünde bir top olan Altın Snitch'i yakalamaktır. Snitch yakalanınca oyun sona erer ve Arayıcı'mfi takımı fazladan yüz elli puan kazanırdı.

Page 57

Oliver Wood, on yedi yasında sağlam yapılı bir çocuktı, Hogwarts'ta yedinci sınıfta okuyordu, yani son yılıydı. Karanlığın çökmekte olduğu Quidditch sahasının kenarındaki buz gibi soyunma odasında takımının altı üyesine hitap ederken, sakın sesinde bir umutsuzluk vardı.

"Quidditch Kupası'nı kazanmak için bu son şansımız - benim son şansım," dedi onlara, önlerinde bir asa-170

gı bir yukarı yürüyerek. "Bu yılın sonunda okulu bitiriyorum. Bir daha Kupa'yı alma ihtimalim

olmayacak.

"Gryffindor yedi yıldır Kupa'yı kazanamıyor. Tamam, çok talihsizdik, olursa bu kadar olur -

sakatlıklar -sonra geçen yıl turnuva iptal oldu..." Wood, sanki bu hatıra hâlâ üzüntüden boğazını hkiyormus gibi yutkundu. "Oysa biliyoruz ki bizim takımımız okuldaki - en - iyi -kahrolası - takım,"

dedi, bir yumruğuyla diğer eline vurarak. O eski çılgınca pırıltı yine gözlerine yerleşmişti.

"Muhtesem üç Kovalayıcı'mız var."

Eliyle Alicia Spinnet, Angelina Johnson ve Katie Bell'i gösterdi.

"Yenilmez iki Vurucu'muz var."

Fred ve George Weasley bir ağızdan, "Kes sunu, Oliver, bizi mahcup ediyorsun," dediler, kızarmış numarası yaparak.

Wood, Harry'ye bir tür vahşi gururla ve ates püsküren gözlerle bakarak, "Ve bize her seferinde maçı kazandıran bir Arayıcı'mız var!" dedi. "Ve ben," diye ekledi, sonradan aklına gelmiş gibi.

"Biz de senin çok iyi olduğunu düşünüyoruz, Oliver," dedi George.

"Panter gibi Tutucu," dedi Fred.

VWood yeniden voltalamaya başlayarak, "Mesele su ki," dedi, "bu son iki yıl Quidditch Kupası'nın üstüne bizim adımız yazılmış olmalıydı. Harry takıma katıldığından beri ben hep Kupa'nın çantada keklik olduğunu düşündüm. Ama alamadık ve bu yıl o seyin üzerinde nihayet adımızı görmek için son sansımız..."

171

Wood öyle büyük bir kederle konuşuyordu ki, Fred ve George bile halden anlar bir tavır içine girdiler.

"Oliver, bu yıl bizim yılımız," dedi Fred.

"Basaracagız, Oliver!" dedi Angelina.

"Mutlaka," dedi Harry.

Takım, azimle dolu bir şekilde haftada üç aksam antrenman yapmaya başladı. Hava gittikçe daha soğuk ve yağmurlu oluyordu, geceler de daha karanlıktı, ama çamur, rüzgâr ve yağmur gemi aزیا alsa da, Harry'nin muazzam gümüş Quidditch Kupası'nı nihayet kazanmaya yönelik o harika hayalini lekeleyemezdi.

Harry bir aksam antrenmandan sonra üsümü ve kaskatı olmuş, ama antrenmanın gedisinden hosnut halde Gryffindor ortak salonuna döndüğünde, oda heyecanla kaynıyordu.

Söminenin basındaki en iyi iskemlelerden ikisine oturmuş, Astronomi için birtakım yıldız çizelgeleri tamamlayan Ron ve Hermione'ye, "N'oldu?" diye sordu.

Hayli hırpalanmış eski ilan tahtasına konmuş bir duyuruyu gösteren Ron, 'ilk Hogsmeade hafta sonu," dedi. "Ekim sonu, Cadılar Bayramı."

"Mükemmel," dedi, Harry'nin arkasından portre deliginden geçen Fred. "Zonko'ya bir ugramam gerekiyor, Pis Kokulu Topak'larım bitti bitecek."

Morali inise geçen Harry, kendini Ron'un yanındaki iskemleye attı. Hermione onun aklından geçenleri okumus gibiydi.

"Harry, eminim bir dahaki sefere gidebilirsin," de-

172

di. "Black'i yakalamaları yakındır, zaten bir kez ortalarda görüldü bile."

"Black, Hogsmeade'de bir seyler yapmaya kalksacak kadar aptal değil," dedi Ron. "McGonagall'a bu sefer gidebilir misin diye sor, Harry, bir daha gidene kadar aradan asırlar geçebilir -"

"Ron!" dedi Hermione. "Harry'nin okulda kalması gerekiyor -"

"Okulda kalan tek üçüncü sınıf öğrencisi de o olamaz ama," dedi Ron. "McGonagall'a sor, haydi, Page 58

Harry -"

Harry kararını vererek, "Evet, soracağım sanırım," dedi.

Hermione tartışmak için ağzını açtı, ama tam o anda Crookshanks bir tüy hafifliğiyle onun kucagina atladı. Ağzından büyük, ölü bir örümcek sarkıyordu.

Ron, yüzünü buruşturarak, "Bunu önümüzde yemek zorunda mı?" diye sordu.

"Akıllı Crookshanks'im benim, onu tek basına mı yakaladın?" dedi Hermione.

Crookshanks örümcegi ağır ağır çignedi, sarı gözleri küstahça Ron'a dikilmisti.

"Onu orda tut yeter," dedi Ron sinirli sinirli. Yeniden yıldız çizelgesine döndü. "Scabbers çantamda uyuyor."

Harry esnedi. Aslında gidip yatmak istiyordu, ama kendi yıldız çizelgesini de tamamlaması gerekiyordu. Çantasını kendine doğru çekti, parsömenini, mürekkebin ve tüy kalemini çıkararak çalışmaya başladı.

Ron, son yıldızın adını da gösterisli bir edayla ya-

173

zıp çizelgeyi Harry'nin önüne sürerek, "Đstiyorsan benimkinden kopya çekebilirsin," dedi.

Kopyadan hiç haz etmeyen Hermione dudaklarını büzdü, ama bir şey demedi. Crookshanks hâlâ gözlerini kırpmadan Ron'a bakıyor, tüylü kuyrugunun ucunu yavaşça sallıyordu. Sonra, aniden atladı.

"AYY!" diye bağırdı Ron, Crookshanks'in dört pençesini derinlere gömüp vahsice yırtmaya başladığı çantasını kaptı. "DEFOL SURDAN, SEND APTAL HAYVAN!"

Ron çantasını Crookshanks'in pençelerinden kurtarmaya çalışıyordu, ama Crookshanks yapısıp kalmıstı. Tükürükler saçıyor ve kuyrugunu kamçı gibi vuruyordu.

"Ron, onun canını yakma!" diye bağırdı Hermione, cırtlak bir sesle. Bütün ortak salon onları izliyordu. Ron, Crookshanks'in hâlâ sıkı sıkıya yapışmış olduğu çantayı fırıldak gibi döndürürken, Scabbers uçarcasına çantanın tepesinden fırladı -

Ron, "TUTUN SU KEDĐYĐ!" diye haykırdı. Crookshanks çantanın kalıntılarından kurtulmuş, masanın üstüne atlamıstı, dehset içindeki Scabbers'in pesinden kosuyordu.

George VVeasley, Crookshanks'in üstüne atladı, ama kaçırdı. Scabbers yirmi çift bacak arasından sıyrılarak eski bir konsolun altına uçtu. Crookshanks kayarak fren yaptı, çizgili bacaklarının üzerinde çömeldi ve ön ayagıyla konsolun altına gözü dönmüşçesine pençe atmaya koyuldu.

174

Ron ve Hermione telasla geldiler. Hermione, Crookshanks'i gövdesinden yakalayıp uzaklastırdı.

Ron kendini karın üstü yere attı ve büyük zorlukla Scabbers'ı kuyrugundan tutup çıkardı.

Hermione'ye, küplere binmiş halde, "Sunun haline bak!" dedi, Scabbers'ı onun önünde tutup sallayarak. "Bir deri bir kemik kaldı! O kediyi ondan uzak tut!"

Hermione, sesi titreyerek, "Crookshanks için bu çok dogal," dedi. "Bütün kediler fareleri kovalar, Ron!"

Deli gibi çırpınan Scabbers'ı yeniden cebine girsin diye ikna etmeye çalışan Ron, "O hayvanda garip bir şey var!" dedi. "Scabbers'ın çantamda olduğunu söyledigimi duydu!"

Hermione sabırsızlıkla, "Ay, ne saçmalık," dedi. "Crookshanks onun kokusunu alabiliyor, Ron, yoksa nasıl-"

Ron, "O kedi Scabbers'a kafayı takmış!" dedi. Çevresine toplanmış insanların kıkırdamaya başlamasını da görmez J 'n geldi. "Scabbers ondan önce geldi, üstelik de hasta!"

Ron ortak salonu uygun adım geçip erkek öğrencilerin yatakhanesine giden merdivenlerde kayboldu.

Ertesi gün Ron hâlâ Hermione'ye kızgındı. Bitkibi-lim dersi boyunca, üçü aynı Pofudukbezelye üzerinde çalıştıkları halde Hermione'yle konuşmadı dense yeridir.

175

Bitkilerin tombul pembe kabuklarının soyup pırl pırl içlerini tahta kovaya bosaltırlarken, Hermione ürkek ürkek, "Scabbers nasıl?" diye sordu.

Rem öfkeyle, "Yatağımın altında saklanmış, titreyip duruyor," dedi* Tanelen kovaya isabet ettirenciyince bezelyeler seranın dösemesine saçıldı.

Page 59

Bezelyeler gözlerinin önünde tomurcuklanırken, Profesör Sprout, "Dikkat et, Weasley, dikkat et!" diye bağırdı.

Bir sonraki dersleri Biçim Degistirme'y c1 i. Dersten sonra Profesör McGonagall'a diğerleriyle üirlikte Hogs-meadc'e gidip gidemeyeceğini sorma kararı alan Harry, sınıfın dışındaki kuyruğa katıldı. Ne tür bir tartışma yöntemi izleyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Ama kuyrugun basındaki karışıklık dikkatini dağıttı.

Lavcnder Brown ağlıyor gibiydi. Parvati kolunu ona sarmıstı ve pek ciddi görünen Seamus Finnigan ile Dean Thomas'a bir şeyler anlatıyordu.

Hermione, Harry ve Ron'la birlikte gruba katılırken, endiseyle, "Ne oldu, Lavcnder?" dedi.

Parvati, "Bu sabah evden mektup aldı," diye fısıldadı. "Tavsanı, Binky. Bir tilki tarafından öldürülmüs."

"Ah," dedi l ermione, "Çok üzüldüm, Lavender."

"Bilmem gerekirdi!" dedi Lavender, trajik bir edayla. "Bugün ayın kaç olduğunu biliyor musunuz?"

"Sey -"

"Ekim'in on altısı! 'Su korktugun sey var ya - on altı Ekim'de gerçekleşecek.' Hatırlıyor musunuz?"

Haklıydı, haklıydı!"

176

Artık bütün sınıf Lavender'ın çevresine toplanmıştı. Scamus ciddi ciddi basını salıyordu. Mermione bir an durakladı, sonra da, "Sen -" dedi, "Binky'nin bir tilki tarafından öldürüleceğinden mi korkuyordun?"

"Dlle de bir tilki degil," dedi Lavender, Hermione'ye sel gibi yaslar akıtan gözlerle bakarak. "Ama öleceğinden korkuyordum elbette, degil mi?"

"Ah," dedi Hermione. Kısa bir tcreddütün ardından sordu: "Binky yaşlı bir tavsan mıydı?"

"Ha - hayır!" diye hıçkırdı Lavender. "O - o daha bcDccikti!"

Parvati arkadaşının omzunu daha da sıkı sardı.

"Đyi ama, öleceğinden neden korkuyordun öyleyse?" diye sordu Hermione.

Parvati, ates saç.ın gözlerini ona dikti.

Hermione, grubun geri kalanına dönerek, "Yani, meseleye mantıkla bakacak olursanız," dedi,

"yani, Binky bugün bile ölmedi, degil mi, sadece Lavender haberi bugün aldı -" Lavender yüksek sesle bir hüngürtü kopardı "- ve bundan korkuyor da olamazdı, çünkü onun için gerçek bir sok oldu -"

Ron yüksek sesle, "Hermione'ye aldırma, Lavender," dedi, "o baskalarının hayvanlarına hiç önem vermez."

Profesör McGonagall tam o anda sınıfın kapısını açtı. Belki de iyi oldu, l Hermione ile Ron birbirlerine öldü-recekmiş gibi bakıyorlardı. Sınıfa girince Harry'nin iki yanına oturdular ve ders boyunca birbirleriyle konuşmadılar.

177

Ders sonunda zil çaldığında, Harry hâlâ Profesör McGonagall a ne diyeceğine karar vermemisti.

Ama l İogsmeade konusunu ilk açan Profesör oldu.

Öğrencuer sınıftan çıkmaya çalışırken, "Bir dakika, UVten!" diye seslendi. "Hepiniz benim binamda olduğunu/a gere, Hogsmeade izin belgelerinizi Cadılar Bayramı'ndan önce bana vermelisiniz.

Belgesi olmayan i;ö /ü ziyaret edemez, onun için unutmayın!"

Neviîle elini kaldırdı.

"Lütfen, Profesör, ben - ben sanırım kaybettim -"

"Ninen senin iznini dogrudan bana yolladı, Longbot-tom," dedi Profesör McGonagall. "Bunun daha emin bir yol olduğunu düşünmüs. Eh, hepsi bu, gidebilirsiniz."

"Simdi sor," diye fısıldadı Ron, Harry'ye.

"Evet, ama -" diye başladı Herrnionie.

Ron inatla, "Hadi, Harry," dedi.

Harry sınıfın geri kalanının çıkmasını bekledi, sonra da tedirgin bir halde Profesör McGonagall'ın masasına yöneldi.

"Evet, Potter?"

Page 60

Harry derin bir nefes aldı.

"Profesör, teyzemle enistem - sey - belgemi imzalamayı \muttular," dedi.

Profesör McGonagall kare biçimindeki gözlüğünün üstünden ona baktı, ama bir sey demedi.

"Onun için - yani - sizce uygun mu - yani uygun olur mu eger ben - eger ben Hogsmeade'c gitsem?"

Profesör McGonagall önüne baktı ve masasının üstündeki kâğıtları karıstırmaya koyuldu.

"Korkarım olmaz, Potter," dedi. "Ne dedigimi duydun. Belgesi olmayan köyü ziyaret edemez. Kural böyle."

"Ama - Profesör - teyzemle enistem - biliyorsun" -, onlar Muggle, pek anlamıyorlar - yani Hogwar* eiyelerini falan," dedi Harry. Bu arada Ron da ..itle basını sallayarak onu yüreklendiriyordu, "r-.;er M/ gidebilecegimi söylerseniz -"

"Ama söylemiyorum." Profesör McGonagall ayaga kalktı, kâğıtlarını bir çekmeceye titizce istifledi.

"Belgede anne babanın ya da velinin izin vermesi gerektiği açıkça belirtilmiş." Dönüp yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona baktı. Acıma mıydı yoksa? "Özür dilerim, Potter, ama son sözüm bu. Acele et, yoksa bir sonraki dersine geç kalacaksın."

Yapacak sey yoktu. Ron, Profesör McGonagall hakkında demedigini bırakmadı, söyledikleri Hermione'yi fena halde öfkelenirdi. Hermione ise, Ron'u daha da kı/dıran bir "onun iyiliği için"

ifadesi takınmıştı. Harry, sınıfındaki herkesin, Hogsmeade'e gidince ilk önce ne yapacakları hakkında yüksek sesle ve mutluluk içinde konuşmalarına tahammül etmek zorunda kaldı.

Ron, Harry'yi neselendirmeye gayret ederek, "Söle-ri unutma," dedi. "Biliyorsun ya, Cadılar Bayramı söleni, aksama."

Harry kasvetli kasvetli, "Evet," dedi, "harika."

179

Cadılar Bayramı söleni her zaman güzel olurdu, ama herkes gibi Harry de sölene Hogsmeade'de geçirilmiş bir günün ardından gelse, (i aha iyi olurdu tabii. Kim ne dese, geride bırakılmış olmasının üzüntüsü silinmedi. Tüy kalemini iyi kullana. Dean Thomas, belgede Vernon Eniste' nin imzasını tıklit etmeyi önerdi, ama Harry Profesör McGonagall'a belgesinin imzalı olmadığını söylemişti bir kere. Dolayım 'la ise yaramazdı. Ron yarım ağızla Görünmezlik Pelerini'ni kullanmasını önerse de, Hermione buna siddetle k: ısı çıktı. Dumble-dore'un, Ruh Emici'lerin bu pelerinle TĐ içini görebildiği yolundaki sözlerini hatırlattı. Percy ise, herhalde onu en az rahatlatan seyleri söyledi:

"Hogsmeade için çok yaygara koparıyorlar, ama emin ol, Harry, söylendiği kadar da değil," dedi ciddi ciddi. "Tamam, sekerci dükkânları hiç fena sayılmaz, ama Zonko'nun Saka Dükkânı sahiden tehlikeli. Ve tamam, Bağırın Baraka'yı ziyaret etmeye her zaman değer ama, gerçekten Harry, bunlar bir yana, bir şey kaçırıyor sayılmazsın."

Cadılar Bayramı sabahı, Harry ötekilerle birlikte uyandı ve morali fena halde bozuk, kahvaltıya indi. Yine de normal davranmak için elinden geleni yapu.

Onun için çok üzölmüs görünen Hermione, "Sana Balyumruk'tan bir sürü seker getiririz," dedi.

"Evet, bir dolu," dedi Ron. O ve Henrione,

180

Harry'nin ne kadar düs kırıklığına ugradığını görünce, Crookshanks yüzünden kavga ettiklerini unutmuşlardı.

Harry, bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışarak, "Benim için üzölmeyin," dedi. "Sölende göröşürüz. Dyi eglenceler."

Hademe Füch'in ön kapısında beklediği Giriş Salı-nu'na kadar onlara eslik etti. Filch kapının iç tarafında durmuş, elindeki uzun bir listeden isimleri kontrol ediyordu. Süpheyle her yüzü süzerek gitmemesi gereken kişilerin sıvısmamasını gay mtiye alıyordu.

Crabbe ve Goyle'la birlikte sıraya girmiş olan Mal-foy, "Burada mı kalıyorsun, Potter?" dedi. "Ruh Emi-ci'lerin yanından geçmeye korkuyor musun?"

Harry ona aldırmadı, tek basına mermer merdivenlerden çıktı, ıssız koridorları geçti ve Gryffindor Kulesi'ne vardı.

Sisman Hanım uyuklarken birden sıçrayıp, "Parola?" diye sordu.

Page 61

"Tortuna Majör," dedi Harry bezgin bezgin.

Portre savrulup açıldı, Harry delikten tırmanarak ortak salona girdi. Salon gevezelik eden birinci ve ikinci sınıflarla ve belli ki Hogsmeade'i biraz fazla ziyaret ettikleri için artık bunu yemlik saymayan birkaç büyük sınıf öğrencisiyle doluydu.

"Harry! Harry! Selam, Harry!"

Seslenen, Harry'ye pek hayranlık duyan ikinci sınıf öğrencisi Colin Creevey'ydı. Colin onunla konuşmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

"Hogsmeade'e gitmiyor mcsun, Harry? Neden?"

181

Hey -" Colin hevesle çevresindeki arkadaşlarına baktı, "istersen gelip bizimle oturabilirsin, Harry!"

"Sey - hayır, sag ol, Colin," dedi Harry. Bir sürü insanın, alnındaki yara izine gözünü dikip bakmasını kaldıracak halde değildi. "Ben - benim kütüphaneye gitmem gerek, ödevim var."

Bunu söyledikten sonra, gerisingeri dönüp portre deliginden çıkmaktan baska seçenegi kalmamıstı.

O giderken Sisman Hanım aksi bir sesle arkasından seslendi: "Beni uyandırmanın ne âlemi vardı sanki?"

Harry ruhsuz ruhsuz kütüphaneye doğru yürüdü, ama yarı yolda fikir değiştirdi. Canı ders çalışmak istemiyordu. Geri dönünce, Filch'le burun buruna geldi. Belli ki Filch, Hogsmeade ziyaretçilerinin sonuncusunu da yolcu etmişti.

"Sen ne yapıyorsun burada?" diye hırladı kuskuyla.

Harry dogruyu söyledi: "Hiçbir şey."

"Hiçbir şeymiş!" dedi Filch tükürürcesine, çenesi se- ' vimsiz bir şekilde titredi. "Ben de inandım!

Burada sinsi sinsi tek başına dolasıyorsun. Niye öbür mikrop arkadaşlarınla birlikte Pis Kokulu Topaklar, Gegirme Tozu ve Vızvız Kurtlar almak için Hogsmeade'de değilsin?"

Harry omuzlarını silkti.

"Eh, hadi bakalım ortak salonuna, ait olduğun yere!" diye kesip attı Filch. Harry gözden kaybolana kadar da olduğu yerde durup gözlerinden ateş saçarak arkasından baktı.

Ama Harry ortak salona dönmedi, bir merdivenden çıktı. Kararsız bir halde, Hedvigg'i görmeye Baykusha-182

ne'ye mi gitsem acaba diye düşünüyor \ e b.ıskı bir koridorda yürüyordu ki, odaların birinden bir ses, "Harry?" dedi.

Harry kimin seslendiğini duymak için hemen yeri döndü ve odasının kapısından dışarı bakan l'rote>-ör Lupin'i gördü.

"Ne yapıyorsun?" dedi Lupin. Ama bunu Filch'in-kinden çok daha farklı bir tonla sormuştu. "R^n'la ! ler-rnıone nerede?"

"Hogsmeade'de," dedi Harry, aldr^ .n. u.;.' c/.bi davranarak.

"Ah," dedi Lupin. Bir an Harn-'ye baktı. "Niye içeri f g.rmıyorsun? Bir sonraki dersimi/ĐÇĐP -, önce bir C »r- ş kene/ getirdiler."

"Bir ne?" dedi Harry.

Ljpin'ır arkasından odaya girdi. Bir kölede çok ba-yük bir akvavum vardı. Küçük, sivri boynu/ları olan pis yeşil renkli bir <'aralık cama yapıştırdığı suratını sekilden sekile <okuyor, ince u?un parmaklarını açıp kapıyordu.

Lupin, Cîarkenez'i düşünceli düşünceli su7erek, "Su iblisi/ dedi. "Bi/e pek /.orluk çıkarmaz herr.aldo, hele Kappa'lardan sonra. Bütün is kavrayışından kurtulmakta Anormal U7ımluktaki parmaklr.rını görüyor ıntı^un? Kuv\relli, ama kolayca kırılabilir "

Garkenez yeşil dişlerini gösterdi ve sonra da \ ^udini kösedeki arapsaçı gibi otların içine gömdü.

Lupin, çaydanlığına bakınacak, "Bir fincan çay u.er misin?" dedi. "Ben de tam kendime çay yapmayı düşünüyordum."

"Tamam," dedi Harry, elini ayagını nereye koyacağını sasırmıştı.

Lupin çaydanlığa asasıyla dokundu, ucundan birden buhar fısırdı.

Tozlu bir tenekenin kapagını kaldırarak, "Otur," de-c i. "Korkarım, sadece poset çayım var - ama çay yaprakları canına yetmiştir herhalde."

Page 62

Harry ona baktı. Lupin'in gözleri parıl parıl parlıyordu.

"Bunu nereden biliyorsunuz?" dedi Harry.

Lupin, Harry'ye kenarından bir parça kopmuş bir çay kupası uzattı. "Profesör McGonagall söyledi.

Kaygılanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Harry.

Bir an Lupin'e, Magnolia Crescent'ta gördüğü köpekten söz etmeyi düşündü, ama sonra vazgeçti.

Lupin'in onu ödlele sanmasını istemiyordu, hele bir Bö-cürt'le basa çıkamayacağını düşündükten sonra.

Harry'nin düşündüklerinin bir kısmı yüzüne vurmuş olsa gerek ki, Lupin, "Seni kaygılandıran bir şey mi var, Harry?" diye sordu.

"Hayır," diye yalan söyledi Harry. Biraz çay içti ve Garkenez'in ona yumruk sallayışını seyretti.

Birden, "Evet," dedi, çayını Lupin'in masasına koyarak. "Bö-cürt'le boy ölçüştüğümüz gün var ya?"

"Evet?" dedi Lupin yavaşça.

Harry ansızın, "Niye benim boy ölçüşmeme izin vermediniz?" dedi.

Lupin kaslarını kaldırdı.

184

"Bunun apaçık ortada olduğunu sanıyordum, Harry," dedi, biraz sasırmıs gibiydi.

Harry hayrete düsmüştü. Lupin'in böyle bir şey yapmadığını söyleyip, inkâr edeceğini sanıyordu.

"Niye?" diye sordu yeniden.

Lupin hafifçe kaslarını çatarak, "Eh," dedi, "Bö-cürt'ün senin karsına çıktığında Lord Voldemort'un biçimine bürüneceğini varsaydım."

Harry bakakaldı. Hem bu beklediği en son cevaptı, hem de Lupin Voldemort'un adını söylemişti. O

ana kadar Harry'nin bu adı yüksek sesle söylediğini duyduğu tek kişi (kendisi dışında), Profesör Dumbledore'du.

Lupin, Harry'ye hâlâ kasları çatık bakarak, "Anlaşıyor ki yanılmışım," dedi. "Ama Lord Valdemort'un öğretmenler odasında bir anda belirmesinin iyi bir fikir olmadığını düşündüm.

Önsanların panige kapılacağını tahmin ettim."

Harry dürüstlikle, "Önce Voldemort aklıma geldi," dedi. "Ama sonra - sonra su Ruh Emici'leri hatırladım."

Lupin düşünceli düşünceli, "Anlıyorum," dedi. "Bak sen... etkilendim doğrusu." Harry'nin yüzündeki saskınlık ifadesine hafif bir gülümseyişle baktı. "Bu bize, en fazla korktugun şeyin -

korku olduğunu ima ediyor. Çok akıllıca, Harry."

Harry buna ne diyeceğini bilemiyordu, o da biraz daha çay içti.

Lupin anlayışla, "Demek senin Böcürt'le mücadele edebileceğine inanmadım sandın, öyle mi?"

dedi.

185

"Eh... evet," dedi Harry. Birden kendini çok daha iyi hissetmeye başladı. "Profesör Lupin, biliyorsunuz, Ruh Emici'ler..."

Kapı vurulunca sözü kesildi.

"Girin," diye seslendi Lupin.

Kapı açıldı, Snape girdi. Üzerinden dumanlar tüten bir kadeh taşıyordu. Harry'yi görünce durdu, gözleri kısıldı.

"Ah, Severus," dedi Lupin gülümseyerek. "Çok teşekkür ederim. Buraya, masanın üstüne b', akabilir misin?"

Snape dumanlar tüten kadehi bıraktı, gözleri Harry ile Lupin arasında gidip geliyordu.

Lupin, akvaryumu göstererek, tatlı tatlı, "Ben de tam Harry'ye Garkenez'imi gösteriyordum," dedi.

"Büyüleyici," dedi Snape, Garkenez'e bakmadan. "Onu hemen içmelisin, Lupin."

"Evet, evet, içeceğim," dedi Lupin.

"Bir kazan dolusu yaptım," diye devam etti Snape. "Yine ihtiyacın olursa diye."

"Sanırım yarın da içerim. Çok tefekkürler, Severus."

"Bir şey değil," dedi Snape, ama g(vı n d > Harry'nin hoslanmadığı bir bakış vardı, Gülüm?*'inek sizin ve ihtiyatla, geri geri odadan dışarı çıktı.

Page 63

Harry merakla kadehe baktı. Lupin gülümsedi

"Profesör Snape lütfedip bana bir iL.ir ha/ıradı Ben bu işlerde pek iyi değilim, bu iksir de çok karmasık." Kadehi eline alıp kokladı. "Ne ya/ >. ki, -,eker atın-186

ca yararsız hale geliyor," diye ekledi. Bir yudum alıp ürperdi.

"Neden -?" diye başladı Harry. Lupin ona baktı ve yarım kalmış soruyu cevapladı.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum. İyi gelen tek şey, bu iksir. Profesör Snape'le birlikte çalıştığım için çok şanslıyım. Bu iksiri yapabilecek büyücü azdır."

Profesör Lupin bir yudum daha aldı, larry birden kadehi vurup onun elinden düşürmek için ylgın bir dürtü hissetti.

"Profesör Snape, Karanlık Sanatlarla çok ilgileniyor," dedi kendine engel olamadan.

"Sahi mi?" diye sordu Lupin. Eksirden bir yudum daha aldı, fazla ilgilenmiş görünmüyordu.

"Bazıları diyor ki -" Harry durakladı, sonra pervasızca ağzından baklayı çıkardı. "Bazıları onun Karanlık Sanatlara Karsı Savunma öğretmeni olmak için her şeyi yapacağını düşünüyor."

Lupin kadehtekini bitirdi ve yüzünü burusturdu.

"İğrenç," dedi. "Eh, Harry, artık benim isime dönmem gerek. Daha sonra sözünde görürüz."

"Tamam," dedi Harry, bos kupasını bıraktı.

Bos kadehten hâlâ dumanlar çıkıyordu.

"Al bakalım," dedi Ron. "Tanıyabildiğimiz kadarını getirdik."

Bir renkli sekerler selalesi Harry'nin kucagına aktı.

187

Alacakaranlık çökmüştü, Ron ile Hermione az önce ortak salona gelmişlerdi. Soguk rüzgâr yüzlerini pembe-lestirmisti, hayatlarının en hos gününü geçirmiş gibi görünüyorlardı.

"Sag olun/" dedi Harry, bir paket minik, kara Biber Seytancık'ı aldı. "Hogsmeade nasıl bir yer?

Nerelere gittiniz?"

Anlaşıldığı kadarıyla - her yere gitmişlerdi. Büyücülük donanımı dükkânı Dervish ve Banges'e, Zonko'nun Saka Dükkâm'na, birer kupa köpüklenen sıcak Kaymakbırası içmek için Üç Süpürge'ye ve daha bir sürü yere.

"Postane, Harry! İki yüz kadar baykus, hepsi raflarda oturuyorlar, mektubunun ne kadar hızlı gitmesini istedigine göre renk kodları var!"

"Balyumruk'a yeni bir sekerleme gelmiş, bedava numune veriyorlardı, surda biraz var, bak -"

"Galiba insan yiyen bir dev gördük, şahiden, Üç Süpürge'de her türlü var -"

"Keske sana biraz Kaymakbırası getirebilseydik, insanı gerçekten ısıtıyor -"

"Sen ne yaptın?" dedi Hermione, endiseli görünüyordu. "Çalıştan mı?"

"Hayır," dedi Harry. "Lupin bana odasında bir fincan çay ikram etti. Sonra Snape geldi..."

Onlara kadeh meselesini anlattı, Ron'un agzı açık kaldı.

"Lupin içti mi yani?" diye yutkundu. "Deli mi o?"

Hermione saatine baktı.

188

"Biliyor musunuz, aşağı insek iyi olacak, söylen bes dakika içinde başlıyor..." Telasla portre deliginden geçtiler ve hâlâ Snape'i tartışarak kalabalığın arasına karıştılar.

"Ama eğer o - anlıyorsunuz ya -" Hermione sesini alçaltarak, tedirgin tedirgin etrafına bakındı,

"eğer gerçekten şey yapmaya çalışıyorsa - Lupin'i zehirlemeye -Harry'nin önünde yapmazdı."

"Evet, belki," dedi Harry, Giriş Salonu'na varıp Büyük Salon'a geçerlerken. Salon, içine mumlar konmuş yüzlerce balkabağıyla, kanat çırpın bir canlı yarasalar bulutuyla ve alev saçın pek çok turuncu flamaıyla süslenmişti. Flamlar, parlak renkli su yılanları gibi fırtınalı tavan boyunca yavaş yavaş yüzüyorlardı.

Yiyecekler çok lezzetliydi; Balyumruk sekerleriyle patlayacak hale gelmiş Hermione ve Ron bile, her şeyden ikinci kez almayı becerdiler. Harry ikide bir öğretmenler masasına bakıyordu. Profesör Lupin neseli görünüyordu, ne kadar olabiliyorsa o kadar iyiydi. Muska hocası mini mini Profesör Flitvick'le heyecanlı heyecanlı konuşuyordu. Harry masada gözlerini gezdirerek, Snape'in oturduğu yere baktı. O mu hayal ediyordu, yoksa Snape'in gözleri Lupin'e dogal olandan daha

fazla bir sıklıkla mı kayıyordu?

Sölen, Hogvarts hayaletlerinin sunduğu eğlence ile sona erdi. Duvarlarla masalardan bir anda belirivererek, kayarak resmi geçit yaptılar. Gryffindor'un hayaleti Neredeyse Kafasız Nick, kendi kafasının koparılması olayının beceriksizce bir temsiliyle büyük başarı kazandı.

189

Öyle güzel bir aksamdı ki, herkes Salon'dan çıkarken kalabalığın arasından, "Ruh Emici'ler sevgilerini yolluyor, Potter!" diye bağırın Malfoy bile Harry'nin keyfini bozmadı.

Harry, Ron ve Hermione, Gryffindor Kulesi'ne giden normal yolda diğer Gryffindorları izlediler. Ama sonunda Sisman Hamm'ın portresinin durduğu koridora geldiklerinde, buraya dolusmus öğrencilerin yolu tıkadığını gördüler

Ron merakla, "Neden kimse içeri girmiyor?" diye sordu.

Harr,- önüudt'k! kafaların üstünden ileri bir göz atlı. Portre k »panraıs gibiydi.

Percy'nin sesi, "oi verin, lütfen," dedi ve kendisi de kalabalığın arasından azametle yol açarak göründü. "Yol niye tıkanı7 Hepiniz birden parolayı unutmuş olamazsınız - pardon, ben Öğrenci Bası'yım -"

Derken kalabalığın üstüne, önce ön taraftan başlayan bir sessizlik çöktü. Sanki koridora bir soguk dalgası yayıldı. Percy'nin, aniden sertlesen bir sesle, "Biri Profesör Dumbredore'u çağırsın,"

dedigini duyduklar. "Çabuk."

Đnsanlar kafalarını çevirdi; arkadakiler parmaklarının ucunda duruyordu.

Henü/ gelen Ginny, "Neler oluyor?" dedi.

Bir an sonra Profesör Dumbledore gelmiş, hızla portreye dogru yürüyordu. Gryffindor'lar o göçebilsin diye sıkıştılar. Harry, Ron ve Hermione de meselenin ne olduğunu görmek için daha yakına sokuldu.

190

"Olamaz -" diye bağırdı Hermione, Harry'nin koluna sıkı sıkı yapıştı.

Sisman Hanım portreden kaybolmuştu. Portrenin kendisi ise öyle vahsice dogranmıştı ki, tuvnı seritleri yeri kaplamıştı. Portreden büyük parçalar tamamen kesilip kopartılmıştı.

Dumbledore mahvolmus tabloya söyle bir baktı, döndü, Profesör McGonagall, Lupin ve Snape'in telasla ona yaklaşımlarını sıkıntılı gözlerle izledi.

"Onu bulmamız gerek," dedi Dumbledore;. "Profesör McGonagall, lütfen derhal Mr Filch'e gidin ^ (> ona satodaki her tabloda Sisman Hanım'ı aramasını v>\ leyin."

"Sansa ihtiyacınız olacak!" dedi gıdıklar gibi bir ses.

Hortlak Peeves'di bu, kalabalığın üstünde hav.vh hareket ediyor ve yıkım ya da keder gördüğü her zamanki gibi, hayatından memnun görünüyordu.

Dumbledore sükûnetle, "Ne demek istiyorsun, Pe-eves?" diye sordu. Peeves'in sırtması biraz azaldı. Dumbledore'a satasmaya cesaret edemiyordu. Bunun yerine, gıdaklamasından daha iyi olmayan yağlı bir sesle konuşmaya başladı:

"Utaniyor, Müdür Hazretleri, efendim. Görünmek istemiyor. Berbat durumda. Onun dördüncü kattaki pey/ajda kostugunu gördüm, efendim, ağaçların arasına girip çıkıyordu. Fena halde ağlıyordu," dedi mutlulukla. Sonra da, hiç ikna edici olmayan bir biçimde, "Zavalılık," diye ekledi.

191

Dumbledore yavaşça, "Kimin yaptığımı söyledi mi?" dedi.

"Ah, evet, Profesör Hazretleri," dedi Peeves. Kollarında koca bir bomba tutan birinin havasını takınmıştı. "Anlıyorsunuz ya, onu içeri sokmayınca adam çok kızmış." Peeves tepe üstü döndü, kendi bacaklarının arasından Dumbledore'a bakıp sırttı. "Çok öfkeli bir adam, bu Sirius Black."

192

DOKUZUNCU BOLUM

Acı Yenilgi

Profesör Dumbledore bütün Gryffindor'ları Bu-, İlk Salon'a geri gönderdi. Hufflepuff, Ravenclav,' ve Slyu' -rin'icr de on dakika sonra onlara katıldı, hepsi de sor, derece sasırmış görünüyordu.

Profesör McGonagall ve Flıtv.'ick, SaJon'un bütün kapılarını kapatırlarken, Dumbledore,

"Öğretmenlerle salo-^'u bastan asagı tanmamız jrerekiycr," dedi öğrenciler^.. "Korkanın ki kendi Page 65

güvenliğiniz açısından geceyi burada geçirmeniz gerekecek Sınıf Başkanlarının Salon girişinde aöbet tutmasını istiyorum, basınızda da kız ve f rkek Öğrenci Baslan'nı brakı yorum. Herhangi bir sorun derhal Dana bildirilecek," dedi, gururlu bir edayla caka sa'an Psrçy'ye. "Hayaletlerden biriyle haber yollarsınız."

Profesör Dumbleiore tam Salon'dan çıkaca'Jcen durdu. "Az daha unuttuyordum..."

Elini söyle bir salladı. Uzun masalar Salon'un kenarlarına uçup duvarlara dikine yaslandılar. Elin' bir daha salladı ve yerler mor renkte, pofidik uyku rulum-larıyla doldu.

193

"Đyi uykular," dedi Profesör Dumbledore, kapıyı arkasından kapatarak.

Salon'u aniden heyecanlı mırıltılar kapladı; Gryffin-dor'lar okulun geri kalanına neler olup bittigini anlatıyordu

"Herkes uyku tulumuna!" diye bağırıldı Percy. 'Haydi, konuşmayı kesin artık! Isıklar on dakika sonra sönüyor!"

Ron, "Hadi," dedi Harry ve Hermione'ye; üç uyku tulumu alıp bir köseye sürüklediler.

Hermione kaygıyla, "Sence Black hâlâ satoda mıdır?" diye fısıldadı.

"Besbelli Dumbledore öyle olabileceğini düşünüyor," dedi Ron.

Giyinik bir şekilde uyku tulumlarının içine girip, konuşmak için baslarını dirseklerine yasladılar. "Bu

geceyi seçtiği için çok şanslıyız, biliyorsunuz, değil mi?" dedi Hermione. "Kule'de olmadığımız tek gece..."

"Sanırım kaçak olduğundan, zamanın farkında değil," dedi Ron. "Cadılar Bayramı olduğunun farkına varmadı. Yoksa buradan içeri dalmazdı böyle."

Hermione korkudan titredi.

Etraflarındaki herkes birbirine aynı soruyu soruyordu: "Dğeri nasıl girdi?"

"Belki Cisimlenme'y i biliyordur," dedi birkaç metre ötedeki bir Ravenclaw. "Öyle yoktan var oluyordur yani."

"Kılık degistirmistir büyük ihtimalle," dedi Huffle-puff lardan bir besinci sınıf öğrencisi.

194

"Uçarak girmis olabilir," dedi Dean Thomas.

Hermione, "Cidden, zahmet edip de Hogivarts: Bir Tarih'i okuyan bir ben mı varım?" dedi Harry ile Ron'a, ters ters.

"Büyük ihtimalle," dedi Ron. "Neden?"

"Bu sato sadece duvarlarla korunmuyor da ondan," dedi Hermione. "Đnsanların içeri gizlice girmesini önlemek için her türden büyüyle donatılmış. Burada öylece-ne Cisimlenemezsin. Ayrıca nasıl bir kılık degistirme yöntemi Ruh Emici'leri ıandıracakmış, merak ediyorum. Tek tek bütün girişleri tutmuş durumdalar. Uçarak gelse de görürlerdi. Üstelik Filch bütün gizli geçitleri biliyor, onları da kapatmışlardır."

"Isıklar sönüyor!" diye bağırdı Percy. "Herkes uyku tulumuna girsin, daha fazla konuşma da istemiyorum!"

Birden bütün mumlar söndü. Artık sadece, oradan oraya süzölüp Sınıf Başkanları'yla büyük ciddiyetle konuşan gümüş hayaletlerden ve tıpkı dışarıdaki gökyüzü gibi yıldızlarla kaplı olan tavandan ısık geliyordu. Tavandan ve Salon'u kaplayan fısıltılardan dolayı, Harry kendini dışarıda, hafif rüzgârlı bir havada uyuyormuş gibi hissetti.

Her saat başında bir öğretmen Salon'da beliriyor, asayis berkemal mi diye kontrol ediyordu. Sabah saat üçe doğru, artık öğrencilerin çoğu uykuya dalmışken, Profesör Dumbledore içeri girdi. Harry onun, uyku tulumları arasında gezinip insanlara konuşmayı bırakmalarını söyleyen Percy'yi aramasını izledi. Dumbledore'un ayak seslerini duyar duymaz uyuyormuş gibi ya-

pan Harry, Ron ve Hermione'nin yattığı yerin çok yakı-mındaydı Percy.

"Đzine rastladınız mı, Profesör?" diye sordu Percy fısıltıyla.

"Hayır. Burada her şey yolunda mı?"

"Her şey kontrol altında, efendim."

"Güzel. Şimdi hepsini kaldırmanın anlamı yok. Gryffindor portre deliği için geçici bir koruyucu Page 66

buldum. Yarın onları geri götürebilirsin "

"Peki ya Sisman Hanım, efendim?"

"Đkinci katta bir Argyllshire haritasında saklanıyor. Belli ki Black'i parolasız içeri almayı reddetti, o da saldırdı. Sinirleri çok bozuk, ama bir yatışsın, Filch'e onu tamir ettireceğim."

Harry, Salon'un kapısının bir kez daha gıcırtyla açıldığını ve ayak seslerinin geldiğini duydu.

"Müdür Bey?" Snape'ti bu. Harry iyice kulak kesilip hiç kıpırdamadan dinledi. "Üçüncü katın tamamı arandı. Orada değil. Filch de zindanlara baktı; orada da yok."

"Peki ya Astronomi Kulesi? Profesör Trelawney'nin odası? Baykushane?"

"Hepsi arandı..."

"Pekala, Severus. Black'in burada uzun uzun kalacağını beklemiyordum zaten."

"Đçeri nasıl girdiği konusunda bir teoriniz var mı, Profesör?" diye sordu Snape.

Harry öbür kulagını serbest bırakmak için basını kolundan hafifçe kaldırdı.

196

"Bir sürü var, Severus, hepsi de birbirinden küçük ihtimaller."

Harry gözlerini biraz aralayıp onların durduğu yere baktı; Dumbledore'un sırtı ona dönüktü, ama Percy'nin pür dikkat kesilmiş yüzünü ve Snape'in kızgın profilini görebiliyordu.

"Yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musunuz, Müdür Bey, hani okulun açılışından hemen önce?" dedi Snape. Dudakları çok az kıpırdıyordu, sanki Percy'yi konuşmanın dışında tutmak istermiş gibiydi.

"Hatırlıyorum, Severus," dedi Dumbledore, uyarıcı gibi bir ses tonuyla.

"Black'in okulun içinden yardım almadan girmesi neredeyse imkânsız görünüyor. Size endiselerimi bildirmistim, okula aldığınız yeni -"

"Bu satodaki tek bir kişinin bile Black'in içeri girmesine yardım edeceğine inanmıyorum," dedi Dumbledore. Sesinde öyle bir kararlılık vardı ki, konu kapandı ve Snape cevap vermedi. "Ruh Emici'lerin yanına inmem gerekiyor," dedi Dumbledore. "Taramanız bittigi zaman onlara bilgi vereceğimi söylemiş-am."

"Yardım etmek istemediler mi, efendim?" dedi Percy.

"Đstediler tabii," dedi Dumbledore soğuk bir sesle. 'Ama korkarım ben Müdür olduğum sürece hiçbir Ruh Tmici bu kapının eşiginden içeri adım atamaz."

Percy kızarcı gibi oldu. Dumbledore hızlı adımlarla sessizce yürüyerek Salon'dan çıktı. Snape bir süre

197

orada öylece durup Müdür'ü yüzünde büyük bir kızgınlıkla izledi, sonra o da çıktı.

Harry gözlerini yana çevirip Lon ve Hermione'ye baktı. Đkisinin de gözleri açıktı, gczbebeklerinden yıldızlı tavanın ısığı yansıyordu.

Ron ağzını sessizce oynattı: "Bu i? neydi böyle?"

Sonraki birkaç gün boyunca okuldı Sirius Black'ten başka şey konuşulmadı. Okula nasıl girdiği konusundaki teoriler giderek daha da acayıplemiyordu; Huffle-puff tan Hannah Abbott, Bitkibilim de-ünün büyük bir bölümünü, dinleyen herkese Black'in çi>;ek açan bir çalıya dönüşmüş olabileceğini anlatarak geçirdi.

Sisman Hanım'ın yırtılmış tuvali duvardan indirilmiş, yerine Sir Cadogan ve kırmızı renkli, tombul midillisinin tablosu konmuştu. Bu durum kimsenin pek hoşuna gitmedi. Sir Cadogan vaktinin yansını insaniyen düelloya davet ederek, arta kalanını da saçmalık d2recesinde karışık parolalar düşünüp, bu parolaları günde en az iki kez degistirerek geçiriyordu.

"Zırdeli bu," dedi Seamus Finnigan, Percy'ye kızgın kızgın. "Baskasını bulamaz mıyız?"

"Diğer resimlerden hiçbirisi isini istemedi," dedi Percy. "Sisman Hanım'ın başına gelenler onları kork^thı. Đçlerinde bir tek Sir Cadogan gönüllü olma cesaretini gösterdi."

Yine de Sir Cadogan, Harry'yi endiselendiren son

198

seydi. Harry artık sıkı göz takibindeydi. Öğretmenler koridorda onunla yürümek için çeşitli bahaneler yaratıyordu, Percy VVeasley ise (Harry'nin tahminince annesinden aldığı talimatla) kendini begenmiş bir bekçi köpeği gibi o nereye gitse kuyruğundan ayrılmıyordu. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, Profesör McGonagall Harry'yi odasına çağırdı. Yüzünde öyle kasvetli bir ifade vardı

ki, Harry birinin öldüğünü sandı.

"Artık bunu senden gizlemenin bir anlamı yok, Potter," dedi çok ciddi bir sesle. "Biliyorum, bu senin için bir sok olacak, ama Sirius Black -"

"Biliyorum, benim pesimde," dedi Harry bezgin bir sesle. "Ron'un babası annesine söylerken duydum. Mr VVeasley, Sihir Bakanlığı'nda çalışıyor."

Profesör McGonagall hayrete düsmüs gibiydi. Bir süre Harry'ye baktı, sonra, "Anlıyorum!" dedi.

"Eh, o halde, Potter, aksamın Quidditch antrenmanlarına çıkmanın iyi bir fikir olmadığını söylersem beni anlarsın sanırım. Sahada sadece takım arkadaşlarıyla birlikteyken, saldırıya fazlaca açıksın Potter -"

"Cumartesi günü ilk maçımız var!" dedi Harry, çileden çıkmış halde. "Çalışmak zorundayım, Profesör!"

Profesör McGonagall ona dikkatle bakarak uzun uzun düşündü. Harry onun Gryffindor takımının başarısıyla yakından ilgilendiğini biliyordu; sonuçta Harry'yi takıma Arayıcı olarak öneren de oydu.

Harry solugunu tutarak bekledi.

"Hmm..." Profesör McGonagall ayaga kalkıp pencereden dışarı, yağmurda zar zor seçilebilen Quidditch

199

sahasına baktı. "Eh... Tanrı biliyor ya, bu yıl nihayet Kupa'yı kapandığımızı görmeyi çok istiyorum.... ama yine de, Potter... yanında bir öğretmen bulursa daha memnun olurum. Madam Hooch'tan antrenmanlarınızı izlemesini rica edeceğim."

İlk Quidditch maçı yaklaşıırken hava giderek daha da kötüleşti. Madam Hooch'un denetimindeki Gryffindor takımı yılmadan, her zamankinden de sıkı çalışıyordu. Derken, cumartesi günü maçtan önceki antrenmanlarında, Oliver Wood takımına kötü bir haber verdi.

"Siytherin'le oynamıyoruz!" dedi, çok kızgın görünüyordu. "Flint az önce beni görmeye geldi.

Huffle-puff la oynuyoruz."

"Niye?" dedi takımın geri kalanı koro halinde.

' rant'in bahanesi, Arayıcılarının kolunun hâlâ sakat olması/'-dedi Wood, dislerini öfkeyle gıcırdatarak. "Ama gerçek sebebi belli. Bu havada oynamak istemiyorlar. Sanslarımız azaltır diye düşünüyorlar..."

Bütün gün şiddetli rüzgâr ve saganak yağmur vardı, Wood konuşurken uzaktan bir gök gürültüsü duyuldu.

"Malfoy'un kolunun hiçbir şeyi yok!" dedi Harry hiddetle. "Numara yapıyor!"

"Biliyorum, ama bunu kanıtlayamayız," dedi VWood acı acı. "Bütün o oyunları Siytherin'le maç yapacağız

200

diye çalışıyorduk. Şimdi onun yerine Hufflepuff la oynuyoruz ve onların tarzı oldukça farklı. Yeni bir kaptan ve Arayıcı'lar var, Cedric Diggory -"

Angelina, Alicia ve Katie birden kıkırdadılar.

"Ne var?" dedi Wood, bu havai davranış karşısında kaslarını çatarak.

"Su uzun boylu, yakışıklı olan, değil mi?" dedi Angelina.

"Güçlü ve suskun," dedi Katie. Yine kıkırdemeye başladılar.

"Suskun olmasının tek sebebi, iki kelimeyi bir araya getiremeyecek kadar kalın kafalı olması," dedi Fred, sabrı tükenerek. "Niye endiseleniyorsun bilmiyorum, Oliver, Hufflepuff çantada keklik.

Onlarla son maçımızda Hany Snitch'i bes dakikada falan yakalamıştı, hatırlamıyor musun?"

"Tamamen farklı şartlarda oynamıştık o maçı!" diye bağırıldı Wood, gözleri yerinden ugramıştı.

"Diggory çok güçlü bir takım kurdu! Üstelik harika bir Arayıcı! Ben de sizin olaya böyle bakmanızdan korkuyordum! Gevsememeliyiz! Konsantrasyonumuzu yitirmemeli-yiz! Slytherin bizi gafil avlamaya çalışıyor! Kazanmak zorundayız!"

"Oliver, sakın ol!" dedi Fred, ufak ufak kaygılanarak. "Hufflepuff ı çok ciddiye alıyoruz. Cidden."

Maçtan önceki gün rüzgâr iyiden iyiye ulumaya

201

başladı ve saganak yağmur siddetini daha da artırdı. Koridorlar o kadar karanlıktı ki, fazladan Page 68

mesaleler ve fenerler yakıldı. Slytherin takımı oyuncuları hallerinden pek de hosnut görünüyordu, en çok da Malfoy.

Dışarıda yagan dolu, pencerelerden sekerken, "Ah, kolum birae daha iyi durumda olsaydı!" dedi iç çekerek.

Harry'nin kafasında ertesi günkü maçtan baska seye yer yoktu. Oliver Wood ders aralarında aceleyle yanma gelip, taktik verip duruyordu. Bu üçüncü kez olduğunda Wood lafı o kadar uzattı ki, Harry birden Karanlık Sanatlara Karsı Savunma'ya on dakika geç kaldığını fark edip kosarak uzaklaştı. Wood hâlâ arkasından bağırıyordu: "Diggory çok hızlı yön degistiriyor, Harry, etrafında dönmeye çalışsan iyi olur -"

Harry, Karanlık Sanatlara Karsı Savunma sınıfının dışında kayarak durdu, kapıyı açtı ve içeri daldı.

"Geciktigim için özür dilerim, Profesör Lupin, ben -"

Ama ona öğretmen masasından bakan kisi Profesör Lupin degildi; Snape'ti.

"Bu ders on dakika önce başladı, Potter. Bu yüzden, Gryffindor'dan on puan indiriyorum. Otur."

Ama Harry yerinden kıpırdamadı.

"Profesör Lupin nerede?" dedi.

"Bugün kendini ders veremeyecek kadar rahatsız hissediyormus," dedi Snape çarpık bir gülümsemeyle. "Yanılmıyorsam sana oturmanı söylemistim, degil mi?"

Ama Harry olduğu yerde kaldı.

"Nesi var?"

202

Snape'in siyah gözleri ısıldıadı.

"Hayati bir tehlike yok," dedi, sanki öyle olsa memnun olurmus gibi. "Gryffindor'dan bes puan daha indiriyorum ve bir kez daha yerine oturmanı söylemek zorunda kalırsam, elli puan olacak."

Harry ağır ağır yerine gidip oturdu. Snape sınıfa göz gezdirdi.

"Potter lafımı kesmeden önce dedigim gibi, Profesör Lupin simdiye kadar islediginiz konuların listesini bırakmadı -"

"Dzninizle, efendim, Böcürt'leri, Kırmızı Kafa'lan, Kappa'lan ve Garkenez'leri gördük," dedi Hermione çabucak. "Sırada da -"

"Sus," dedi Snape soguk bir sesle. "Bilgi istemedim. Sadece Profesör Lupin'in organizasyon eksikliginden söz ediyordum."

"Simdiye kadarki en iyi Karanlık Sanatlara Karsı Savunma öğretmenimiz o," dedi Dean Thomas cesurca. Sınıfın geri kalanından da ona hak veren mırıltılar yükseldi. Snape her zamankinden de tehditkâr görünüyordu.

"Çok kolay tatmin oluyorsunuz. Lupin sizi pek zorlamıyor - Kırmızı Kafa'lar ve Garkenez'lerle birinci sınıfların bile basa çıkmasını beklerdim. Bugünkü konumuz -"

Harry onun kitabın sayfalarını çevirip son bölüme geldigini gördü, oysa o bölümü islemediklerini

biliyor olmalıydı.

"- kurtadamlar," dedi Snape.

203

"Ama, efendim," dedi Hermione, kendim lutamı-yormuşçasına, "daha kurtadamlara geçmememiz gerekiyor, sırada Hinzırlar vardı -"

"Miss Granger," dedi Snape, buz gibi bir sükûnetle. "Bu dersi benim verdiğimi sanıyordum, sizin değil. Ve hepinize üç yüz doksan dördüncü sayfayı açmanızı söylüyorum." Yeniden etrafına baktı.

"Hepinizel He-men\

Nefret dolu yan yan bakışlar ve kızgın mırıldanmalarla kitaplarını açtılar.

"Hanginiz bana bir kurtadamlar gerçek bir kurdun nasıl ayırt edileceğini söyleyebilir?"

Herkes hareket etmeden, sessizce durdu; yani hemen elini kaldıran Hermione dışındaki herkes.

"Kimse yok mu?" dedi Snape, Hermione'yi görmezden gelerek. Çarpık gülümsemesi yüzüne geri gelmişti. "Yani Profesör Lupin'in size temel farkları öğretmediğini mi -"

"Size söyledik," dedi Parvati birden, "daha kurtadamlara gelffiedik, biz henüz -"

"Sus!" diye hırladı Snape. "Bak sen, bir kurtadamı görünce tanımayacak bir üçüncü sınıf öğrencisi göreceğimi hiç tahmin etmezdim. Unutmayayım da Profesör Dumbledore'a ne kadar geride Page 69 olduğunuzu hatırlatayım..."

"Lütfen, efendim," dedi Hermione, eli hâlâ havadaydı. "Kurtadamlar gerçek bir kurt arasında birkaç küçük fark vardır. Kurtadamların burnu -"

"İkinci defa size söz verilmemiskene konusuyorsunuz-

204

nuz, Miss Granger," dedi Snape sakın sakın. "İflah olmaz bir ukala olduğunuz için Gryffindor'dan bes puan daha."

Hermione kıpkırmızı oldu, elini indirdi ve gözlerinde yaşlarla basını önüne egdi. Bütün sınıfın Snape'e ters ters bakması, ondan ne kadar nefret ettiklerinin göstergesiydi, çünkü her biri daha önce en azından bir kez Hermione'ye ukala demisti. Hermione'ye haftada en az iki kez ukala olduğunu söyleyen Ron. yüksek sesle, "Bize bir soru sordunuz, o da cevabını biliyor!" dedi.

"Madem cevap istemiyorsunuz, niye soruyorsunuz?"

Sınıftakiler onun fazla ileri gittigini anında anlamıştı. Snape ağır ağır Ron'un üstüne doğru yürüdü ve bütün sınıf nefesini tuttu.

"Cezaya kalıyorsun, VVeasley," dedi Snape ipeksi bir sesle. Yüzünü Ron'un yüzünün dibine sokmuştu. "Bir daha da ders verme biçimini eleştirdiğini görürsem, gerçekten çok pişman olursun."

Dersin geri kalanı boyunca kimsenin çıtı çıkmadı. Oturup kitaplarından kurtadamlarla ilgili notlar çıkardılar. Snape ise sıralar arasında gezinip Profesör Lu-pin'le isledikleri konuları inceliyordu.

"Çok yetersiz bir açıklama... yanlış, Kappa'ya Mogolistan'da daha sık rastlanır... Profesör Lupin buna on üzerinden sekiz mi verdi? Ben üç bile vermezdim..."

Sonunda zil çaldığında, Snape kalkmamalarını istedi.

"Hepiniz kurtadamların nasıl ayırt edildiği ve nasıl öldürüldüğü üzerine bir ödev hazırlayıp bana getireceksiniz. İki parsömen rulosu uzunluğunda olacak, pa-205

zartesi sabahına kadar da bitecek. Birinin bu dersin ucundan tutmasının vaktidir artık. VVeasley, sen burada kal, cezayı ayarlamamız gerekiyor."

Harry ve Hermione sınıftakilerle birlikte çıktı. Sınıftaki diğer öğrenciler seslerini çıkarmadan biraz uzaklaştılar. Sonra birden Snape üzerine öfkeli bir tirada başladılar.

Harry, "Snape isi istese bile diger Karanlık Sanatlara Karsı Savunma hocalarımızdan hiçbirine böyle davranmamıstı," dedi Hermione'ye. "Niye Lupin'e taktı böyle? Sence bunlar hep Böcürt'ün yüzünden mi?"

"Bilmiyorum," dedi Hermione düşüncelere dalmıs halde. "Ama umarım Profesör Lupin çabucak iyilesir..."

Bes dakika sonra Ron onlara yetisti. Çok öfkeliydi.

"Biliyor musunuz o -" (Snape'e, Hermione'nin "Ron!" demesine yol açan bir sıfat yakıstırdı) "- bana ne yaptırıyor? Hastane kanadındaki yatak lazımlıklarını oarak temizlemem gerekiyor. Sihir kullanmadan bir de!" Yumruklarını sıkms, derin derin nefes alıyordu. "Black niye Snape'in odasına saklanmamıs sanki? Bize bir iyilik edip onun isini bitirebilirdi!"

Harry ertesi sabah çok erken kalktı; o kadar erkendi ki hava hâlâ karanlıktı. Bir an rüzgârın sesine uyandığını sandı, ama sonra ensesinde soguk bir esinti hissetti ve hemen dogruldu - hortlak Peeves yanı "basında havada süzölüyor, kulagina hızla üflüyordu.

206

"Niye böyle bir sey yaptın ki?" dedi Harry hiddetle.

Peeves yanaklarını sisirdi, hızla üfledi ve geri geri süzölerek uzaklastı, bir taraftan da kıkır kıkır gülüyordu.

Harry el yordamıyla çalar saatini buldu ve saatin

kaç olduguna baktı. Dört buçuktu. Peeves'e lanet okuyup yatağında döndü ve yeniden uyumaya çalıştı, ama bunda çok zorlandı. Artık uyanmıstı bir kere, tepesinden gelen gök gürültüsünü, rüzgârın sato duvarlarına çarpısım ve Yasak Ormandaki ağaçların uzaktan gelen gacırtilarını duymaması çok zordu. Birkaç saat sonra dışarıda Quidditch sahasında, o dolunun içinde mücadele ediyor olacaktı. Sonunda biraz daha uyuma umudunu bir yana bırakıp kalktı, giyindi, Nimbus Đki

Bin'ini aldı ve yataktaneden usul usul çıktı.

Kapıyı açtığında bacagina bir sey sürtündü. Tam zamanında egilip Crookshanks'i kuyrugunun ucundan yakaladı ve sürükleyerek dışarı çıkardı.

"Biliyor musun, sanırım Ron senin hakkında yanılmam: icdi Crookshanks'e süpheyle. "Burada bir sürü fare var, git onları kovala. Hadi yürü," diye ekledi, merdivenlerden insin diye Crookshanks'i ayağıyla dürterek. "Scabbers'ı rahat bırak."

Fırtınanın gürültüsü ortak salonda daha da çok duyuluyordu. Ancak Harry maçın iptal edilmeyeceğini biliyordu, Quidditch maçları fırtına gibi ufak tefek seylerden dolayı iptal edilmezdi.

Yine de içini bir endise kaplamaya başlamıstı. Wood koridorda ona Cedric Dig-

207

gory'yi göstermisti. Disgory besinci sınıftaydı ve Harry'den çok daha iriydi. Arayıcı'lar genellikle hafif ve hızlı olurlardı, ama Diggory'nin kilosu, lüzgârla daha zor savrulacağı için bu havada ona avantaj sağlayacaktı.

Harry safak sokene kadarki saatleri atesin önünde geçirdi. Arada bir kalkıp Crookshanks'in sinsice erKek-ier yatakhanesine giden merdivenlerden çıkmasını önlüyordu. En sonunda Harry kahvaltı saati gelmis olmalı diye düşünüp yalnız basına portre deligine yöneldi.

"Dur ve dövüs, seni uyuz köpek!" diye haykırdı Sir Cadogan.

"Of, kapa çeneni," dedi Harry esneyerrk.

Büyük bir kap dolusu yulaf lapası onu biraz kendine getirdi. Tostuna basladığında, takımın diger oyuncularını da gelmisti.

"Zor bir maç olacak," dedi Wood. Hiçbir sey yemi-yordu.

"Merak etme, Oliver," dedi Alicia yatıştırıcı bir sesle. "Biraz yagmur bizi etkilemez."

Arna yagmur "biraz"dan epeyce fazlaydı. Quid-ditch öylesine popülerdi ki, bütün okul her zamanki

gibi maçı izlemeye geldi, ama hepsi Quidditch sahasına giden çimenliği baslarını rüzgâra karşı egip, kosarak geçmek zorunda kaldı. Kosarken semsiyeleri ellerinden fırlayıp gidiyordu, Harry soyunma odasına girmeden hemen önce, Malfoy, Crabbe ve Goyle'un kocaman bir semsiyenin altında stadyuma giderken kahkahalarla gülüp parmaklarıyla onu isaret ettiklerini gördü.

208

Takım kırmızı cüppelerini giyip, VWood'un her zamanki maç öncesi motive edici konuşmasını bekledi, ama böyle bir şey olmadı. Wood birkaç kez konuşmaya çalıştı, tuhaf bir yutkunma sesi çıkardı, sonra da basını umutsuzca iki yana sallayıp onlara pesinden gelmelerini isaret etti.

Rüzgâr o kadar siddetliydi ki, sahaya çıkarken yalpalıyorlardı. Kalabalık tezahürat yapıyorsa da sürekli patlayan gök gürültülerinin arasında onları duyamıyorlardı. Yagmur Harry'nin gözlüğünü ıslatıyordu. Bu şartlarda Snitch'i nasıl görecekti ki?

Hufflepufflar kanarya sarısı cüppelerinin içinde, sahanın öbür tarafından geliyorlardı. Kaptanlar birbirlerine yaklaşıp el sıkıştılar; Diggory, VWood'a gülümsedi, ama VWood'un sanki çenesi kilitlenmiş gibiydi, basıyla selam vermekle yetindi. Harry, Madam Hooch'un dudaklarının,

"Süpürgelerinize binin," dedigini gördü. Sağ ayagını çamurdan sapırtıyla kurtarıp Nimbus Đki Bin'in üzerinden attı. Madam Hooch düdüğünü ağızına götürüp üfledi ve onlara zar zor ulasan bu tiz sesle birlikte, maç başladı.

Harry hızla yükseldi, ama Nimbus'u rüzgârdan hafifçe yön degistiriyordu. Onu elinden geldigince sabit tuttu ve dönüp gözlerini kısarak yagmurun içinde aranmaya başladı.

Bes dakika içinde Harry iliklerine kadar ıslanmış ve donmuştu. Bırakın küçücük Snitch'i, takım arkadaşlarını bile güçbela görebiliyordu. Sahada bir oraya bir buraya uçuyor, kırmızı ve sarı renkte flu şekillerin yanın-209

dan geçiyordu. Maçın nasıl gittiği hakkında en ufak fikri yoktu. Rüzgârdan, spikeri duyamıyordu.

Pelerinlerden ve hırpalanmış semsiyelerden olusan bir denizin altındaki seyircileri göremiyordu.

Harry iki kez bir Bludger tarafından süpürgesinden düşürölme tehlikesiyle burun buruna geldi; gözlüğünün üstündeki yagmur damlaları görüsünü öyle bulandırıyor ki, geldiklerini görmemisti.

Zamanın izini yitirdi. Süpürgesini düz tutmak giderek 7-orlaşıyordu. Gökyüzü karardıkça kararıyordu, sanki gece, erken gelmeye karar vermiş gibiydi. Harry iki kez az daha baska bir Page 71

oyuncuya çarpıyordu, hem de onların takım arkadaş1 mı yoksa rakip takımdan mı olduğunu bilmeden. Artık herkes öyle ıslak, yagmur da öyle siddetliydi ki, oyuncular birbirinden ayırt etmekte çok zorlanıyordu...

Đlk simseklerle birlikte, Madam Hooch'un düdüğünün sesi duyuldu; Harry saganak yagmurun içinden, yerdeki Vwood'u ona eliyle asagı inmesini isaret ettigini zar zor gördü. Bütün takım büyük bir sapırtıyla çamura indi.

Wood, "Mola aldım!" diye gürledi takımına. "Haydi, suraya -"

Sahanın kenarındaki büyük bir semsiyenin altına toplandılar; Harry gözlüğünü çıkarıp aceleyle cüppesine sildi.

"Kaç kaç?"

"Elli sayı öndeyiz," dedi Wood, "ama Snitch'i yaka-layamazsak geceye kadar oynarız."

210

Harry gözlüğünü sallayarak, "Gözümde bununla hiç sansım yok," dedi bitkin bitkin.

Tam o anda Hermione arkasında belirdi; üstünde pelerini vardı ve anlasılmaz bir şekilde gülümsüyordu.

"Aklıma bir fikir geldi, Harry! Gözlüğünü ver, çabuk!"

Harry gözlüğünü uzattı ve takımın saskın bakışları arasında Hermione asasıyla gözlüğe tıklayıp,

"Impervi-usl" dedi.

"Đste oldu!" dedi, gözlüğü geri vererek. "Suyu savusturacak artık!"

Wood az daha onu öpecekmiş gibi görünüyordu.

Hermione kalabalığın içine karışırken, arkasından, "Harika!" diye seslendi kısık bir sesle. "Pekâlâ takım, hadi bakalım!"

Hermione'nin büyüsi isı çözmüstü. Harry hâlâ soguktan uyusmus haldeydi, hâlâ hayatında hiç olmadığı kadar sırsıklamdı, ama görebiliyordu. Yepyeni bir kararlılıkla süpürgesini azgın havada hızla sürmeye, her tarafa bakıp Snitch'i aramaya başladı. Bu arada üstüne gelen bir Bludger'dan, hızla aksi istikamette giden Dig-gory'nin altından geçerek kurtuldu...

Bir gök gürültüsü daha patladı, hemen ardından da çatal biçiminde bir simsek çaktı. Bu is giderek daha da tehlikeli hale geliyordu. Harry'nin Snitch'e hemen ulaşması gerekiyordu -

Sahanın ortasına doğru gitmeye niyetlenerek döndü, ama tam o anda çakan bir simsek tribünleri aydınlattı ve Harry tamamen aklını basından alan bir sey

211

gördü: dev gibi, salkımsaçak tüylü bir siyah köpek silueti. En üst sıradaki bos koltuklardan birinde kıpırdamadan duruyor, fondaki gökyüzür ün önünde açıkça seçiliyordu.

Harry'nin uyusmus elleri süpürgesinin sapından kayınca Nimbus aniden birkaç raetre düstü. Islak perçemini sallayarak gözlerinden çeven Harry, bir kez daha tribüne baktı. Köpek ortadan ka/nolmustu.

"Harry!" diye dehsetle sesler cL Wood, Gryffindor kalesinden. "Harry, tam arkada!"

Harry deli gibi etrafına bakındı Cedric Diggory sahanın öbür ucundan kaptırmış geliyordu ve yağmurlu havada, tam ortalarında minicik bir altın benek parıldı-yordu...

Harry büyük bir panikle süpürgesinin sapına yapısıp Snitch'e doğru fırladı.

"Hadi!" diye bağırđı Nimbus'una. Rüzgâr suratım dövüyordu. "Daha hızlı!"

Ama tuhaf bir seyler oluyordu. Stadyum ürpertici bir sessizlige bürünmüstü. Rüzgâr hâlâ a\Ti siddette esiyor, ama uguldamayı unutuyordu. SanH biri sesi kapatmış gibiydi, sanki Harry birden sağı- olmustu - neler oluyordu?

Sonra her yanını korkunç bir şekilde tan dik gelen bir soguk sardı, aşağıdaki sahada hareket eden bir seylerin farkına varmıstı.

Düşünmeye fırsat kalmadan, Harrx gözlerini Snitch'ten ayırmıs, aşağı bakmıstı.

Asagıda en azından yüz tane Ruh Emici \ ardı, gö-

212

rünmeyen yüzlerini ona çevirmislerdi. Sanki gögsünü buz gibi sular kaplıyor, içini desiyordu. Sonra yine bir sey duydu... biri bağırıyordu, kafasının içinde bağırıyordu... bir kadın...

"Harry'yi bırak, Harry'yi bırak, lütfen!" "Kenara çekil, aptal kız... derhal kenara çekil..." "Harry'yi Page 72

bırak, lütfen, beni al, onun yerine beni öldür -" Harry'nin beynini uyusturucu, anafor gibi dönen beyaz bir pus kaplıyordu... Ne yapıyordu? Niye uçuyordu? Ona yardım etmesi gerekiyordu... yoksa o ölecekti... öldürülecekti...

Buz gibi pusun içinde düşüyor, düşüyordu. "Harry'yi bırak! Lütfen... merhamet et... merhamet et..." Tiz bir ses kahkahalarla ^gülüyor, kadın çığlık atıyordu. Harry kendindea-g^çti.

"Sanslıymıs, yer çok yumusaktı."

"Kesin öldü dedim."

"Ama gözlüğü bile kırılmamıs."

Harry fısıltıları duyabiliyordu, ama hiçbir anlam veremiyordu. Nerede olduğu, oraya nasıl geldiği, ya da oraya gelmeden önce ne yaptığı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği, vücudunun her

santiminin dayak yemis gibi agrıdıgıydı.

"Hayatımda gördüğüm en korkunç seydi bu."

Korkunç... en korkunç sey... kukuletalı siyah siluetler... soguk... çıgılık...

213

Harry'nin gözleri birden açıldı. Hastane kanadında yatıyordu. Bastan asagı çamura bulanmış olan Gryffin-dor Quidditch takımı yatağının etrafında toplanmıştı. Ron'la Hermione de oradaydı, yüzme havuzundan çıkmış gibi görünüyordı.

"Harry!" dedi Fred. Üzerini kaplayan çamurun altında bembeyaz görünüyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Sanki Harry'nin belleği hızlı çekim ileri alındı. Simsek... Ecel... ve Ruh Emici'ler...

"Neler oldu?" dedi. Yata^jnda o kadar hızlı dogruldu ki, hepsi nefeslerini tuttular.

"Düstün," dedi Fred. "Çok yüksekten - on bes metre var mıydı?"

"Öldün sandık," dedi Alicia titreyerek.

Hermione'den hafif, cikler gibi bir ses çıktı. Gözleri kan çanağı gibiydi.

"Ya maç?" dedi Harry. "Ne oldu? Yeniden oynayacak mıyız?"

Kimse bir sey demedi. Gerçek, Harry'nin bagrına tas gibi oturdu.

"Herhalde - kaybetmedik, degil mi?"

"Diggory, Snitch'i yakaladı," dedi George. "Tam sen düstükten sonra. Neler oldugunun farkına varmamıştı. Dönüp seni yerde görünce, maçı iptal etmeye çalıştı. Yeniden oynanmasını istedi. Ama haklarıyla kazandılar... Wood bile bunu kabul ediyor."

"VWood nerede?" dedi Harry, birden orada olmadığını fark ederek.

214

"Hâlâ dusta," dedi Fred. "Bizce kendini bogmaya çalışıyor."

Harry yüzünü dizlerine yaslayıp, ellerini saçına götürdü. Fred omzunu kavrayıp sertçe sarstı.

"Hadi Harry, daha önce hiç Snitch'i kaçırmamış-tm."

"Yakalayamayacağın bir gün gelecekti elbetle," dedi George.

"Daha her sey bitmedi," dedi Fred. "Yüz sayıyla yenildik, degil mi? Yani HufflepuF, Ravenclavv'a yenilirse, biz de Ravenclav/'u ve Slytherin'i yenersek..."

"Hufflepuff in en az iki yüz sayıyla kaybetmesi gerekecek," dedi George.

"Ama Ravenclaw'u yenerîirse..."

"imkânı yok, Ravenclavv çok iyi. Ama Slytherin, Hufflepuff a yenilirse..."

"Her sey sayılara baglı - her iki taraftan da yüz puanlık fark -"

Harry orada öylece yattı, tek kelime bile etmedi. Kaybetmislerdi... ilk ke? bir Quidditch maçını kaybetmisti.

On dakika kadar sonra Madam Pomfrey gelip takıma onu rahat bırakmasını söyledi.

"Daha sonra seni görmeye geliriz," dedi Fred. "Kendini hırpalama, Harry, sen hâlâ bizim gelmib geçmiş en iyi Arayıcı'mızsn."

Takım, arkasında bir çamur izi bırakarak dışarı çıktı. Madam Pomfrey yüzünde onaylamaz bir ifadeyle arkalarından kapıyı kapattı. Ron ve Hermionc, Harry'nin yatağına yanastı.

215

"Dumbledore küplere bindi," dedi Hermione, titrek bir sesle. "Daha önce onu hiç böyle görmemistim. Sen düşerken kosarak sahaya fırlayıp asasını salladı ve sen yere vurnadan önce Page 73

adeta yavasladın. Sonra asasını Ruh Emici'lere doğrulttu. Üzerlerine gümüşü bir şey gön ierdi.

Hemen stadyumdan çıktılar... okul sahasına girdikleri için çok kızgındı, dedi ki -"

"Sonra seni büyüyle bir sedyeye yükledi," dedi 'on. "Okula doğru yürüdü, sen de sedyeyle birlikte süzülerek gittin. Herkes sandı ki sen -"

Sustu, ama Harry bunu pek fark etmedi. Ruh Emici'lerin

ona yaptıkları şeyi düşünüyordu.... çılgılık atan

s'esi. Kafasını kaldırdığında Ron'la Hermione ona öyle

?ir endiseyle bakıyorlardı ki, hemen söyleyecek pratik

bir şey bulmaya çalıştı.

"Biri Nimbus'umu aldı mı?"

Ron ve Hermione birbirlerine çabuk bir bakış attılar.

"Seyy-"

"Ne?" dedi Harry, bir birine, bir öbürüne bakarak.

"Sey... sen düştüğünde, o da fırladı," dedi Hermione tereddütlü bir sesle.

"Ve?"

"Ve seye - seye - ah, Harry - Samarcı Sögüt'e çarptı."

Harry'nin içi burkuldu. Samarcı Sögüt okul arazisinin ortasında duran, çok vahşi bir ağaçtı.

"Sonra?" dedi, gelecek cevaptan ölesiye korkarak.

"Sey, Samarcı Sögüt'ü bilirsin," dedi Ron. "Da-dar-be almayı sevmez."

216

"Profesör Flitwick sen ayılmadan çok az önce onu getirdi," dedi Hermione neredeyse duyulmaz bir sesle.

Ağır ağır, ayaklarının dibindeki çantaya uzandı, çantayı ters çevirip bir yığın tahta kıymığını ve dal parçasını yatağın üstüne bosalıttı. Bunlar Harry'nin sadık, ama sonunda yenilen süpürgesinden arta kalanlardı.

217

ONUNCU BOLUM

Çapulcu Haritası

Madam Pomfrey, Harry'yi hafta sonunun geri kalanı boyunca hastane kanadında tutmakta ısrar etti. Hnrry karsı gelmedi, şikâyet etmedi, ama Nimbus Đki Bin'inin un ufak artıklarını atmasına da izin vermedi. Aptallık ettiğini biliyordu, Nimbus'un artık onarılamaz halde olduğunu biliyordu, ama Harry'nin elinde değildi; kendini sanki en iyi arkadaşlarından birini kaybetmiş gibi hissediyordu.

Bir ziyaretçi seline boguldu, hepsi de onu neselendirmekte kararlıydı. Hagrid sarı lahanaya benzeyen bir demet kulagakaçan çiçeği gönderdi. Ginny VVeasley ise fena halde kızarak, elinde kendi yaptığı bir "geçmiş olsun" kartıyla geldi. Kart, Harry onu meyve çanagında kapalı tutmadığı sürece tiz bir sesle sarkı söylüyordu. Gryffindor takımı pazar sabahı onu yine ziyaret etti, bu defa Wood da yanlarındaydı ve Harry'ye ruhsuz, ölü gibi bir sesle onu hiç suçlamadığını söyledi. Ron ve Hermione, Harry'nin basucundan ancak geceleri ayrılıyorlardı. Ama kim ne derse desin Harry kendini daha

218

iyi hissetmiyordu, çünkü onların bilmediği bir derdi daha vardı.

Kimseye Ecel'den bahsetmemisti, Ron'la Hermi-one'ye bile, çünkü Ron'un panige kapılacağı, Hermi-one'ninse alay edeceğini biliyordu. Öte yandan, Ecel'in iki kez görüldüğü ve iki seferde de bunu neredeyse ölümcül kazaların izlediği de bir gerçektir; ilk seferinde az daha Hızır Otobüs'ün altında kalıyordu; ikincisin-deyse on bes metre yükseklikteyken süpürgesinden düsmüştü. Ecel, o gerçekten ölene kadar ona musallat mı olacaktı? Hayatının geri kalanını hayvan orada mı diye sürekli omzunun üstünden bakarak mı geçirecekti?

Sonra bir de Ruh Emici'ler vardı. Harry onlar hakkında her düşündüğünde kendini hasta gibi ve asagılanmış hissediyordu. Herkes Ruh Emici'lerin dehset verici olduğunu söylüyordu, ama ondan baska kimse bir Ruh Emici yaklastığında bayılmıyordu... baska kimse kafasının içinde, annesinin ölümlerinden attığı çığlıkları duymuyordu.

Harry artık o çığlık atan sesin kime ait olduğunu biliyordu. Hastane kanadında geceleri uyanık Page 74

halde yatağında uzanmış, tavandaki ay ısığı huzmelerine bakarken, annesinin ağzından çıkan sözcükleri tekrar tekrar duymustu. Ruh Emici'ler ona yaklastığında annesinin yasasının son anlarını, Harry'yi Lord Voldemort'dan koruma çabalarını ve Voldemort'un annesini öldürmeden hemen önce attığı kahkahayı duyuyordu... Harry tedirgin bir uykuya daldı. Ama ıslak ve çürümüş eller-219

le, korku içinde yakarılarla dolu rüyalar görürken sarsılarak uyanıp, yeniden annesinin sesini düşünmeye başladı.

Pazartesi günü okulun gürültüsüne patirtısına dönmek çok rahatlatıcı olmuştur. Her ne kadar Malfoy'un satasmalarına katlanmak zorunda kalsa da, hiç olmazsa oradayken kafası baska şeylerle meşgul oluyordu. Mal-foy, Gryffindor'un yenilgisinden dolayı adeta sevinçten uçuyordu. Nihayet bandajlarını çıkarmıştı ve her iki kolunun da kullanılabilir hale gelmesini, Harry'nin süpürgesinden düşüsünün coskulu taklitleriyle kutluyordu. Malfoy bir sonraki Eksir dersinin büyük bir bölümünü zindanın öbür ucundan Ruh Emici taklitleri yaparak geçirdi. Sonunda tepesi atan Ron, Malfo/a büyük, kaygan bir timsah kalbi fırlatıp suratına isabet ettirince, Snape Gryffindor'dan elli puan indirdi.

"Karanlık Sanatlara Karsı Savunma'ya yine Snape giriyorsa, ben hastayım deyip izin alıyorum,"

dedi Ron, öğle yemeginden sonra Lupin'in sınıfına giderlerken. "Hermione, bir baksana içeride kim var."

Hermione sınıfın kapısından basını uzatıp içeri baktı.

"Her şey yolunda!"

Profesör Lupin yeniden isinin basındaydı. Gerçekten de hastalıktan yeni kalkmış gibi görünüyordu.

Eski püskü çüppesi üstünden daha da sarkıyordu ve gözle-

220

rinin altında kara gölgeler vardı, ama yine de öğrenciler yerlerine otururken onlara gülümsedi.

Herkes bir ağızdan, Lupin hastayken Snape'in onlara neler yaptığından yakınmaya başladı.

"Haksızlık bu, sizin yerinize gelmişti sadece, niye bize ödev veriyor ki?"

"Kurtadamlar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz -"

"- hem de iki parsömen uzunlugunda!"

"Profesör Snape'e o konuları henüz islemedigimizi söylediniz mi?" dedi Lupin, kaslarını hafifçe çatarak.

Yeniden bir ugultu koptu.

"Evet, ama çok geride oldugumuzu söyledi -"

"- ne desek dinlemedi -"

"- hem de iki parsömen uzunlugunda!"

Profesör Lupin, yüzlerdeki kızgınlık ifadesini görünce gülümsedi.

"Merak etmeyin, ben Profesör Snape'le konuşurum. Ödevi yapmanıza gerek yok."

"Olamaz" dedi Hermione, düş kırıklığıyla. "Ben bitirdim bile!"

Çok zevkli bir ders geçirdiler. Profesör Lupin cam bir kabın içinde bir Hinzıpır getirmisti. Bu minik, tek bacaklı ve duman bükümlerinden yapılmış gibi duran yaratığın oldukça çelimsiz ve zararsız bir görünümü vardı.

"Gezginleri bataklıkların içine çeker," dedi Profesör Lupin, herkes not alırken. "Elinden sallanan feneri görüyor musunuz? Önden gider - insanlar da ısıgı takip eder - ondan sonra da -"

221

Hinzıpır carna yaslanıp vıcık vıcık, korkunç bir ses çıkardı.

Zil çalınca herkes gibi Harry de esyalarını toplayıp kapıya doğru ilerledi, ama -

"Bir dakika bekle, Harry," diye seslendi Lupin. "Biraz konuşmak istiyorum."

Harry geri dönüp Profesör Lupin'in Hinzıpır'ın kabını bir bezle örtmesini izledi.

"Maçta olanları duydum," dedi Lupin. Masasına gidip kitaplarını çantasına doldurmaya başladı.

"Süpürgene çok üzuldüm. Tamir etme imkânı var mı?"

"Hayır," dedi Harry. "Ağaç onu paramparça etti."

Lupin iç çekti.

Page 75

"Samara Sögüt'ü benim Hogvarts'a geldigim yıl diktiler. Eskiden bir oyun oynarlardı, gövdesine dokunacak kadar yaklaştırmaya çalışırlardı ağaca. Davey Gud-geon adında bir çocuk az kalsın bir gözünden oluyordu, ondan sonra ağacın yakınına gitmemiz yasaklandı. Hangi süpürge olsa o ağaçla basa çıkamazdı."

"Ruh Emicileri de duydunuz mu?" dedi Harry güçlkle.

Lupin gözlerini hemen ona çevirdi.

"Evet, duydum. İçimizde kimse Profesör Dumble-dore'u o kadar kızgın görmemistir herhalde. Bir süredir sabırsızlanmaya başlamışlardı... Dumbledore'un onları içeri bırakmamasına hiddetleniyorlardı... sanırım düşmenin sebebi onlardı, değil mi?"

"Evet," dedi Harry. Önce bir tereddüt etti, ama dilinin ucuna gelen soru o daha kendine hâkim olamadan

222

y

agzından çıkmıştı bile: "Neden? Sizce neden beni öyle etkiliyorlar? Ben mi çok -"

"Bunun zayıflıkla hiç ilgisi yok," dedi Profesör Lu-pin sert bir sesle. Sanki Harry'nin zihnini okumustu. "Ruh Emici'ler seni daha kötü etkiliyor, çünkü senin geçmisinde baskalarınınkinde olmayan korkunç olaylar var."

Sınıftan içeri kıs günesinden gelen bir ısı huzmesi sızıp Lupin'in gri saçlarını ve genç yüzündeki çizgileri aydınlattı.

"Ruh Emici'ler bu dünyadaki en berbat yaratıklardandır. En karanlık, en pis yerlerde barınırlar, çürümeden ve umutsuzluktan zevk alırlar, etraflarındaki huzuru, umudu ve mutluluğu kunturlar.

Muggle'lar bile, her ne kadar onları göremeseler de, varlıklarını hisseder. Bir Ruh Emici'ye fazla yaklaştığında bütün iyi duyguların, bütün mutlu anıların emilip,almır senden. Bir Ruh Emici, eger basarabilir de seninle uzun süre beslenirse, sonunda seni de kendi gibi bir şey haline getirir

-ruhsuz ve kötücül. Elinde hayatındaki en kötü deneyimlerin haricinde hiçbir şey kalmaz. Ve senin

basına gelen en kötü şey, Harry, herkesi süpürgesinden düşürmeye yeter. Utanacak hiçbir şeyin yok."

Harry, Lupin'in masasına bakıp, "Bana yaklastıkları zaman -" dedi bogazı düğümlenerek,

"Voldemort'un annemi öldürüsünü duyabiliyorum."

Lupin koluyla ani bir hareket yaptı, sanki Harry'nin omzunu kavramaya niyetlenmisti, ama vazgeçti. Kısa bir sessizlik oldu; sonra -

223

"Niye maça geldiler ki?" dedi Harry acı acı.

"Acıkmaya başladılar/" dedi Lupin sakince. Çantasını kapattı. "Dumbledore onları okulun içine bırakmıyor, bu yüzden avlanacak insan stokları tükenmeye başladı... Quidditch sahasının etrafındaki büyük kalabalığa karşı koyamadılar sanırım. Bütün o heyecan... cosan duygular... bu onlar için bir ziyafet demektir."

"Azkaban korkunç bir yer olmalı," diye mırıldandı Harry. Lupin yüzünde tatsız bir ifadeyle başını sallayarak onayladı.

"Kale denizin ortasında, küçük bir adada. Aslında tutsakları içeride tutmak için duvarlara ve denize ihtiyaçları yok. Çünkü zaten hepsi kendi kafalarının içinde kısılmış durumdadır, neseli tek bir şey düşünebilecek durumda değiller. Çoğu birkaç haftada çıldırıyor."

"Ama Sirius Black onlardan kaçtı," dedi Harry ağır ağır. "Ellerinden kurtuldu..."

Lupin'in çantası masadan aşağı kaydı; çabucak yakalayabilmek için eğilmesi gerekti.

"Evet," dedi doğrularak. "Black onlarla savaşmanın bir yolunu bulmuş olmalı. Ben böyle bir şeyin mümkün olabileceğine inanmazdım... Ruh Emici'ler yanlarında uzun süre kalan bir büyücünün bütün güçlerini kurutur diye bilinir..."

"Ama siz trendeki o Ruh Emici'nin geri çekilmesini sağlamıştınız," dedi Harry birden.

"Bazı - savunma yöntemleri var," dedi Lupin. "Ama trende sadece bir tane Ruh Emici vardı.

Sayıları ne kadar çok olursa, direnmek o kadar zor oluyor."

224

"Ne tür savunma yöntemleri?" dedi Harry hemen. "Bana öğretebilir misiniz?"

Page 76

"Ruh Emici'lerle savasma konusunda bir uzman olduğumu iddia edemeyeceğim, Harry. Tam tersi..."

"Ama Ruh Emici'ler bir maça daha gelirlirse,, onlara karşı koyabilmem gerekiyor -"

Lupin, Harry'nin yüzündeki kararlı ifadeye baktı, bir an tereddüt etti, sonra cevap verdi: "Sey...

peki. Yardım etmeye çalışırım. Ama korkarım ki bu isin önümüzdeki sömestre kadar beklemesi gerekiyor. Tatilden önce yapmam gereken çok şey var. Hastalanmak için çok ters bir zaman seçtim."

Lupin'in Ruh Emici-Savusturma dersleri vaadi, annesinin ölümünü bir daha hiç duymayabileceği düşüncesi ve kasım sonundaki maçta Ravenclaw'un Huffle-puff ı ezip geçmesi sayesinde, Harry'nin ruh hali iyiye doğru büyük bir değişim gösterdi. Gryffindor gerçekten de Kupa şansını yitirmemisti, ama bir maç daha kaybetmek gibi bir lüksleri yoktu. VVood yine çılgın enerjisine kavustu ve takımını aralık boyunca devam eden yağmurun olusturduğu soguk pusun içinde her zamanki kadar sıkı çalıştırmaya devam etti. Harry okulun içinde Ruh Emici'lere dair hiçbir iz görmedi. Görünüşe bakılırsa Dumbledore'un öfkesi onları girişlerdeki mevzilerinde tutuyordu.

Sömestrin sona ermesinden iki hafta önce gökyüzü

225

birden aydınlanıp göz kamastırıcı bir opal taşı beyazına dönüştü ve bir sabah kalktıklarında çamurlu yerler kırıgı kaplıydı. Satonun içindeyse, havada bir Noel heyecanı vardı. Muska öğretmeni Profesör Flitwick sınıfını titrek titrek parlayan ısıklarla erkenden süslemiş, sonradan bu ısıkların gerçek,

kanat çırpın periler olduğu anlaşılmış ti. Öğrencilerin hepsi mutlu mutlu tatil planlarını tartışıyordu. Hem Ron, hem de Hermione Hog-warts'ta kalmaya karar vermisti. Her ne kadar Ron bunu Percy ile iki hafta daha geçirmeye katlanamayacağından yaptığını ileri sürse, Hermione de kütüphaneyi kullanması gerektiği konusunda ısrar etse bile, Harry kanmamıştı; bunu o yalnız kalmasın diye yapıyorlardı ve Harry onlara minnettardı.

Harry dışında herkese mutluluk veren bir durum da, sömestrin son hafta sonunda Hogsmeade'e bir gezi daha yapılacak olmasıydı.

"Bütün Noel alışverişimizi oradan yapabiliriz!" dedi Hermione. "Balyumruk'taki o Distemizleyici Dplikna-ne'ler annemle babamın çok hosuna giderdi!"

Bir kez daha arkada kalan tek üçüncü sınıf öğrencisinin kendi olacağı gerçeğine boyun eğen Harry, Wo-od'dan Hangi Süpürge adındaki kitabı aldı ve günün geri kalanını çeşitli markalar hakkında enine boyuna okuyarak geçirdi. Takım antrenmanlarında okul süpürgelerinden birini, çok eski bir Kayan Yıldız'ı kullanıyordu. O süpürge çok yavaş ve sarsıntılıydı; kesinlikle yeni bir süpürgeye ihtiyacı vardı.

Hogsmeade gezisinin yapılacağı cumartesi sabahı,

226

Harry pelerinlere ve atkılara sarılmış olan Ron'la Hermione'ye güle güle dedi ve dönüp tek başına mermer merdivenden çıkarak Gr-ffindor Kulesi'nin yolunu tuttu. Dışarıda kar yağmaya başlamıştı, sato çok sessiz ve sakindi.

"Psst-Harry!"

Üçüncü kat koridor anın yarısındaiken arkasını döndü. Fred ve George kambur, tek gözlü bir cadı heykelinin arkasından ona bakıyorlardı.

"Ne yapıyorsunuz?" dedi Harry merakla. "Niye Hogsmeade'e gitmiyorsunuz?"

"Gitmeden önce sana biraz bayram nesesini vermeye geldik," dedi Fred, esrarengiz bir şekilde göz kırparak. "Dçeri gel..."

Basıyla tek gözlü heykelin sol tarafındaki boş bir sınıfı gösterdi. Harry, Fred'ın George'un pesinden içeri girdi, George kapıyı sessizce kapattı ve dönüp Harry'ye gülümseyerek baktı.

"Erken bir Noel hediyesi; ana, Harry," dedi.

Fred fiyakalı bir hareketle pelerinin içinden bir şey çekip çıkardı, sıralardan birinin üstüne koydu.

Büyük, kare biçiminde, epey yıpranmış bir parsömendi bu. Üstünde hiçbir şey yazılı değildi. Harry bunun Fred'le George'un sakalanından biri ol-nasından süphelenerek, onlara baktı.

"Bu ne ki böyle?"

"Bu, Harry, bizim basanınızın sırrı," dedi George, parsömeni sevgiyle oksayarak.

Page 77

"Onu sana vermek içimiz; yakıyor," dedi Fred.

227

"Ama dün gece, senin ihtiyacının bizimkinden daha fazla olduğuna karar verdik."

"Neyse, zaten ezber biliyoruz," dedi George. "Onu sana miras bırakıyoruz. Artık pek ihtiyacımız yok."

"Peki benim eski bir parsömen parçasına niye ihtiyacım olsun?" dedi Harry.

"Eski bir parsömen parçası ha!" dedi Fred. Sanki Harry ona hakaret etmiş gibi, dişlerini sıkarak gözlerini kapatmıştı. "Açıkla, George."

"Sey... daha biz birinci sınıftayken, Harry, yani genç, tasasız ve masumken -"

Harry gülmek için kendini zor tuttu. Fred ve George'un hayatlarının herhangi bir döneminde masum olduklarından süpheliydi.

"- sey, en azından simdikinden daha masumken -Füch'le basımız derde girdi."

"Koridorda bir Tezeqbombası patlattık ve nedense bu onu sinirlendirdi -"

"O da bizi odasına götürüp her zamanki tehditlerini savurmaya başladı -"

"- cezaya bırakma -"

"- karın desme -"

"- biz de dosya dolaplarından birindeki, El Koyulmuş ve Çok Tehlikeli olarak etiketlenmiş bir çekmecenin farkına varmadan edemedik."

"Durun tahmin edeyim -" dedi Harry, sırtmaya başlayarak.

"Eh, sen olsan ne yapardın?" dedi Fred. "George bir tane daha Tezeqbombası bırakarak dikkati baska yöne

228

çekti, ben de çekmeceyi açıp bunu kaptım."

"Sandığın kadar da kötü bir sey degildi yaptığımız," dedi George. "Filch'in onu nasıl çalıştıracağını hiç çözemedigini sanıyoruz. Büyük ihtimalle ne oldugundan süphelenmistir ama, yoksa el koymazdı."

"Peki siz nasıl çalıştıracağınızı biliyor musunuz?"

"Tabii," dedi Fred, sırtarak. "Bu küçük bebek bize okuldaki bütün hocalardan daha çok sey öğretti."

"Beni makaraya sarıyorsunuz," dedi Harry, eski püskü parsömen parçasına bakarak.

"Ya, öyle mi yapıyoruz?" dedi George.

Asasını çıkardı, parsömene hafifçe dokunup, "Bütün ciddiyetimle yemin ederim ki, hayırlı bir sey düşünmüyorum," dedi.

Ve bir anda, George'un asasının dokundugu noktadan çizgiler çıkmaya, parsömeni bir örümcek ağı gibi sarmaya başladı. Birbirleriyle birleştiler, kesistiler, parsömenin her bir kösesine yayıldılar.

Sonra tepede kelimeler olusmaya başladı, büyük, kıvrımlı yesil kelimeler: Mösyöler Aylak, Kıkuyruk, Patiayak ve Çatalak Sihirli Muziplik Sanatçılarının Yardakçıları gururla sunar: ÇAPULCU HARĐTASI

Hogwarts satosunun ve okul arazisinin her karısını gösteren bir haritaydı bu. Ama daha da çarpıcı oları, haritada gezinen minicik mürekkep noktalarıydı,

229

her birinin üstünde ufacak harflerle bir isim yazıyordu. Harry saskına dönmüş bir h'ilde egilip daha yakından baktı. Sol üst kösedeki bir nokta, Profesör Dumbledore'un çalışma odasında bir asagı bir yukarı yürüdüğünü gösteriyordu; haden tenin kedisi Mrs Norris ikinci katta dolanıyordu, horvıak Peeves ise o anda kupa salonunda hoplayıp zıplıy rdu. Harry gözlerini o tanıdık koridorlarda gezdirirken, bir sey daha dikkatini çekti.

Bu harita daha önce ayak basmadı ip birtakım geçitleri gösteriyordu. Ve görünüse göre buAĞarın birçoğu -

"Dogruca Hogsmeade'e gidiyor," d idi Fred, çizgilerden birini parmagıyla takip ederek. Toplam yedi tane var. Filch su dördünü biliyor -" dey^p hepsini birer birer gösterdi, "- ama sunları bir tek bizim bildigimizden eminiz. Dördüncü katta, aynanın arkasında olanla hiç ugrasma. Geçen kısa kadar kullanıyorduk ama çöktü - tamamen kapanmış durumda. Bunu ise kimsenin kullanmadığını Page 78

sanıyoruz, çünkü girişinin t?rr üstünde Samarcı Sögüt var. Ama suradaki dogruca. Balyum-ruk'un kilerine çıkıyor. Defalarca kullandık. Ve fark et-tiysen, girişi bu odanın hemen dışında. Tek j;öilü kocakarının kamburunun içinden."

"Aylak, Kıkuyruk, Patiayak ve Çatalak," cedi Ge-orge, iç geçirerek. Haritanın tepesindeki yazıyı oksadı. "Onlara çok sey borçluyuz."

"Yeni kusak kural yıkıcılara yardım etmek IrLı yorulmaksızın çalışmış, soylu insanlar," dedi Fred vakur bir edayla.

"Pekâlâ," diye toparlandı George, "kullandıktan sonra silmeyi unutma -"

"- yoksa herkes okuyabilir," dedi Fred, uyarıcı bir ses tonuyla.

"Tek yapman gereken asanla yine tıklayıp, 'Muhiplik tamamlandı!' demek. Üstü hemen bombos olacak."

"Evet, genç Harry," dedi Fred, olağanüstü bir Percy taklidiyle, "terbiyeciyi takın."

"Balyumruk'ta görüşürüz," dedi George, göz kırparak.

İkisi de tatmin olmuş gibisinden sırtarak odadan çıktılar.

Harry orada durup, mucizevi haritaya bakakaldı. Minicik mürekkepten Mrs Norris'in sola dönüp yerdeki bir şeyi koklayışını izledi. Filch'in gerçekten de haberi yoksa... Ruh Emici'lerin yanından geçmesi gerekmeyecekti bile...

Ama orada öylece, heyecan içinde dururken, Mr VVeasley'nin bir keresinde söylediği bir şey anılarının arasından süzülüp geldi.

Kendi kendine düşünebilen bir şeye, beyninin nerede saklı olduğunu göremiyorsun, güvenme.

Bu harita Mr VVeasley'nin dikkat edilmesi gerektiğini söylediği o tehlikeli sihirli nesnelerdendi...

Sihirli Muhiplik Sanatçıları'nın Yardakçıları... ama sonra Harry, haritayı sadece Hogsmeade'e gitmekte kullanacağını düşündü. Bir şey çalacak ya da birine saldırarak değildi ya... üstelik Fred ve George onu yıllardır kullanıyorlardı, başlarına korkunç bir şey gelmemisti...

Harry parmağıyla, Balyumruk'a giden geçidi takip etti.

Sonra haritayı, sanki bir emre uyarmış gibi birdenbire kıvrıldı, cüppesinin içine soktu ve hızla sınıfın kapısına doğru ilerledi. Kapıyı birkaç santim araladı. Dışarıda kimse yoktu. Çok temkinli bir şekilde sınıftan yavaşça çıktı ve tek gözlü cadının heykelinin arkasına geçti.

Ne yapması gerekiyordu? Haritayı yeniden çıkardı ve büyük bir hayretle, üzerinde yeni bir mürekkep şekil olduğunu gördü. 'Harry Potter' yazıyordu. Bu şekil, tam Harry'nin durduğu noktada, üçüncü kat koridorunun yarısına yakın bir yerde duruyordu. Harry dikkatle baktı.

Kendinin küçük mürekkep temsili, minnacık asa-sıyla cadiya tıklıyor gibiydi. Harry hemen gerçek esasını çıkardı ve heykele tıkladı. Hiçbir şey olmadı. Yine haritaya baktı. Şeklinin üstünde, olabilecek en küçük konvısmalı balonu belirmisti. İçinde "Dissendium" yazıyordu.

Harry cadiya bir kez daha tıklayarak, "Dissendium!" diye fısıldadı.

Heykelin kamburu hemen, oldukça ince birini içeri alabilecek kadar aralandı. Harry koridora söyle bir göz attı, sonra haritayı yine ortadan kaldırıp kendini delige çekti ve basını içeri sokarak kendini ileri itti.

Ona tısttan yapılmış bir kaydırak gibi gelen bir şeyden aç ağı epeyce kaydıktan sonra soguk, nemli topraga indi- Ayaga kalkıp etrafına bakındı. Zifiri karanlıktı. Asasını kaldırıp, "Lumos!" diye mırıldanınca, çok dar, alçak, toprak bir tünelde olduğunu gördü. Haritayı kal-232

dırdı, esasının ucuyla üzerine tıkladı ve, "Muhiplik tamamlandı!" diye mırıldandı. Haritanın üstündeki her şey hemen silindi. Onu dikkatli bir şekilde katladı, cüppesinin içine yerleştirdi, sonra da kalbi hem heyecan hem de endişeyle çarpar halde, yola koyuldu.

Yol, dev bir tavsan kovuguymuşçasına sürekli dönüyor, kıvrılıyordu. Harry esasını önüne tutarak, engibeli zeminde arada bir takılıp tökezleyerek ilerledi.

Çok uzun sürdü, ama Harry Balyumruk düşüncesinden güç aldı. Ona bir saat gibi gelen bir sürenin sonunda, yol yukarı doğru meyiletmeye başladı. Harry hızını artırdı. Soluk solugaydı, yüzü cayıp cayıp yanıyordu, ayaklanysa buz gibiydi.

On dakika sonra, yukarı doğru devam edip gözden kaybolan yıpranmış tas basamaklara vardı.

Gürültü etmemeye dikkat ederek, çıkmaya başladı. Yüz basamak, iki yüz basamak... sayısını unutmustu, ayaklarına bakarak çıkmaya devam ediyordu... sonra, birdenbire, kafası sert bir seye çarptı.

Bu bir kapaga benziyordu. Harry orada öylece durup, kafasının tepesini ovarak, etrafı dinledi.

Yukarıdan bir ses geldiğini duymuyordu. Yavaşça kapagı iterek açtı ve kenardan içeri baktı.

Tahta sandıklarla ve kutularla dolu bir kilerdeydi. Yu-kan tırmanıp kapagı yine kapadı - kapak, tozlu yerle o kadar iyi kaynaşıyordu ki, orada olduğunu anlamak imkânsızdı. Harry yukarı çıkan merdivene usul usul yaklaştı. İşte şimdi birilerinin sesini duyuyordu, ayrıca bir zilin çınlamasını ve bir kapının açılıp kapanma sesini de.

233

Ne yapması gerektiğini düşünürken, çok daha yakındaki bir kapının açılma sesini duydu; biri aşağı inmek üzereydi.

"Bir de bir kutu daha Jöle Sümüklüböcek al, hayatım. Neredeyse hepsini bitirdiler -" dedi bir kadın sesi.

Bir çift ayak merdivenden aşağı iniyordu. Harry kendini çok büyük bir sandığın arkasına atarak ayak seslerinin kesilmesini bekledi. Adamın karşı duvarın orada kutuları karıştırdığını duyuyordu.

Bir daha fırsat gelmeyebilirdi -

Harry saklandığı yerden hemen çıkıp merdivenleri çabuk çabuk ve sessizce tırmandı, dönüp arkasına baktığında kocaman bir sırt ve bir kutunun içine gömülmüş kel bir kafa gördü.

Merdivenlerin sonundaki kapıya ulaştı, aralığından usulca geçti ve kendini Balyum-ruk tezgâhının arkasında buldu -- egildi, yan yan gitti ve sonra doğrulup ayaga dikildi.

Balyumruk, Hogvarts öğrencileriyle öylesine doluydu ki, kimse Harry'ye ikinci bir kez dönüp bakmadı bile. Harry etrafını seyredererek, ite kaka aralarından ilerledi. Şimdi nerede olduğunu görse Dudley'nin domuz suratına yayılacak ifadeyi düşündüğünde, gülmek için kendini zor tuttu.

Akla gelebilecek en ağız sulandırıcı tatlılarla dolu yığınla raf vardı. Kaymak gibi nugat toplan; ısıldayan pembe hindistancevizi buzu küpleri; tombul, bal renkli karamelalar; itinayla dizilmiş yüzlerce çeşit çikolata; koca bir fiç dolusu Bin Bir Çesit Fasulye Sekerlemesi vardı; baska bir fiç ise daha önce Ron'un bahsettiği, Fısıf-234

dayan Vıvız'lar adındaki, ayaklan yerden kesen serbet toplarıyla tıka basa doluydu. Baska bir duvarda "Özel Efekt" tatlıları duruyordu: Drooble'ın En İyi Balonlu Sakızı (odayı, ne yaparsanız yapın günlerce çıkmayan çan çiçeği mavisi baloncuklarla dolduruyordu); tuhaf, kıymık kıymık Distemizleyici Dpliknane'ler; minicik, siyah Biber Seytancık'lar ("arkadaşlarınıza alev püskürtme gösterisi yapın!"); Buz Fare'ler ("disleriniz takırdasm, gıcırdasın!"); kurbaga biçiminde naneli kaymaklar ("midede gerçekçi bir şekilde hoplayıp zıplar!"); seker kaplı kırılğan tüy kalemler ve patlayan bonbonlar.

Harry altıncı sınıflardan oluşan bir kalabalığın içinden sıyrılınca, dükkânın en uzak köşesinde asılı bir tabela gördü ("Alışılmadık Tatlar"). Ron ve Hermione tabelanın altında durmuş, bir tepsi dolusu kan tadında lolipodu inceliyorlardı. Harry çaktırmadan arkalarına kadar yürüdü.

"Öğk, hayır, Harry bunlardan istemez. Bunlar vampirler için, sanırım," diyordu Hermione.

"Peki ya sunlara ne dersin?" dedi Ron, bir kâse dolusu Karafatma Sürüşajjjiü Hermione'nin burnunun dibine sokarak. "

"Kesinlikle olmaz," dedi Harry.

Ron neredeyse kâseyi düşürecekti.

"Harry!" diye tiz bir çığlık attı Hermione. "Burada ne isin var? Nasıl - nasıl -?"

"Vay be!" dedi Ron, çok etkilenmiş görünerek. "Ci-simlenme'yi öğrendin ha!"

"Tabii ki öğrenmedim," dedi Harry. Altıncı sınıflar 235

duymasın diye sesini alçalhp onlara Çapulcu Haritası hakkındaki her şeyi anlattı.

"Fred'le George niye bana vermemisler onu?!" dedi Ron öfkeyle. "Ben onların kardesiyim!"

"Ama Harry onu elinde tutmayacak!" dedi Hermi-one, sanki bu saçma bir fikirmişçesine. "Profesör

McGonagall'a verecek, değil mi, Harry?"

"Hayır, vermeyeceğim!" dedi Harry.

Ron, gözlerini iri iri açıp Hermione'ye bakarak, "Deli misin sen?" dedi. "Bu kadar iyi bir şey verilir mi?"

"Verirsem nereden bulduğumu söylemem gerekir! O zaman Filch, Fred'le George'un kendisini islettiklerini anlar!"

"Ama ya Sirius Black?" diye fısıldadı Hermione. "Satoya girmek için o geçitlerden birini kullanıyor olabilir! Öğretmenlerin öğrenmesi gerek!"

"Bir geçitten giriyor olamaz," dedi Harry çabucak. "Haritada yedi tane gizli tünel var, değil mi?"

Fred'le George, Filch'in dördünü zaten bildiğini düşünüyorlar. Diğer üçün? gelince - bir tanesi çökmüş, yani kimse oradan geçemez. Bir tanesinin girişinin üstüne Samarcı Söğüt dikili, yani oradan çıkamazsın. Benim kullandığım tünelse - şey - aşağıdaki kilerde girişi görmek çok zor -

yani zaten orada olduğunu bilmiyorsa -"

Harry durakladı. Ya Black geçidin orada olduğunu biliyorduydu? Ancak Ron yüksek sesle gırtlığını temizleyip, tatlı dükkânı kapısının içine yapıştırılmış duyuruyu isaret etti.

236

SÎHÎR BAKANLIĞI'NIN EMRİYLE ikinci bir emre kadar Ruh Emicilerin her gece Hogs-meade sokaklarında devriye gezeceğini müsterilerimize hatırlatırız. Bu önlem Hogsmeade sakinlerinin güvenliği için alınmıştır ve Sirius Black yeniden yakalanır yakalanmaz kaldırılacaktır. Bu bakımdan alisverisinizi karanlık basmadan önce tamamlamanız önerilir. Mutlu Noel'ler!

"Gördün mü?" dedi Ron alçak sesle. "Köy Ruh Emici kaynarken, Black'in Balyumruk'a gizlice girmeye çalıştığını görmek isterdim doğrusu. Hermione, zaten Balyumruk'un sahipleri de biri içeri izinsiz girse duyarlardı, değil mi? Evleri, dükkânın üst katı!"

"Evet, ama - ama -" Hermione bir sorun daha bulmaya çalışıyor gibiydi. "Bak, Harry yine de Hogsmeade'e gelmemeli, imzalı bir belgesi yok! Biri öğrenirse bası feci şekilde derde girer! Dahası henüz gece olmadı - ya Sirius Black bugün gelirse? Mesela şimdi?"

"Bu şartlarda Harry'yi tanınması epey güç olur," dedi Ron, tirizli pencerelerden görünen lapa lapa, döne döne yagan kan göstererek. "Yapma, Hermione, Noel'deyiz, Harry'nin biraz eğlenmeye ihtiyaa var."

Hermione dudagını ısırды, son derece kaygılı görünüyordu.

"Beni ihbar edecek misin?" diye sordu Harry, sırtarak.

"Ah - tabii ki hayır - ama gerçekten, Harry -"

"Fısırdayan Vızvız'lan gördün mü, Harry?" dedi

237

Ron, Harry'yi çekistirip fıçının başına götürerek. "Jöle Sümüklüböcekleri? Peki ya Asit Pop'ları? Fred yedi yaşındayken bunlardan bir tane vermisti bana - dilimde bir delik açmıstı. Annemin onu süpürgesiyle patakladığını hatırlıyorum." Ron dalgın dalgın Asit Pop kutusuna baktı. "Sence Fred'e su Karafatma Sürüsü'nü fıstık diye yuturabilir miyim?"

Ron ve Hermione aldıkları tatlıların parasını ödedikten sonra, üçü Balyumruk'tan çıkıp dışarıdaki tiپیe adım attı.

Hogsmeade bir Noel kartı gibi görünüyordu; küçük, sazdan damlı kulübelerin ve dükkânların hepsi soguk bir kar katmanıyla örtölüydü; kapıların üzerinde çobanpüskülü yapraklarından çelenkler vardı ve ağaçlardan büyölü mumlar sallanıyordu.

Harry titredi; diger ikisinin aksine, yanında pelerinini getirmemisti. Baslarını rüzgâra karşı egerek caddede ilerlediler, Ron ve Hermione atkılarının ardından ba-gırryorlardı.

"Surası Postane-"

"Zonko surada -"

"Bağıran Baraka'ya gidebiliriz -"

"Bakın ne diyeceğim," dedi Ron, dişleri takırdaya-rak. "Üç Süpürge'de Kaymakbırası içmeye gidelim mi?"

Harry dünden razıydı; rüzgâr çok siddetliydi ve elleri donmustu. Karşıya geçtiler, birkaç dakika sonra küçük hanın kapısından giriyorlardı.

Page 81

Đerisi son derece kalabalık, gürültülü, sıcak ve du-

238

manhydı. Güzel yüzlü, balıketinde bir kadın bardaki bir grup bıçkın sihirbaza servis yapıyordu.

"O, Madam Rosmerta," dedi Ron. "Ben gidip içecekleri alayım, ha?" diye ekledi, hafifçe kızarak.

Harry ve Hermione arka taraf? doğru ilerleyip/ söminenin yanında duran sık bir Noel ağacıyla pencere arasındaki küçük, bos bir masaya oturdular. Ron bes dakika sonra, elinde üç masrapa köpüklü, sıcak Kay-makbırası'yla geldi.

"Mutlu Noel'ler!" dedi mutlu mutlu, masrapasını kaldırarak.

Harry kana kana içti. ömründe tattığı en güzel seydi, içinin her kösesini ısıtıyordu sanki.

Aniden bir esinti saçını uçusturdu. Üç Süpürge'nin kapısı yine açılmıştı. Harry masrapasının üstünden baktığında az daha tıkanıyordu.

Profesör McGonagali ve Profesör Flitwick bir kar taneleri serpintisi içinde bara girmişlerdi. Az sonra arkalarından Hagrid de girdi. Misket limonu yesili bir melon sapka ve ince çizgili bir pelerin giymis biriyle konusu,. ^du: Sihir Bakam Cornelius Fudge'la.

Ron ve Hermione hemen elleriyle Harry'nin basının üstüne bastırıp onu taburesinden indirerek masanın altına itmışlerdi. Üstünden Kaymakbırası damlayan ve saklanmaya çalışan Harry, bos masrapasını tutup öğretmenlerin ve Fudge'ın ayaklarını izledi. Bara doğru ilerlediler, durdular, sonra da dönüp tam ona doğru yürüdüler.

Tepesinde bir yerde, Hermione, "Mobiliarbus!" diye' fısıldadı.

239

Masalarının yanındaki Noel ağacı yerden birkaç santim havalandı, yana doğru süzüldü ve hafif bir pat sesiyle masalarının tam önüne inip onları gözden sakladı. Alttaki sık dalların arasından bakan Harry, tam yanlarındaki masada dört takım sandalye bacagının hareket ettigini gördü, sonra da yerlerine oturan öğretmenlerin ve Bakan'ın oflayıp puflamalarını duydu.

Sonra parlak turkuvaz renkli, yüksek topuklu ayakkabılar giymis bir çift ayak daha gördü ve bir kadının sesi duydu.

"Küçük boy Solungaçsuyü -"

"Benim," dedi Profesör McGonagall'ın sesi.

"Đki litre sekerli içki -"

"Eyvallah, Rosmerta," dedi Hagrid.

"Visne surubu ve soda, buzlu ve semsiyeli -"

"Mmm!" dedi Profesör Flitwick, ağzını sapırdatarak.

"O halde frenküzümü romu sizin, Bakan Bey."

"Tesekkürler, Rosmerta'cığım," dedi Fudge'm sesi. "Seni yeniden "görmek çok güzel. Sen de bir tane al, olur mu? Gel bize katıl..."

"Çok tesekkür ederim, Bakan Bey."

Harry ısı ısı ısı topukların uzaklaşmasını, sonra da geri gelmesini izledi. Kalbi gırtlığında rahatsız edici bir şekilde atıyordu. Niye bunun öğretmenler için de son hafta sonu olduğu aklına gelmemisti ki? Ve acaba orada ne kadar oturacaklardı? Gece okula dönecekse, gizlice Balyumruk'a girmek için zamana ihtiyacı vardı... Her-mione'nin bacağı yanı basında sinirle segirdi.

240

"Ee, sizi buralara getiren nedir, Bakan Bey?" dedi Rosmerta'nın sesi.

Fudge'ın kalın bedeninin alt kısmı, kulak misafiri var mı diye kontrol ediyormuş gibi sandalyesinde kıpırdandı. Sonra Fudge alçak sesle konuştu: "Sirius Black'ten baska ne olabilir, hayatım? Cadılar Bayramı'nda okulda ne olduğunu duymussundur herhalde."

"Bir söylenti duydum," diye itiraf etti Madam Rosmerta.

"Bütün meyhaneye anlattın mı, Hagrid?" dedi Profesör McGonagall, öfkeli bir sesle.

"Black'in hâlâ buralarda olduğunu mu düşünüyorsunuz, Bakan Bey?" diye fısıldadı Madam Rosmerta.

"Bundan eminim," dedi Fudge kısaca.

"Ruh Emici'lerin meyhanemi iki kez aradığını biliyor musunuz?" dedi Madam Rosmerta. Sesinde hafif bir kızgınlık vardı. "Bütün müşterilerimi korkutup kaçırdılar... is için hiç iyi değil bu, Bakan

Page 82

Bey."

"Rosmerta, hayatım, ben de onlara bayılmıyorum," dedi Fudge rahatsız bir sesle. "Gerekli bir tedbir... talihsiz bir tedbir, ama ne yapalım... Az önce birkaç tanesine rastladım. Dumbledore'a çok öfkeli - onları satonun arazisinden içeri sokmuyor."

"Bence iyi ediyor," dedi Profesör McGonagall sert bir sesle. "O dehşet yaratıklar ortada gezinirken nasıl ders verebiliriz ki?"

"Dogru!" diye cikledi ufak tefek Profesör Flitwick. Ayakları yerden on bes-yirmi santim yukarıda sallanıyordu.

241

"Yine de," diye itiraz etti Fudge, "sizi çok daha kötü bir şeyden korumak için buradalar... hepimiz Black'in neler yapabileceğini biliyoruz..."

"Biliyor musunuz, hâlâ inanmakta güçlük çekiyorum," dedi Madam Rosmerta düşünceli bir sesle.

"Karanlık yana geceler arasında, Sirius Black en son umacağım... yani, Hogwarts'ta küçük bir çocuk olduğu zamanlardan hatırlıyorum onu. O zaman bana büyüünce ne olacağını söyleyiniz, fazla içki içmissiniz derdim."

"Asıl önemli bölümünü bilmiyorsun, Rosmerta," dedi Fudge boguk bir sesle. "Yaptığı en kötü şey pek bilinmez."

"En kötüsü mü?" dedi Madam Rosmerta. Sesi merakla canlanmıştı. "O zavallı insanları öldürmekten daha mı kötü diyorsunuz?"

"Kesinlikle öyle diyorum," dedi Fudge.

"Buna inanmam. Ondan kötü ne olabilir ki?"

"Onu Hogvarts'ta olduğu zamandan hatırladığını söylüyorsun, Rosmerta," diye mırıldandı Profesör McGonagall. "En iyi arkadaşı kimdi, onu da hatırlıyor musun?"

"Elbette," dedi Madam Rosmerta, hafifçe gülerek. "Onları hiç ayn göremezdiniz, öyle değil mi?"

Onları kaç kere burada ağırlamıştım - nasıl da güldürürlerdi beni. Tam bir soyman çiftti, Sirius Black

ve James Pot-ter!"

Kerry masrapasını büyük bir gürültüyle elinden düşürdü. Ron onu tekmeledi.

"Kesinlikle," dedi Profesör McGonagall. "Black ve 242

Potter. Küçük çetelerinin elebasıydı. İkisi de çok parlaktı, tabii - hatta ender görülür derecede parlaktılar - ama onlar gibi bas belaları bir daha gelmemistir herhalde -"

"Bilemiyorum," dedi Hagrid gülerek. "Fred ve George Weasley onlara kök söktürebilir."

"Black ve Potter'ı kardeş sanabilirdiniz!" diye konuşmaya katıldı Profesör Flitwick. "Yapışık ikizler!"

"Elbette öyleydiler," dedi Fudge. "Potter bütün arkadaşlarından çok Black'e güvenirdi. Okulu bitirdikten sonra da bir şey değişmedi. James, Lily ile evlendiğinde, sağdıçları Black'ti. Sonra onu Harry'ye vaftiz babası yaptılar. Harry'nin bundan hiç haberi yok, tabii. Bu fikir onu nasıl mahvederdi, tahmin edersiniz."

"Black, Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'e katıldığı için mi?" diye fısıldadı Madam Rosmerta.

"Ondan da kötü, hayatım..." Fudge sesini neredeyse duyulmayacak kadar alçaltıp devam etti.

"Potter'la-rın, Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in peslerinde olduğunu bildiklerinden çoğu kişinin haberi yoktur. Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'e karşı yorulmaksızın çalışan Dumbledore'un birkaç tane ise yarar casusu vardı. Diğerlerinden biri ona bunu çılatmış, o da James'le Lily'yi hemen uyarmıştı.

Onlara saklanmalarını tavsiye etti. Eh, tabii ki Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'den saklanmak zordu.

Dumbledore onlara en büyük sanslarının Fidelius Büyüsü olduğunu söyledi."

"Nasıl bir büyü o?" dedi Madam Rosmerta. Meraktan solugu kesilmisti. Profesör Flitwick gırtlığını temizledi.

243

"Fevkalade karmasık bir büyü," dedi cık cık bir sesle. "Bir sırnın yasayan tek bir kişinin içine büyü bir şekilde gizlenip mühürlenmesine yarıyor. Bilgi, seçilen kişinin, baska bir deyişle Sır Tutucu'nün içinde saklı kalıyor ve bulunması imkânsız hale geliyor - tabii ki Sır Tutucu onu açığa vurmaya seçmezse. Sır Tutucu konuşmayı reddettiği sürece, Kim-Oldu^unu-Bilirsin-Sen, Lily ve James'in kaldığı köyü yıllarca Vans karış arasa da bulamazdı, hatta burnunu oturma odasının penceresine

dayasa bile!"

"Demek Black, Potter'ın Sır Tutucusuydu," diye fısıldadı Madam Rosmerta.

"Elbette," dedi Profesör McGonagall. "James Potter, Dumbledore'a, Black'in onların nerede olduğunu söyle-mektense ölmeyi tercih edeceğini, Black'in kendinin de saklanmayı planladığını söylemişti... yine de Dumbledore'un endisesi geçmedi. Potter'lara kendisinin Sır Tutucu olmayı teklif ettiğini hatırlıyorum."

"Black'ten şüpheleniyor muydu yani?" dedi Madam Rosmerta, solugunu tutarak.

"Potter'lara yakın birinin Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'i onların hareketlerinden haberdar ettiğinden emindi," dedi Profesör McGonagall kasvetle. "Aslına bakarsan, bizim tarafımızdaki birinin ihanet edip karşı tarafa geçtiğinden ve Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'e bir sürü bilgi aktardığından epeydir şüpheleniyordu."

"Ama James Potter, Black'i kullanmakta ısrar mı etti?"

"Etti," dedi Fudge, kederli bir sesle. "Sonra da, Fidelius Büyüsü yapıldıktan yalnızca bir hafta sonra

244

"Black onlara ihanet mi etti?" dedi Madam Rosmerta soluksuz halde.

"Evet, ihanet etti. Black ikili ajan rolünden usanmıştı, Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'e desteğini açık açık beyan etmeye hazırды. Görünüşe bakılırsa bunu Potter'la-rın ölüm anına saklamış. Ama, hepimizin bildiği gibi, küçük Harry Potter'la karşılaşmak, Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in sonu oldu.

Güçleri gitti, feci halde zayıfladı ve kaçtı. Bu da Black'i gerçekten çok kötü bir durumda bıraktı.

Efendisi, tam da onun, yani Black'in, gerçek rengini gösterip bir hain olduğunu açık ettiğinde yenilmisti. Kaçmaktan baska sansı yoktu -"

"Pis, iğrenç döne!" dedi Hagrid. Bunu öyle yüksek sesle söylemişti ki, bann yarısı susmuştu.

"Sst!" dedi Profesör McGonagall.

"Ona rastlamıştım!" diye gürledi Hagrid. "Bütün o insanları öldürmeden önce ben görmüşümdür onu herhalde! Lily ve James öldürüldükten sonra Harry'yi o evden kurtaran bendim!

Harabenin içinden çektim aldım onu, zavallı küçük şey. Alnında koçça bir kesik vardı, annesi babası ölmüştü... ne oluyor, o uçan motorunun üstünde Sirius Black geliyor. Orada ne aradığı hiç aklıma gelmemisti. Onun, Lily ve James Potter'ın Sır Tutucu'su olduğunu bilmiyordum. Haberlerde Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'in saldırısını duydu da yapabileceği bir şey var mı diye bakmaya geldi sandım. Bembeyaz kesilmisti, tir tir titriyordu. Peki ben ne yaptım, biliyor musunuz? O HADN

KATİDLİ TESELLİ ETTİM!" diye kükredi Hagrid.

245

"Hagrid, lütfen!" dedi Profesör McGonagall. "Sesine hâkim ol!"

"Üzüldüğün şeyin Lily ve James Potter olmadığını ne bilecektim ki? Asıl Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'e önem verdiğini? Sonra bir de kalkıp, 'Harry'yi bana ver, Hagrid, ben onun vaftiz babasıyım, ona bakanm -' diyor. Pöh! Ama ben Dumbledore'dan emir almıştım. Black'e olmaz dedim, Dumbledore, Harry'nin teyzesiyle enistesinin evine götürülmesini söylemişti. Black karşı geldi, ama sonunda razı oldu. Motorunu alıp Harry'yi oraya onunla götürmemi istedi. 'Artık ihtiyacım yok/ dedi.

"O zaman isin içinde bir bit yenisi olduğunu çak-malıydım. O motoru çok severdi, ne diye bana veriyordu ki? Niye artık ihtiyacı olmayacaktı? Dsin aslı, motorun izini sürmek çok kolaydı.

Dumbledore onun Pot-ter'lann Sır Tutucu'su olduğunu biliyordu. Black o gece tüymesi gerektiğini biliyordu, Bakanlık'ın birkaç saat içinde pesine düşeceğini de biliyordu."

"Peki ya Harry'yi ona verseydim, ha? Her iddiasına vanm, denizin ortasında motordan fırlatır atardı onu. En iyi arkadaşının oğlu! Ama bir büyücü karanlık yana geçmeye görsün, artık hiçbir şeyin, hiç kimsenin önemi kalmıyor onun için..."

Hagrid'in öyküsünü uzun bir sessizlik izledi. Sonra Madam Rosmerta az çok tatmin olmuş bir sesle,

"Ama ortadan kaybolmayı basaramadı, değil mi?" dedi. "Sihir Bakanlığı ertesi gün onu yakaladı!"

"Heyhat, keske öyle olsaydı," dedi Fudge acı acı.

246

"Onu bulan biz degildik. Küçük Peter Pettigrew'du -yine Potter'lann dostlarından biri. Süphesiz kederden çılgına dönmüş olan ve Black'in Pottef ların Sır Tutu-cu'su olduğunu bilen Pettigrev, Page 84

Black'in pesine kendi düştü."

"Pettigrew... Hogwarts'ta onların pesinden ayrılmayan su küçük, sisman çocuk mu?" dedi Madam Ros-merta.

"Black ve Potter onun kahramanlarıydı, onlara tapıyordu," dedi Profesör McGonagall. "Yetenek açısından hiçbir zaman onların seviyesinde olmadı. Genellikle ona çok sert davranırdım. Tahmin edersiniz şimdi -şimdi nasıl pismanım..." Sesi, sanki birden basını üsütmüş gibi çıkıyordu.

"Yapma, Minerva," dedi Fudge nazikçe, "Pettigrev bir kahraman gibi öldü. Tanıklar - Muggle'lar, tabii ki, daha sonra anılarını sildik - bize Pettigrew'un Black'i nasıl-köseye sıkıstırdığını anlattılar.

Dediklerine göre, ağılıyormuş. 'Lily ve James, Sirius! Nasıl yaparsın!' Sonra asasına hamle etmiş.

Tabii ki Black daha çabuk davranmış. Pettigrew'u paramparça etmiş..."

Profesör McGonagall burnunu sümkürüp boguk bir sesle konuştu: "Aptal çocuk... sersem, çocuk..."

düelloda hep umutsuz bir vakaydı... bu isi Bakanhk'a bırakmalıydı..."

"Söylüyorum, Black'e küçük Pettigrevv'dan önce ulaşmış olsam asayla falan ugrasmazdım, onun kollarını bacıklarını tek tek koparırdım," diye gürledi Hagrid.

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun, Hagrid," dedi

247

Fudge sertçe. "Sihirli Kanun Yürütme Timi'nden Keskin Nisancı Büyücüler dışında kimsenin, köseye kısıtlanmış bir Black'e karşı sansı olamazdı. Ben o sırada Sihirli Afetler Dairesi Bakan Yardımcısı'ydım. Black bütün o insanları öldürdükten sonra olay yerine ilk varanlardan biri de bendim. Hiç - hiçbir zaman unutmayacağım. Bazen hâlâ rüyamda görüyorum. Caddenin ortasında bir krater, öyle derin ki, alttaki kanalizasyonu çatlatmış. Her tarafta cesetler. Çıglık çıgığa Muggle'lar. Ve orada durmuş, kahkahalarla gülen Black, önünde de Pettigrevv'dan arta kalanlar...

kanlar içinde bir cüppe ve birkaç - birkaç parça -"

Fudge'in sesi birden kesildi. Bes kisinin burun çek; me sesi duyuldu.

"Đste böyle, Rosmerta," dedi Fudge boguk bir sesle. "Black, Sihirli Kanun Yürütme Devriyesi tarafından götürüldü ve Pettigrew Birinci Sınıf Merlin Nisanı'na layık görüldü. Sanırım bu, zavallı annesi için küçük de olsa bir teselli olmuştur. Black o zamandan beri Azka-ban'daydı."

Madam Rosmerta derin derin iç geçirdi.

"Deli olduğu doğru mu, Bakan Bey?"

"Keske öyle diyebilseydim," dedi Fudge ağır ağır. "Efendisinin yenilgisinin ona bir süre için de olsa keçileri kaçırttığına kesinlikle inanıyorum. Pettigrew'u ve bütün o Muggle'ları öldürmek, köseye kısıtlanmış ve çaresiz bir adamın yapacağı bjr seydi - zalimce... anlamsız. Ama Black'i Azkaban'ı son teftisimde gördüm. Biliyorsun, oradaki çoğu tutsak karanlıkta oturup kendi

248 kendine mırıldanır durur, akılları baslarında değildir... ama Black'in ne kadar normal durduğunu gördüğümde sok geçirmistim. Benimle oldukça mantıklı konuştu. Sinir bozucuydu. Görseniz, sadece sıkıldı sanırdınız - büyük bir sogukkanlılıkla gazetemi bitirip bitirmedigimi sordu, bulmaca çözmeyi özledigini söyledi. Evet, Ruh Emici'lerin onun üzerinde ne kadar az etkisi olduğunu gördüğümde afalladım - üstelik orada en sıkı korunanlardan biriydi. Gece gündüz kapısının önünde Ruh Emici'ler vardı."

"Peki sizce niçin kaçmış olabilir?" dedi Madam Rosmerta. "Aman Tanm, Bakan Bey, yeniden Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen'e katılmaya çalışmıyordur, değil mi?"

"Sanırım - sey - sonuçta yapmak istediği bu," dedi Fudge kaçamak bir cevapla. "Ama Black'i bundan çok önce yakalamayı umuyoruz. Yani şimdi, tek başına ve dolsuz bir Kim-Oldugunu-Bilirsin-Sen baska bir sey... Anı a en sadık hizmetkân geri dönerse, ne kadar çabuk toparlanacağını düşünmek bile içimi ürpertiyor..."

Tahtayı degen bir cam sesi geldi, biri bardağını masanın üstüne koymustu.

"Biliyor musun, Cornelius, eger Müdürle yemek yiyeceksen, satoya dönsek iyi olur," dedi Profesör McGonagall.

Harry'nin önündeki ayak çiftleri bir kez daha birer birer sahiplerinin ağırlığını yükledi; pelerin etekleri yeniden görüldü ve Madam Rosmerta'nın parıldayan topukları barın arkasında kayboldu.

Üç Süpürge'nin

Page 85

249

kapısı tekrar açıldı, yine bir kar serpintisi oldu ve öğretmenler gözden kayboldu.

"Harry?"

Ron ve Hermione'nin yüzleri masanın altında gözüktü. İkisi de ne diyeceğini bilemez halde ona bakıyordu.

250

ON BÖRÖNCÜ BÖLÜM

Atesoku

Harry'nin, nasıl olup da gerisingeri Balyumruk kilerine girmeyi basardığı, tünelden geçtiği ve satoya döndüğü hakkında çok belirgin bir fikri yoktu. Bütün bildiği, dönüş yolculuğunun hemen hemen hiç vakit almamış olduğuydu. Ne yaptığının da pek farkına varmamıştı, çünkü az önce duyduğu konuşma yüzünden bası hâlâ zonkluyordu.

Niye kimse ona söylememisti? Dumbledore, Hag-rid, Mr Weasley, Cornelius Fudge... Neden hiç kimse Harry'nin annesiyle babasının, en iyi arkadaşları onlara ihanet ettiği için öldüğünü söylememisti?

Ron ve Hermione aksam yemeği boyunca Harry'yi tedirgin tedirgin izlediler, ama kulak misafiri oldukları konu hakkında konuşmaya cesaret edemediler, çünkü Percy yakınlarında oturuyordu.

Kalabalık ortak salona çıktıkları zaman da, sömestr sonu geldi diye bir nese krizi geçiren Fred ve George'un bes-altı tane Tezekbom-bası atmış olduğunu gördüler. Fred ve George'un, Hogsmeade'e ulaşıp ulaşmadığını sormalarını Östeme-251

yen Harr^, siz sedasız bos yatakhaneye çıktı. Dosdogru yatağının basucundaki komodine gitti.

Kitaplarını kenara itti, aradığı şeyi çabucak buldu - Hagrid'in ona iki yıl önce verdiği, annesiyle babasının büyücü portreleriyle dolu deri kaplı fotoğraf albümü. Yatağına oturdu, perdeleri etrafına çekti ve sayfaları çevirerek aramaya koyuldu, ta ki...

Annesiyle babasının düğün gününden bir resme gelince durdu. Öste babası orada, gülümseyerek ona el sallıyordu, Harry'ye miras bıraktığı hizaya gelmez siyah saçları dört bir yana dağılmıştı. Öste annesi, mutlulukla ısıldayarak, babasının koluna girmisti. Ve iste... bu o olmalıydı. Sağdıçlan...

Harry daha önce ona hiç dikkat etmemisti.

Aynı kisi olduğunu bilmese, bu eski fotoğraftakinin Black olduğunu asla tahmin etmezdi. Yüzü çökmüş ya da mum gibi olmaktan çok uzaktı, yakışıklıydı, gülüyordu. Bu fotoğraf çekildiğinde Voldemort için çalışmaya başlamış mıydı acaba? Yanındaki iki kisinin ölümlerini mi planlıyordu?

Azkaban'da onu tanınmaz hale getirecek on iki yıl geçireceğinin farkında mıydı?

Ama Ruh Emici'ler onu etkilemiyor, diye düşündü Harry, yakışıklı, gülen yüze bakarak. Onlar çok yakına geldiklerinde annemin çılgık attığını duymak zorunda değil -

Harry albümü çarpıp kapattı, uzandı ve yeniden komodinine koydu. Cüppesiyle gözlüğünü çıkarıp yatağına girdi. Bu arada perdeleri de onu gözden saklayacak şekilde ayarladı.

Yatakhane kapısı açıldı.

252

Ron, endiseli bir sesle, "Harry?" dedi.

Ama Harry hiç kıpırdamadan yatarak, uyuyormuş gibi yaptı. Ron'un çıktığını duydu ve dönüp sırtüstü uzandı. Gözleri f altası gibi açıldı.

Daha önce asla bilmediği türden bir nefret, Harry'nin içine zehir gibi doluyordu. Sanki albümdeki resim gözlerinin üstüne yapışmış gibi, Black'in karanlığın içinden ona güldüğünü görebiliyordu.

Biri ona film oynatıyormuş gibi, Sırrus Black'in Peter Pettigrew'u (Neville Longbottom'a benziyordu) uçurup bin parçaya ayırmasını izledi. Birinin alçak sesle, heyecanlı heyecanlı mırıldandığını duyabiliyordu (oysa Black'in sesinin neye benzediği konusunda en ufak bir fikri yoktu). "Tamam, Lord'um... Potteflar beni Sır Tutucu'lan yaptı..." Sonra bir ses daha geldi, gülen tiz bir ses, Ruh Emici'ler yakınına geldiklerinde Harry'nin kafasında duyduğu ses...

"Harry, sen - berbat görünüyorsun."

Harry, gün agarana kadar uyumamıştı. Uyandığında yatakhaneyi bos bulmuş, giyinmiş ve dönen merdivenlerden aşağı inmisti. Ortak salon, yeddiği Naneli Kurbaga'dan dolayı karnını ovalayan Ron

ve ev ödevlerini üç masaya yaymış Hermione dışında bostu.

"Herkes nerede?" diye sordu Harry.

"Gittiler! Tatilin ilk günü, unuttun mu?" dedi Ron. Bir yandan da Harry'yi dikkatle süzüyordu. "Öğle ye-253

megi vakti geldi nerdeyse, ben de bir dakika sonra gelip seni uyandıracaktım."

Harry atesin yanındaki bir iskemleye çöktü. Dışarıda hâlâ kar yağıyordu. Crookshanks kocaman, sarı-tu-runcu bir halı gibi söminenin önüne yayılmıştı.

Hermione kaygıyla onun yüzüne bakarak, "Gerçekten de iyi görünmüyorsun, biliyor musun?" dedi.

"Đyiyim," dedi Harry.

Hermione, Ron'la bakışarak, "Harry, dinle," dedi, "dün duyduğlarımız seni sahiden üzmüş olmalı.

Ama aptalca bir şey yapmaya kalkışmaman gerek."

"Ne gibi?" dedi Harry.

"Black'in ardına düşmek gibi," dedi Ron sert sert.

Harry o uyurken ikisinin bu konuşmayı prova ettiklerini anlamıştı. Bir şey demedi.

"Yapmayacaksın, değil mi, Harry?" dedi Hermione.

Ron, "Çünkü Black için ölmeye degmez," dedi.

Harry onlara baktı. Hiçbir şey anlamıyor gibiydiler.

"Bir Ruh Emici yanıma her yaklaştığında ne görüp duyduğumu biliyor musunuz?" Tedirgin olan Ron ve Hermione baslarını hayır anlamında salladılar. "Annemin çılgık attığını ve Voldemort'a yalvardığını duyuyorum. Eger siz de ölümün esigindeki annenizin böyle çılgık attığını duysanız, bunu hemen unutmazdınız. Eger dostu olduğu sanılan birinin ona ihanet ettiğini ve Voldemort'u pesine taktığını öğrenmiş olsanız -"

"Yapabileceğin hiçbir şey yok!" dedi Hermione, sarsılmış, görünüyordu. "Ruh Emici'ler Black'i yakalayacak ve Azkaban'a geri götürecek - belasını bulacak!"

254

"Fudge'm ne dedigini duydunuz. Black, Azka-ban'dan normal insanların etkilendiği gibi etkilenmiyor. Azkaban'da kalmak onun için diğerleri kadar büyük bir ceza değil."

Çok gergin görünen Ron, "Ne diyorsun yani?" diye sordu. "Sen - Blaek'i öldürmek falan mı istiyorsun?"

Hermione panige kapılarak, "Aptallık etme," dedi. "Harry kimseyi öldürmek istemiyor. Değil mi, Harry?"

Harry yine cevap vermedi. Ne yapmak istediğini bilmiyordu. Tek bildiği, Black özgür dolarken kendisinin hiçbir şey yapmadan durması fikrine tahammül edemediği idi.

Birden, "Malfoy biliyor," dedi. "Bana Đksir dersinde ne dedigini hatırlıyor musunuz? 'Ben olsam onu kendim yakalardım... Đntikam isterdim.'"

Ron öfkeyle, "Bizim lafımıza değil de Malfoy'un ki-ne mi kulak vereceksin yani?" dedi. "Dinle..."

Black onunla isini bitirdikten sonra Pettigrevv'un annesine ne gönderdiler, biliyor musun? Babam bana söylemişti -Birinci Sınıf Merlin Nisanı ve bir kutuda Pettigrev/nun parmağı. Ondan bulabildikleri en büyük parça bu olmuş. Black delinin biri, Harry ve tehlikeli -"

Harry, ona kulak asmadan, "Malfoy'a babası söylemiş olmalı," dedi. "O, Voldemort'un yakın çevresinden-di-"

Ron, "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen de, tamam mı?" diye lafını kesti kızgınlıkla.

"- demek ki, Malfoy'lar, Black'in Voldemort adına çalıştığını biliyorlardı -"

255

"- ve Malfoy da senin tıpkı Pettigrew gibi binlerce parçaya ayrılmana bayılır! Anlasana sunu, Malfoy sadece, o sana karşı Quidditch oynamadan önce senin kendini öldürtmeni istiyor."

"Harry, lütfen," dedi Hermione, şimdi gözlerinde yaşlar parlıyordu. "lütfen, aklım basına topla."

Black korkunç, korkunç bir şey yaptı, ama ken-kendini tehlikeye atma. Black'in istediği de bu...

Ah, Harry, onun ardına düşersen Black'in ekmegine yağ sürersin. Annenle baban sana zarar gelmesini istemezdi, değil mi? Black'in ardına düşmeni asla istemezlerdi!"

"Black'in sayesinde, ne istediklerini asla bilemeyeceğim," dedi Harry ters ters. "Onlarla hiç Page 87 konuşmadım ben."

Bir sessizlik oldu. Crookshanks rahat rahat gerindi, pençelerini büktü. Ron'un cebi titredi.

"Bak," dedi Ron, konuyu degistirmeye çalıştığı belliydi, "tatildeyiz! Noel'e az kaldı! Hadi - hadi gidip Hagrid'i görelim. Ne vakittir onu ziyaret etmiyoruz!"

"Hayır!" dedi Hermione hemen. "Harry'nin satodan ayrılmaması gerekiyor, Ron -"

Harry yerinde doğruldu. "Evet, gidelim," dedi. "Ben de ona, annemle babam hakkında her şeyi anlattığı halde nasıl olup da Black'ten hiç söz etmediğini sorarım!"

Anlaşılan Ron bunu Sirius Black gündemde kalmasın diye teklif etmişti aslında.

Telasla, "Ya da satranç oynarız," dedi, "Ya da Tükü-renbilye. Percy bir takım bırakmıştı -"

256

"Hayır, Hagrid'i ziyaret edelim/" dedi Harry kararlı bir şekilde.

Yatakhane'den pelerinlerini aldılar ve portre deliginden geçtiler ("Kalkın da dövün, sizi ödle köpekler!"), bos satoda yürüdüler ve mese ön kapıdan dışarı çıktılar.

Çimenlikten yavaş yavaş geçtiler. Ayakları pırlak, tozumsu karın içinde sık çukurlar oluştuyordu.

Ço-raplarıyla pelerinlerinin eteği ıslandı, buz gibi oldu. Yasak Orman sanki büyülüymüş gibi duruyordu, her ağaç gümüşe bulanmış gibiydi. Hagrid'in kulübesi de kışmal pastaya benziyordu.

Ron kapıya vurdu, ama cevap alamadı.

Pelerininin altında tır tır titreyen Hermione, "Dışarıda değildir herhalde, değil mi?" dedi.

Ron kulagım kapıya dayadı.

"Garip bir ses var," dedi. "Dinlesenize - Fang mı bu?"

Harry ve Hermione de kulaklarını kapıya yapıştırdılar. Kulübenin içinden boğuk, aralıklı inilti geliyor.

Ron tedirgin tedirgin, "Gidip birini çağırırsak mı dersiniz?" diye sordu.

"Hagrid!" diye seslendi Harry, kapıya vurarak. "Hagrid, içeride misin?"

Ağır ayak sesleri duyuldu, son 'a kapı gıcırdayarak açıldı. Hagrid kıpkırmızı, sis göklerle orada duruyordu. Deri yeleginin önüne gözlerinden sel gibi yaş akıyordu.

"Duymussunuz!" diye böğürdü ve kendim Harry'nin boynuna attı.

257

Doğrusu, Hagrid normal bir insanın iki katı büyüklükte olduğu için, bu hiç de komik bir şey değildi.

Harry, tam Hagrid'in ağırlığı altında ezilecekken, Ron ve Hermione tarafından kurtarıldı. İkisi Hagrid'i birer kolunu altından tutarak kaldırdılar, Harry'nin de yardımıyla yeniden kulübe soktular. Hagrid, onların kendisini bir iskemleye oturtmasına izin verdi ve masanın üstüne yığılarak kendini koyverip ağılamaya koyuldu. Yüzü, arapsaçı gibi sakalının içine damlayan yaşlarla parlıyordu.

Donakalan Hermione, "Hagrid, neler oluyor?" diye sordu.

Harry'nin gözüne, masanın üstünde duran resmi görünüslü bir mektup çarptı.

"Bu ne, Hagrid?"

Hagrid'in hıçkırıkları iki misli arttı, ama mektubu Harry'ye doğru iteledi. O da alıp yüksek sesle okudu:

Sayın Mr Hagrid,

Sınıfınızdaki bir öğrenciye bir Hipogrif'in saldırmasıyla ilgili soruşturmamıza ek olarak bildirmek isteriz ki, Profesör Dumbkdore'un müessif kazada sizin hiçbir sorumluluk tasımadığınız yolundaki teminatını kabul ettik.

Ron, Hagrid'in omzuna bir saplak atarak, "Eh, tamam öyleyse, Hagrid!" dedi. Ama Hagrid hıçkırmayı sürdürdü ve devasa ellerinden birini sallayarak, Harry'yi devam etmeye davet etti.

258

Ancak, sözü geçen Hipogrife ilişkin kaygılarımızı dile getirmek zorundayız. Mr Lucius Malfoy'ım resmi şikâyetini göz önüne alnaya karar verdik. Bu yüzden de bu konu, Tehlikeli Yaratıkların İtlafları Komitesine götürülecektir. 20 Nisan'da Koriite'nin Londra'daki bürosunda yapılacak olan duruşmada sizin ve Hipogrif'inizin de hazır bulunmanızı rica edt.-iz. Bu arada, Hipogrifin bağlı tutulması ve tecrit edilmesi gerekmektedir.

Dostane saygılarımızla...

Page 88

Yazının altında da yönetim kurulu üyelerinin bir listesi vardı.

"Ah," dedi Ron. "Ama sen Sahgaga'nın kötü bir Hi-pogrif olmadığını söylemistin, Hagrid. Eminim ki sorun çıkmadan -"

Hagrid, "Siz o Tehlikeli Yaratıkların İtlafları Komite-si'ndeki dinozorları bilmiyorsunuz!" dedi tikanırcasma. Gözlerini koluna sildi. "Onlar ilginç yaratıklara gıcaktır bir kere!"

Hagrid'in kulübesinin kösesinden aniden yükselen bir ses, Harry, Ron ve Hermione'nin oldukları yerde hızla dönmelerine yol açtı. Hipogrif Sahgaga, kösede uzanmış, kanlı bir şeyi geveliyordu.

Hagrid heyecandan güçlkle konuşarak, "Onu dışarıda karın altında bağlı bırakamazdım!" dedi.

"Tek basına! Noel'de!"

Harry, Ron ve Hermione bakıştılar. Hagrid'in "ilginç yaratıklar", diğer insanlansa "korkutucu canavarlar" dediği şeylere hiçbir zaman onunla aynı gözle 259

bakmamışlardı. Öte yandan, Sahgaga da pek öyle zararlı görünmüyordu. Hatta Hagrid'in standardına göre basbayğı sirin sayılırdı.

"Sağlam bir savunma hazırlaman gerek, Hagrid," dedi Hermione. Oturdu ve elini Hagrid'in muazzam büyüklükteki koluna koydu. "Eminim Sahgaga'nın güvenli olduğunu kanıtlayabilirsin."

"Hiç fark etmez!" dedi Hagrid hıçkırarak. "O İtlafları şeytanları, hepsi Lucius Malfoy'un bir sözüne bakıyor! Ondan korkuyorlar! Ve eğer davayı kaybedersem, Sahgaga -"

Hagrid parmaklarını gırtlak kesermiş gibi boğazından geçirdi, sonra büyük bir hüngürtü kopanp öne atıldı, yüzünü kollarına gömdü.

"Peki ya Dumbledore?" dedi Harry.

"Benim için gerekenden fazlasını yaptı zaten," diye inledi Hagrid. "Hem basında yeterince dert var.

O Ruh Emici'leri satodan uzak tutmaya çalışıyor, Sirius Black de sinsi sinsi ortalarda geziniyor -"

Ron ve Hermione çabucak Harry'ye baktılar. Ona Black hakkındaki gerçeği anlatmadığı için Hagrid'i azarlamaya başlamasını bekliyor gibiydiler. Ama Harry'nin bunu yapmaya içi elvermedi, Hagrid böylesine perisan ve korkmuşken, olmazdı.

"Dinle, Hagrid," dedi. "Vazgeçemezsin. Hermione haklı, senin sadece iyi bir savunmaya ihtiyacın var. Bizi tanık olarak çağırabilirsin -"

Hermione düşünceli düşünceli, "Ben Hipogrif tacizine ilişkin bir şeyler okudumdan eminim," dedi,

260

"Hipogrif kurtulmustu. Senin için ararım, Hagrid. Tam olarak neyin nesiymis, görürüz."

Hagrid daha da yüksek sesle ulumaya koyuldu. Harry ve Hermione, onlara yardım etsin diye Ron'a baktılar.

"Sey - çay yapayım mı?" dedi Ron.

Harry hayretle ona baktı.

Ron omuzlarını silkerek, "Birisi üzüldü mü annem hep öyle yapar," diye mırıldandı.

Nihayet, baska bir sürü yardım vaadinde bulunulup, önüne dumanları tüten bir çay kupası koyulduktan sonra, Hagrid burnunu masa örtüsü büyüklüğünde bir mendile sildi. "Haklısınız," dedi.

"Darmadağın olmayı kaldırarak halim yok. Kendimi toparlamalıyım..."

Zagar Fang ürkek ürkek masanın altından çıktı ve basını Hagrid'in dizine dayadı.

Hagrid, bir eliyle Fang'ı oksayıp öbürüyle yüzünü silerek, "Son günlerde kendimde degildim," dedi.

"Sahga-ga için üzülüydüm, kimse de derslerimi sevmiyor -"

Hermione hemen, "Biz seviyoruz!" diye yalan attı.

"Evet, harika!" dedi Ron, masanın altında parmaklarını çapraz tutarak. "Sey - Pıtırkurtlar nasıl?"

"Öldüler," dedi Hagrid kederle. "Fazla yeşil salatadan."

"Ah, hayır!" dedi Ron. Agzı kulaklarına doğru hareketlenmeye başlamıştı.

"O Ruh Emici'ler falan da acayip sinirimi bozuyor, ha," dedi Hagrid, ani bir titreyişle. "Ne zaman Üç Su-261

pürge'de bir şey içmek istesem, önlerinden geçiyorum. Azkaban'a geri dönmüş gibi -"

Sustu, çayını yudumladı. Hırry, Ron ve Hermione soluk almadan onu gözlediler. Hagrid'in Azkaban'da kısa süreli kalışı hakkında daha önce konuştuğunu hiç duymamışlardı. Biraz sonra Page 89

Hermione çekinerek, "Orada kalmak korkunç bir şey mi, Hagrid?" diye sordu.

Hagrid alçak sesle, "Bilemezsinii," dedi. "Öyle yer görmedim hayatımda. Deliriyorum sandım. Hep kafamdaki korkunç şeyleri hatırlayıp durdum... Hog-warts'tan atıldığım gün... babamın öldüğü gün... Norbert'i bıraktığım gün..."

Gözleri yaşlarla doldu. Norbert, Hagrid'in bir vakitler iskambilde kazandığı bebek ejde/haydı.

"Bir süre sonra kim olduğunu da hatırlamıyorsun. Ve yasamanın anlamı kalmıyor. Ben hep uykumda ölsem diye ümit ederdim... beni bıraktıklarında yeniden doğmuş gibiydim, her şey dalgalar halinde, sel gibi geri geldi, dünyanın en iyi duygusuydu. Gerçi Ruh Emici'ler beni-bırakmak istememisti ya..."

"Ama masumdun!" dedi Hermione.

Hagrid bir hıh sesi çıkarttı.

"Onlar için önemi var mı sanıyorsun? Umurlarında değil. Orada kendileriyle birlikte sıkışıp kalmış iki yüz insan oldukça kim suçluymuş, kim değilmiş aldırmaazlar. Birileri olsun ki, bütün mutluluklarını çekip cıslanlar, sülük gibi."

Hagrid bir an suskun kaldı, gözlerini çayına dikti. Sonra alçak sesle, "Sahgaga'yı bıraksam gitse dedim..."

262

dedi. "Uçsun gitsin diye uğraştım... Ama bir Hipogrif'e saklanması gerektiğini nasıl anlattırısın? Hem

ben - ben yasaya karşı gelmeye korkuyorum..." Onlara baktı, yine yüzünden aşağı yaşlar süzülüyordu.

"Bir daha Azka-ban'a gitmek istemiyorum, asla."

Hagrid'e gidisleri hiç eğlenceli olmasa bile yine de Ron ve Hermione'nin umdukları etkiyi yaratmıştı. Harry, Black'i unutmaya unutmamıştı ama, Tehlikeli Yaratıkların İttifakı Komitesi'ne karşı davasında Hagrid'e yardımcı olmak istiyorsa, kafasını da hep intikama ta-kamazdı. Ertesi gün o, Ron ve Hermione kütüphaneye gittiler. Sahgaga için bir savunma hazırlamalarına yardımcı olabilecek kitapları yüklenip boş ortak salona döndüler. Üçü gürül gürül yanan atesin karşısında oturup, ünlü saldırgan hayvan davalarına ilişkin tozlu ciltlerin sayfalarını ağır ağır çevirdiler.

Davaya uygun bir seye rastladıklarında da birbirleriyle konuşuyorlardı.

"Burda bir şey var... 1722'de bir dava varmış... ama Hipogrif mahkûm olmuş - öf, ona yaptıklarına bakın, iğrenç..."

"Bunun yararı olabilir, bakın - 1296'da bir Mantikör birine saldırmış, onlar da Mantikör'u bırakmışlar - yo -hayır, yanına gitmeye kimse cesaret edemiyormuş da ondan..."

Bu arada satonun geri kalan bölümlerinde her zamanki görkemli Noel süslemeleri hazırlanmıştı.

Hem

263

de onların keyfini çıkaracak öğrenci pek olmadığı halde. Koridorlara çobanpüskülü ve ökseotundan kalın seritler asılmıştı, her zırhın içinde esrarengiz ısıklar yanıyordu ve Büyük Salon her zamanki gibi, altın yıldızla-nyla parıltıyan on iki Noel ağacıyla dolmuştu. Güçlü ve leziz bir yiyecek kokusu koridorları sarmıştı. Noel'den bir önceki akşamda ise, bu koku öyle baskın bir hal almıştı ki, Scabbers bile Ron'un cebinin güvenli ortamından burnunu dışarı uzatıp umutla havayı kokladı.

Noel sabahı Harry, Ron'un ona yastığını atmasıyla uyandı.

"Hey hey! Hediyeler!"

Harry uzanıp gözluğunu aldı, taktı. Yarı karanlıkta, ufak bir hediye yığınının belirdiği yatağının ayak ucuna gözlerini kısarak baktı. Ron kendi hediyelerinin paketlerini açmaya başlamıştı bile.

"Annemden bir kazak daha... yine açık kahverengi... Bak bakalım, senin de var mı?"

Vardı. Mrs VVeasley ona, önüne Gryffindor aslanı islenmiş kırmızı bir kazak göndermişti. Ayrıca, on iki tane de evde pismis elmalı üzümlü tart, bir Noel pastası ve bir kutu fındıklı tatlı. Harry bütün bunları kenara çekerken, altlarında duran uzun, ince bir paket gördü.

"O da ne?" dedi Ron, elinde paketinden yeni çıkmış bir çift: açık kahverengi çorapla uzanıp bakarak.

"Bilmem..."

Harry paketi parçalarcasına açtı ve görkemli, pırl pırl bir süpürge yatak örtüsünün üstüne yuvarlanınca

Page 90

264

saskınlıkla içini çekti. Ron çoraplarını elinden düşürdü, daha yakından bakmak için yatağından zıplayıp kalktı.

Boguk bir sesle, "İnanamıyorum," dedi.

Bir Atesoku'ydu, Harry'nin her gün Diagon Yo-lu'nda görmeye gittiği, rüyalarının süpürgesinin tıpkısı. Eline alırken sapı ısılıyordu. Onun titrestiğini hisseden Harry elinden bıraktı; süpürge, destek gerektirmeden havada asılı kaldı, tam onun binmesine uygun yükseklikteydi. Gözleri sapın tepesindeki alhn kayıt numarasından kuyruğu oluşturan son derece düzgün, aerodinamik hus ağacı dallarına kadar uzandı.

Ron saygılı bir sesle, "Bunu sana kim gönderdi?" diye sordu.

"Bak bakalım bir kart var mı?" dedi Harry.

Ron, Atesoku'nun ambalaj kâğıdını parçalarcasına karıstırdı.

"Hiçbir sey yok! Vay canına, kim senin için bu kadar para harcar?"

"Eh," dedi, fena halde sasırmıs Harry. "Bahse girerim ki Dursley'ler degildir."

Atesoku'nun etrafında dolanıp her görkemli santimini içine sindiren Ron, "Bahse girerim Dumbledore'dur" dedi. "Görünmezlik Pelerini'ni de sana isimsiz olarak göndermisti."

"Ama o babamındı. Dumbledore sadece babama ait olan bir seyi bana veriyordu. Benim için yüzlerce Galle-on harcayamaz. Öğrencilere böyle seyler vermeyi sürdüremez -"

"Đste bunun için de kendisinin gönderdigini söylemi-

265

yor!" dedi Ron. "Malfoy gibi pislikler, seni kayırıyor demesin diye. Hey, Harry -" Ron keyifli bir kahkaha attı, "Malfoy! Hele seni bunun üstünde görsün! Gıcık olacak! Bu var ya, uluslararası standartlara uygun bir süpürge!"

Harry, bir elini Atesoku'nun üstünde gezdirerek, "Buna inanamıyorum," dedi. Bu arada Ron, Harry'nin yatagına çökmüs, Malfoy'u düşünerek gülmekten yerlere yuvarlanıyordu. "Kim-?"

"Biliyorum," dedi Ron, kendine hâkim olarak. "Kim olabilecegini biliyorum - Lupin!"

"Ne?" dedi Harry, simdi de o gülmeye başlamıstı. "Lupin mi? Bak, onun bu kadar altını olsaydı, kendine yeni cüppe alırdı."

"Đyi de, seni seviyor," dedi Ron. "Ve senin Nim-bus'un parçalandığında burada degildi. Sonradan duymus olabilir, Diagon Yolu'nü ziyaret edip sana bunu almaya karar vermistir belki -"

"Burada degil miydi, ne demek istiyorsun?" dedi Harry. "Ben o maçta oynarken hastaydı."

"Eh, hastane kanadında degildi ama. Ben oradaydım, Snape'in cezası yüzünden yatak lazımlıklarını temizliyordum, unuttun mu?"

Harry ona bakıp kaslarını çatı.

"Lupin'in böyle bir seyi alacak parası olduguna inanamıyorum."

"Siz ikiniz neye gülüyorsunuz?"

Hermione o sırada içeri girmisti, sırtında sabahlığı vardı ve boynuna kurdele bağlanmış, pek somurtkan görünen Crookshanks'i kucagında taşıyordu.

266

"Onu buraya getirme!" dedi Ron. Hemen yatagının derinliklerinden Scabbers'ı kaptı, pijamasının cebine yerlestirdi. Ama Hermione onu dinlemiyordu. Crooks-hanks'i Seamus'ın bos yatagina bırakmış, ağız açık, Atesoku'na bakıyordu.

"Ah, Harn/l Kim gönderdi bunu sana?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Harry. "Đçinde kart falan yoktu."

Hayret ki Hermione ne heyecanlanmış ne de me-raklanmıştı. Tersine, yüzü asıldı ve dudagını ısırdı.

"Sana da neler oluyor?" dedi Ron.

Hermione yavas yavas, "Bilmiyorum," dedi. "Ama biraz garip, degil mi? Yani, bunun iyi bir süpürge olması gerekiyor, degil mi?"

Ron kızgın kızgın öf çekti.

"Bu, dünyanın en iyi süpürgesi, Hermione," dedi.

"Öyleyse çok da pahalı olmalı..."

Page 91

Ron mutlulukla, "Herhalde Slytherin'in bütün süpürgelerinin toplamından daha pahalıdır," dedi.

"Peki... Harry'ye bunca pahalı bir şeyi kim gönderir, hem de adını bile vermeden?" dedi Hermione.

"Kime ne?" dedi Ron sabırsızlanarak. "Baksana, Harry, bir deneyebilir miyim? Ha, deneyebilir miyim?"

"Bence o süpürgeye simdilik kimse binmemeli!" dedi Hermione tiz bir sesle.

Harry ve Ron ona baktılar.

"Harry onunla ne yapsın peki?" dedi Ron. "Yerleri mi süpürsün?"

Ama daha Hermione cevap veremedi, Crooks-

267

hanks, Seamus'ın yatağından dosdoğru Ron'un göğsüne fırladı.

"ÇIKAR - SUNU - BURDAN!" diye böğürdü Ron. Crookshanks'in tırnakları pijamasını parçalarken, Scabbers da omzundan çılgınca kaçmaya çalışıyordu. Ron, Scabbers'ı kuyruğundan yakaladı ve Crookshanks'e bir tekme savurdu, ama isabet ettiremedi. Ayacı Harry'nin yatağının ucundaki sandığa çarptı, onu devirdi. Ron acıyla uluyarak oracıkta zıplamaya koyuldu.

Birden Crookshanks'in tüyleri dikildi. Odayı tiz, te-nekemi bir ısıb sesi dolduruyordu. Cep Sinsioskopu, Vernon Eniste'nin eski çoraplarından kurtulmuştu, yerde deli gibi dönüyor ve ısı ısı ısı yanıyordu.

"Bunu unutmustum!" dedi Harry, eğilip Sinsios-kop'u yerden alarak. "Mümkünse o çorapları hiç giymem..."

Sinsioskop avcunda dönüyor ve ısı ısı ısı çalışıyordu. Crookshanks de ona tıslayıp tükürüyordu.

"O kediye burdan görürsen iyi olur, Hermione," dedi, küplere -binmiş Ron. Harry'nin yatağına oturmuş ayak basparmağını ovuyordu. "Sunu susturamaz mısın?" dedi Harry'ye de. Hermione odadan hızla çıkarken, Crookshanks de san gözleri hâlâ Ron'a dikili, hain hain bakıyordu.

Harry, Sinsioskop'u yeniden çorapların içine yerleştirip sandığının içine attı. Simdi sadece Ron'un acı ve öfke iniltileri duyuluyordu. Scabbers, Ron'un ellerinde büzülmüştü. Harry onun Ron'un cebinden çıktığını son gördüğü epey olmuştur. Vaktiyle çok sisman olan Scab-

bers'ın şimdi çok zayıfladığını görmek onu şaşırttı, hiç de hoşuna gitmedi. Anlaşılan tüyleri de yer yer dökülmüştü.

"Đyi görünmüyor, değil mi?" dedi Harry.

"Stresten!" dedi Ron. "O aptal, koca tüy torbası onu kendi haline bıraksa iyilesir!"

Harry ise, Sihirli Hayvanevi'ndeki kadının, farelerin üç yıl yaşadığını söyleyisini hatırladı. Scabbers şimdiye kadar hiç ortaya koymadığı güçlere sahip değilse, ömrünün sonuna geliyor demektir, diye düşünmekten kendini alıkoymadı. Ron'un sık sık onun sıkıcı ve yararsız olduğundan yakınmasına rağmen, Scabbers ölürse perisan olacağını da düşündü.

O sabah Gryffindor ortak salonunda Noel ruhunun hayli zayıf olduğu söylenebilirdi. Hermione, Crooks-hanks'i yatakhaneye kapatmıştı, ama ona tekme attığı için Ron'a da fena halde kızmıştı.

Ron ise hâlâ Crooks-hanks'in Scabbers'ı yeme yolundaki son çabasına ates püskürüyordu. Harry onları birbiriyle barıstırmaya çalışmaktan vazgeçti ve kendini, ortak salona getirdiği Atesoku'nu incelemeye verdi. Nedense bu da Hermi-one'yi aynı derecede kızdırdı. Bir şey demedi, ama sanki o da kedisini eleştirmiş gibi, süpürgeye karanlık bakışlar atıyordu.

Öğle yemeginde Büyük Salon'a gittiler. Bina masaları yine duvarların önüne çekilmişti. Salonun ortasında on iki kişilik tek bir masa duruyordu. Profesörlerden Dumbledore, McGonagall, Snape, Sprout ve Flitwick oradaydı. Her zamanki kahverengi ceketini çıkarmış, çok 269

eski ve birazcık küflü görünen bir frak giymiş olan hademe Filch de oradaydı. Masada sadece üç öğrenci vardı: son derece tedirgin görünen iki birinci sınıf öğrencisi ve asık suratlı bir Slytherin besinci sınıf öğrencisi.

Harry, Ron ve Hermione masaya yaklaşıırken, Dumbledore, "Mutlu Noel'ler!" dedi. "Sayımız o kadar az ki, bina masalarını kullanmak bana budalaca göründü - oturun, oturun!"

Harry, Ron ve Hermione masanın ucuna yan yana oturdular.

"Maytap!" dedi Dumbledore coskuyla, kocaman gümüs rengi bir maytabın ucunu Snape'e uzattı.

Page 92

Snape gönülsüzce alıp çekti. Tabanca atışı gibi bir patlamayla maytap ikiye ayrıldı ve üzerinde içi dolmuş bir akbaba olan büyük, ucu sivri bir cadı sapkası ortaya çıktı.

Böcürt'ü hatırlayan Harry, Ron'la göz göze geldi, ikisi de gülümsediler. Snape'in agzı kızgınlıktan incecik bir çizgi halini aldı, sapkayı Dumbledore'a doğru itti. O da sapkayı hemen kendi büyücü sapkasıyla degistirdi.

Herkese" gülümseyerek masaya, "Yumulun!" diye emir verdi.

Harry kendine fırın patates alırken, Büyük Salon'un kapıları yeniden açıldı. Dçeri giren Profesör Trelaw-ney'ydi, onlara doğru tekerlekler üzerinde yürüyörmüs gibi kayarak geliyordu. Yemek seretine payetli yeşil bir elbise giymisti. Bu elbiseyle panl panl, kocaman bir yusufçuga her zamankinden fazla benzemisti.

Dumbledore ayaga kalkarak, "Sybill, ne hoş sürp-dedi.

rız!

270

Profesör Trelav/ney, en puslu, en uzaklardan gelen sesiyle, "Kristal küreme bakıyordum, Müdür Bey," dedi. "Ve hayretler içinde kendimi tek başıma yedigim yemeği bırakmış, sizin yanınıza gelirken buldum. Ben kimim ki kaderin çağrısını reddedeyim? Aceleyle kulemden çıktım, lütfen beni bağışlayın, geç kaldığım..."

"Tabii, tabii," dedi Dumbledore, gözleri panldaya-rak. "Sana bir iskemle çekeyim -"

Gerçekten de asasıyla havadan bir iskemle çekti. Dskemle güm diye Profesö Snape ve Profesör McGona-gall'ın ortasına düşmeden önce, havada birkaç saniye döndü. Ama Profesör Trelavvney oturmadı; koskocaman gözleri masada dolasıyordu. Birden küçük bir cıgık attı.

"Cesaret edemem, Müdür Bey! Eger ben de masaya katılırsam, on üç kişi olacağız! Bundan bahtsız bir şey olamaz! Unutmayın ki on üç kişi birlikte yemek yerse, riasayı ilk terk eden kişi ilk ölen olur!"

Profesör McGonagall sabırsızlıkla, "Bu tehlikeyi göze alacağı/, *>vbill," dedi. "Simdi otur, hindi buz gibi oldu."

Profesö Trelawney duraksadı, sonra bos iskemleye oturdu. Gözlerini yummustu, agzı da sıkı sıkıya kapalıydı, sanki masaya yıldırım düşmesini bekliyormuş gibi. Profesör McGonagall en yakındaki kâsenin içine büyük bir kasık soktu.

"Dskembe ister misin, Sybill?"

Profesör Trelawney ona aldırmadı. Gözlerini yemden açarak etrafa bir kez daha baktı ve sordu: "Dyi ama, sevgili Profesör Lupin nerede?"

271

"Korkarım zavallı adam yine hasta/" dedi Dumble-dore, bir yandan da herkese tabağınıza yemek alın diye isaret ediyordu "Noel Günü böyle bir şey olması talihsizlik."

"Ama sen mutlaka bunu biliyordun, değil mi, Sybül?" dedi Profesör McGonagall, kasları havad, Profesör Trelawney, Profesör McGonagall'a çok soguk bir bakış attı.

"Elbette biliyordum, Minerva," dedi yavaşça. "Ama insan Her-Seyi-Bildigi gerçeğiyle gösteri., y apamaz. Ben genelde Dç Göz'e sahip değilmiş gibi da% "anırım ki, baskaları tedirgin olmasın."

Profesör McGonagall eksi bir sesle, "Bak, bu çok şeyi açıklıyor," dedi.

Profesör Trelawney'nin sesi birden çok daha puslu bir hal aldı.

"Eger bilmen gerekiyorsa, Minerva, o zavallı Profesör Lupin'in uzun süre aramızda kalmayacağını gördüm. Kendisi de vaktinin az olduğunun farkında gibi. Onun için kristal küreye bakmayı teklif ettiğimde kaçtı desem yeridir -"

"Kimin aklına gelir?" dedi Profesör McGonagall, ince bir alayla.

Dumbledore, Profesör McGonagall ile Profesör Trelawney'nin konuşmalarına son veren neseli ama biraz yüksek bir sesle, "Ben," dedi, "Profesör Lupin'in öyle acil bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu sanmıyorum. Severus, ona yeniden şok yaptın, değil mi?"

"Evet, Müdür Bey," dedi Snape.

272

"Eyi. Öyleyse göz açıp kapayana kadar ayağa kalkacak demektir... Derek, bu parmaksoyuculardan aldın mı? Mükemmeldirler."

Page 93

Birinci sınıf öğrencisi Derek, Dumbledore ona doğrudan doğruya hitap edince kıpkırmızı kesildi ve sosu tabağını titreyen ellerle aldı.

Profesör Trelawney, Noel yemeginin ta sonuna kadar, yani iki saat süreyle adeta normal davrandı.

Ama tıka basa doymuş olan ve hâlâ maytap sapkalarını takan Harry ile Ron masadan ilk kalkanlar olunca, acı bir çığlık attı.

"Yavrularım! Hanginiz önce kalktı yerinden? Hanginiz?"

"Bilmem," dedi Ron, rahatsız rahatsız Harry'ye bakarak.

Profesör McGonagall soğuk bir edayla, "Eğer balta-lı bir deli Giriş Salonu'na ilk girecek olanı kesmek için dışarıda beklemiyorsa, pek fark edeceğini sanmıyorum," dedi.

Ron bile güldü. Profesör Trelawney ise çok alınmış göründü.

"Geliyor musun?" dedi Harry, Hermione'ye.

"Hayır," diye mırıldandı Hermione. "Profesör McGonagall'a söylemek istediğim bir şey var."

Hiçbir bal tali delinin bulunmadığı Giriş Salonu'na doğru giderlerken, "Herhalde başka derslere de girebilir mi diye soracak," dedi Ron esneyerek.

Portre deligine vaidiklerinde, Sir Cadogan'ı iki kesik, birkaç eski Hogwarts Müdürü ve tombul midillisi-273

le bir Noel partisinin keyfini çıkarırken buldular. Sir Cadogan miğfer başlığını yukarı itti ve bir koca sise dolusu sekerli içkiyi onların şerefine havaya kaldırdı.

"Mutlu - hık - Noel'ler! Parola?"

"Adı köpek/" dedi Ron.

"Size de, efendim!" diye kükredi Sir Cadogan, resim ileri doğru açılıp onları içeri alırken.

Harry dosdoğru yatakhaneye gitti, Atesoku'nu ve Hermione'nin doğum gününde ona verdiği Süpürge Bakım Seti'ni aldı. Unlan aşağı indirip Atesoku'nun bakım yapılacak bir yanını aradı.

Ancak, kesilecek kıvrık çalı teli lalan yoktu, sapı da öyle bir parlıyordu ki, cilalamak anlamsızdı.

Ron'la ikisi oturup ona her açıdan hayran hayran bakmakla yetindiler. Ta ki portre deliği açılıp da yanında Profesör McGonagall'la birlikte Hermione gelene kadar.

Profesör McGonagall, Gryffindor binasının Başkan'ı olduğu halde, Harry onu ortak salonda daha önce bir tek kez görmüştü, o da çok vahim bir duyuruda bulunmak içindi. O ve Ron, her ikisi de Atesoku'nu ellerinde tutarak, Profesör'e bakakaldı. Hermione çevrelerinden dolastı, oturdu, en yakındaki kitabı aldı ve yüzünü içine gömdü.

Profesör McGonagall sömineye yürüyüp Atesoku'na boncuk gibi gözleriyle bakarak, "Demek bu, öyle mi?" dedi. "Miss Granger az önce sana bir süpürge gönderdi: ildigini bildirdi, Potter."

Harry ve Ron dönüp Hermione'ye baktılar. Ters tuttuğu kitabın arkasında alınının kızardığını görebiliyorlardı.

"Müsaade eder misiniz?" dedi Profesör McGona-gall, ama Atesoku'nu ellerinden almadan önce cevap vermelerini de beklemedi. Sapından çalı uçlarına kadar onu inceledi. "Hımmm. Ve herhangi bir not yoktu, öyle mi, Potter? Kart da yoktu? Herhangi bir mesaj da?"

"Hayır," dedi Harry, bos bos bakarak.

"Anlıyorum. Eh, korkarım bunu almak zorundayım, Potter."

"N-ne?" dedi Harry, ayaga fırlayarak. "Niye?"

"Ugursuzluk büyüsü için kontrol edilmesi gerekiyor," dedi Profesör McGonagall. "Tabii ben uzman degilim, ama eminim ki Madam Hooch ile Profesör Flit-wick onu söküp bakacaklardır -"

"Sökmek mi?" diye tekrarladi Ron, Profesör McGonagall aklını kaçırmıs gibi.

"Birkaç haftadan fazla sürmez. Zararlı bir büyü olmadığını anladığımız anda geri alırsın."

Harry, sesi hafifçe titreyerek, "Hiçbir şeyi yok!" dedi. "Gerçekten, Profesör -"

"Bunu bilemezsin, Potter," dedi Profesör McGonagall sefkatle. "Yani, onunla uçmadan önce bilemezsin ve korkarım biz ona müdahale edilmediginden emin olmadan önce uçman da imkânsız.

Seni gelismelerden haberdar ederim."

Profesör McGonagall olduğu yerde döndü ve Atesoku'nu portre deliginin ötesine tasıdı, delik arkasın-dın kapandı. Harry onun ardından bakakaldı, Rötus Cilası kutusunu hâlâ sımsıkı elinde Page 94

tutuyordu. Ron ise h sunla Hermione'ye döndü.

"Niye McGonagall'a yetistirdin hemen?" Hermione kitabını bir kenara attı. Yüzü hâlâ pembeydi, ama ayaga kalktı ve meydi-n okurcasına Ron'un karsısına dikildi.

"Çünkü düşündüm ki -ve Profesör McGonagall da benimle aynı fikirde- o süpürgeyi Harry'ye büyük ihtimalle Sirius Black göndermistir!"

ON ĐKĐNCĐ BÖLÜM

Patronus

Harry, Hermione'nin niyetinin iyi olduğunu biliyordu ama, bu ona kızmasına engel degildi. Birkaç saat için dünyanın en iyi süpürgesine sahip olmuştı ve şimdi Hermione'nin isine karışması yüzünden bir daha onu görüp görmeyeceğini bilemiyordu. Atesoku'nun temiz olduğundan emindi ama, bütün o büyü saptama testlerinden geçtikten sonra ne hale girecekti kim bilir?

Ron da Hermione'ye fena halde kızmıstı. Onun gözünde yepyeni bir Atesoku'nun sökölmesi cinayetten baska şey degildi. Dogru şey yaptığını düşünen Her-mione ise ortak salondan kaçmaya başlamıstı. Harry ve Ron onun kütüphaneye sığındığını varsayıyorlardı, geri gelsin diye ikna etmeye çalışmadılar. Sonuçta, öğrencilerin geri kalanı Yeni Yıl'm hemen ardından dönüp, Gryffindor Kulesi bir kez daha kalabalık ve gürültülü bir hal alınca hosnut oldular.

Wood, sömestr başlamadan önceki aksam Harry'yi aradı.

"Đyi bir Noel geçirdin mi?" diye sordu. Sonra da ce-277

vabını beklemeden oturdu, sesini alçalttı ve, "Noel'de biraz düşündüm, Harry," dedi. "Son maçtan sonra diyorum, anlıyorsun ya. Eger Ruh Emici'ler önümüzdeki maça da gelirlerse... yani... senin şey yapmanı göze alamayız - yani -"

Wood sustu, ne diyeceğini bilemeyerek baktı.

Harry hemen, "Üstünde çalışıyorum," dedi. "Profesör Lupin, Ruh Emicileri savusturmak için beni egiteceğini söyledi. Bu hafta başlamamız gerekiyor. Noel'den sonra vaktim olur, dedi."

Yüzüne rahat bir ifade yerlesen Wood, "Ah," dedi, "öyleyse - Arayıcı olarak senden yoksun kalmak istemem, Harry. Peki, yeni bir süpürge siparis ettin mi?"

"Hayır."

"Ne?! Hemen ise girissen iyi olur, biliyor musun -Ravenclaw maçında o Kayan Yıldız'a binemezsin!"

"Noel'de ona bir Atesoku yolladılar," dedi Ron.

"Atesoku mu? Hayır! Cidden? Gerçek-gerçek bir Atesoku mu?"

Harry üzüntüyle, "Heyecanlanma, Oliver," dedi. "Artık bende değil. Gasp edildi." Ve Atesoku'nün o anda uğursuzluk büyüsü var mı yok mu diye kontrol edildiğini açıkladı.

"Uğursuzluk büyüsü mü? Nasıl büyülenmiş olur ki?"

"Sirius Black," dedi Harry bezgin bezgin. "Benim pesimde olduğu söyleniyor. Bu yüzden de McGonagall süpürgeyi onun göndermiş olabileceğini düşünüyor."

Ünlü bir katilin Arayıcı'sının pesinde olduğu yo-

278

lundaki bilgiyi kulak arkası eden Wood, "Ama," dedi, "Black bir Atesoku almış olamaz kü Adam kaçak! Bütün ülkede aranıyor! Kaliteli Quidditch Malzemeleri dükkânına dahi süpürge mi almış yani?"

"Biliyorum," dedi Harry, "ama McGonagall yine de onu sökmek istiyor -"

VWood'un rengi soldu.

"Gidip onunla konuşacağım, Harry," diye söz verdi. "Mantıklı davranmasını saglarım... Bir Atesoku..., takımımızda gerçek bir Atesoku... Gıyffindor'ın kazanmasını o da bizim kadar ister..."

Mantıklı davranmasını saglayacağım... bir Atesoku..."

Ertesi gün dersler yeniden başladı. Buz gibi bir ocak sabahında insanın en az yapmak isteyeceği şey, okul arazisinde iki saat geçirmektir. Ama Hagrid onları eğlendirmek için semenderlerle dolu bir senlik atesi yakmıştı Kuru tahtalar ve yapraklar toplayarak atesi alev alev yanar halde tuttular ve son derece iyi bir ders geçirdiler. Alevlere bayılan kertenkeleler de ufalanan, akkor haline Page 95

gelmiş kütükler arasında yukarı aşağı Kosusturup durdu. Dönemin ilk Kehanet dersi ise hi3 de bu kadar eğlenceli değildi. Profesör Trelawney şimdi onlara el falı öğretiyordu ve zerre kadar vakit kaybetmeden Harı y'ye, hayatında gördüğü en kısa ömür çizgisine sahip olduğunu söyledi.

Harry'nin girmek için asıl can attığı ders, Karanlık

279

Sanatlara Karsı Savunma'ydı. VWood'la konuşmasından sonra, Ruh Emici-Savusturma derslerine mümkün olduğunca çabuk başlamak istiyordu.

Harry dersin sonunda ona vaadini hatırlatınca Lu-pin, "Ah, evet," dedi. "Dur bakayım... Persembe akşa-TU saat sekiz nasıl? Sihir Tarihi sınıfı yeterince büyük, sanırım... Bunu nasıl yapacağımızı dikkatle düşünmem gerek... üzerinde alıştırma yapmak için satoya gerçek bir Ruh Emici getiremeyiz..."

Yemeğe gitmek için koridordan geçerlerken, Ron, "Hâlâ hasta görünüyor, değil mi?" dedi. "Sence nesi var?"

Arkalarından gürültülü ve sabırsız bir "hah" sesi yükseldi. Hermione'ydi, bir zırhın ayakları dibinde oturmuş, kitaplarla tıks tıks dolu olduğu için kapanmayan çantasını yeniden yerleştiriyordu.

Ron sinirli sinirli, "Ne hahlıyorsun bize öyle?" dedi.

Hermione kibirli bir sesle, "Hiç," dedi, çantasını yeniden omzuna attı.

"Evet, hahladın," dedi Ron. "Lupin'in nesi olduğunu merak ettiğimi söyledim, sen de -"

Hermione insanı çıldırtan bir tepeden bakışla, "Eh, besbelli değil mi?" diye sordu.

"Bize söylemek istemiyorsan, söyleme," diye cevabı yapıştırdı Ron.

"Đyi," dedi Hermione azametle. Yürüyüp gitti.

Onun arkasından gücenik gücenik bakan Ron, "Hiçbir şey bildiği yok," dedi. "Sadece onunla yeniden konuşmamızı sağlamaya çalışıyor."

280

Perembe aksamı saat sekizde, Harry, Gryffindor Kulesi'nden ayrılarak Sihir Tarihi sınıfına doğru yola koyuldu. Oraya vardığında sınıf karanlık ve bostu, ama o, lambaları asasıyla yaktı. Henüz bes dakika beklemisti ki, Profesör Lupin büyük bir sandıkla çıkageldi. Sandığı Profesör Binns'in masasına koydu.

"O ne?" diye sordu Harry.

Lupin pelerini çıkartarak, "Yine bir Böcürt," dedi. "Geçen salıdan beri satoyu tarıyorum, ne sans ki bunu Mr Filch'in dosya dolabına sinmiş halde buldum. Gerçek bir Ruh Emici'ye bundan fazla benzeyenini bulamayız. Böcürt seni görünce Ruh Emici'ye dönüşecek, biz de onun üzerinde alıştırma yapacağız. Kullanmadığımız zaman onu odamda saklayabilirim, masamın altında hosuna gidecek bir dolap var."

"Tamam," dedi Harry. Hiç korkmuyormuş ve sadece T^upin gerçek bir Ruh Emici'nin yerine geçecek bu kadar i"7i bir vekil bulduğu için hayatından memnunmuş gibi bj- ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu.

"Pekâlâ..." Profesör Lupin kendi asasını çıkardı ve Harry'ye de aynı şeyi yapması için isaret etti.

"Birazdan deneyeceğim ve sana da öğreteceğim büyü, çok ileri derecede bir sihirdir, Harry -

Sıradan Büyücülük Düzeyi'nin çok ötesinde. Buna Patronus Büyüsü denir."

Harry kaygıyla, "Nasıl isler?" dedi.

"Eh, gerektiği gibi isleyince bir Patronus meydana getirir," dedi Lupin. "Bu da bir tür Ruh Emici-savustu-281

1

rucudur - seninle Ruh Emici arasında kalkan görevi gören bir koruyucu."

Harry birden kendini, elinde büyük bir sopa tutan Hagrid boyunda bir sekin arkasına çömelmiş olarak gördü. Profesör Lupin devam etti: "Patronus, bir tür pozitif güçtür; Ruh Emici'ünün beslendiği sevinin -umat, mutluluk, varlığın sürdürme arzusu—bir ysnı-masıdır, ama gerçek insanlar gibi umutsuzluk hissetmez, bu yüzden de Ruh Emici'lerin ona z:arı dokunmaz. Ama seni uyarmalıyım, Harry. Bu b'iyü senin için çok ileri olabilir. Birçok usta büyücü onu yapmakta güçlük çekmiştir."

Harry merakla, "Bir Patronus neye benzer?" diye sordu.

Page 96

"Onları yaratan büyücüye bağlı, hepsi farklı farklıdır."

"Teki, nasıl yapıyor?"

"Đki sihirli sözle. Ama sadece var gücünle tek ve mutlu bir anı üzerinde konsantre olursan isler."

Harry kafasında mutlu bir anı arandı. Dursley'lerde basına gelen lüçbir şey söz konusu bile olamazdı. Sonunda, bir süpürgeye ilk kez bindiği anda karar kıldı.

"Tamam," dedi, içindeki o harika, sahane duyguyu tam olarak hatırlamaya çalışarak.

"Sihirli sözler sunlar," dedi Lupin, bogazını temizledi. "Expecto patronum!"

"Expecto patronum," diye tekrarladı Harry alçak sesle, "expecto patronum."

"Mutlu anıya var gücünle konsantre oluyor musun?"

282

"Ah - evet," dedi Harry, düşüncelerini hemencecik o ilk süpürge sefasına dönmeye zorladı.

"Expecto patrona - hayır, patronum - özür dilerim — expecto patronum, expecto patronum -"

Aniden asasının ucundan bir şey vız diye fırladı; gümüşü renkte bir gaz tutamagına benziyordu.

Harry heyecanla, "Gördünüz mü?" diye sordu. "Bir şey oldu!"

Lupin gülümseyerek, "Çok iyi," dedi. "Peki öyleyse - bir Ruh Emici üzerinde denemeye hazır mısınız?"

"Evet," dedi Harry. Asasını sıkı sıkı kavradı ve bos sınıfın ortasına doğru yürüdü. Aklını uçma üzerinde tutmaya çalışıyordu, ama araya giren başka bir şey vardı... Her an, annesini yeniden duyabiliyordu... ama bunu düşünmemeliydi, yoksa sahiden de duyardı, oysa bunu istemiyordu - yoksa istiyor muydu?

Lupin sandığın kapagını tuttu ve çekti.

Bir Ruh Emici yavaşça kutudan yükseldi, kukuletalı yüzü Harry'ye döndü. Islak ıslak ısıldayan, lekeli bir el kendi pelerininin kavradı. Sınıftaki lambalar titreserek söndü. Ruh Emici kutudan çıktı ve derin derin, hırıltılı bir nefes alarak sessizce Harry'ye doğru kaymaya koyuldu. Harry'yi iliklerine isleyen bir soğuk dalgası sardı-

"Expecto patronum!" diye haykırdı Harry. "Expecto patronum! Expecto -"

Ama hem sınıf, hem de Ruh Emici kaybolmaya başlamıştı... Harry yine kalın beyaz bir sisin içine düşüyordu ve annesinin her zamankinden de yüksek sesi, kafa-283

sının içinde yankılanıyordu - "Harry'yi bırak! Harry'yi bırak! Lütfen - ne istersen yaparım -"

"Kenara çekil - kenara çekil, kızım -"

"Harry!"

Harry sarsılarak kendine geldi. Yerde sırtüstü yatıyordu. Sınıfın lambaları yeniden yanmıştı. Neler oldu diye sormadı.

"Özür dilerim/" diye mırıldandı. Doğrulup oturdu ve gözlüğünün ardından soğuk ter süzülüğünü hissetti.

"Đyi misin?" dedi Lupin.

"Evet..." Harry kendini sıralardan birine çekti ve ona yaslandı.

"Al -" Lupin ona bir Çikolatalı Kurbaga verdi. "Yeniden denemeden önce bunu ye. İlk seferinde yapmanı beklememistim. Doğrusunu istersen, yapsan sasırırdım."

Harry, Kurbaga'nın kafasını ısırp kopararak, "Gittikçe kötüleşiyor," dedi. "Bu sefer annemin sesi daha yüksekti - ve onun - Voldemorf'un -"

Lupin her zamankinden daha solgun göründü.

"Harry, eğer devam etmek istemiyorsan, çok iyi anlarım bunu -"

"Đstiyorum ama!" dedi Harry hiddetle. Çikolatalı Kurbaga'nın geri kalanını ağzına takti. "Yapmak zorundayım! Ya Ruh Emiciler Ravenclaw maçımıza da gelirlerse? Yeniden düşmeyi göze alamam.

Bu oyunu kaybedersek, Quidditch Kupası'nı da kaybederiz!"

"Peki öyleyse..." dedi Lupin. "Baska bir anı seçmek 284

isteyebilirsin, mutlu bir anı. Yani, üzerinde konsantre olmak için diyorum... Anlaşılan öteki anın yeterince kuvvetli değilmiş..."

Hany düşündü, düşündü ve sonunda, geçen yıl Gryffindor'un Okul Sampiyonası'nı kazandığı Page 97

sıradaki duygularının kesinlikle çok mutlu sayılabileceğine karar verdi. Asasına yeniden sınıksı sarıldı ve sınıfın ortasında yerini aldı.

"Hazır mısınız?" dedi Lupin, kutunun kapagını kavrayarak.

"Hazırım," dedi Harry. Var gücüyle, kafasını kutu açılınca neler olacağına ilişkin karanlık düşüncelerle değil, Gryffindor'un galibiyetine ilişkin mutlu düşüncelerle doldurmaya çalışıyordu.

"Haydi!" dedi Lupin, kapagı kaldırarak. Oda bir kez daha buz gibi söğüdü, karardı. Ruh Emici öne doğru kayarcasına ilerledi. Çürümekte olan bir elini Harr/ye doğru uzatarak hırıltıyla nefes alıyordu

-

"Expecto patronum!" diye haykırdı Harry. "Expecto patronum! Expecto pat -"

Beyaz sis, duyularını sildi... çevresinde kocaman, flulasrrus sekiller hareket ediyordu... sonra yeni bir ses geldi, bir adamın sesi, haykıran, panik içinde bir ses -

"Lily, Harry'yi al ve git! Bu o! Git! Kos! Ben onu oyalarım-"

Bir odadan sendeleyerek gelen birinin sesleri - hızla açılan bir kapı - tiz sesli, gıdıklar gibi bir kahkaha -

"Harry! Harry... uyan..."

Lupin, Harry'nin yüzüne siddetli tokatlar atıyordu.

285

Bu sefer Harry neden tozlu bir sınıf döşemesinde yattığını anlayana kadar aradan bir dakika geçti.

"Babamı duydum," diye mırıldandı Harry. "Onun sesini ilk kez duyuyorum - Voldemort'u oyalamaya çalıştı, annem kaçacak vakit bulsun diye..."

Harry birden yüzünde yaslar olduğunu fark etti, tere karışmışlardı. Lupin görmesin diye yüzünü mümkün olduğunca egip, ayakkabısının bağını bağlama bahanesiyle, yasları cüppesine sildi.

Lupin garip bir sesle, "James'i mi duydun?" dedi.

"Evet..." Harry, yüzü kuru, basını kaldırıp baktı. "Niye - babamı tanı mıydunuz, değil mi?"

"Ben - ben tanıyordum aslında," dedi Lupin. "Hog-warts'ta arkadaşlık. Dinle, Harry - belki de bu gecelik burada bırakmalıyız. Bu büyü, saçmalık derecesinde ileri bir büyü... Sana bütün bunları yasatabilecek bir şeyi hiç önermemeliydim -"

"Hayır!" dedi Harry. Yeniden ayağa kalktı. "Bir kez daha deneyeceğim! Yeterince mutluluk verici şeyler düşünmüyorum, mesele bu... bir dakika bekleyin..."

Beynini zorladı. Sahiden, sahiden mutlu bir anı... iyi, güçlü bir Patronus'a dönüştürebileceği bir anı...

Büyücü olduğunu, Dursley'lerden ayrılıp Hog-warts'a gideceğini ilk öğrendiği an! Artık bu da mutlu bir anı değilse, ne mutlu anı sayılırdı, bilmiyordu... Pri-vet Drive'dan ayrılacağını anladığında hissettiklerine var gücüyle konsantre olarak ayağa kalktı ve bir kez daha sandığın karsısına geçti.

"Hazır mısınız?" dedi Lupin, bunu, doğru olmadığını

286

bile bile yapıyor gibiydi. "Dyice konsantre oldun mu? Peki - haydi!"

Sandığın kapagını üçüncü kez kaldırdı ve Ruh Emici içinden yükseldi; oda soguk ve karanlığa büründü -

"DCPECTO PATRONUM!" diye haykırdı Harry. "EXPECTO PATRONUM! EXPECTO PATRONUM!"

Harry'nin basının içindeki çılgılık yeniden başlamıştı - ama bu kez uyarı iyi yapılmamış bir radyodan gelir gibiydi. Daha alçak, daha yüksek, sonra yine daha ai-çak... Ve hâlâ Ruh Emici'yi görebiliyordu... duraklamıştı... Sonra Harry'nin asasının ucundan muazzam, gümüş rengi bir gölge fışkırdı. Onunla Ruh Emici arasında havada durdu. Harry'nin bacakları su gibi olsa da, hâlâ ayaklarının üstünde duruyordu... ancak, daha ne kadar duracağım bilemiyordu...

Lupin öne fırlayarak, "Riddikulus!" diye kükredi.

Gürültülü bir çatırtı duyuldu ve Harry'nin bulutlu Patronus'u, Ruh Emici'yle birlikte yok oldu. Harry bir iskemleye çöktü, kendini sanki bir mil kosmos kadar bitkin hissediyordu, bacakları titriyordu.

Gözünün ucuyla Profesör Lupin'in asasıyla Böcürt'ü sandığa dönmeye zorladığını gördü. Böcürt yine gümüsü bir küreye dönüşmüştü.

Lupin hızlı adımlarla Harry'nin oturduğu yere gelerek, "Mükemmel!" dedi. "Mükemmel, Harry! Bu kesinlikle bir başlangıçtı!"

Page 98

"Bir kez daha deneyebilir miyiz? Bir kerecik daha?"

"Simdi degil," dedi Lupin kararlı bir sekilde. "Bir gece için yeterince denedin. Al -"

287

Ona Balyumruk'un en iyi çikolatalarının birinden koca bir parça uzattı.

"Hepsini ye, yoksa Madam Pomfrey kanımı içer. Önümüzdeki hafta aynı saat, tamam mı?"

"Tamam," dedi Harry. Çikolatadan bir lokma ısırды ve Lupin'in, Ruh Emici ortadan kaybolunca yeniden yanmış lambaları söndürmesini izledi. Birden aklına bir şey geldi.

"Profesör Lupin?" dedi. "Madem babamı tanıyordunuz, Sirius Black'i de tanıyor olmalısınız."

Lupin hızla döndü.

Hasin bir sesle, "Bunu da nerden çıkardın?" dedi.

"Hiç - yani, Hogwarts'ta arkadaş olduklarını biliyordum da..."

Lupin'in yüzü gevsedi.

"Evet, tanıyordum," dedi. "Ya da tanıdığımı sanıyordum. Artık gitsen iyi olur, Harry, saat geç oldu."

Harry sınıftan çıktı, bir koridor boyunca yürüdü, bir köseyi döndü. Sonra bir zırhın arkasından dolanarak kaidesine oturup çikolatasını bitirdi. Keske Black'in sözünü etmeseydim diye düşünüyordu, çünkü belli ki Lupin bu konuda hiç hevesli değildi. Sonra Harry'nin düşünceleri yeniden annesiyle babasına gitti...

Bogazına kadar çikolatayla dolu olduğu halde kendini güçsüz ve garip bir şekilde bos hissediyordu.

Annesiyle babasının son anlarının kafasının içinde yeniden canlandığını duymak korkunç olsa da, Harry küçük bir çocuk olduğundan bu yana onların sesini ilk defa duyuyordu. Ama bir taraftan annesiyle babasının se-

sini duymayı istediği müddetçe, asla doğru dürüst bir Patronus yapamazdı...

Kendi kendine sertçe, "Onlar öldü," dedi. "Öldüler ve yankılarını dinlemek de onları geri getirmez.

O Qu-idditch Kupasını istiyorsan, kendine hâkim olman gerek."

Ayaga kalktı, son çikolata parçasını ağzına tıktı ve Gryffindor Kulesi'nin yolunu tuttu.

Ravenrlavv sömestrin ilk haftasında Slytherin'le oynadı. Slytherin çok az farkla kazandı. VVbod'a göre, bu sonuç Gryffindor açısından hayırlıydı, onlar da Ra\ enc-law'u venerlerse ikinci olurlardı.

Harry bu yüzden antrenman sayısını haftada beşe çıkardı. Lupin'in altı Qu-idditch antrenmanından daha yorucu olan Ruh Emici-

./

Savusturma derslerini de katınca, Harry'ye ev ödevlerini yapmak için haftada sadece bir gece kalıyordu. Yine de bu zorlamanın izlerim, omuzlarındaki muazzam yükün nihayet etkiliyor gibi görüldüğü Hermione kadar göstermiyordu. Hermione'y i hiç sektirmeden her gece ortak salonun bir köşesinde görmek mümkündü Birkaç masaya kitaplarını, Aritmansi çizelgelerini E^ki isaretler sözlüklerini, ağır seyler kaldırmış Mu^gle^an gösteren semaları ve dosyalar dolusu ayrıntılı notlarını yayıyordu. Hemen hemen hiç kimseyle konuşmuyordu, biri çalışmasını yanında bölünce de tepesi atıyordu. Bir aksnm Harry oturmuş, Snape için Fark Edilme-Ona Balyumruk'un en iyi çikolatalarının birinden koca bir parça uzattı.

"Hepsini ye, yoksa Madam Pomfrey kanımı içer. Önümüzdeki hafta aynı saat, tamam mı?"

"Tamam," dedi Harry. Çikolatadan bir lokma ısırıldı ve Lupin'in, Ruh Emici ortadan kaybolunca yeniden yanmış lambaları söndürmesini izledi. Birden aklına bir şey geldi.

"Profesör Lupin?" dedi. "Madem babamı tanıyordunuz, Sirius Black'i de tanıyor olmalısınız."

Lupin hızla döndü.

Hasin bir sesle, "Bunu da nerden çıkardın?" dedi.

"Hiç - yani, Hogvarts'ta arkadaş olduklarını biliyordum da..."

Lupin'in yüzü gevsedi.

"Evet, tanıyordum," dedi. "Ya da tanıdığımı sanıyordum. Artık gitsen iyi olur, Harry, saat geç oldu."

Harry sınıftan çıktı, bir koridor boyunca yürüdü, bir köseyi döndü. Sonra bir zırhın arkasından Page 99

dolanarak kaidesine joturup çikolatasını bitirdi. Keske Black'in sözünü etmeseydim diye düşünüyordu, çünkü belli ki Lupin bu konuda hiç hevesli degildi. Sonra Harr/nin düşünceleri yeniden annesiyle babasına gitti...

Bogazına kadar çikolatayla dolu olduğu halde kendini güçsüz ve garip bir şekilde bos hissediyordu.

Annesiyle babasının son anlarının kafasının içinde yeniden canlandığını duymak korkunç olsa da, Harry küçük bir çocuk olduğundan bu yana onların sesini ilk defa duyuyordu. Ama bir taraftan annesiyle babasının se-288

sini duymayı istediği müddetçe, asla doğru dürüst bir Patronus yapamazdı...

Kendi kendine sertçe, "Onlar öldü," dedi. "Öldüler ve yankılarını dinlemek de onları geri getirmez.

O Qu-idditch Kupasını istiyorsan, kendine hâkim olman gerek."

Ayaga kalktı, son çikolata parçacım ağzına tıktı ve Gryffindor Kulesi'nin yolunu tuttu.

Ravenrlaw sömestrin ilk haftasında Slytherin'le oynadı. Slytherin çok az farkla kabandı. Wood'a göre, bu sonuç Gryffindor açısından hayırlıydı, onlar da Ra\ enc-law'u yenerlerse ikinci olurlardı.

Harry bu yüzden antrenman sayısını haftada beşe çıkardı. Lupin'in altı Qu-idditch antrenmanından daha yorucu olan Ruh Emici-Savusturma derslerini de katınca, Harry'ye ev ödevlerini yapmak için haftada sadece bir gece kalıyordu. Yine de bu zorlamanın izlerini, omuzlarındaki muazzam yükün nihayet etkiliyor gibi görüldüğü Hermione kadar göstermiyordu. Hermione'y i hiç sektirmeden her gece ortak salonun bir kösesinde görmek mümkündü Birkaç masaya kitaplarını, Aritrnansi çizelgelerini E?ki isaretler sözlüklerini, ağır seyler kaldırmıs Muggle'ları gösteren semaları ve dosyalar dolusu ayrıntılı notlarını yayıyordu. Hemen hemen hiç kimseyle konuşmuyordu, biri çalışmasını yarıda bölünce de tepesi atıyordu.

Bir akşam Harry oturmuş, Snape için Fark Edilmeyen

Zehirler hakkında belalı bir ödevi bitirirken, Ron, "Bunu nasıl yapıyor?" diye sordu. Harry basını kaldırdı. Hermione yıkılacakmış gibi duran bir kitap yığınının ardında neredeyse gözden kaybolmuştu.

"Neyi nasıl yapıyor?"

"Bütün derslerine nasıl girebiliyor?" dedi Ron. "Bu saoh onu Aritmansı cadısı Profesör Vector'la konuşurken duydum. Çünkü dersten söz ediyorlardı, ama Hermione o derste olamaz, çünkü Sihirli Yaratıkların Bakımı'nda bizimle birlikteydi! Ve Ernie McMillan bana onun bir tek Muggle Araştırmaları dersini bile kaçırma-dığını söyledi. Oysa bu derslerin yarısı Kehanet'le aynı saatte.

Kehanet derslerinin de hiçbirini kaçırmadı."

Harry'nin o an Hermione'nin imkânsız ders programının esrarını çözecek vakti yoktu. Snape'in ödevini yazmaya gerçekten devam etmesi gerekiyordu. Ne var ki, iki saniye sonra yeniden çalışması bölündü. Bu seferki, Wood'du.

"KöKfhaber, Harry. Az önce Atesoku için Profesör McGonagall'ı görmeye gittim. O - sey - bana biraz kötü davrandı. Bana önceliklerimin yanlış olduğunu söyledi. Senin hayatta kalmadan çok Kupa'yı kazanmaya önem verdiğimi düşündü sanırım. Üstelik de sırf, önce Snitch'i yakalayacak olduktan

sonra Atesoku'nün seni sırtından atmasına aldırmadığımı söyledim diye." Wo-od inanmazlıkla basını salladı. "Gerçekten, ne biçim bağırды bana... Korkunç bir şey söylemişim sanırsın. Sonra ona süpürgeyi daha ne kadar tutacağını sordum..." Yüzünü buruşturup Profesör McGonagall'ın sert sesini

290

taklit etti: " 'Gerektigi kadar, Wood'... Sanırım yeni bir süpürge siparis etme vaktin geldi, Harry.

Hangi Süpür-ge'nin arkasında bir siparis formu var... Malfoy gibi sen de bir Nimbus Đki Bin Bir akabilirsin."

"Malfoy'un iyi olduğunu düşündüğü hiçbir şeyi alacak degilim," dedi Harry, kararlı bir şekilde.

Ocak çaktırmadan subata dönüştü, dondurucu soğuk havada değişiklik olmadı. Ravenclaw maçı gittikçe yaklaşıyordu, ama Harry hâlâ yeni bir süpürge ısmarlamamıştı. Artık, her Biçim Dsgistirme dersinin arkasından, Hermione yüzünü kaçılarak hızla yanlarından geçer, Ron da umutla yanı basında dikilirken, Profesör McGonagall'a Atesoku'nu soruyordu.

On ikinci seferde, o daha agzını bile açmadan, Profesör McGonagall, "Hayır, Potter, alamazsın,"

Page 100

dedi. "Süpürgeyi bilinen lanetlerin çoğu için kontrol ettik, ama Profesör Flitwick bir Üzerinden Atma Nazarı olabileceğini düşünüyor. Kontrollerimiz sona erdiğinde ben sana söylerim. Lütfen artık basımın etini yemekten vazgeç."

Đsin fena tarafı, Harry'nin Ruh Emici-Savusturma dersleri de umduğu kadar iyi gitmiyordu. Birkaç ders sonra Böcürt-Ruh Emici ona heı yaklaştığında belirsiz, gümüşü bir gölge yaratmayı basa/ır olmuştı. Ama Pat-ronus'u, Ruh Emici'yi uzaklaştıra-nayacak kadar zayıftı. Yarı saydam bir bulut gibi havr da durarak, onu ora-291

1

da tutmak için çırpınan Harry'nin enerjisini emiyordu. Harry kendine kızıyordu, annesiyle babasının seslerini yeniden duyma yolundaki gizli arzusu, ona suçluluk duygusu veriyordu.

Çalışmaya başladıklarının dördüncü haftasında Profesör Lupin kesin bir ifadeyle, "Kendinden çok fazla şey bekliyorsun," dedi. "On üç yaşında bir büyücü içim, belli belirsiz bir Patronus bile büyük basandır. Artık hiç olmazsa kendinden geçmiyorsun, değil mi?"

Harry, morali bozuk halde, "Bir Patronus - Ruh Emici'leri püskürtür falan diye düşünmüştüm,"

dedi. "Onları yok eder diye -"

"Gerçek Patronus bunu yapar," dedi Lupin. "Ama sen de çok kısa sürede büyük şeyler basardın.

Eğer bir sonraki Quidditch maçında Ruh Emici'ler ortaya çıkarsa, onları yere inecek kadar uzun süre uzakta tutabilirsin."

"Çok sayıda oldukları vakit daha zor olur demistiniz."

Lupin gülümseyerek, "Sana güvenim tam," dedi. "Al bakalım - bir içkiyi hak ettin. Üç Süpürge'den, daha önce denemediğin bir şey -"

Çantasından iki sise çıkardı.

Harry düşünmeden, "Kaymakbırası!" dedi. "Evet, çok severim!"

Lupin tek kasını kaldırdı.

"Sey - Ron ile Hermione, Hogsmeade'den gelirken bana biraz getirmislerdi," diye palavrayı attı Harry hemen.

292

"Anlıyorum," dedi Lupin, oysa yine de biraz süp-heleniyormuş gibi bir hali vardı. "Neyse -

Gryffin-dor'un Ravenclaw'a karşı zaferine içelim! Tabii benim taraf tutmamam gerekiyor, hoca olarak..." diye ekledi çabucak.

Kaymakbira'lanını sessizce içtiler, derken Harry bir süredir merak ettiği bir şeyi sordu.

"Bir Ruh Emici'nin kukuletasının altında ne var?"

Profesör Lupin düşünceli düşünceli sisesini indirdi.

"Hımmm... eh, bunu gerçekten bilen kişiler artık bize söyleyebilecek durumda değil. Anlıyorsun ya, Ruh Emici kukuletasını ancak son ve en kötü silahını kullanmak için açar."

"Nedir o?"

Lupin, biraz çarpık bir tebessümle, "Ruh Emici Öpücüğü diyorlar," dedi. "Ruh Emici'ler bunu, tamamen yok etmek istedikleri kişilere yapar. Sanırım o kukuletanın altında bir tür ağız var, çünkü çenelerini kurbanlarının ağızına yapıştırıyor ve - ve ruhunu emiyorlar."

Harry bos bulunup birkaç damla Kaymakbırası tü-kürdü.

"Ne - öldürüyorlar mı -?"

"Ah, hayır," dedi Lupin. "Daha da beteri. Biliyorsun, beynin ve kalbin çalışmayı sürdürdükçe ruhsuz da Vcrüğünü sürdürebilirsin. Ama artık hiçbir benlik duygun, hafızan... hiçbir şeyin olmaz. Düzelmeye şansın sıfırdır. Sadece - var olursun. Bos bir kabuk gibi. Ve ruhun c'a ebediyen gider... kaybolur."

293

Lupin biraz daha Kaymakbırası içti, sonra da, "Bu, Sirius Black'i bekleyen kader," aedi. "Bu sabah Gelecek Postast'nda yazıyordu. Bakanlık onu bulurlarsa böyle yapmaları için Ruh Emici'lere izin vermiş."

Harry bir an, birinin ruhumu ağızından emilip çekilmesi fikriyle nutku tutulmuş halde oturdu. Ama sonra Black'i düşündü.

Birden, "Hak ediyor," dedi.

Page 101

Lupin kayıtsız bir sesle, "Öyle r-i dersin?" diye sordu. "Herhangi birinin bunu hak ettiğini düşünüyor musun gerçekten?"

"Evet," dedi Harry, meydan okurcasına. "Bazı... bazı şeyler için."

Lupin'e Üç Süpürge'de kulak misafiri olduğu konuşmayı anlatmak isterdi. Black'in annesiyle babasına ihanet edisini de. Ama bunları anlatınca, Hogsmeade'e izinsiz gittiği de ortaya çıkacaktı ve Lupin'in bundan pek memnun kalmayacağını biliyordu. Omin için Kaymakbırası'm bitirdi, Lupin'e teşekkür etti ve Sihir Tarihi sınıfından çıktı.

Kendi kendine, yoksa bir Ruh Emici'nin kukuletasının altında ne olduğunu sormasa mıydım, diye düşündü, cevap o kadar korkunçtu. Tam ruhunun emilip alınmasının nasıl bir duygu olduğu gibi tatsız düşüncelere dalmıştı ki, merdivenlerin orta yerinde Profesör McGonagall'a tosladı.

"Önüne bak, Potter!"

"Özür dilerim, Profesör -"

"Ben de şimdi Gryffindor ortak salonunda sana

294

baktım. Eh, burada iste, aklımıza gelen her yönteme başvurduk ve hiçbir şeyi yokmuş gibi görünüyor - bir yerlerde çok iyi bir dostun var, Potter..."

Harry'nin ağızı açık kaldı. Profesör elinde, her zamanki kadar harika görünen Atesoku'nu tutuyordu.

Cılız bir sesle, "Yani geri alabilir miyim?" diye sordu Harry. "Sahiden?"

"Sahiden," dedi Profesör McGonagall, şimdi resmen gülümsüyordu. "Sanırım cumartesi günü maçtan önce elin alıssın istersin, değil mi? Ve Potter, lütfen kazanmaya çalış, tamam mı? Yoksa arka arkaya sekizinci yıldır Kupa şansımızı kaybetmiş olacağız. Profesör Snape daha dün gece bana bunu hatırlatmak nezaketini gösterdi..."

Söyleyecek şey bulamayan Harry, Atesoku'nu yukarı, Gryffindor Kulesi'ne doğru taşıdı. Bir köseyi dönerken, ağzı kulaklarında ona doğru kusan Ron'u gördü.

"Verdi, ha? Mükemmel! Dinle, hâlâ deneyebilirim, değil mi? Yarın?"

"Evet... nasıl istersen..." dedi Harry, kalbi bir aydır olduğundan daha hafifti. "Bak ne diyeceğim -

Hermione ile barışmalıyız. Sadece yardım ermeye çalışıyordu..."

"Tamam," dedi Ron. "Az önce ortak salondaydı -çalışıyordu, değişiklik olsun diye!"

Gryffindor Kulesi'ne giden koridora saptılar ve Sir Cadogan'a yalvaran Neville Longbottom'ı gördüler. Anlaşıldığı kadarıyla Sir Cadogan onu içeri almayı reddediyordu.

295

Neville, gözleri yaşlı, "Onları bir yere yazmıştım," diyordu, "ama düşürmüs olmalıyım!"

"Ben de inandım!" diye kükredi Sir Cadogan. Sonra, Harry ile Ron'u gördü. "Đyi aksamlar, genç soylu hizmetkârlarım! Gelin de bu deliyi demire vurun, içeriye zorla girmeye çalışıyordu."

"Öf, kes sesini," dedi Ron, Harry ile ikisi Neville'in yanına geldiklerinde.

Neville, perisan bir halde, "Parolaları kaybettim," dedi. "Bu hafta kullanacağı parolaları ona soylcttiydim, çünkü ikide bir degistiriyor ve şimdi de onları ne yaptığımı bilemiyorum."

"Elemtereh's," dedi Harry. Sir Cadogan büyük bir düşünklüğüyle, ortak salona girmelerine izin vermek için istemeye istemeye öne doğru savruldu. Herkesin bası onlara doğru çevrilirken ani, heyecanlı bir mırıltı ortalığı kapladı. Bir an sonra Harry, Atesoku hakkında coskuyla konuşan insanlarla çevrilmisti.

"Nerden buldun, Harry?"

"Denememe izin verir misin?"

"Hiç onunla uçtun mu, Harry?"

"Ravenclaw'un hiç sansı yok, onların hepsinin süpürgeleri Tertemiz Yedi."

"Bir tutayım mı, Harry?"

Atesoku'nun elden ele geçip her açıdan hayranlıkla izlendiği on dakika kadar bir süreden sonra kalabalık dağıldı. Harry ve Ron, kosarak yanlarına gelmemiş tek kişi olan Herraione'yi şimdi rahatça görebiliyorlardı. Ödevlerinin üzerine egilmisti ve onlarla göz göze gel-296

memeye özen gösteriyordu. Harry ve Ron onun masasına yaklaşıncı, Hermione nihayet basını kaldırıp baktı.

Page 102

"Geri aldım/" dedi Harry gülümseyerek ve Ateso-ku'nu havaya kaldırdı.

"Gördün mü, Hermione? Hiçbir şeyi yokmus," dedi Ron.

Hermione, "Eh - olabilirdi ama!" dedi. "Yani, hiç değilse şimdi güvenli olduğunu biliyorsun!"

"Evet, sanırım öyle," dedi Harry. "Yukarı koysam iyi olur -"

"Ben götürürüm!" dedi Ron hevesle. "Zaten Scab-bers'a da Fare Tonigi'ni vermem gerek."

Atesoku'nu aldı, sanki camdan yapılmış gibi tutarak, erkeklerin merdivenine doğru taşıdı, Harry, "Öyleyse oturabilir miyim?" diye sordu Hermione'ye.

"Herhalde," dedi Hermione, iskemledeki bir sürü parsömeni kaldırdı.

Harry tıkıs tıkıs dolu masaya baktı: Mürekkebi hâlâ parlayan uzun Aritmansi ödevine, daha da uzun Muggle Araştırmaları ödevine ("Muggle'lann Niye Elektriğe Đhtiyacı Olduğunu Açıklayın") ve Hermione'nin şimdi üzerinde çalıştığı Eski Đsaretler çevirilerine.

"Bunların hepsini nasıl hallediyorsun?" diye sordu Harry ona.

"Eh, iste - bilirsin ya - çok çalışarak," dedi Hermione. Harry yakından bakınca onun da Lupin kadar yorgun göründüğünü fark etti.

297

Eski isaretler sözlüğünü bulmak için kitapları karıştırmasını seyrederken de, "Neden birkaç dersi bırakmıyorsun?" diye sordu.

Dehsete kapılmış görünen Hermione, "Bunu yapamam!" dedi.

Harry-çok karmaşık görünen bir sayı çizelgesini eline aldı. "Aritmansi berbat bir seye benziyor."

Hermione ciddiyetle, "Ah, hayır, harika!" dedi. "Benim en sevdiğim ders! Aritmansi -"

Ama Harry, Aritmansi'nin nesinin harika olduğunu asla öğrenemedi. Tam o anda erkeklerin merdiveninden aşağı doğru bogulurcasına bir cıglık yankılandı. Bütün ortak salon sustu, taslasmıs gibi hepsi girise bakakaldı. Telaslı ayak sesleri duyuldu, gitgide yaklastı - ve sonra, Ron kosarak göründü. Pesinde bir çarsaf sürüklüyordu.

"BAK!" diye böğürdü, hızlı adımlarla Hermione'nin masasına gelerek. "BAK!" diye haykırdı, çarsafı onun yüzüne doğru sallıyordu.

"Ron, ne -?"

"SCABBERS! BAK! SCABBERS!"

Neye ugradığını anlamayan Hermione, Ron'dan kaçmak için geriye doğru kaykılmıstı. Harry, Ron'un elindeki çarsafa baktı. Üzerinde kırmızı bir sey vardı. Bu sanki fena halde -

"KAN!" diye feryat etti Ron, saskın sessizligi bozarak. "GĐTMĐS! VE YERDE NE VARDI, BĐLDYOR MUSUN?"

"Ha - hayır," dedi Hermione, titrek bir sesle.

298

Ron, onun Eski Đsaretler çevirisinin üzerine bir sey attı. Hermione ve Harry öne doğru egildi. Garip, çivi yazısı gibi şekillerin üzerinde birkaç tane uzun, sarı kedi tüyü duruyordu.

299

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gryffindor - Ravenclaw

Ron'la Hermione'nin arkadaşlığının sonu gelmiş gibi görünüyordu. Đkisi de birbirine öyle kızgındı ki, Harry onların bir daha nasıl olup da barısacağını bilmiyordu.

Ron, Hermione'ye öfkeliydi, çünkü Crookshanks'in Scabbers'ı yeme girişimlerini hiçbir zaman ciddiye almadığını, onu sıkı sıkı göz altında tutmadığını ve daha hâlâ Ron'a Scabbers'ı bütün yatakların altında aramasını önererek Crookshanks masummus gibi davrandığını düşünüyordu. Öte yandan Hermione, Crookshanks'in Scabbers'ı yedigine dair hiçbir kanıt bulunmadığını, sarı tüylerin Noel'den beri orada duruyor olabileceğini ve Crookshanks Sihirli Hayvanevi'nde kafasına atladığından beri Ron'un kedisine karşı önyargılı olduğunu ileri sürüyordu.

Harry kendi adına Crookshanks'in Scabbers'ı yediginden emindi ve ona bütün delillerin bu yönde olduğunu söylediğinde, Hermione Harry'ye de sinirlendi.

"Tamam, Ron'un tarafını tut sen! Biliyordum za-

300

ten!" diye yakındı. "Önce Atesoku, şimdi Scabbers, her sey benim suçum, değil mi?! Beni rahat Page 103

bırak, Harry, yapacak bir sürü isim var!"

Faresini kaybeden Ron, çökmüş haldeydi.

"Haydi, Ron, hep Scabbers'ın ne kadar sıkıcı olduğunu söylüyordun," dedi Fred, teselli edercesine.

"Hem ne zamandır rengi solgundu, gözü topraga bakıyordu. Böyle çabucak gazlaması daha iyi olmuştur. Bir lokmada gitti - büyük ihtimalle hiçbir şey hissetmemistir."

"Fred!" dedi Ginny hiddetle.

"Yiyip uyumaktan baska bir şey yapmazdı, Ron, bunu kendin söylemistin," dedi George.

"Bir keresinde bizim için Goyle'u ısırmıstı!" dedi Ron perisan bir halde. "Hatırlıyor musun, Harry?"

"Evet, bu doğru," dedi Harry.

"Ömrünün gurur ânıydı," dedi Fred, ciddi bir ifade takınmakta çok zorlanarak. "Goyle'un parmağındaki yara izi onun hatırasına bir anıt olarak kalsın. Haydi, Ron, yapma, Hogsmeade'e gidip kendine yeni bir fare al. Sızlanmanın ne anlamı var?"

Harry, Ron'u neselendirmek adına son bir gayretle onu Gryffindor takımının Ravenclaw maçından önceki son antrenmanına gelmeye ikna etti. Gelirse, antrenman bittikten sonra Atesoku'na binebileceğini söylemişti. Bu, Ron'un aklını bir süre olsun Scabbers'tan uzaklaştırmasını sağladı ("Süper! Peki onunla birkaç atıs da yapabilir miyim?"). Böylece ikisi beraber Quid-ditch sahasına doğru yola koyuldular.

Hâlâ Harry'ye göz kulak olmak için Gryffindor ant-

301

renmanlarını denetleyen Madam Hooch da Ateso-ku'ndan herkes kadar etkilenmişti. Antrenman başlamadan önce onu eline alıp oradakilere profesyonel fikrini sunma lütfunda da bulundu.

"Sunun dengesine bakın! Nimbus serisinin bir hatası varsa, o da kuyruk bölümündeki hafif bir yatıklıktır -genellikle birkaç yıl sonra ufak bir hava direncine neden olmaya baslar. Sapı da modernleştirmişler, Tertemizlerden biraz daha ince, bana eski Gümüş Ok'ları hatırlatıyor. Sahi, Gümüş Ok'lann üretimini durdurmaları ne yazık. Uçmayı onlardan biriyle öğrenmistim, çok da iyi bir süpürgeydi..."

Bir süre daha bu şekilde devam etti, ta ki Wood araya girene dek: "Seyy - Madam Hooch? Bir mahzuru yoksa Harry Atesoku'nu geri alabilir mi? Antrenman yapmamız gerekiyor da..."

"Ah - tabii - al bakalım, Potter," dedi Madam Hooch. "Ben VVeasley'yle birlikte burada oturacağım..."

Ron'la birlikte sahadan çıkıp tribüne oturdular. Gryffindor takımı da ertesi günkü maçla ilgili son talimatları dinlemek için VWood'un etrafında toplandı.

"Harry, Ravenclaw'da kimin Arayıcı oynayacağım öğrendim: Cho Chang. Dördüncü sınıfta ve bayagi iyi... Aslında oynayacak kadar iyi durumda olmamasını umuyordum, bazı sakatlık sorunları yaşamıstı da..." Cho Chang'ın tamamen iyileşmesinden duyduğu hosnutsuzlukla VWood'un suratı asılmıştı. "Öte yandan, o bir Kuyruklu yıldız İki Yüz Altmış kullanıyor ki Ateso-ku'nun yanında komik kalır." Harry'nin süpürgesine

302

takdirle dolup tasan gözlerle baktı. "Pekâlâ, millet, baslayalım -"

Ve nihayet Harry Atesoku'na binip hızla havalandı.

Hayallerinin de ötesinde bir seydi bu. Atesoku en ufak dokunusuyla dönüyordu; tutusundan çok düşüncelerine itaat ediyor gibiydi. Sahanın üzerinde öyle bir hızla ilerliyordu ki, stadyum yeşil ve gri renkte bulanık bir görüntüye dönüşmüştü; bir ara o kadar hızlı döndü ki, Alicia Spinner çılgık attı. Sonra Harry son derece kontrollü bir dalısa geçti ve sahanın çim zeminini ayaklarıyla yaladıktan sonra yine havaya fırlayıp yükselmeye başladı, on metre, on bes metre, yirmi metre -

"Harry, Snitch'i salıyorum!" diye seslendi Wood.

Harry dönüp kale direklerine doğru bir Blutger'la yarıştı; onu kolayca geçti ve Snitch'in Wood'un arkasından bir yerden fırladığını gördü. On saniye sonra, onu sağ elinde sıkı sıkı tutuyordu.

Takım çılgınca alkıslayıp bağırdı. Harry, Snitch'i bir kez daha bıraktı, bir dakika avans verdi ve diğerlerinin yanından hızla geçerek pesinden gitti. Snitch'i Katie Bell'in diz*. 4n yanında gördü ve

kızın etrafından kolayca dolanıp tekrar yakaladı.

O zamana kadarki en iyi antrenmanlarıydı bu; takım, aralarında bir Atesoku olmasının sevkiyle, en
Page 104

iyi hareketlerini kusursuz bir şekilde gerçekleştirdi. Yine yere indiklerinde VWood'un tek bir eleştirisi bile yoktu ve bu, George VVeasley'nin de belirttiği gibi, ilk kez oluyordu.

"Yarın bizi ne durdurabilir, bilmiyorum!" dedi Wo-

303

od. "Tabii eğer - Harry, Ruh Emici sorununu çözdün, değil mi?"

"Evet," dedi Harry. Cılız Patronus'u aklına geldi ve keske daha güçlü olsaydı diye düşündü.

"Ruh Emici'ler bir daha boy göstermeyecek, Oliver. Yoks? Dumbledore öfkeden köpürür," dedi Fred kendinden emin bir tavırla.

"Eh, umarım gelmezler," dedi Wood. "Neyse - çok iyiydi, millet. Kule'ye dönelim, herkes erken yatsın _"

Harry, "Ben biraz kalıyorum, Ron Atesoku'nu bir denemek istiyor," dedi Wood'a. Diğer oyuncular soyunma odasına giderlerken, Harry Ron'a doğru yürüdü, o da tribünlerle sahanın arasındaki bariyerin üzerinden atlayıp Harry'nin yanına geldi. Madam Hooch koltuğunda uyuyakalmıştı.

"Al bakalım," dedi Harry, Ron'a Atesoku'nu vererek.

Ron yüzünde büyük bir coşkuyla süpürgeye bindi ve bastırmaya başlayan karanlığın içine doğru fırladı, Harry de sahanın kenarında gezinerek onu izledi. Madam Hooch sıçrayarak uyandığında gece olmıştı. Harry ile Ron'u onu uyandırmadıkları için hasladı ve satoya dönmeleri konusunda ısrar etti.

Harry Atesoku'nu omzuna yasladı ve Ron'la birlikte Atesoku'nun son derece yumuşak hareketlerini, inanılmaz ivmesini ve çok isabetli dönüşlerini tartışarak karanlık stadyumdan çıktılar. Satoya giden yolun yarısına gelmişlerdi ki, Harry soluna bakıp yüregini ağzına getiren bir şey gördü - karanlıkta parıltıyan bir çift göz.

Harry kalakaldı, kalbi kaburgalarına çarparcasına atıyordu.

"Ne var?" dedi Ron.

Harry parmağıyla işaret etti. Ron asasını çıkarıp, "Lumos!" dedi.

Çime bir ısıklık huzmesi düştü, bir ağacın dibine vurup dallarını aydınlattı; orada, yeni çıkmakta olan yaprakların arasında çömelmiş halde, Crookshanks duruyordu.

"Defol suradan!" diye kükredi Ron. Egilip çimin üstünde duran bir taşı eline aldı, ama o daha bir şey yapmadan Crookshanks uzun san kuyruğunu söyle bir sallayıp ortadan kaybolmıştı bile.

"Gördün mü?" dedi Ron öfkeyle, taşı yeniden yere atarak. "İstedigi gibi dolmasına izin veriyor - büyük ihtimalle Scabbers'ın üstüne katık olsun diye bir iki kus yemistir..."

Harry hiçbir şey demedi. Derin bir soluk aldı, içi rahatlamıştı; bir an için o gözlerin Ecel'e ait olduğunu sanmıştı. Bir kez daha satonun yolunu tuttular. Küçük panik anından biraz utanan Harry, Ron'a hiçbir şey söylemedi - ve aydınlık Giriş Salonu'na varıncaya dek bir daha sagma soluna bakmadı.

Harry ertesi sabah kahvaltıda yatakhaneindeki diğer çocuklarla birlikte indi, hepsi de Atesoku'nun bir tür şeref kıtasını hak ettiğine inanıyordu. Harry Büyük

305

Salon'a girerken bütün kafalar Atesoku'na döndü ve her tarafta mırıltılar başladı. Slytherin takımının yıldırım çarpmış gibi görünüşü, Harry'de büyük bir tatmin duygusu yaratmıştı.

Ron, dönüp Malfoy'a bakarak, "Suratını gördün mü?" dedi neseyle. "İnanamıyor! Harika bir şey bu!"

Wood da Atesoku kendisinin olmadığı halde onun ihtişamının tadını çıkarıyordu.

"Buraya koy, Harry/" dedi. Süpürgeyi masanın ortasına yerleştirip, adı yukarı baksın diye özenle çevirdi. Az sonra Ravenclaw ve Hufflepuff masalarından insanlar süpürgeye bakmak için gelmeye başlamışlardı. Cedric Diggory gelip Nimbus'unun yerini böyle üstün bir süpürgeyle doldurduğu için Harry'yi tebrik etti. Percy'nin Ravenclaw'lu kız arkadaşı Penelope Clearwater ise düpedüz Atesoku'nü tutmak için izin istedi.

O, Atesoku'nü yakından incelerken, Percy, "Aman diyeyim, Penny, sabotaj olmasın da!" dedi.

"Penelope'yle iddiaya girdik," diye açıkladı takıma. "Maçın sonucu üzerine on Galieon'luk bir iddia!"

Penelope Atesoku'nu masanın üzerine bıraktı, Harry'ye tesekkür etti ve masasına döndü.

Page 105

"Harry - lütfen kazanın," dedi Percy telaslı bir fısıltıyla. "On Gallcon'um yok. Evet, geliyorum, Penny!" Ve tostunu paylaşmak için onun yanına gitti.

"O süpürgeyi idare edebileceğinden emin misin, Potter?" dedi soğuk, uyusuk bir ses.

Draco Malfoy daha yakından bakmak için gelmişti, Crabbe ve Goyle da hemen arkasındaydı.

306

"Evet, sanırım," dedi Harry kayıtsızca.

"Bir sürü özelliği var, değil mi?" dedi Malfoy. Gözleri hain hain parlıyordu. "Yazık, parasüt koymamışlar - bir Ruh Emici'ye çok yaklaşırsan diye diyorum."

Crabbe ve Goyle kıs kıs güldüler.

"Senin de kendininkine fazladan bir kol bağlaya-maman çok yazık, Malfoy," dedi Harry. "O zaman Snitch'i senin yerine yakalayabilirdi."

Gryffindor takımı kahkahalarla güldü. Malfoy soluk renkli gözlerini kıstı ve uzaklaştı. Gidip Slytherin takımının diğer oyuncularına katıldı. Kafa kafaya vermişler, süphesiz Malfoy'a Harry'nin süpürgesinin gerçek bir Atesoku olup olmadığını soruyorlardı.

On bire çeyrek kala, Gryffindor takımı soyunma odasının yolunu tuttu. Hava Hufflepuffla yaptıkları maçtakine hiç benzemiyordu. Berrak, serin bir gündü, çok hafif bir esinti vardı. Bu defa görme zorluğu olmayacaktı ve Harry, her ne kadar gergin olsa da, sadece bir Quidditch maçının getirebileceği heyecanı hissetmeye başlamıştı. Kalabalığın ilerideki stadyuma doğru gittiklerini duyabiliyorlardı. Harry siyah okul çüppesini çıkardı ve cebinden asasını alıp Çjuidditch çüppesinin altına giyeceği tışörtün içine soktu. Ona ihtiyacı olmamasını diliyordu. Birden Profesör Lupin'in de kalabalığın içinde olup olmadığını, seyreder seyretilmediğini merak etti.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorsunuz," dedi Wo-od, tam soyunma odasından çıkmaya hazırlanırken. "B.1 maçı kaybedersek, Kupa şansımız kalmıyor. Siz -

' 307

1

siz dünkü antrenmandaki gibi ı çün yeter, hiçbir sorun yaşamayız!"

Stadyumu inleyen bir tezahürat altında sahaya çıktılar. Mavi giymis Ravenclaw takımı, sahanın ortasında bekliyordu. Arayıcı'ları Chr> Chang, takımlarındaki tek kızdı. Harry'den bir bas kısaydı.

Harry, üstündeki bütün gerginliğe rağmen, ^ mm çok çok güzel olduğunun farkına varmadan edunedir. İki takım, kaptanlarının arkasında karşı karşıya dizildiğinde, kız Harry'ye gülümsedi ve Harry'nin idesi civarında bir yerde maçla hiç ilgisi olmadığını düşündüğü bir sarsıntı hissetti.

"Wood, Davies, el sıkışın," der' Madam Hooch canlı bir sesle. Wood, Ravenclaw kaptanı ile el sıkıştı.

"Süpürgelerinize binin... düdüğü bekleyin... üç -iki-bir-"

Harry ayağıyla yere vurarak yükseldi. Atesoku diğer bütün süpürgelerden daha büyük bir hızla fırlamıştı; Harry stadyumun üzerinde uçup Snitch'e bakınmaya başladı-Bir taraftan da Weasley ikizlerinin arkadaşı Lee Jordan'ın yorumunu dinliyordu.

"Maç başladı ve bu maçın en büyük Heyecan unsuru Gryffindor'dan Harry Potter'ın kullandığı

Atesoku. Hangi Süpürge'y e göre Atesoku, bu yıl yapılacak Dünya Sampiyonasında çoğu milli takımın tercihi ol K ak -"

"Jordan, senin için bir mahzuru yoksa b;,zo maçta olanları anlatır mısın?" diye araya girdi Profesör McGo-nagall'ın sesi.

"Haklısınız, Profesör - birkaç gerekli bilgi voriyor-

308

dum da. Aklıma gelmisken, Atesoku'nun kendinden otomatik freni ve -"

"Jordan!"

"Tamam, tamam. Su anda ' Gryffindor atakta, Gryffindor'dan Katie Bell kaleye dogru gidiyor..."

Harry, Katie'nin tam tersi yönde giderek onun yanından geçti. Etrafına bakrnp altın bir parıltı ararken, Cho Chang'ın kendisini yakından takip ettiginin farkına vardı. Cho'nün çok iyi bir uçucu olduğuna şüphe yoktu - bir o tarafından bir bu tarafından yaklaşıyor, onu yön degistirmeye zorluyordu.

Fred, Alicia'ya dogru g'den bir Bludger'ın pesine düsmüs, hızla geçerken, "Ona sürat neymis Page 106

göster, Harry!" diye bagırdı.

Ravenclaw kale direklerinin etrafından dönüyorlardı ki, Harry Atesoku'nun hızını artırdı ve Cho geride kaldı. Tam Katie maçın ilk golünü atmaya basardığında ve sahanın Gryffindor tarafı sevinçten çılgına döndüğünde, onu gördü - Snitch, zemine yakın bir yerde, ba-riyerlerden birinin yanında uçup duruyordu.

Harry dalısa geçti; Cho da onun ne yaptığını görüp pesinden fırladı. Harry giderek hızlanıyor, heyecan her tarafını kaplıyordu; dalıslar onun uzmanlık alanıydı. Sadece üç metre kalmıstı -

Ansızın, Ravenclavv Vurucu'lanndan birinin vurduğu bir Bludger çıktı ortaya; Harry yolundan sapıp birkaç santimle kurtuldu, ama o bhkaç kritik saniye içinde Snitch ortadan kaybolmustu.

Gryffindor taraftarlarından düs kıklığıyla dolu

309

koca bir "Aaaaaaaahhh!" sesi çıktı, Ravenclaw tarafm-dansa Vurucu'larma epey alkıs geldi. George VVeasley ikinci Bludger7! dogruca sıkınh yaratan Vurucu'nün üstüne yollayarak ferahladı.

Vurucu'nun Bludger'dan kaçması için havada bas asagı dönmesi gerekti.

"Gryffindor seksene sıfır önde ve su Atesoku'na bakın! Potter onun bütün marifetlerini sergilemeye başladı simdi. Nasıl döndüğüne bakın - Chang'ın Kuyruklu-yıldız'ı ona rakip olamaz. Atesoku'nun ince dengesi gerçekten de kendini göstermeye baslıyor bu uzun -"

"JORDAN! 'ATESOKU'NUN REKLAMINI YAPMAN ĐÇĐN PARA MI VERĐĐLER SANA? YORUMUNA DEVAM

ET!"

Ravenclaw yetismeye baslamıstı; üç gol atmıslardı, bu da Gryffindor sadece elli sayı önde demekti

- Cho, Snitch'i ondan önce yakalarsa, Ravenclaw kazanacaktı. Harry alçaldı, bir Ravenclaw Kovalayıcı'sına çarpmaktan kıl payı kurtuldu ve sahayı deli gibi taramaya basladı. Bir altın parıltısı, minicik kanatlar - Snitch, Gryffindor kale direklerinin etrafında dönüyordu.

Harry hızlandı, gözleri ilerideki altın benege kilitlenmisti - ama hemen sonra Cho birdenbire ortaya çıkıp önünü kesti -

Harry çarpısmayı engellemek için yön degistirince, "HARRY, CENTĐLMENLĐK ETMENĐN SIRASI DEĞĐL!" diye kükredi Wood. "GEREKĐRSE ONU SÜPÜRGESĐNDEN DÜSÜR!"

Harry dönüp Cho'yu gördü; Cho sırtıyordu. Snitch yine ortadan kaybolmustu. Harry Atesoku'nu yukarı

dogrulttu, az sonra oyunun yedi metre yukarisındaydı. Gözünün kenarından, Cho'nun onu takip ettigini gördü... Snitch'i kendi aramaktansa onu marke etmeye karar vermisti. Peki öyleyse... eger Harry'nin kuyruguna yapisacaksa, sonuçlarına da katlanması gerekecekti...

Harry yeniden dalısa geçti. Onun Snitch'i gördüğünü sanan Cho, takip etmeye çalıştı. Harry çok keskin bir dönüşle dalıstan çıktı, Cho ise hızla aşağı doğru inmeye devam etti; Harry bir kez daha mermi gibi yukarı fırladı ve Snitch'i üçüncü kez gördü: Ravenclav/ tarafında, sahanın çok üzerinde ısıldıyordu.

Hızlandı; metrelerce altında, Cho da hızlandı. Harry kazanmak üzereydi, arayı açıyor, her geren saniye Snitch'e daha da yaklaşıyordu - derken -

"Aa!" diye cıgılık attı Cho, parnuı;j \ la bir yen isaret ederek.

Dikkati dağılan Harry, aşağı baktı.

Üç Ruh Emici, üç uzun boylu, siyahlara bürünmüş, kukuletalı Ruh Emici, kafalarını kaldırmış ona bakıyordu.

Düşünerek vakit kaybetmedi. Elini cüppesinin yakasından sokup asasını çıkardı ve kükredi:

"Expecto patronum!"

Asasının ucundan gümüşü beyaz devasa bir sey fırladı. Onun tam Ruh Emicilere doğru gittigini biliyordu, ama durup seyretmedi. Zihni hâlâ mucizevi bir sekilde berraktı, dönüp önüne baktı -

hedefine neredeyse ulaşmısa. Hâlâ asayı tutan eliyle öne doğru uzandı ve parmaklarıyla minik, mücadeleci Snitch'i kavramayı basardı.

Madam Hooch'un düdüğü duyuldu. Harry havada arkasına döndü ve kırmızı renkli altı bulanık seklin hızla ona doğru yaklaştığını gördü. Az sonra bütün takım onu öylesine sıkı kucaklıyordu ki, Page 107

neredeyse süpürgesinden düşecekti. Asağıda, kalabalığın içindeki Gryffin-dorlann sevinç naralarını duyabiliyordu.

"Đste böyle oğlum!" diye bağırıp duruyordu Wood. Alicia, Angelina ve Katie üçü de Harry'yi öpmüşlerdi, Fred ise ona öyle sıkı sarılmıştı ki, Harry kafasının kopacağını sandı. Takım tam bir karmasa içinde yere inmeyi basardı. Harry süpürgesinden indi ve bir sürü Gryffindor taraftannın sahaya fırladığını gördü, en önde de Ron vardı. Daha jne olduğunu anlamadan, coskuyla bağırıp çağırın kalabalık onu sarmıştı.

"Evet!" diye bağırıldı Ron, Harry'nin kolunu havaya kaldırarak. "Evet! Evet!"

"Aferin, Harry!" dedi Percy, çok memnun görünüyordu. "On Galleon kazandım! Penelope'yi bulmam gerek, affedersiniz -"

"Çok iyiydin, Harry!" diye kükredi Seamus Finni-gan.

"Müthisti be!" diye seslendi Hagrid, oraya üsüsmüş Gryffindor'larrn kafalarının üzerinden.

"Bayağı iyi bir Patronus'tu," dedi bir ses Harry'nin kulagina.

Harry arkası na dönüp Profesör Lupin'i gördü. Lupin hem sarsılmış, hem de memnun kalmış görünüyordu.

"Ruh Emici'ler beni hiç etkilemedi!" dedi Harry heyecanla. "Hiçbir sey hissetmedim!"

"Çünkü - ee - onlar Ruh Emici degildi," dedi Profesör Lupin. "Gel de bak -"

Harry'yi kalabalığın içinden çıkanp sahanın kenarını görebilecegi bir yere götürdü.

"Mr Malfo/u epey korkuttun," dedi Lupin.

Harry bakakaldı. Malfoy, Crabbe, Goyle ve Slythe-rin takım kaptanı Marcus Rint, yerde darmadagın

bir yığın halinde yatıyorlardı. Kendilerini uzun, siyah, kukuletalı cüppelerin içinden çıkarmak için debeleniyorlardı. Görünüşe bakılırsa Malfoy, Goyle'un omuzlarında ayakta durmuştu.

Profesör McGonagall yüzünde katıksız bir öfke ifadesiyle tepelerine dikilmisti.

"Alçakça bir hile!" diye bağırıyordu. "Gryffindor Arayıcı'sına yönelik rezil ve ödleğe bir sabotaj girişimi! Hepiniz cezaya kalıyorsunuz, ayrıca Slytherin'den elli puan düşürüyorum! Bu konuyu Profesör Dumble-dore'la da görüşeceğim, hiç süpheniz olmasın! Hah, iste geliyor!"

Gryffindor'un zaferini perçinleyecek bir şey varsa, o da buydu. İte kaka Harry'nin yanına gelmiş olan Ron, Malfoy'un kendini cüppeden kurtarmak için çabalayışını ve Goyle'un cüppenin içine sıkışmış kafasını izlerken gülmekten iki büklüm oldu.

"Haydi, Harry!" dedi George, ite kaka yanına gelerek. "Parti var! Gryffindor ortak salonunda, hemen şimdi!"

"Tamam," dedi Harry, kendini çok uzun süredir olmadığı kadar mutlu hissediyordu. Hâlâ kırmızı cüppelerinin içindeki takımla birlikte önden giderek stadyumdan çıktılar ve satoya döndüler.

313

Sanki Quidditch Kupası'm kazanmışlardı; parti bütün gün ve gecenin büyük bir bölümü boyunca sürdü. Fred ve George VVeasley bir iki saatliğine ortadan kaybolup kucak dolusu Kaymakbırası sisesi, balkabağı gazozu ve torba torba Balyumruk tatlılarıyla döndüler.

"Bunu nasıl yaptınız?" diye çılgık attı Angelina Johnson. George kalabalığa Naneli Kurbagalar fırlatmaya başlamıştı.

Fred, Harry'nin kulagina, "Aylak, Kilkuyruk, Pati-ayak ve Çatalak'm da yardımıyla," diye fısıldadı.

Kutlamaya sadece bir kişi katılmamıştı. Hermione inanılmaz bir şekilde bir kösedede oturmuş, İngiliz Mugg-le'lannın Ev Hayatı ve Sosyal Alışkanlıkları adında kocaman bir kitap okuyordu. Harry, Fred'le George'un birkaç Kaymakbırası sisesini havaya atıp tuttuğu masadan uzaklaşıp onun yanına gitti.

"Maça da mı gelmedin?" diye sordu.

Hermione ona bakmadan, "Tabii ki geldim," dedi tuhaf, tiz bir sesle. "Ve kazandığımız için çok mutluyum ve senin çok iyi oynadığını düşünüyorum, ama bunu pazartesiye kadar bitirmiş olmalıyım."

"Haydi, Hermione, gel de bir seyler ye," dedi Harry. Ron'a bakıp onun savas baltasını görebilecek kadar neseli olup olmadığını merak etti.

"Yapamam, Harry, hâlâ okumam gereken dört yüz yirmi iki sayfam var!" dedi Hermione. Sesi Page 108

hafiften Dste-

314

rik bir hal almıştı. "Neyse, zaten..." dedi Ron'a bakarak, "o benim katılmamı istemiyor."

Harry'nin buna diyebileceği bir şey yoktu, çünkü Ron tam o anda dönüp yüksek sesle "Scabbers yenmiş olmasaydı, bu Seker Sineklerden yiyebilirdi, gerçekten çok severdi onları," dedi.

Hermione gözyaşlarına boğuldu. Harry daha bir şey diyemeden ya da bir şey yapamadan, kocaman kitabı koltuk altına almış ve ağlayarak kızlar yatakhaneğine çıkan merdivene doğru koşup gözden kaybolmuştu.

Harry alçak sesle, "Ona biraz daha yumusak davranamaz mısınız?" diye sordu Ron'a.

"Hayır/" dedi Ron kararlı bir sesle. "Eğer pisman olmuş gibi davransaydı - ama yok, asla hatalı olduğunu kabul etmeyecek Hermione. Hâlâ Scabbers tatile çıkmış falan gibi davranıyor."

Gryffindor partisi ancak Profesör McGonagall sabahın birinde ekose sabahlığı ve basında saç filesiyle çıka-gelip hepsinin yatmasında ısrar edince sona erdi. Harry ve Ron yatakhanelerine çıktılar, bir taraftan hâlâ maçı tartışıyorlardı. Sonunda Harry bitkin bir halde yatagına tırmandı, ay ısıgı gelmesin diye perdelerini çekti, arkasına yaslandı ve neredeyse anında uykuya daldığını hissetti...

Çok garip bir rüya gördü. Omzunda Atesoku'yla bir ormanda yürüyor, gümüş beyaz bir şeyi takip

ediyordu. O sey ilerideki ağaçların arasında dolanıyordu, onu sadece yaprakların arasından görebiliyordu. Yakalamak için hızını artırdı, ama o hızlandıkça avı da hızla-315

myordu. Harry kosmaya başladı ve ileride bir yerde toynakların giderek süratlendiğini duydu.

Simdi son sürat kosuyordu ve ilerisinde dört nala kosma sesi duyuyordu. Sonra bir köseyi dönüp açıklığa çıktı ve -

"AAAAAAAAAAHHHHHHHHHHHHHHHHHH! YOOOOOOOOOOOOOOOOOO!"

Harry sanki yüzüne bir sey çarpmış gibi aniden uyandı. Zifiri karanlıkta tamamen yönünü sasırmış halde, perdelerini çekistirdi - etrafında birinin hareket ettiğini ve odanın öbür ucundan Seamus Finnigan'ın sesinin geldiğini duyabiliyordu.

"Neler oluyor?"

Harry yatakhane kapısının çarpılarak kapandığını: duydu sanki. Sonunda perdelerin aralığını buldu, açt ve tam o anda Dean Thomas lambasını yaktı.

Ron yatakta oturmıstı. Bir taraftaki perdeleri yırtıktı, yüzündeyse tam bir dehset ifadesi vardı.

"Black! Sirius Black! Bıçağı vardı!"

"Ne?"

"Buradaydı! Daha simdi! Perdeleri kesti! Beni uyandırdı!"

"Rüya görmediginden emin misin, Ron?" dedi Dean.

"Perdelere bakın! Söylüyorum size, buradaydı!"

Hepsi yataklarından çıktılar; yatakhane kapısına önce Harry ulaştı ve merdivenlerden aşağı kosarak indiler. Arkalarından kapılar açılıyor, uykulu sesler yükseliyordu.

"Kim bağırırdı?"

316

"Ne yapıyorsunuz?"

Ortak salondaki tek ısıık partiden arta kalan süp-rüntülerle dolu, sönmek üzere olan atesin panltısıydı. Đçerisi bombostu.

"Rüya görmediginden emin misin, Ron?"

"Söylüyorum size, onu gördüm!"

"Nedir bu gürültü?"

"Profesör McGonagall yatmamızı söylemişti!"

Kızlardan birkaçı üstlerine sabahlıklarını geçirip aşağı inmisti, esniyorlardı. Erkekler de yeniden ortaya çıkmaya başlamışlardı.

"Harika, devam mı ediyoruz?" dedi Fred VVeasley keyifle.

"Herkes yukarı dönsün!" dedi Percy, aceleyle ortak salona girerek. Konusurken bir yandan da Öğrenci Bası rozetini pijamasına igneliyordu.

Page 109

"Perce - Sirius Black!" dedi Ron cılız bir sesle. "Ya-takhanemizdeydi! Bıçağı vardı! Beni uyandırdı!"

Ortak salon sus pus oldu.

"Saçmalama!" dedi Percy, sarsılmış görünüyordu. "Fazla yedin Ron - kâbus gördün -"

"Söylüyorum sana -"

"Haydi ama, yeter artık!"

Profesör McGonagall geri dönmüştü. Ortak salona girerken portreyi çarparak kapatıp kızgın gözlerle etrafına bakmaya başladı.

"Gryffindor'un maçı kazanmasına çok sevindim, ama bu is saçma bir hal almaya başladı! Percy, senden daha fazlasını beklerdim!"

317

"Ben kesinlikle böyle bir seye izin vermedim, Profesör!" dedi Percy, kızgın kızgın sisinerek. "Ben de şimdi hepsine yataklarına dönmelerini söylüyordum! Kardesim Ron kâbus görmüş -"

"KÂBUS DEĞİLDİ!" diye bağırды Ron. "PROFESÖR, BİR UYANDIM Kİ SIRIUS BLACK ELİNDE BİR

BIÇAKLA TEPEMDE DÖKÜLMÜŞ!"

Profesör McGonagall ona bakakaldı.

"Saçmalama, Weasley, portre deliginden nasıl geçmiş olabilir?"

"Ona sorun!" dedi Ron, bir parmağını Sir Cadogan'ın resminin arkasına doğru sallayarak. "Sorun bakalım görmüş mü -"

Profesör McGonagall, Ron'a süpheyle, ters ters bakarak portreyi yeniden itip açtı ve dışarı çıktı.

Bütün salon nefesini tutup dinledi.

"Sir Cadogan, az önce bir adamın Gryffindor Kulesi'ne girmesine izin verdiniz mi?"

"Elbette, asil leydim!" diye haykırdı Sir Cadogan.

Ortak salonun hem içinde, hem de dışında hayret 'dolu bir sessizlik oldu.

"Ver-verdiniz mi?" dedi Profesör McGonagall. "Ama - ama ya parola?!"

"Parolaları vardı!" dedi Sir Cadogan gururla. "Bütün haftanın parolaları vardı, leydim! Küçük bir kâğıttan okudu!"

Profesör McGonagall kendini çekerek portre deliginden geçip, afallamış kalabalığın önüne geldi.

Bembeyaz kesilmisti.

318

"Kim," dedi, sesi titreyerek, "hangi su katılmamış salak bütün haftanın parolalarını bir kâğıda yazıp da ortalıkta bıraktı?"

Mutlak bir sessizlik oldu, arada küçücük, korku dolu cıklemeler duyuluyordu. Neville Longbottom, bastan aşağı, ponpon terlikli ayak parmaklarına kadar titreyerek, ağır ağır elini kaldırdı.

319

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Snape'in Kını

1

O gece Gryffindor Kulesi'nde kimse uyumadı. Satonun yine arandığını biliyorlardı ve bütün bina ortak salonda, Black'in yakalanıp yakalanmadığını duymayı bekleyerek, uyumadan oturdu. Safakta Profesör McGo-nagall geldi ve onlara Black'in yine kaçtığını söyledi.

Ertesi gün her gittikleri yerde daha sıkı güvenlik önlemleri gördüler. Profesör Flitvick ön kapılara Sirius Black'in büyük bir resmini gösterip simasını belletiyordu. Filch birden koridorlarda bir yukarı bir aşağı kosturup duvarlardaki ince çatlaklardan fare deliklerine kadar her seye tahta çakmaya başlamıştı. Sir Cadogan kovulmuştu. Portresi yedinci kattaki تنها sahanlığa geri götürülmüştü ve Sisman Hanım geri gelmişti. Ustaca onarılmıştı, ama hâlâ son derece tedirgindi. İşine geri dönmeyi ancak ekstra korunma sağlanması koşuluyla kabul etmişti. Onu korumak için bir avuç suratsız güvenlik ifriti tutulmuştu. Tehdit edici bir grup halinde koridoru arslıyorlar, homurtularla konuşuyorlar ve sopalarının boyunu karsılaştırıyorlardı.

Harry üçüncü kattaki tek gözlü cadının heykelinin korumasız olduğunu ve önüne bir şey çakılmadığını ister istemez fark etti. Anlaşılan Fred ve George kendilerinin -ve şimdi Harry, Ron ile Hermione'nin- heykelin içindeki gizli geçidi bilen tek kisi olduklarını söylemekte haklıydılar.

Page 110

Harry, "Birisine söylemeli miyiz sence?" diye sordu Ron'a.

Ron konuyu kapatmak istercesine, "Balyumruk'tan gelmediğini biliyoruz/" dedi. "Dükkâna zorla ^irilse haberimiz olurdu."

Harry, Ron'un böyle düşündüğüne memnun olmuştü. Tek gözlü cadının da önüne tahta çakılsaydı, Hogsmeade'e bir daha asla gideme/ebilirdi çünkü.

Ron birden şöret olmuştü. Hayatında ilk kez, insanlar ona Harry'ye gösterdiklerinden fazla ilgi gösteriyorlardı. Ron'un bu deneyimin kevfini çıkardığı da apaçıktı. O gece olanlar yüzünden hâlâ çok sarsılmış olduğu halde, ona soran herkese, zengin ayrıntılarla, neler olduğunu anlatarak onu mutlu ediyordu.

"... Uyuyordum ve bir yırtılma sesi duydum, rüyamda oldii sandım, biliyor musunuz? Ama bir de hava cereyanı vardı... Uyandım, bir baktım ki yatağımın perdelerinin bir tarafı aşağı indirilmiş...

öbür 'arafa döndüm... ve onu tepemde ayakta dururken gördüm... iskelet gibiydi, gür, kirli saçları vardı... elinde koca bir bıçak tutuyordu, 30 santimden fazla olmalı... bana baktı, ben de ona baktım, sonra haykırdım, o da sıvıstı.

"Niye, ama?" diye ekledi Ron, Harry'ye. Kan don-

321

durucu hikâyesini dinleyen bir grup ikinci sınıf öğrencisi kız gitmisti. "Niye sıvıstı?"

Harry de aynı şeyi merak ediyordu. Niye yanlış yataga giden Black önce Ron'u susturup sonra Harry'ye geçmemisti? Black on iki yıl önce masum insanları öldürmeye aldırmadığını kanıtlamıstı, bu sefer ise dört tanesi uyuyan bes silahsız erkek çocuk vardı karsısında.

"Sen haykırıp da insanları uyandırınca satodan çıkmasının zor olacağını anlamış olmalı," dedi Harry düşünceli düşünceli. "Portre deliginden geçmesi için bina-dakilerin hepsini öldürmesi gerekecekti...

sonra da karsısına öğretmenler çıkacaktı..."

Neville tam bir yüzkarası haline gelmisti. Profesör McGonagall ona öyle kızmıstı ki, gelecekteki bütün Hogsmeade ziyaretlerini iptal etmiş, ceza vermiş ve baskalarının Neville'e Kule'ye giriş parolasını söylemesini yasaklamıstı. Zavallı Neville her akşam birisi onu içeri soksun diye ortak salonun önünde beklemek zorundaydı. Bu arada güvenlik ifritleri de ona pis pis sırtarak büsbütün tatsızlık yaratıyorlardı. Ne var ki, bu cezaların hiçbirini ninesinin onun için hazırladığı cezanın yanından bile geçemezdi. Black'in Kule'ye girişinden iki gün sonra, nineri Neville'e bir Hogvvarts öğrencisinin kahvaltıda alabileceği en kötü şeyi yolladı - bir Çığırktan.

Okul baykuslan her zamanki gibi postayı taşıyarak Büyük Salon'dan içeri süzüldüler. Büyük bir hüthüt kusu gagasında kıpkırmızı bir zarfla önüne konunca, Neville az daha tıkanıyordu. Onun karsısında oturan

322

Harry ve Ron mektubun bir Çığırktan olduğunu hemen anladı - Ron da önceki yıl annesinden bir tane almıstı.

"Vınla, Neville," ded? Ron.

Neville iki kere söyletmedi. Zarfı yakaladı, bomba gibi önünde tutarak Salon'dan dışarı bir kosu fırladı. Bu arada Slytherin masası da onun haline kahkahalarla gülüyordu. Çığırktan'm Giriş Salonu'nda faaliyete geçtiğini duydular - Neville'm ninesinin sihirle normal vo-lümünün yüz katına yükf.elmiş sesi, nasıl bütün aileyi rezil ettiğini haykırarak anlatıyordu.

Neville için üzülmekle mesgul olan Harry, kendisinin de bir mektubu olduğunu hemen fark

etmemisti. Hedwig bileğini siddetle gagalayarak onun dikkatini çekti.

"Ayy! Sey - tesekkürler, Hedwig..."

Baykus, Neville'in patlamış mısırlarını afiyetle yerken, Harry de zarfı yırtıp açtı. İçindeki notta şöyle diyordu:

Sevgili Harry ve Ron,

Bu akşam altı sularında benimle çay içmeye ne dersiniz? Sizi ben gelip satodan alacağım. GİRİS

SALO-NU'NDA BENİ BEKLEYİN, TEK BASINIZA ÇIKMANIZA İZİN YOK.

Selamlar,

Hagrid

"Herhalde Black hikâyesini tüm ayrıntılarıyla dinlemek istiyor!" dedi Ron.

Page 111

323

Böylece o akşam saat altıda Harry ve Ron, Gryffin-dor Kulesi'nden ayrıldı, kosarak güvenlik ifritlerinin yanından geçti ve aşağı, Giriş Salonu'na indiler.

Hagrid çoktan gelmiş onları bekliyordu.

"Pekâlâ, Hagrid," dedi Ron. "Sanırım cumartesi gecesi olup biten her şeyi dinlemek istiyorsun, ha?"

"Hepsini duydum bile," dedi Hagrid, ön kapılan açıp onları dışarı çıkarırken.

"Ya," dedi Ron, süngüsü düsmüş görünüyordu.

Hagrid'in kulübesine girince gözlerine çarpan ilk şey, onun yamalı yorganı üstünde oturan Sahgaga oldu. Muazzam kanatlarını sıkıca vücuduna yapıştırmıştı, keyifle bir tabak dolusu ölü gelincik yiyordu. Bu tatsız sahneden gözlerini kaçırarak Harry, Hagrid'in gardırobunun kapısında devasa, tüylü bir kahverengi takım elbise ile korkunç bir sarı-turuncu renkli kravatın asılı olduğunu gördü.

"Bunlar da n'oluyor, Hagrid?" diye sordu.

"Sahgaga'nın Tehlikeli Yaratıkların İtlaflı Komitesi'ne karşı duruşması," dedi Hagrid. "Bu cuma.

Onunla ben birlikte Londra'ya gidiyoruz. Hızır Otobüs'te iki yer ayırttım..."

Harry berbat bir suçluluk duygusuyla sarsıldı. Sahgaga'nın duruşmasının bu kadar yakın olduğunu tamamen unutmuştu. Ron'un yüzündeki huzursuz ifadeye bakılırsa, o da aynı durumdaydı.

Sahgaga'nın savunmasını hazırlamasına yardımcı olma konusundaki sözlerini de unutmuşlardı.

Atesoku'nun gelisi, başka her şeyi akıllarından silmişti. ,

324

Hagrid onlara çay koydu, bir tabak Bath çöregi ikram etti, ama kabul etmeyecek kadar akılları vardı. Daha önce Hagrid'in yemekleri konusunda hayli deneyim edinmişlerdi.

Hagrid ortalarına oturup ona yakışmayacak kadar ciddi bir görünüme bürünerek, "İkinizle bir şey konuşacağım," dedi.

"Nedir?" diye sordu Harry.

"Hermione."

"Ona ne olmuş?" dedi Ron.

"Kafasını yiyecek, o olmuş. Noel'den beri sık sık bana geliyor. Kendini yalnız hissediyor. Önce Atesoku yüzünden onunla konuşmadınız, şimdi de konuşmuyorsunuz çünkü kedisi -"

"- Scabbers'ı yedi!" diye haykırdı Ron öfkeyle.

"Çünkü kedisi bütün kediler gibi davrandı," diye devam etti Hagrid inatla. "Bayagı bir ağladı burda, anlıyorsunuz ya. Kötü günler geçiriyor. Becereceğinden fazlasını yükledi, bana sorarsanız, onca şeyi yapmaya çalışıyor. Yine de Sahgaga'nın durusması için bana yardım edecek zaman buldu, ha... bana çok iyi bazı şeyler buldu... sanırım Sahgaga'nın şimdi hayli sansı var..."

"Hagrid, biz de yardım etmeliydik - kusura bakma -" diye kekeleydi Harry.

"Sizi suçlamıyorum!" dedi Hagrid, eliyle Harry'nin ömrünü bir kenara savurarak. "Tanrı biliyor ya, sizin de yapacak çok işiniz vardı. Gece gündüz Quidditch ant-veaTianı yaptığınızı gördüm - ama size söyleyeyim,

325

bak. Ben ikinizin arkadaşlarınıza süpürgeler ya da farelerden çok değer verdiğinizi sanırdım. Hepsi bu!"

Harry ve Ron birbirlerine rahatsız bakışlar attılar.

"Çok üzüldü, sahiden, Black nz daha seni bıçakla-yacaktı ya, Ron. İyi bir kalbi var H^rmione'nin.

Siz ikiniz de onunla konuşuyorsunuz -'

"O kediden kurtulsa, konusurum" dedi Ron öfkeyle. "Oysa hâlâ onu savunuyor! Kedi o'r manyak, ama hakkında tek kötü söz duymak istemvvor!"

Hagrid bilgece, "Eh, öyle, insan'ar hayvanlan konusunda biraz aptallık edebilir," dedi Hagrid.

Arkasında Sahgaga, Hagrid'in yastığına birkc c gelincik kemigi tükürdü.

Ziyaretlerinin geri kalanını Gryttindor'un Quid-ditch Kupası'ndaki sansının artması üzerine konusarak geçirdiler. Saat dokuzda, Hagrid onları yeniden satoya görürdü.

Ortak salona döndüklerinde duyuru tahtasının önünde bir kalabalık toplanmıştı.

"Hogsmeade, önümüzdeki hafta sonu!" dedi Ron, yeni duyuruyu okumak için insanların baslan Page 112

üzerinden uzanarak. Bir yere oturmaya giderlerken, Harry'ye alçak sesle, "Ne dersin?" diye sordu.

"Eh, Filch Balyumruk'a giden geçit konulunda bir şey yapmadı," dedi Harry, daha da alçak sesle.

Sag kulagında bir ses, "Harry!" dedi. Han y zıpladı ve dönüp Hermione'ye baktı. Tam arkalarındaki masaya oturmuştu, arkasına gömüldüğü kiteplau araladı.

326

"Harry, eger yine Hogsmeade'e gidersen... Profesör McGonagall'a o haritayı söylerim!" dedi Hermione.

"Birinin konustugunu duyuyor musun, Harry?" diye hırladı Ron, Hennione'ye bakmadan.

"Ron, nasıl seninle gitmesine izin verirsin? Sirius Black sana az daha ne yapıyordu, düşünsene.

Ciddiyim, söylerim -"

Ron küplere binmiş halde, "Demek şimdi de Harr/yi okuldan attırmaya çalışıyorsun!" dedi. "Bu yıl yeterince zarann dokunmadı mı?"

Hermione cevap vermek için agzını açtı, ama Cro-okshanks hafifçe tıslayarak kucagina sıçradı.

Ron'un yüzündeki ifadeyi görünce ona ürkmüş gözlerle bakan Hermione, Crookshanks'i kucakladı ve hızla kızların yatakhaneisine dogru gitti.

"Ne dersin, peki?" dedi Ron, konuşmaları hiç bölünmemiş gibi. "Hadi hadi, geçen sefer gittiginde hiçbir şey görmedin. Daha Zonko'nun dükkânına bile girmedin!"

Harry, Hermione duyamayacak kadar uzakta mı diye etrafına bakındı.

"Tamam," dedi. "Ama bu kez yanıma Görünmezlik Pelerini'ni alıyorum."

Cumartesi sabahı Harry Görünmezlik Pelerini'ni torbasına koydu, Çapulcu Harita sı'm cebine tıktı ve herkesle birlikte kahvaltıya indi. Hermione karsıdan

327

ona kuskucu bakışlar atıp duruyordu, ama onunla göz göze gelmekten kaçındı ve herkes ön kapılara doğru giderken Hermione onun Gicis Salonu'ndaki mermer merdivene yürüdüğünü görsün diye Özen gösterdi.

Ron'a, "Güle güle!" diye seslendi Harry. "Döndüğünde görüşürüz!"

Ron sırtıttı ve R;ÖZ kırptı.

Harry telasla üçüncü kata çıkarken. Çapulcu Hari-tası'nı da cebinden çıkardı. Tek gözlü cadının yanına çömelerek haritayı düzeltti. Tek bir küçük nokta, ona doğru hareket ediyordu. Harry gözlerini kısıp baktı. Yanındaki küçük yazıda "Neville Longbottom" diyordu.

Harry hemen asasını çıkardı, "Dissendium!" diye mırıldandı ve torbasını heykelin içine tıktı. Ama daha kendisi tırmanmadan Neville köseyi döndü.

"Harry! Senin de Hogsmeade'e gitmedigini unutmusum!"

"Selanv-Neville," dedi Harry, hızla heykelden uzaklaşıp haritayı yeniden cebine tıkarak. "Ne yapıyorsun?"

"Hiç," diye omzunu silkti Neville. "Patlamalı Pisti oynamak ister misin?"

"Sey - şimdi değil - ben Lupin'in vampir ödevini yapmak için kütüphaneye gidiyordum -"

Nev;lle sevinçle, "Ben de gelirim!" dedi. "O ödevi ben de yapmadım!"

"Sey - dur bakayım - evet, unutmusum. Ben dün gece bitirmistim!"

"Süper, bana yardım edersin!" dedi Neville, topar-

328

lak yüzünde hevesli bir ifadeyle. "Sarımsakla ilgili o meseleyi hiç anlamıyorum - yemeleri mi gerekiyor, yoksa -"

Neville, Harry'nin omzundan geriye bakarak, bir anda solugunu tuttu.

Snape'ti. Neville hemencecik Harry'nin arkasına geçti.

Durarak bir birine, bir ötekine bakan Snape, "Ya siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Bulusmak için tuhaf bir yer -"

Snape'in kara gözlerinin her iki yandaki kapı aralığına ve sonra da tek gözlü cadıya kaydığını gören Harry, fena halde huzursuz oldu.

"Burada - bulusmadık," dedi. "Sadece - karşılaştık."

"Yok canım?" dedi Snape. "En beklenmedik yerlerde ortaya çıkmak gibi bir huyun var, Potter ve buralara nedensiz gittigine de pek rastlamadım... Ben şimdi ikinize, ait olduğunuz yere, yani Page 113

Gryffindor Kulesi'ne gitmenizi öneriyorum."

Harry ve Neville tek kelime etmeden yola koyuldular. Köseyi dönerlerken Harry arkasına baktı.

Snape elini tek gözlü cadının basının üstünde gezdirip onu yakından inceliyordu.

Sisman Hanım'ın yanına gelince, Neville'e önce parolayı söyleyip sonra da vampir ödevini kütüphanede unuttuğunu ekleyerek onu atlatmayı basardı. Geri döndü. Güvenlik ifritlerinin görüş sahasından çıkınca da haritayı yine çıkarıp yakından bakmaya başladı.

329

Üçünü kat koridoru bosalmıs gibi görünüyordu. Harry haritayı dikkatle taradı ve üzerinde "Severus

Snape" yazan minik noktanın artık odasına dönmüş olduğunu görerek rahat bir nefes aldı.

Tabana kuvvet tek gözlü cadiya gitti, kamburunu açtı, kendini içeri attı ve tas olugun dibinde çantasına kavusmak üzere aşağı kaydı. Çapulcu Haritası'm silip yeniden bos hale getirdi, sonra da bir kosu kopardı.

Görünmezlik Pelerini'nin altına tamamen saklanan Harry, Balyumruk'tan çıkıp güneşli sokaga adım attı ve Ron'un sırtına dokundu.

"Benim," diye mırıldandı.

"Niye geciktin?" diye fısıldadı Ron.

"Snape oralarda dolanıyordu..."

High Street'ten yukarı doğru yola koyuldular.

Ron agzının kenarından, "Neredesin?" diye sordu. "Hâlâ orda mısın? Garip bir duygu bu..."

Postaneye gittiler; Harry rahatça etrafına bakabilsin diye, Ron Mısır'daki Bill'e bir baykus göndermenin fiyatını öğreniyormuş gibi yaptı. Baykuslar oturmış ona bakıp alçak sesle ötüyorlardı, hiç değilse üç yüz tane vardı. Büyük Gri baykuslardan mini mini Ozan baykuslarına ("Sadece Yerel Teslimat") kadar. Öyle küçüklerdi ki, Harry'nin avucuna oturabilirlerdi.

Sonra Zonko'nun yerini ziyaret ettiler, agzına kadar öğrenci dolu olduğundan, Harry kimsenin ayagına ba-330

sıp panige yol açmamak için çok dikkat etmek zorunda kaldı. Burada Fred ve George'un en çılgın hayallerini bile gerçekleştirecek sakalar ve numaralar vardı. Harry, Ron'a fısıltıyla talimat verdi ve Pelerin'inin altından ona biraz altın uzattı. Zonko'nun dükkânını, keseleri hatırı sayılır ölçüde hafiflemiş olarak terk ettiler. Ama cepleri Tezekbombalan, Hıçkırık Sekerleri, Kurbaga Yumurtası Sabunu ve adam bası birer Burun Isıran Çay Fincanı'yla sismisti.

Berrak ve meltemli bir gündü, ikisi de içeride kalmak istemiyordu. Üç Süpürge'nin önünden geçerek, İngiltere'nin en perili evi olan Bagıran Baraka'yı ziyaret etmek için yokusu tırmandılar.

Bagıran Baraka, köyün geri kalanının biraz, daha yukarısındaydı. Üzerlerine tahta çakılmış pencereleri ve bitkilerle sarılı rutubetli bahçesiyle gün ışıığında bile biraz tekinsiz görünüyordu.

Çite dayanıp binaya bakarlarken, Ron, "Hogwarts hayaletleri bile buradan kaçınır," dedi.

"Neredeyse Kafasız Nick'e sordum... Burada çok hoyrat yaratıkların yaşadığını söylüyor. Kimse içeri giremiyor. Fred ve George denedi elbette, ama bütün girişler kapatılmış..."

Yoksa tırmandıktan sonra Harry sıcak bastı diye tam birkaç dakikalığına Pelerin'i çıkarmayı düşünüyordu ki, yakında bir yerden sesler duydu. Birileri, tepenin öbür yanından eve doğru tırmanıyordu. Biraz sonra, hemen ardında Crabbe ve Goyle'la, Malfoy görüldü. Konusan oydu.

"... her an babamdan bir baykus gelebilir. Onlara

331

kolumun durumunu anlatmak için durusmaya gitmesi gerekti... nasıl üç ay kullanamadığımı falan..."

Crabbe ve Goyle kıs kıs güldü.

"O koca, kıllı moronun kendini savunmasını duymak isterdim, gerçekten... 'Hiç zararlı değil, doğru söylüyorum -'... O Hipogrif e ölmüş gözüyle bakabilirsiniz -"

Malfoy birden Ron'u gördü. Solgun yüzü hain bir sırtıyla aydınlandı.

"Ne yapıyorsun, Weasley?"

Malfoy, Ron'un arkasındaki yıkık dökük eve baktı.

"Herhalde burada oturmak çok hoşuna giderdi, değil mi, Weasley? Kendi yatak odan olsun diye Page 114

hayal mi kuruyordun? Duydum ki bütün ailen tek bir odada yatıyormuş - doğru mu?"

Harry, Malfoy'un üzerine atlamasını diye Ron'un cüppesinin arkasına yapıştı.

Kulagina, "Onu bana bırak," diye fısıldadı.

Kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. Harry sessizce Malfoy, Crabbe ve Goyle'un arkasına süzüldü, eğilip yoldan bir avuç dolusu çamur aldı.

Malfoy, Ron'a, "Biz de tam dostun Hagrid'den söz ediyorduk," dedi. "Tehlikeli Hayvanların Etlaflı Komitesi'ne neler söylediğini hayal etmeye çalışıyorduk. Sence aglar mı o Hipogrif'in boynunu -"

SAP!

Çamur ona çarpınca Malfoy'un başı öne doğru savruldu. Gümüşü-sarı saçları bir anda vıcık vıcık olmuştur.

"Neler -?"

Ron öyle bir gülmeye başladı ki, düşmemek için çi-

332

te tutunmak zorunda kaldı. Malfoy, Crabbe ve Goyle aptal aptal oldukları yerde dönüp deli gibi etraflarına baktılar. Malfoy saçını temizlemeye çalışıyordu.

"O da neydi? Kim yaptı?"

Ron, hava durumu hakkında fikir beyan eden birinin havasıyla, "Burası da çok perili, değil mi?" dedi.

Crabbe ve Goyle korkmuş görünüyordu. Gelismis adaleleri hayaletlere karşı fayda etmiyordu.

Malfoy çılgınca bombos araziye bakmıyordu.

Harry yol boyunca sinsice ilerledi, orada balçık gibi bir su birikintisinde pis kokulu, yeşil bir çamur vardı.

SAPIRT!

Bu sefer Crabbe ve Goyle da nasibini aldı. Goyle olduğu yerde öfkeyle zıplayarak çamuru küçük, cansız gözlerinden çıkarmaya çalıştı.

Malfoy yüzünü silip, Harry'nin olduğu yerin yarım metre kadar soluna bakarak, "Oradan geldi!" dedi.

Crabbe uzun kollarını zombi gibi öne uzatmış, kör-lemesine ileri yürüdü. Harry onun arkasına geçti, bir sopa alıp Crabbe'nin sırtına fırlattı. O kimin attığını görmek için havada bir tür bale dönüşü yaparken de sessiz bir kahkahayla iki büklüm oldu. Crabbe, orada gördüğü tek kişi olan Ron'a doğru hamle etti. Ama Harry bacağına uzattı. Crabbe sendeledi - ve kocaman, düztaban ayacı Harry'nin Pelerin'inin etegine takıldı. Harry, Pelerin'inin siddetle çekildiğini hissetti ve Pelerin yüzünden kaydı.

Malfoy bir an ona bakakaldı.

"AAYYY!" diye feryat etti, eliyle Harry'nin basını

333

göstererek. Sonra geri döndü, tepeden aşağı son sürat kostu, Crabbe ve Goyle da onu izledi.

Harry, Pelerin'i tekrar basının üstüne çekti, ama olan olmuştur.

"Harry!" dedi Ron, öne doğru sendeleyerek yürüyüp Harry'nin gözden kaybolduğu noktaya çaresizce bakarak. "Kaçsan iyi olur! Malfoy birilerine söylerse -en iyisi sen satoya dön, hemen -"

"Sonra görüşürüz," dedi Harry ve baska tek kelime etmeden Hogsmeade'e giden yoldan aşağı kostu.

Malfoy gördüğüne inanacak mıydı? Malfoy'a inanan çıkar mıydı? Hiç kimse Görünmezlik Pelerini'ni bilmiyordu - Dumbledore dışında hiç kimse. Harry'nin midesi altüst oldu - Malfoy bir şey söylerse Dumbledore neler olup bittiğini anlardı -

Gerisingeri Balyumruk'a, mahzen merdivenlerinden asagı, tas dösemeden ileri, kapaktan dışan -

Harry, Pelerin'i çıkardı, kolunun altına sıkıstırdı've geçit boyunca kosmaya başladı... Malfoy ondan önce geri dönerdi... Biröğretmen bulması ne kadar vakit alırdı? Soluk soluga, böğründe keskin bir sancıyla, tas oluga gelene kadar yavaşlamadı. Pelerin'i burada bırakmak zorundaydı, eger Malfoy bir öğretmene ispiyonladıysa, Pelerin onu fena halde ele verirdi. Bir kösede, gölgelerin içine sakladı onu, sonra mümkün olduğu kadar çabuk bir şekilde tırmanmaya koyuldu. Terli elleri olugun iki yanında kayıyordu. Cadının kamburunun iç tarafına ulaştı, asasıyla dokundu, basını Page 115

dışan uzattı ve kendini dışarı çekti. Kambur kapandı ve tam Harry heykelin ar-334

kasından zıplamıstı ki, hızla yaklasan ayak sesleri duydu.

Gelen Snape'ti. Kara cüppesi dalgalanarak Harr/ye süratle yaklaştı, önünde durdu.

"Demek böyle," dedi.

Snape'te bastırılmış bir zafer havası seziliyordu. Terli yüzü ve çamurlu ellerinin farkında olan Harry masum bir ifade takınmaya çalıştı. Ellerim hemen cebine sokup gizledi.

"Benimle gel, Potter," dedi Snape.

Harry onun ardına düşüp merdivenlerden indi, bir yandan da Snape'e fark ettirmeden ellerini cüppesinin iç tarafına silip temizlemeye çalışıyordu. Merdivenlerden zindana indiler, oradan da Snape'in odasına gittiler.

Harry buraya daha önce bir kez gelmişti, o zaman da bası çok ciddi şekilde beladaydı. Snape o seferden beri kavanozlara korkunç ve yapışkan birkaç şey daha eklemisti. Hepsi masasının arkasındaki raflarda durmuş, alevlerin ışığında parıldıyor ve tehdit edici atmosfere katkıau bulunuyordu.

"Otur," dedi Snape.

Harry oturdu. Ama Snape ayakta kaldı.

"Mr Malfoy bana gelip çok garip bir hikâye anlattı, Potter," dedi Snape.

Harry bir şey söylemedi.

"Diyor ki, Bagıran Baraka'run orada VVeasley'ye rastlamıs - yalnız görünüyormus."

Harry yine konuşmadı.

335

"Mr Malfoy diyor ki, o durmuş VVeasley'yle konuşurken, büyük miktarda çamur basının arka tarafına gelmiş. Sence bu nasıl olmuş olabilir?"

Harry makul ölçüde sasırmıs görünmeye çalıştı.

"Bilmiyorum, Profesör."

Snape'in gözleri desermişçesine Harry'ninkUere dikilmisti. Bunun bir Hipogrife gözlerim kaçırmadan bakmaktan farkı yoktu. Harry göz kırpmamsy? çal-stı.

"Sonra Mr Malfoy olaganüstü bir gc ~ ütüye tanık olmuş. Ne oldugunu tahmin edebiliyor r>usun.

Potter?"

"Hayır," dedi Harry, şimdi masu-" ve meraklı görünmeye çalışarak.

"Basmmıs, Potter. Havada duruyormus."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Belki de Madam Pomfrey'ye gitmesi gerekir," dedi Harry. "Eger böyle şeyler görüyorsa -"

Snape yumusak bir sesle, "Basın Hogsmeade'de ne yapıyor olabilir, Potter?" dedi. "Basının Hogsmeade'e gitmesine izin yok. Vücudunun herhangi bir bölümünün Hogsmeade'e gitmesine izin yok."

"Onu bitiyorum," dedi Harry, yüzünü suçluluk ve korkudan arındırmaya çalışarak. "Anlaşılan Malfoy ha-lüsin-"

"Malfoy halüsinasyon görmüyor," diye hırladı Snape. Ellerini Harry'nin koltuğunun iki koluna koyarak egildi. Simdi burun burunayddar. "Basın Hogsme-ade'deyse, geri kalanın da oradadır."

"Gryffindor Kulesi'ndeydim," dedi Harry. "Siz dediniz ya -"

336

"Bunu doğrulayacak biri var mı?"

Harry bir şey söylemedi. Snape'in ince dudaklı agzı korkunç bir tebessümle kıvrıldı.

Yeniden doğrularak, "Demek öyle," dedi. "Sihir Bakanı'ndan başlayarak herkes meshur Harry Potter'ı Siri-us Black'ten korumaya çalışıyor. Ama meshur Harry Potter kendi yasalarını kendi koyuyor. Varsın sıradan insanlar onun güvenliği için endiselensin! Meshur Harry Potter istediği yere gider, sonuçlarına da aldırmaz."

Harry suskun kaldı. Snape onu tahrik ederek gerçeği söyletmeye çalışıyordu. Bunu yapmayacaktı.

Snape'in elinde kanıt yoktu - henüz.

Snape birden, gözleri parlayarak, "Babana ne kadar çok benziyorsun, Potter," dedi. "O da Page 116

fevkalade kendini beğenmişti. Quidditch'e biraz yeteneği olması, hepimizden bir gömlek üstün olduğunu düşünmesine yol açmıştı. Dostları ve hayranlarıyla caka satıp dururdu... aranızdaki benzerlik inanılmaz."

Harry, kendine engel olamadan, "Babam caka satmazdı," dedi. "Ben de satmıyorum."

Snape, yüzünde melun bir ifadeyle, yakaladığı zayıf noktanın üstüne giderek, "Baban da kurallara pek aldırmazdı," dedi. "Kurallar sıradan faniler içindir, Qu-idditch Kupası kazananlar için değil.

Burnu öyle büyüktü ki -"

"KES SESİNDİ!"

Harry birden ayağa fırladı. Privet Drive'daki son gecesinden beri hissetmediği çılgınca bir hiddet, her ya-337

nmı kaplamıştı. Snape'in yü/ünün kaskatı kesilmesine, kara gözlerinin tehlikeli bir şekilde parlamasına aldırmıyordu.

"Bana ne dedin, Potter?"

Harry, "Babamı rahat bırakıp sesinizi kesmenizi söyledim!" diye haykırdı. "Gerçeği biliyorum, tamam mı? Sizin hayatınızı kurtardı! Dumbledore bana söyledi! Babam olmasa su anda burda bile olmayabilirdiniz!"

Snape'in sarımsı teni, eksi süt rengine dönüşmüştü.

"Peki ya Müdür sana babanın hayatımı hangi koşullar altında kurtardığımı da söyledi mi?" diye fısıldadı. "Yoksa bu ayrıntıların, kıymetli Potter'ın nazik kulakları için pek nahos olacağını mı düşündü?"

Harry dudagını ısırıldı. Ne olduğunu bilmiyordu, bunu belli etmek de istemiyordu - ama Snape gerçeği tahmin etmişti.

Yüzünde korkunç, çarpık bir gülümsemeyle, "Baban hakkında yanlış bir fikir edinmenden nefret ederdim, Potter," dedi. "Sanlı bir kahramanlık hikâyesi mi hayal ediyordun? Öyleyse ben hemen bunu düzelteyim - azizden farksız baban ve arkadaşları bana çok eglenceli bir saka yaptılar. Eger baban son anda tırsmamış olsaydı, bu saka benim canıma mal olabilirdi. Yaptığının cesurca bir yanı yok. Benimkini olduğu kadar kendi canım da kurtarıyordu. Sakaları başarıya ulassaydı, Hogwarts'tan atılırdı."

Snape'in çarpık, sarımsı dişleri ortaya çıkmıştı,

"Ceplerini bosalt, Potter," dedi tükürürcesine.

Harry kıpırdamadı. Kulakları zonkluyordu.

"Ceplerini bosalt, yoksa dosdogru Müdür'e gidiyoruz. Bosalt onlan, Potter!"

Korkudan buz kesmiş olan Harry, yavaşça Zon-ko'nun sakaları torbasıyla Çapulcu Haritası'nı cebinden çıkardı.

Snape, Zonko'nun torbasını aldı.

"Ron verdi onlan bana/" dedi Harry. Bir yandan da o Snape'e rastlamadan önce Ron'u uyarma fırsatı bulmak için dua ediyordu. "O - geçen sefer onları Hogs-meade'den getirdi -"

"Sahi mi? Ve o günden beri yanında taşıyorsun, ha? Ne kadar dokunaklı... peki, ya bu ne?"

Snape haritayı eline almıştı. Harry kayıtsız bir ifade takınmak için var gücüyle çabaladı.

"Yedek parsömen kâğıdı," diye omzunu silkti.

Snape, gözleri Harry'de, haritayı evirip çevirdi.

"Bu kadar eski bir parsömen kâğıdına ihtiyacın olamaz, değil mi?" dedi. "Niye - atmıyorum ki bunu?"

Eli atese dogru hareketlendi.

"Hayır!" dedi Harry hemen.

"Demek öyle!" dedi Snape, uzun burnunun kanatları titreyi. - "Bu da Mr Weasley'den gelmiş bir baska değerli hediye mi yoksa? Ya da - baska bir sey? Bir mektup, belki, görünmez mürekkeple yazılmış bir mektup? Ya da - Ruh Emici'lerin yanından geçmeden Hogsmeade'e gitmek için talimat?"

Harry gözlerini kırptı. Snape'in gözleri ısıldadı.

Page 117

"Bakalım, bakalım..." diye mırıldandı, asasını çıka-339

np haritayı masasının üstüne düzelterek yaydı. "Sırrını açığa vur!" dedi, asasıyla parsömene dokunarak.

Hiçbir sey olmadı. Harry, ellerinin titremesini önlemek için yumruklanru sıkı.

"Göster kendini!" dedi Snape. haritaya sertçe vurarak.

Harita bombos duruyordu. Herry derin derin soluk alıp sakın kalmaya çalışıyordu.

"Profesör Severus Snape, bu okulun hocası, sana sakladığın bilgiyi vermeni emrediyci!" dedi Snape, asasıyla haritaya vurarak.

Sanki görünmez bir el üzerinde yazıyormuş gibi, haritanın pürüzsüz yüzeyinde kelimeler belirdi.

"Mr Aylak, Profesör Bnape'e selamlarını sunar ve anormal derecede büyük burnunu baskalarının isine sokmamasını rica eder."

Snape dondu kaldı. Harry nutku tutulmuş halde mesaja bakıyordu. Ama harita bununla kalmadı.

Đlkinin altında baska yazılar da beliriyordu.

"Mr Çatalak, Mr Aylak'a katılmakla kalmayıp, Profesör Snape'in çirkin bir rezil olduğunu eklemek ister."

Durum o kadar ciddi olmasa, çok komik olurdu aslında. Üstelik dahası da vardı...

"Mr Patiayak böyle bir budalanın Profesör olabilmesine nasıl hayret ettiğini belirtmek ister."

Harry dehset içinde gözlerini yumdu. Onları yeniden açtığında, harita son sözünü söylemişti.

"Mr Kilkuyruk, Profesör Snape'e iyi günler c'ıkr ve saçını yıkamasını salık verir, pis herif."

Harry darbenin inmesini bekledi.

"Demek öyle..." dedi Snape yumusak bir sesle. "Görecegiz bakalım..."

Hızlı hızlı söminesine doğru gitti, söminenin üstündeki bir kavanozdan bir avuç panldayan toz alıp alevlere savurdu.

Snape atese doğru, "Lupin!" diye seslendi. "Seninle konuşmak istiyorum!"

Neye uğradığını sasıran Harry atese bakakaldı. İçinde yüksek hızla dönen büyük bir sekil peydahlan-mıştı. Birkaç saniye sonra, eski püskü giysilerindeki külleri süpürerek, Profesör Lupin sömineden dışarı çıkıyordu.

"Beni mi çağırdın, Severus?" dedi nezaketle.

Dönüp masasına giderken yüzü öfkeyle kasılmış olan Snape, "Elbette çağırdım," dedi. "Az önce Potter'dan ceplerini bosaltmasını istedim. Cebinde su vardı."

Snape, üzerinde Mösyöler Aylak, Kıkuyruk, Pati-ayak ve Çatalak kelimeleri hâlâ panldayan parsömeni parmağıyla gösterdi. Lupin'in yüzünde tuhaf, anlaşılmaz bir ifade belirdi.

"Ee?" dedi Snape.

Lupin haritaya bakmayı sürdürdü. Harry'ye büyük bir hızla düşünüyormuş gibi geldi.

"Ee?" dedi Snape bir kez daha. "Belli ki bu parsömen Kara Büyü dolu. Bu senin uzmanlık alanı sayılıyor, Lupin. Sence Potter böyle bir şeyi nereden almıştır?"

341

Lupin basını kaldırdı ve müdahale etmemesi için onu uyarırcasına Harry'ye belli belirsiz bir bakış attı.

Nezaketle, "Kara Büyü mü dolu?" diye tekrarladı. "Sahiden böyle mi düşünüyorsun, Severus? Bana sanki onu okumaya çalışsan herkese hakaret eden zararsız bir parsömen parçasıymış gibi görünüyor. Çocukça ama kesinlikle tehlikeli değil, ha? Sanırım Harry onu bir saka dükkânından aldı -"

"Öyle mi dersin?" dedi Snape. Çenesi öfkeden kasılmıştı. "Bir saka dükkânında böyle bir şey bulunur mu dersin? Doğrudan imalatçısından almış olması daha akla yakın değil mi sence?"

Harry, Snape'in neden söz ettiğini arılamıyordu. Görünüşe bakılırsa, Lupin de anlamıyordu.

"Yani, Mr Kıkuyuk'tan ya da bu insanların herhangi birinden mi?" dedi. "Harry, bu adamların herhangi birini tanıyor musun?"

"Hayır," dedi Harry hemen.

"Görüyorsun ya, Severus," dedi Lupin, yine Snape'e dönerek "Bana bir Zonko ürünü gibi Page 118 görünüyor -"

Tam o anda, Ron odaya daldı. Neredeyse soluk alamaz haldeydi. Snape'in masasının az önünde durdu ve eli cüppesinin göğsünde, konuşmaya çalıştı.

"Harry'ye - o - şeyi - ben - verdim," dedi bogulur-casına. "Çok - çok - önce - Zonko'dan - almıştım -"

"Eh!" dedi Lupin, ellerini birbirine çarpıp, neseyle çevresine bakarak. "Böylece mesele açıklığa kavuştu! Severus, bunu geri alayım, değil mi?" Haritayı katladı, cüppesinin içine soktu. "Harry, Ron, benimle gelin,

342

vampir ödevi hakkında sizinle konuşmam gerek. Müsaadenle, Severus!"

Odadan çıkarlarken, Harry, Snape'e bakmaya cesaret edemedi. O, Ron ve Lupin, konuşmaksızın ta Giriş Salonu'na kadar yürüdüler. Sonra Harry, Lupin'e döndü.

"Profesör, ben -"

Lupin, "Açıklama duymak istemiyorum," diye kesti lafını. Bos Giriş Salonu'na baktı ve sesini alçalttı. "Bu haritanın yıllar önce Mr Filch tarafından gasp edildiğini biliyorum. Evet, bir harita olduğunu biliyorum," dedi, Harry ve Ron saskın saskın bakınca. "Sizin elinize nasıl düştüğünü bilmiyorum. Ama onu teslim etmeyisinize hayret ediyorum. Özellikle bir öğrencinin satoda birtakım bilgiler bırakmasından sonra neler olduğunu düşünecek olursanız. Ve bunu sana geri veremem, Harry."

Harry bunu bekliyordu ve bazı açıklamalar duymaya öylesine hevesliydi ki, itiraz etmedi.

"Snape neden bunu imalatçılarından aldığımı sandı?"

"Çünkü..." Lupin durakladı, "çünkü bu haritayı yapanlar seni kandırıp okul dışına çıkarmayı isterdi.

Bunu son derece eglenceli bulurlardı."

Etkilenen Harry, "Onları tanrıyor musunuz?" diye sordu.

"Karsılaşmştık," dedi Lupin kısaca. Harry'ye eskiden olduğundan çok daha büyük bir ciddiyetle bakıyordu.

343

"Benden bir daha paçanı kurtarmamı bekleme, Harry. Sirius Black'i ciddiye almanı sağlayamadım.

Ama Ruh Emiciler yanına yaklaştığında duyduklarının senin üzerinde daha büyük bir etkisi olmasını beklerdim. Annenle baban sen hayatta kalasın diye canlarını verdiler, Harry. Onlara borcunu böyle mi ödüyorsun -bir torba dolusu sihirli saka ugruna fedakârlıklarını hiçe sayarak mı?"

Uzaklaştı. Harry şimdi kendini Snape'in odasından olduğundan çok daha berbat hissediyordu. Ron'la ikisi yavaş yavaş mermer merdivenleri tırmandı. Harry tek gözlü cadının yanından geçerken Görünmezlik Peleri-ni'ni hatırladı - hâlâ orada, aşağıda duruyordu, ama Harry'nin gidip onu alacak cesareti yoktu.

Ron birden, "Benim kabahatim," dedi. "Seni gitmeye ben ikna ettim. Lupin hakkı, aptalca bir şeydi, yapmamalıydık -"

Ron sustu; güvenlik ifritlerinin devriye gezdiği koridora gelmişlerdi ve Hermione onlara doğru yürüyordu. Harry onun yüzüne bakar bakmaz, Hermione'nin olanları duyduğunu anladı. Yüregi ağzına geldi - Profesör McGonagall'a söylemiş miydi acaba?

Hermione önlerinde durunca, Ron zalim bir sesle, "Söylemistim size demek için mi geldin?" dedi.

"Yoksa az önce bizi ihbar mı ettin?"

"Hayır," dedi Hermione. Elinde bir mektup tutuyordu, dudakları titriyordu. "Sadece, bilmeniz gerektiğini düşündüm... Hagrid davayı kaybetti. Sahaga öldürülecek."

344

ON BESİNCİ BÖLÜM

Quidditch Finali

"Bana - bana bunu gönderdi/" dedi Hermione, mektubu uzatarak.

Harry mektubu aldı. Parsömen nemliydi, iri iri gözyaşları mürekkebi öyle kötü dağıtmıştı ki, bazı yerleri okumak iyice zorlaşmıştı.

Sevgili Hermione,

Kaybettik. Onu Hogwarts'a geri getirmeme izin verdiler, infaz tarihi henüz belli değil. C«?a, Page 119

Londra'yı çok sevdi. Bize yardımını unutmayacağım. Hagrid

"Bunu yapamazlar," dedi Harry. "Yapamazlar. Sahaga tehlikeli değil."

"Malfoy'un babası Komite'yi korkutarak yaptırdı bunu," dedi Hermione, gözlerini silerek. "O nasıl biri, biliyorsunuz. Ötekilerin de hepsi titrek yaşlı ahmaklar, korktular. Gerçi bir temyiz olacak, hep olur. Ama

345

ben umut görmüyorum... hiçbir sey degismis olmayacak."

"Hayır, olacak," dedi Ron hiddetle. "Bu defa burur isi tek basına yapman gerekmeyecek, Hermione.

Ben yardım edeceğim."

-'Ah, Ron!"

Hermione kollarını Ron'un boynuna doladı ve kendini tamamen koy verdi. Dehsete düşen Ron, onun basını beceriksizce oksamaya koyuldu. Sonuu-ta, Hermione onu bırakıp geri çekildi.

"Ron, Scabbers için çok çok üzgünüm," dedi ağlayarak.

"Ee - seyy - yaşlıydı zaten," dedi Ron. Hermione'nin onu bırakmış olmasından çok rahatlamış görünüyordu. "Aynca pek bir ise de yaramıyordu. Kim bilir, belki annemle babam şimdi bana bir baykus alır."

Black'in binaya ikinci kez girişinden sonra öğrencilere dayatılan güvenlik önlemleri, Harry, Ron ve Hermione'nin aksamaları gidip Hagrid'i ziyaret etmelerini imkânsız hale getirmisti. Onunla konuşmak için tek fırsatları, Sihirli Yaratıkların Bakımı dersleriydi.

Hagrid, kararın yarattığı sokla uyusmus gibi görünüyordu.

"Hep benim suçum. Dilim tutuldu. Hepsi siyah cüppeleri içinde orada oturuyorlardı, bense ha bire notlarımı düşürüyordum, o benim için baktığın tarihler

346

var ya, Hermione, onları unutuyordum. Sonra Lucius Malfoy ayaga kalkıp söyleyeceklerini söyledi, Komite de o onlara ne dediyse aynen yaptı..."

"Daha temyiz var!" dedi Ron hiddetle. "Henüz pes etme, biz üstünde çalışıyoruz!"

Sınıftaki diğer öğrencilerle birlikte satoya dönüyorlardı. Az ötede Malfo/u görebiliyorlardı, Crabbe ve Goyle'la yürüyor, ikide bir dönüp arkasına bakıyor ve alaylı alaylı gülüyordu.

"Yaran yok, Ron," dedi Hagrid üzgün üzgün. Satonun merdivenlerine varmışlardı. "O Komite Malfoy'un avucunun içinde. Ben sadece Gaga'nın kalan vaktinin ömrünün en güzel günleri olmasını sağlayayım diyorum. Bunu ona borçluyum..."

Hagrid arkasını dönüp kulübesine doğru yürümeye başladı. Yüzü mendiline gömülüydü.

"Suna bakın, nasıl da zırlıyor!"

Malfoy, Crabbe ve Goyle sato kapılarının hemen içinde durmuş, dinliyorlardı.

"Hayatınızda böyle zavallı bir sey gördünüz mü?" dedi Malfoy. "Bir de öğretmenimiz olacak!"

Hem Harry hem de Ron öfkeyle Malfoy'a doğru hamle etti, ama Hermione onlardan çabuk davranmıştı -SLAP!

Bütün gücüyle Malfoy'un suratına bir tokat atmıştı. Malfoy sendeledi. Harry, Ron, Crabbe ve Goyle afallayıp kalmışlardı. Hermione yine elini kaldırdı.

"Bir daha sakın Hagrid'e zavallı deme, seni igrenç -seni kötü kalpli -"

347

"Hermione!" dedi Ron cılız bir sesle. Hermione bir tokat daha atmaya yeltenirken elini yakalamaya çalıştı.

"Bırak, Ron!"

Hermione asasını çıkardı. Malfoy geriledi. Crabbe ve Goyle tamamen saskın halde, ona bakarak komut beklediler.

Malfoy, "Yürüyün," diye mırıldandı ve üçü zindana giden geçitte kayboldu.

"Hermione!" dedi Ron yine. Hem afallamış, hem de etkilenmiş bir hali vardı.

"Harry, Quidditch finalinde onları yenseniz iyi olur!" dedi Hermione tiz bir sesle. "Yenin, çünkü Slythe-rin'in kazandığını görmeye dayanamam!"

"Muska dersi başlıyor," dedi Ron. Hâlâ Hermi-one'ye faltası gibi açılmış gözlerle bakıyordu. "Gitsek iyi olacak."

Page 120

Aceleyle mermer merdivenlerden çıkıp Profesör Flitwick'in sınıfının yolunu tuttular.

Harry sınıfın kapısını açtığında, "Geç kaldınız, çocuklar!" dedi Profesör Flihvick paylarcasına.

"Haydi, girin, asalarınızı çıkarın, bugün Neselendirme Büyüleri'ni deniyoruz. Çiftlere ayrıldık bile -"

Harry ve Ron hemen arka taraftaki bir sıraya gittiler ve çantalarını açtılar. Ron dönüp arkasına baktı.

"Hermione nerede?"

Harry de etrafına bakındı. Hermione sınıftan içeri girmemisti, oysa Harry kapıyı açtığında hemen yanı basındaydı.

348

"Garip," dedi Harry, Ron'a bakarak. "Belki - belki tuvalete falan gitmiştir, ha?"

Ama Hermione bütün ders boyunca ortaya çıkmadı.

"Bir Neselendirme Büyüsü onun da isine yarayabilirdi," dedi Ron. Öğle yemeği için sınıftan çıkmışlardı, hepsinin ağı kulaklarında - Neselendirme Büyüleri onlarda büyük bir hosnutluk duygusu yaratmıştı.

Hermione öğle yemeginde de yoktu. Elmalı pastalarını bitirdiklerinde Neselendirme Büyüleri'nin etkisi geçmeye yüz tutmuş, Harry ve Ron yavaş yavaş endiselenmeye başlamışlardı.

"Malfoy ona bir şey yapmış olmasın sakın?" dedi Ron kaygıyla, Gryffindor Kulesi'nin merdivenlerini çıkarlarken.

Güvenlik ifritlerinin yanından geçtiler, Sisman Ha-nım'a parolayı söylediler ("Bosbogaz") ve portre deliginden geçip ortak salona girdiler.

Hermione masada oturmuş, mısıl mısıl uyuyordu. Basını önünde açık duran Aritmansi kitabına yaslanmıştı. Gidip iki yanına oturdular. Harry onu dürterek uyandırdı.

"N-ne?" dedi Hermione. Sarsılarak uyanıp telaşla etrafına bakınmaya başladı. "Vakit geldi mi?"

Ha-hangi ders var şimdi?"

"Kehanet, ama daha yirmi dakika var," dedi Harry. "Hermione, niye Muska'ya gelmedin?"

"Ne? Yo, olamaz!" diye cıyıkladı Hermione. "Muska'ya girmeyi unuttum!"

349

"Ama nasıl unutursun?" dedi Harry. "Sınıfın kapısına gelene kadar bizimle birlikteydin!"

"Đnanamıyorum!" diye sızlandı Hermione. "Profesör Flitwick kızdı mı? Aman, hep Malfoy'un yüzünden. Aklım ondaydı, ipin ucunu kaçırdım!"

"Biliyor musun, Hermione?" dedi Ron, Hermi-one'nin yastık niyetine kullandığı kocaman Aritmansi kitabına bakarak. "Bence sen elden gidiyorsun. Çok fazla şey yapmaya çalışıyorsun."

"Hayır, hiç de değil!" dedi Hermione, saçım gözlerinin önünden çekip çaresizce çantasını arayarak.

"Bir yanlışlık yaptım, hepsi bu! Hemen gidip Profesör Flit-wick'i görsem ve özür dilesem iyi olur...

Kehanet'te görüşürüz!"

Hermione onlara yirmi dakika sonra, Profesör Tre-lawney'nin sınıfına çıkan merdivenin başında

katıldı. Son derece hırpalanmış görünüyordu.

"Nesелendirme Büyüleri'ni kaçırdığıma inanamıyorum! Simdi kesin sınavda çıkar. Profesör Flitwick öyle bir imada butundu!"

Beraberce merdivenleri çıkıp los, bogucu kule odasına girdiler. Bütün küçük masaların üzerinde içi inci beyazı sisle dolu birer kristal küre parlıyordu. Harry, Ron ve Hermione sallanan bir masaya beraberce oturdular.

"Kristal kürelere önümüzdeki sөmestre kadar baslamıyoruz sanıyordum," diye mırıldandı Ron, Profesör Trelawney oralarda bir yerde mi diye etrafına bakına-rak.

350

"Hiç sikâyet etme, bu demektir ki el falım bitirdik," diye mırıldandı Harry. "Elime her bakısında irkilmesinden usanmıstım."

"Đyi günler!" dedi tamdık, puslu bir ses. Profesör Trelavvney her zamanki gibi gölgelerin arasından dramatik bir giris yaptı. Parvati ve Lavender heyecanla titredi, yüzleri kristal kürelerin ısıgında pınl pırıldı.

"Kristal küreye planladığımdan önce baslamaya karar verdim," dedi Profesör Trelavvney, atese sırtı dönük oturup etrafına bakarak. "Ama kader tanrıçaları bana hazirandaki sınavınızın Küre Page 121

hakkında olacağı bilgisini ilette, Hen de size yeteri kadar alıştırma yaptırmak için sabırsızlanıyorum."

Hermione hıh diye güldü.

"Hadi canım... 'kader tanrıçaları ona bilgi vermiş'... sınavı kim hazırlıyor? O! Aman ne kadar hayret verici bir kehanet!" dedi. Sesini alçak tutma zahmetine bile katlanmamıstı.

Profesör Trelavvney'nin onu duyup duymadığı belli olmuyordu, çünkü yüzü gölgelerin içindeydi.

Ancak, duymamış gibi devam etti.

"Kristale-bakma son derece ince bir sanattır," dedi hül-yalı bir şekilde. "Küre'nin sonsuz derinliklerine ilk baktığınızda hiçbirinizden Görmenizi beklemiyorum. Đse, bilinçli zihni ve dış gözleri dinlendirme çalışmalarıyla baslayacağı?." - Ron kendine hâkim olamayarak kıs kıs gülmeye başladı, sesi bastırmak için yumrugunu agzına tıkması gerekti - "böylece Đç Göz'ü ve süperbilinci berraklaştıracamız. Belki, eger sanslıysak, ders bitmeden bazılarıanız Görebilir."

351

Basladılar. Kendi adına Harry, kendini salak gibi hissediyordu. Oturmuş kristal küreye bos bos bakıyor, sürekli "bu çok aptalca" gibisinden düşüncelerin üstüstüğü zihnini bos tutmaya çalışıyordu.

Ron'un alçak sesle kıkırdayıp durmasının, Hermione'nin ise ikide bir cık-cıklamasının da duruma pek faydası olmuyordu.

Sessiz sessiz kristale bakmakla geçen on bes dakikanın ardından, "Bir sey gördünüz mü?" diye sordu onlara.

"Evet, bu masada bir yanık var," dedi Ron, parmağıyla göstererek. "Biri mumunu dökmüş."

"Vakit kaybı bu," diye tısladı Hermione. "Faydalı bir seyler çalışıyor olabilirdim. Mesela Nesелendirme Büyüsü'ndeki eksiklerimi kapatıyor olabilirdim -"

Profesör Trelawney hısırdayarak yanlarından geçti.

"Küre'sindeki gölgeli isaretleri yorumlamada yardımımı isteyeniniz var mı?" diye mırıldandı, bileziklerini sakırdatarak.

"Benim yardıma ihtiyacım yok," diye fısıldadı Ron. "Bunun ne demek olduğu gayet ortada. Bu gece fena sis olacak.""

Hem Harry hem de Hermione kahkahayı patlattı.

"Yapmayın ama!" dedi Profesör Trelawney. Bütün kafalar onlara dönmüştü. Parvati ve Lavender öfkelenmiş görünüyordu. "Durugörü titresimlerini dağıtıyorsunuz!" Masalarına yaklaşıp kristal kürelerine baktı. Harry'nin içi burkuldu. Olacakları bildiginden emindi...

"Burada bir sey var!" diye fısıldadı Profesör Tre-lawney. Yüzünü kristal küreye 'yaklastırmıstı ve küre,

352

kocaman gözlük camlarından yansiyordu. "Hareket eden bir sey... ama ne?"

Harry, Atesoku da dahil olmak üzere elindeki her sey üzerine iddiaya giebilirdi ki, gördüğü her neyse, iyi bir sey degildi. Ve tabii ki...

"Yavrum..." Profesör Trelawney gözlerini Harry'ye çevirerek derin bir soluk aldı. "Dste burada, hem de her zamankinden daha berrak... yavrum, sana dogru geliyor, giderek yaklaşıyor... Ec-"

"Öff, Tanrı askına!" dedi Hermione yüksek sesle. "Yine mi o Ecel saçmalığı!"

Profesör Trelawney kocaman gözlerini Hermi-one'nin suratına dikti. Parvati, Lavender'a fısır fısır bir seyler söyledi ve ikisi de Hermione'ye kızgın kızgın baktı. Profesör Trelawney ayaga kalkıp Hermione'yi gözle görülür bir öfkeyle süzmeye başladı.

"Kusura bakına, yavrum, ama ne yazık ki bu sımıa ayak bastığından beri sende soylu Kehanet sanatının gerektirdiği seylerin bulunmadığı çok belliydi. Hatta, zihni bu kadar iflah olmaz bir sekilde Dünyevi olan bir baska öğrenciye rastladığımı sanmıyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra -

"Đyi!" dedi Hermione aniden. Ayaga kalkıp Gelecegin Sis Perdesini Aralamak'^, çantasına tıktı,

"iyi!" dedi tekrar, çantasını omzunun üstünden atıp vıı araçta da neredeyse Ron'u devirerek.

"Bırakıyorum! Ayrılıyorum!"

Bütün sınıfın hayret dolu bakışları arasında, Htrmi-one gidip kapagı bir tekmede açtı ve merdivenlerden inip gözden kayboldu.

Page 122

353

Sınıfın normale dönmesi birkaç dakika aldı. Profesör Trelavvney, Ecel konusunu tamamen unutmus görünüyordu. Birden Harry ve Ron'un masasına arkasını dönüp derin derin nefes aldı ve tüllü salına sıkı sıkı sarındı.

"Ooooo!" dedi Lavender birden. Herkes yerinden sıçradı. "Oooooo, Profesör Trelawney, simdi hatırladım! Onun gideceğini görmüstünüz, değil nü? 'Paskalya sıralarında, içimizden biri bizi sonsuza dek terk edecek!' Ta ne zaman söylemistiniz, Profesör!"

Profesör Trelawney ona nemli gözlerle gülümsedi.

"Evet, yavrum, Miss Granger'ın bizi terk edeceğini gerçekten de görmüstüm. Ama insan yine de Đsaretler'i yanlış degerlendirmis olmayı umuyor... Đç Göz bir yük halini alabiliyor, anlıyorsunuz ya..."

Lavender ve Parvati derinden etkilenmis görünüyordu. Profesör Trelawney onlann masasına oturabilsin diye kenara kaydılar.

Ron yüzünde dehset dolu bir ifadeyle, "Hermi-one'nin günü bayagı iyi geçiyor, ha?" diye mırıldandı Harry'ye.

"Evet..."

Harry kristal küreye baktı, ama büklüm büklüm beyaz sisten baska bir sey görmedi. Acaba Profesör Tre-lavvney gerçekten de Ecel'i görmüs müydü yine? Ya o görecek miydi? Olabilecek en kötü sey, Quidditch finali yaklaşıırken neredeyse ölümcül bir kaza daha geçirme-siydi.

354

Paskalya tatili pek de dinlendirici sayılmazdı. Üçüncü sınıfların hiç bu kadar çok ödevleri olmamıstı.

Neville Longbottom sinirden neredeyse baygınlık geçirecekti, üstelik bu konuda yalnız da degildi.

"Buna da tatil mi diyorlar!" diye kükredi Seamus Finnigan bir gün ortak salonda. "Daha sınavlara

çok var, ne yapmaya çalışıyorlar?"

Ama kimsenin Hermione kadar çok isı yoktu. Ke-hanef i bırakmış olmasına rağmen, herkesten daha fazla dersi vardı. Genellikle geceleri ortak salondan son çıkan ve ertesi sabah kütüphaneye ilk gelen o oluyordu; gözlerinde Lupin'inkiler gibi gölgeler vardı ve her an ağlayacakmış gibi görünüyordu.

Sahgaga'mn temyizinin sorumluluğunu Ron üstüne almıştı. Ödevini yapmadığı zamanlarda Hipogrif Psikolojisinin El Kitabı ve Kanatlı mı Belalı mı? Hipogrif Vahsetine Dair Bir inceleme gibi isimleri olan koca koca kitaplara gömülüydü. Kendini o kadar kaptırmıştı ki, Crookshanks'e kötü davranmayı bile unutuyordu.

Bu arada Harry'nin, her günkü Quidditch antrenmanı ve Wood'la sonu gelmez taktik tartışmalarının arasında ödevlerini yapacak vakit bulması gerekiyordu. Gryffindor-Slytherin maçı Paskalya tatilinden sonraki ilk cumartesi yapılacaktı. Slytherin turnuvada tamı tamına iki yüz sayı farkla öndeydi. Bu da (Wood'un takımına hatırlatıp durduğu gibi) Kupa'yı almak için maçı bundan büyük bir farkla kazananan gerekiyor demek-355

ti. Ayrıca yükün çoğunun da Harry'nin omzunda olduğu anlamına geliyordu, çünkü Snitch'i yakalamak takımın yüz elli sayı kazandığınıydı.

Wood sürekli, "Yani Snitch'i, eğer elli sayıdan daha büyük bir farkla öndeysek yakalamalıyız,"

diyordu Harry'ye. "Elli sayıdan daha büyük bir farkla öndeysek yakala, yoksa maçı kazanırsınız, ama Kupa'yı kaybederiz. Anladın, değil mi? Snitch'i eğer -"

"BÖLÜYÖRÜM, OLIVER!" diye bağırırdı Harry.

Bütün Gryffindor binası kafayı maça takmıştı. Gryffindor, efsanevi Charlie VVeasley'nin (Ron'un ikinci en büyük ağabeyi) Arayıcı olduğu zamandan beri Quidditch Kupası'nı kazanamamıştı. Ama Harry kimsenin, hatta Wood'un bile, kazanmayı kendisi kadar istediğini sanmıyordu. Harry ve Malfoy arasındaki düşmanlık doruk noktasına varmıştı. Malfoy hâlâ Hogsmeade'deki çamur fırlatma olayının acısını unutmamıştı. Harry'nin bir şekilde ceza almadan paçayı kurtarmasına ise daha da çok kızmıştı. Harry de, Ravenclaw maçında Malfoy'un onu sabote etme girişimini unutmamıştı, ama Malfoy'u bütün okulun önünde yenme konusundaki kararlılığının en Önemli sebebi Sahgaga meselesiydi.

Page 123

Kimse bir maç öncesinde böylesine elektrikli bir atmosfer görmemişti. Tatil bittiginde iki takım ve bina arasındaki gerginlik neredeyse kopma noktasına gelmişti. Koridorlarda ufak tefek itis kakışlar oluyordu. En sonunda Gryffindor'dan bir dördüncü sınıf ve Slytherin'den bir altıncı sınıf öğrencisi, kendilerini kulakların-356

dan pırasalar fısırlar halde hastane kanadında buldular. Harry'nin isı daha da zordu. Sınıfa giderken Slytherin'ler bacaklarını uzatıp çelme takmaya çalışıyorlardı; Crabbe ve Goyle her gittiği yerde karsısına çıkıyor ve etrafındaki insanları görünce sapsal sapsal yürüyüp gidiyordu. Wood, Slytherin'ler devreden çıkarmaya çalışır korkusuyla, Harry'ye sürekli birilerinin eslik etmesi talimatını vermişti. Bütün Gryffindor binası bu görevi sevgiyle benimsemişti, öyle ki Harry etrafındaki büyük, gürültülü kalabalık yüzünden derslere yetişemiyordu. Harry kendi güvenliğinden çok Atesoku'nun güvenliğiyle ilgileniyordu. Onunla uçmadığı zamanlarda Atesoku'nu sandığına kilitliyor ve teneffüslerde sık sık Gryffindor Kulesi'ne fırlayıp hâlâ orada mı diye bakıyordu.

Maçtan önceki gece Gryffindor ortak salonunda her zamanki işler bir kenara bırakıldı. Hermione bile kitaplarını bırakmıştı.

"Çalışıyorum, konsantre olamıyorum/" diyordu gergin gergin.

Büyük bir gürültü vardı. Fred ve George VVeasley baskının üstesinden gelmek için her zamankinden de çok ses çıkarmaya daha da fazla saklabanlık yapıyorlardı. Oliver Wood bir kösede bir Quidditch sahası modelinin üstüne egilmiş, asasıyla modelin üzerindeki küçük sefleri hareket ettirip kendi kendine mırıldanıyordu.

357

Angelina, Alicia ve Katie, Fred'le George'un esprilerine gülüyorlardı. Harry, Ron ve Hermione'yle birlikte hengâmenin merkezinden uzakta oturuyor, ertesi günü düşünmemeye çalışıyorlardı.

Çünkü her düşündüğünde mi-desindeki devasa bir şey dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu kendini.

"Hiç merak etme," dedi Hermiovu, ama o da dehsete düsmüs görünüyordu.

"Bir Atesoku'n var!" dedi Ron.

"Evet..." dedi Harry. Midesine saı-cı girmisti.

VWood birden ayaga kalkıp, "Takım! Yataga!" dediginde, çok rahatladı.

Harry çok rahatsız bir gece geçirdi. Önce rüyasında uyuyakaldığını ve VWood'un, "Neredeydin?

Yerine Ne-ville'i kullanmak zorunda kaldık!" diye bağırıldığını gördü. Sonra JSalfoy'la Slytherin takımının diğer oyuncularının maça ejderlerin üstünde geldiklerini gördü. Son hızla uçuyor, Malfoy'un bineginin agzından püsküren alevlerden kaçmaya çalışıyordu ki, Atesoku'nu unuttugunun farkına vanyordu. Yere dogru düsmeye başlayıp sıçrayarak uyandı.

Harr/nin maçın daha oynanmadığını, yatağında güven içinde yattığını ve Slytherin takımının maça ejderlerle gelmesine kesinlikle izin verilmeyeceğini idrak etmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Çok susamıstı. Çıt çıkarmamaya çalışarak dört direkli yatayndan 358

çıkı ve pencerenin altındaki gümüş sürahidenden kendine biraz su koydu.

Okul arazisi sessiz ve sakindi. Yasak Orman'daki ağacların tepesinde yaprak kıvıldamıyordu; Samarcı Sögüt hiç kıpırdamadan, masum bir görünüsle orada duruyordu. Maç sırasında kosullar mükemmel olacak benziyordu.

Harry kadehini bırakmış, tam yatağına dönmek üzereydi ki, gözünün ucuna bir sey ilisti. Gümüş çimenin üzerinde bir tür hayvan dolanıyordu.

Harry çabucak komodinine gitti, gözlüğünü alıp gözüne taktı ve aceleyle pencere kenarına döndü.

Ecel olamazdı herhalde - tam da şimdi, tam da maçtan önce -

Yine araziye bakmaya başladı ve bir dakika kadar arandıktan sonra, onu gördü. Şimdi Orman'ın kenarında geziyordu... Ecel falan değildi... bir kediydi... Harry çizgili kuyruğu tanıyınca, pencere kenarına tutunarak rahat bir nefes aldı. Sadece Crookshanks'ti bu.

Yoksa sadece Crookshanks değil miydi? Harry burnunu cama dayayıp gözlerini kısarak baktı.

Görünüşe bakılırsa Crookshanks durmustu. Harry ağacların gölgesinde başka bir seyin daha hareket ettiğini gördüğünden emindi.

Page 124

Hemen sonra, o sey ortaya çıktı: Dev gibi, salkımsa-çak tüylü, siyah bir köpek, çimin üzerinde sinsi sinsi dolasıyordu. Crookshanks de onun yanında gidiyordu. Harry bakakaldı. Ne demektir bu?

Eğer Crookshanks de köpeği görebiliyorsa, bu nasıl Harry'nin ölümünün alameti olabilirdi ki?

359

"Ron!"" diye fısıldadı. "Ron! Uyan!"

"Ha?"

"Bir baksana, bir sey görebiliyor musun?:"

"Çok karanlık, Harry," diye mırıldandı Rou boguk bir sesle. "N'apıyorsun sen?"

"Surada, asagıda -"

Harry hemen basını çevirip yine pencereden dışarı baktı.

Crookshanks ve köpek ortadan kaybolmustu. Harry tam asagı, satonun gölgesine bakabilmek için pencere pervazına tırmandı, ama orada değildiler. Nereye gitmişlerdi?

Yanından gürültülü bir horlama geliyordu. Ron yine uykuya dalmıstı.

Ertesi gün Harry ve Gryffindor takımının - diğer oyuncularını Büyük Salon'a muazzam bir alkış esliginde girdiler. Harry, Ravenclaw ve Hufflepuff masalarının da onları alkışladığını gördüğünde

sırıtmadan edemedi. Slytherin masasıysa onlar geçerken yüksek sesle tısladı. Harry, Malfoy'un her zamankinden de solgun göründüğünü fark etti.

Wood bütün kahvaltıyı takımına yemek yemelerini söyleyerek geçirdi, ama kendi bir lokma bile yemedi. Sonra kosullan gözden geçirmek için diğerleri kahvaltılarını bitirmeden kalkıp sahanın yolunu tuttular. Büyük Salon'dan çıkarlarken herkes yine alkışladı.

360

"Đyi sanslar, Harry!" diye seslendi Cho Chang. Harry kızardığını hissetti.

"Pekâlâ... rüzgâr yok gibi... günes biraz parlak, görüsünüzü biraz etkileyebilir, o yüzden dikkat edin... zemin epey sert, iyi, maçın basında hızlı havalanmamızı sağlar..."

Wood sahada gezinip etrafa bakıyor, takımı da arkasından yürüyordu. Sonunda uzakta satonun ön kapıları açıldı ve okulun geri kalanı çimenlige çıktı.

"Soyunma odası," dedi Wood sadece.

Kırmızı cüppelerini giyerlerken hiç konuşmadılar. Harry diğerlerinin de aynı duygular içinde olup olmadığını merak etti: Sanki kahvaltıda kıvrılıp duran bir şey yemis gibiydi. Daha ne olduğunu anlamadan, Wo-od, "Tamam, vakit geldi, gidelim..." dedi.

Bir artıp bir azalan gürültü dalgası içinde sahaya çıktılar. Seyircilerin dörtte üçü kırmızı rozetler takmış, üzerinde Gryffindor aslanı bulunan kırmızı bayraklarla "BASTIR GRYFFİNDOR!" ya da

"KUPA ASLANLARIN!" gibi sloganlar yazan flamalar sallıyorlardı. Öte yandan Slytherin kale direklerinin arkasında yeşiller giymis iki yüz kadar seyirci vardı; bayraklarında Slythe-rin'in gümüşü yılanı parlıyordu ve diğerleri gibi yeşil giymis olan Profesör Snape, yüzünde çok gaddar bir gülümsemeyle en ön sırada oturuyordu.

Her zamanki gibi maçı anlatan Lee Jordan, "Đste Gryffindor'lar sahaya çıkıyor!" diye bağırırdı.

"Potter, Bell, Johnson, Spinnet, VYeasley, Weasley ve Wood. Çoguna göre Hogwarts'm senelerdir gördüğü en iyi takım -"

361

Lee'nin yorumları Slytherin'lerin yuhalamalarıyla boğuldu.

"Ve iste Slytherin takımı geliyor, baslarında kaptan Hint var. Takımda birtakım değişiklikler yaptı, beceri yerine boyutu tercih etmiş gibi görünüyor -"

Slytherin taraftarlarından yine yuhalar yükseldi. Ancak Harry, Lee'nin haklı olduğunu düşünüyordu. Malfoy açık arayla Slytherin takımındaki en küçük oyuncuydu; diğerleri çok iriydi.

"Kaptanlar, el sıkışın!" dedi Madam Hooch.

Flint ve Wood birbirlerine yaklaştılar ve birbirlerinin elini sıkı sıkı kavradılar; ikisi de diğerinin parmaklarını kırmaya çalışıyor gibiydi.

"Süpürgelerinize binin!" dedi Madam Hooch. "Üç... iki... bir..."

On dört süpürge havaya fırlarken düdük sesi seyircinin gürlemesi arasında kaynadı gitti. Harry saçlarının alnından geriye uçtuğunu hissetti. Uçmanın verdiği heyecanla gerginliği geçti; etrafına bakındı, Malfoy'un kuyrugunda- olduğunu gördü ve hızlanıp Snitch'i aramaya başladı.

Page 125

"Ve Gryffindor atakta, Quaffle, Gryffindor'dan Ali-cia Spinnet'ta, dogruca Slytherin kale direklerine dogru gidiyor, çok iyi, Alicia! Ahh, hayır - VVarrington araya girip Quaffle'ı aldı. Slytherin'den VVarrington sahayı hızla derinlemesine geçiyor - BAM! - George Weas-ley'den çok iyi bir Bludger hamlesi, Warrington Quaif-le'ı düşürüyor ve Quaffle şimdi - Johnson'da. Gryffindor ataga kalkıyor, haydi, Angelina - Montague'nün et-362

rafından çok iyi dönüyor - egil, Angelina, Bludger geliyor! - VE SAYI! GRYFFINDOR ON - SIFIR

ÖNDE!"

Angelina yumrugunu kaldırıp sahanın bir ucunda daireler çizerek uçtu; aşağıdaki kırmızı deniz,

sevinç cıgılları atıyordu -

"AH!"

Angelina, Marcus Flint'ni ona hızla çarpması yüzünden az daha süpürgesinden düşüyordu.

"Kusura bakmayın!" dedi Flint. Asagıdaki kalabalık yuh çekiyordu. "Kusura bakmayın, onu görmedim!"

Hemen ardından Fred VVeasley, Vurucu sopasını Flint'in kafasının arkasına çakmıştı. Flint'in burnu süpürgesinin sapına çarpıp kanamaya başladı.

"Yeter artık!" dedi Madam Hooch, hızla aralarına girerek. "Kovalayıcı'larma yönelik kısırtılmamış saldırıdan dolayı Gryffindor lehine penaltı. Kovalayıcı'lan-na kasti hasardan dolayı Slytherin lehine de bir penaltı!"

"Yapmayın, Miss!" diye uludu Fred. Ama Madam Hooch düdüğünü öttürdü ve Alicia uçup ilk penaltıyı kullanmaya gitti.

"Haydi, Alicia!" diye bağırdı Lee, kalabalığın üstüne çöken sessizliği yırtarcasına. "EVET!"

TUTUCU'YU MAGLUP ETTİ! GRYFFINDOR YÖRME - SIFIR ÖNDE!"

Harry, hâlâ burnu kanayarak Slytherin'in penaltısını kullanmaya giden Flint'i izlemek için Atesoku'yla keskin bir dönüş yaptı. Wood, Gryffindor kale direklerinin önünde havada süzülüyordu.

Dislerini sıkmıştı.

Flint, Madam Hooch'un düdüğünü beklerken, Lee

363

Jordan seyircilere, "Tabii, Wood süper bir Tutucu!" dedi. "Süper! Geçmesi çok zor - gerçekten çok zor -EVET! DİNAMİYORUM! KURTARDI!"

Harry rahatlamış bir şekilde hızla uzaklaşıp Snitch'i aramaya başladı. Ama bir kulağı Lee'nin yorumundaydı, söylediklerini kelimesi kelimesine duymaya çalışıyordu. Gryffindor elli sayıdan daha büyük bir farkla öne geçene kadar Malfoy'u Snitch'ten uzak tutması çok önemliydi...

"Gryffindor o takta, hayır, Slytherin atakta - hayır! -yine Gryffindor atakta ve Katie Bell gidiyor, Quaffle, Gryffindor'dan Katie Bell'de, hızla gidiyor - KASTİ HAREKET!"

Slytherin Kovalayıcı'sı Montague, Katie'nin önünden dönmüş ve Quaffle'ı almak yerine Katie'nin kafasını yakalamıştı. Katie havada takla attı, süpürgesinin üstünde kalmayı basardı, ama Quaffle'ı düşürdü.

Madam Hooch'un düdüğü bir kez daha çaldı. Montague'y e doğru uçup bağırmaya başladı. Bir dakika sonra Katie, -Slytherin Tutucu'suna karşı bir penaltıyı daha sayıya çevirmisti.

"OTUZ - SIFIR! ALIN BAKALIM, SÖZÜ PDS, HİLEBAZ-"

"Jordan, eger tarafsız bir şekilde anlatamayacaksan -!"

"Oldugu gibi anlatıyorum, Profesör!"

Harry'nin içinde büyük bir heyecan dalgası kabardı. Snitch'i görmüştü - Gryffindor kale direklerinden birinin dibinde parlıyordu - ama henüz onu yakala-mamalıydı. Ve Malfoy bir görse -

364

Bir şey aniden dikkatini çekmiş gibi yapan Harry, Atesoku'nu döndürüp sahanın Slytherin tarafına doğru hızlandı. Bu numara ise yaradı. Malfoy alelacele pesine düştü, belli ki Harry'nin orada Snitch'i gördüğünü sanmıştı...

VİJİT.

Slytherin Vurucumu Derrick'in vurduğu bir Blud-ger, Harry'nin sağ kulağını yalayarak geçti.

Hemen sonra -

VİJJT.

Đkinci Bludger, Harry'nin dirsegini sıyırmıstı. Öbür Vurucu, yani Bole, yaklaşıyordu.

Harry bir an Bole'la Derrick'in, sopalan havada, ona yaklaştırmakta olduklarını gördü -

Atesoku'nu son saniyede yukarı dogrulttu ve Bole'la Derrick iç gıcıklayıcı bir çatırtıyla çarpıstı.

Slytherin Vurucu'ları kafalarını tutarak birbirlerinden uzaklaşırken, Lee Jordan, "Ha haa!" diye bağırdı. "Vah vah, çocuklar! Bir Atesoku'nu alt etmek için bundan çok daha erken kalkmanız gerekiyor! Ve şimdi yine Gryffindor atakta, Johnson Quaffle'ı alıyor - hemen yanında Rint var -

sopanı onun gözüne sok, Angelina! -sakaydı Profesör, sakaydı - yo, hayır - Flint Quaffle'ı aldı, Flint Gryffindor kale direklerine dogru uçuyor, haydi, Wood, kurtar -!"

Ama Flint sayı yapmıstı; Slytherin tarafından sevinç naralan yükseldi, Lee ise öyle bir küfür etti ki, Profesör McGonagall sihirli megafonu elinden çekip almaya çalıştı.

365

"Özür dilerim, Profesör, özür dilerim! Bir daha olmayacak! Evet, Gryffindor otuza on önde ve Quaffle Gryffindor'da -"

Maç, Harry'nin o güne kadar oynadığı en pis maça dönüşüyordu. Gryffindor'un bu kadar erken öne geçmesine sinirlenen Slytherin'ler, Quaffle'ı ellerine geçirmek için giderek her yola basvurmaya başlamışlardı. Bole, Alicia'ya sopasıyla vurup onu Bludger sandığını söylemeye kalktı. George VVeasley misilleme yaparak Bole'un suratına dirsek attı. Madam Hooch iki tarafa da penaltı verdi ve Wood bir muhtesem kurtarıstı daha yaparak skorun Gryffindor lehine kırk - on olmasını sağladı.

Snitch yine ortadan kaybolmustu. Malfoy hâlâ Harry'ye yakın duruyordu, Harry ise oyunun yukarısında uçuyor, etrafına bakmıyordu - hele Gryffindor elli sayı öne geçsin...

Katie sayı yaptı. Elli - on. Slytherin'ler intikam almaya kalkarsa diye Fred ve George Weasley, sopalan havada, onun etrafında geziyorlardı. Bole ve Derrick, Fred'le George'un yoklugundan yararlanıp iki Blud-ger'ı da VWood'un üzerine fırlattılar; ikisi de üst üste VWood'un karnına çarptı ve Wood solugu büsbütün kesilmiş halde, süpürgesine tutunarak havada dönmeye başladı.

Madam Hooch deliye dönmüstü. 1

"Quaffle sayı yapma mesafesinde olmadığı sürece Tutu-cu'ya saldıramazsınız!" diye bağırdı Bole ve Derrick'e. "Gryffindor penaltı kullanacak!"

366

Ve Angelina sayı yaptı. Altmıs - on. Az sonra Fred VVeasley, VVarrington'a bir Bludger yapıştırıp Quaffle'ı elinden düşürttü; Alicia Quaffle'ı yakaladı ve Slytherin kalesinden geçirdi: yetmiş - on.

Asagıdaki Gryffindor taraftarlarının bağırırmaktan sesi kısılacaktı - Gryffindor altmıs sayı öndeydi ve eger Harry Snitch'i şimdi yakalarsa, Kupa onların olacaktı. Harry oyunun çok yukarısında, kuyrugunda Malfoy'la sahanın üzerinde dönüp dururken, yüzlerce gözün onu izledigini hissedebiliyordu adeta.

Ve onu gördü. Snitch yedi metre yukarısında ısıldıyordu.

Harry büyük bir süratle fırladı, rüzgâr kulaklarında ugulduyordu; elini uzattı, ama aniden Atesoku yavaslamaya başladı -

Dehsete düsmüs bir halde etrafına baktı. Malfoy ileri atılıp Atesoku'nün kuyruguna yapışmıs, çekiyordu.

"Seni-"

Harry, Malfoy'a vurabilecek kadar kızgındı, ama uzanamıyordu. Malfoy Atesoku'na tutunmak için gösterdiği v~badan dolayı soluk solugaydı, ama gözleri hain hain parlıyordu. Amacına ulaşmıstı -

Snitch bir kez daha gözden kaybolmustu.

Malfoy yeniden kendi Nimbus Đki Bin Bir7 ine binerken, Madam Hooch hızla oraya gelip, "Penaltı!"

diye ciyakladı. "Gryffindor lehine penaltı! Ömrümde böyle taktik görmedim!"

Lee Jordan, Profesör McGonagall'ın erisemeyeceği bir yerde zıplayarak, "SENĐ HƏLEBAZ PƏSLĐK!"

diye

367

uluyordu megafona. "SENĐ PDS, HƏLEBAZ PƏ-"

Profesör McGonagall onu azarlamadı bile. Malfoy'a doğru yumrugunu sallıyordu; sapkası basından düsmüştü ve o da öfkeyle bağırıyordu.

Page 127

Gryffindor penaltısını Alicia kullandı, ama o kadar sinirliydi ki, birkaç metre farkla kaçırdı.

Gryffindor takımı konsantrasyonunu yitiriyordu, Malfoy'un Harry'ye yaptığı faulden dolayı zevkten dört köse olan Slytherin'ler ise bu seikle daha iyi oynanvjya başlamışlardı.

"Slytherin atakta, Slytherin kaleye doğru gidiyor -Montague sayı yapıyor -" diye inledi Lee. "Yetmiş -yirmi Gryffindor önde..."

Harry şimdi Malfoy'u o kadar yakından marke ediyordu ki, ikisinin dizleri birbirine çarpıp duruyordu. Malfoy'un Snitch'in yakınına gitmesine izin vermeyecekti...

Malfoy, tam dönmeye çalışırken Harry onu engelleyince, "Defol suradan, Potter!" diye bağırđı çaresizce.

"Gryffindor'dan Angelina Johnson Quaffle'ı alıyor, haydi, Ang~elina, HAYDƏ!"

Harry dönüp baktı. Malfoy dışındaki bütün Slytherin oyuncularđ, hatta Slytherin Tutucu'su bile, Angelina'ya doğru uçuyordu - hepsi onu engelleyeceklerdi -

Harry Atesoku'nu çevirdi, süpürge'nin üstüne iyice yattı ve ileri fırladı. Bir mermi gibi, Slytherin'lerin üzerine uçtu.

"AHHHHHHH!"

368

Atesoku üstlerine doğru gelirken hepsi dağıldı; An-gelina'nın önü açılmıştı.

"SAYI! SAYI! Gryffindor seksene yirmi önde!"

Az kalsın dümdüz tribünlere yapısacak olan Harry kayarak havada durdu, süpürge'sini çevirdi ve hızla sahanın ortasına döndü.

Sonra neredeyse kalbinin durmasına sebep olan bir şey gördü. Malfoy dalısa geçmişti, yüzünde muzaffer bir eda vardı - orada, aşağıdaki çimenin birkaç metre üstünde, minicik, altın bir parıldı duruyordu.

Harry Atesoku'yla hızla aşağı doğru fırladı, ama Malfoy çok öndeydi.

"Hadi! Hadi! Hadi!" diyordu Harry süpürge'sine. Malfoy'a yaklaşıyorlardı... Bole üstüne bir Bludger gönderirken Harry iyice eğilip süpürge sapının üstüne yattı... Malfoy'un hemen topugundaydı...

aynı hizadaydı -

Harry iki elini de süpürge'sinden çekerek ileri atıldı. Malfoy'un eline çarpıp aradan çekti ve -

"EVET!"

Eli havada, dalıstan çıktı ve stadyum ayaga kalktı. Harry kalabalığın tepesinde geziniyordu, kulagında tuhaf bir çınlama vardı. Minik altın top yumrugunun içine hapsolmuş, umutsuzca kanat çırpıyordu.

Wood, gözlerindeki yaşlardan yarı yarıya kör olmuş halde, hızla üzerine geliyordu; Harry'nin

boynuna dolanıp basını omzuna yaslayarak kendini tutmadan ağlamaya başladı. Harry iki büyük darbe hissetti, Fred'le George onlara çarpmış r mra Angelina, Alicia ve Katie'nin, "Kupayı kazandık! Kupayı kazandık!" diyen

369

seslerini duydu. Gryffindor takımı sarmas dolas halde ve kısılmış seslerle bağırarak yere doğru süzölmeye başladı.

Tarafarlar dalga dalga bariyerlerin üstünden atlayıp sahaya doluyordu. Herkes sırtlarına vuruyordu. Harry sesleri ve üstüne yaslanan vücutların baskısını hayal meyal hissediyordu. Sonra kalabalık onu ve takımın diğer oyuncularını omuzlara aldı. Havaya fırlatıldığında, kırmızı rozetler takmış olan Hagrid'i gördü -"Onları yendin, Harry, onları yendin! Hele bir Sahga-ga'ya söyleyeyim!" Percy manyak gibi zıplayıp duruyordu, saygınlığı falan unutmustu. Profesör McGona-gall, VWood'dan da çok ağlıyor, gözlerini devasa bir Gryffindor bayragına siüiyordu; ve Ron'la Hermione de iste orada, itise kakısa Harry'ye doğru geliyorlardı. Söyleyecek laf bulamadılar ama. Harry, Dumbledo-re'un, elinde muazzam Quidditch Kupası'yla beklediği tribünlere tasınırken, sadece ağızları kulaklarında tebessüm ettiler.

Etrafta bir Ruh Emici olsaydı keske... Ağlayan bir Wood'dan Kupa'yı alıp havaya kaldırdığında, Harry dünyanın en iyi Parronus'unu yaratabileceğine inanıyordu.

1

370

Page 128

ON ALTINCI BOLUM

•v-

Profesör Trelazvney'nin Kehaneti

Harry'nin Quidditch Kupası'nı nihayet kazanmış olma sevinci en az bir hafta sürdü. Hava bile kutlama yapıyor gibiydi; haziran yaklaşıırken günler bulutsuz, sıcak ve nemli geçmeye başladı.

Herkesin tek yapmak istediği, dışarı çıkıp birkaç litre balkabağı suyu esliğinde çimlerin üstüne serilmek, belki arada bir Tüküren-bilye oynamak ya da dev mürekkep balığının gölün yüzeyinde sakın sakın gezinmesini izlemektir.

Ama bunu yapamadılar. Sınavlar baslamak üzereydi ve öğrenciler dışarıda tembellik etmek yerine satonun içinde kalıp, pencerelerden içeri yaz havası süzölürken beyinlerini konsantre olmaya zorlamak mecburiyetindeydi. Fred ve George Weasley bile çalışırken görölmüşlerdi; S. B. D'lerini (Standart Büyücölük Düzeyi) almak üzereydiler. Percy, Hogwarts'ın verdiği en yüksek yeterlik derecesi olan F. Y. B. S.'leri-re (Feci Yorucu Büyücölük Sınavı) girmeye hazırlanıyordu. Sihir Bakanlığı'na girmek istediği için, çok yüksek notlar alması gerekiyordu. Sinirleri gün geç-371

tıkçe daha da geriliyor, aksanları ortak salonda sessizliği bozan herkese çok ağır cezalar veriyordu.

Aslında, Percy'den daha kaygılı görünen sadece bir kişi vardı: Hermione.

Harry ve Ron ona nasıl olup da aynı anda birçok derse girmeyi basardığını sormal'tan vazgeçmişlerdi, ama çıkardığı sınav çizelgesini gördeklarinde kendilerini tutamadılar. İlk sütun söyleydi:

PAZARTESİ

Saat 9, Aritmansi

Saat 9, Biçim Degistirme

Ögle yemeği

Saat 1, Muska

Saat 1, Eski Tılsımlar

"Hermione?" dedi Ron. Bunu temkinli bir sesle söylemişti, çünkü bu aralar Hermione, biri dokunsa patlayacak gibi görünüyordu. "Seyy - bu saatleri doğru yazdığından emin misin?"

"Ne?" diye çıkıştı Hermione. Hemen e1 in a sınav çizelgesini alıp baktı. "Evet, tabii ki doğru."

"Sana nasıl aynı anda iki sınava birden gireceğini sormamızın bir anlamı var mı?" dedi Harry.

"Hayır," diye kestirip attı Hermione. "Numcroloji ve Gramatika kitabımı gören oldu mu?"

"Evet, uyumadan önce biraz bakarım c'ye almıştım," dedi Ron, çok alçak sesle. Hermione masasındaki parsömen yığınına karıştırarak kitabı aramaya oasla-372

mıstı. Tam o sırada pencereden bir hısırtı geldi ve gagasında sıkı sıkı tuttuğu bir potla Hedwig içeri girdi.

"Hagrid'den," dedi H trry, notu yırtıp açarak. "Sah-gaga'nın temyizi - alfasında yapılacaktı."

"Tam sınavlarımızı bitirdiğimiz gün," dedi Hermi-one. Hâlâ Aritmanski kitabımı anyordu.

Harry, mektubu okumaya devam ederek, "Buraya gelip yapacaklarmıs/" dedi. "Sihir Bakanlığı'ndan biri ve - ve bir cellat."

Hermione kafasını kald'ırıp bakfa, altüst olmuştı.

"Temyize cellat mı getiriyorlar?! Öyleyse kararlarını çoktan vermiş gibi görünüyorlar!"

"Evet, öyle," dedi Harry, sıkıntıyla.

"Bunu yapamazlar!" d±ye uludu Ron. "Onun için bir sürü sey okudum, hepsini görmezden gelemezler!"

Ama Harry'nin içinde, Tehlikeli Yaratıkların Đtlafl Komitesi'nin Mr Malfo/ur etkisiyle kararını çoktan vermiş olduğuna dair korkunç bir duygu vardı. Gryffindor'un zaferiyle sonuçlanan Quidditch finalinden beri gözle görülür şekilde sessizlesen Draco, son birkaç günde eski kasınlığına yeniden kavuşmuş görünüyordu. Harry'nin duyduğu alaycı yorumlara bakılırsa, Malfoy, Sahgaga'nın öldürüleceğinden emindi ve bunun kendisi sayesinde olmasından mutluluk duyuyor gibiydi. Böyle durumlarda Harry'nin tek yapabildiği, kendini Hermione'nin yaptığını yapmaktan, yani Malfoy'un suratına bir tane çakmaktan alıkoymaktı. En kötüsü de gidip Hagrid'i görmek için vakitleri ya da

fırsatları olmamasıydı, çünkü yeni güvenlik önlemleri

373

henüz kaldırılmamıştı ve Harry tek gözlü cadının altındaki Görünmezlik Pelerini'ni geri almaya cesaret edemiyordu.

Sınav haftası başladığında satoya olagandısı bir sessizlik çöktü. Üçüncü sınıflar pazartesi öğle yemeği saatinde Biçim Degistirme'den kül rengi yüzlerle ve güçsüz halde çıktılar. Sonuçları karşılaştırıp, çaydanlığı tosbagaya çevirmenin de dahil olduğu görevlerinin zorlughundan yakındılar.

Hermione tosbagasının daha çok kaplumbagaya benzediğinden sıkâyet ederek herkesin sinirim bozdu, çünkü baskalarının dertlerinin yanında, onunki hiç sayılırdı.

"Benimkinde kuyruk yerine hâlâ bir çaydanlık ağzı vardı, tam bir kâbus..."

"Tosbagaların nefesi buhar gibi mi oluyordu?"

"Kabugunda hâlâ söğütlü porselen deseni vardı, sizce nofHüser mi oradan?"

Sonra alelacele yemek yiyip, doğruca Muska sınavının yolunu tuttular. Hermione haklı çıktı; Profesör Flit-wick onlara Neselendirme Büyüleri'ni sordu. Harry heyecandan kendininkini biraz abartınca, esi Ron isterik kahkaha nöbetlerine tutulmaya başladı. Öyle ki. Büyü'yü kendisinin de deneyebilmesi için önce onu sınıftan çıkarıp bir saatliğine sessiz bir odada tutmak zorunda kaldılar.

Aksam yemeginden sonra öğrenciler aceleyle ortak salonlarına gittiler. Ama dinlenmek için de-374

gil, Sihirli Yaratıkların Bakımı, Əksir ve Astronomi sınavlarına çalışmak için.

Ertesi sabahki Sihirli Yaratıkların Bakımı sınavında Hagrid'in gerçekten de çok düşünceli bir hali vardı; aklı hiç orada degilmis gibiydi. Sınıfa büyük bir legen dolusu Pıtırkurt getirmiş ve sınavı geçmek için bir saatin sonunda Pıtırkurt'larm hâlâ canlı olması gerektiğini söylemişti. Pıtırkurt'lan yasatmanın en iyi yolu-onları kendi hallerine bırakmak olduğundan, hepsinin girdiği en kolay sınav

oldu bu. Böylece Harry, Ron ve Hermione de Hagrid'le konuşma hfsatı buldu.

"Gaga bunalmaya başladı," dedi Hagrid, egilip Harry'nin Pıtırkurt'unun hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol ediyormuş numarası yaparak. "Çok uzun süredir bağlı duruyor. Ama yine de...

bir dahaki güne öğreneceğiz - öyle ya da böyle."

Öğleden sonraki Eksir sınavları tam bir felaketti. Harry elinden geleni yapmasına rağmen Kafa Karıştırıcı Karışım'ınm koyulmasını sağlayamadı. Tepesinde dikilip onu kin dolu bir zevkle izleyen Snape de notlarının arasına süpheli bir şekilde sıfıra benzeyen bir şey çiziktirip yanından uzaklaştı.

Gece yarısı en yüksek kulede Astronomi, çarsamba sabahıysa Sihir Tarihi vardı. Harry, Florean Fortescue'nun ortaçağ cadı avları konusunda söylediği her şeyi yazarken, öğrencu sınıfta Fortescue'nun soko-cevizli sundae'lerinden olsaydı keske diye iç geçirdi. Çarsamba günü öğleden sonra kızgın güneşin altındaki serada BitHbüim vardı; sonra güneşten kızarmış enselerle ye-375

niden ortak salona döndü ve ertesi günün o saatlerinin, yani sınavların bitmiş olacağı zamanın hayali kurulmaya başlandı.

Sondan bir önceki sınavları perşembe sabahki Kare nlık Sanatlara Karşı Savunma'ydı. Profesör Lupin o gane kadar girdikleri en alışılmadık sınavı hazırlamıştı; dışarıda güneşin altındaki bir tür engelli yarı pisti gibiydi sınav. Önce içinde bir Garkenez olan derin bir su birikintisinden yürümeleri, sonra Kırmızı Kafa'larla dolu bir dizi çukurdan geçmeleri, Hinzıpır'ın yanıltıcı •

yönlendirmelerine aldırmadan küçük bir bataklıktan çıkmaları ve eski bir sandığa girip yeni bir Böcürt'le savaşmaları gerekiyordu.

"Mükemmel, Harry," diye mırıldandı Lupin, Harry sandığın içinden sırtarak çıkarken. "Tam not."

Basarısının heyecanıyla kıpkırmızı olan Harry, Ron'u ve Hermione'yi izleyebilmek için orada kaldı.

Ron, Hinzıpır'a kadar çok iyi gitti, ama Hinzıpır onun kafasını karıştırmayı başarıp beline kadar bataga gömülmesine sebep oldu. Hermione, içinde Böcürt'ün bulunduğu sarıdıgr gelene kadar her şeyi kusursuz bir şekilde yaptı. Ama sandığın içinde bir dakika kaldıktan sonra, cıgılık cıgılığa dışarı fırladı.

"Hermione!" dedi Lupin sasırarak. "Ne oldu?"

"P-P-Profesör McGonagall!" dedi Hermione, soluk soluga sandığı isaret ederek. "Bü-bütün Page 130 derslerden kaldığımı söyledi!"

Hermione'yi sakinleştirmek bayagi vakit aldı. Sonunda kendine gelince, o, Harry ve Ron satoya döndü-376

ler. Ron hâlâ Hermione'nin Böcürt'üne gülmeye meyilliydi biraz, ama merdivenlerin basında gördükleri şey, çıkabilecek bir tartışmayı önledi,

Cornelius Fudge, orada durmuş etrafa bakıyordu. Dnce çizgili pelerininin içinde hafifçe terlemisti.

Harry'yi görünce irkildi.

"Merhaba, Harry!" dedi. "Sınavdan çıktın galiba? Nasıl, bitiyor mu bari?" (

"Evet/" dedi Harry. Sihir Bakanı'yla tanışıklığı olmayan Hermione ve Ron arka planda ne yapacaklarını bilemeden gezinip duruyorlardı.

"Nefis bir gün," dedi Fudge, göle doğru bakarak. "Yazık... yazık..."

Derin derin iç çekip Harry'ye baktı.

"Nahos bir görevden dolayı buradayım, Harry. Sihirli Yaratıkların Dtlafı Komitesi'nin azgın bir Hipogrifin infazı için bir tanıga ihtiyacı vardı. Benim de Black'in durumu için Hogwarts'ı ziyaret etmem gerektiğinden, benden rica ettiler."

"Yar^ temyiz oldu mu?" diye araya girdi Ron, öne çıkarak.

"Hayır, hayır, bu öğleden sonra yapılacak," dedi Fudge, Ron'a merakla bakarak.

"O halde infaza tanıklık etmeniz hiç gerekemeyebilir!" dedi Ron azimle. "Hipogrif in hâlâ kurtulma

sansı var!"

Fudge daha cevap veremedi, arkasındaki sato kapısından iki büyücü çıktı. Biri öyle ihtiyardı ki, sanki gözlerinin önünde eriyip gidiyordu; ikincisi iriyarıydı, 377

ince, siyah bir bıyığı vardı. Harry onların Tehlikeli Yaratıkların Ötlaflı Komitesi'nin temsilcileri olduklarını tahmin etti, çünkü çok yaşlı büyücü Hagrid'in kulübesine doğru kısık gözlerle bakıp, zayıf bir sesle, "Off, ocf, bu iş için fazla yaşlıyım artık..." dedi. "Saat ikide, değil mi, Fudge?"

Siyah bıyıklı adam kemerindeki bir seye dokunup duruyordu; Harry daha dikkatli bakınca, ir.'

-^parmağını parıldayan bir baltanın keskin tarafında gezdirdiğini fark etti. Ron bir şey söylemek için ^gzını açtı, ama Hermione onu sert bir şekilde kaburgasından dürtüp basıyla Giriş Salonu'nü işaret etti.

Öğle yemeği için Büyük Salon'a girerlerken, Ron kızgın kızgın, "Niye engel oldun bana?" dedi.

"Onları görmedin mi? Baltaları bile hazır! Böyle adalet olmaz!"

"Ron, senin baban Bakanlık'ta çalışıyor. Kalkıp da patronuna öyle şeyler söyleyemezsin!" dedi Hermione. Ama o da çok üzüntülü görünüyordu. "Hagrid bu defa soğukkanlılığını korur ve savını düzgün sunarsa, Sah-gaga'yı infaz edemezler..."

Ancak" Harry, Hermione'nin söylediklerine kendinin de inanmadığını anlamıştı. Etraflarındaki insanlar yemeklerini yerken bir taraftan da heyecanla konuşuyor, öğleden sonranın gelip sınavların bitmesini ipe çekiyorlardı. Ama Hagrid ve Sahgaga hakkında endişelenmekle meşgul olan Harry, Ron ve Hermione, onlara katılmadılar.

Harry ve Ron'un son sınavları Kehanet, Hermi-one'ninse Muggle Araştırmalarıydı. Üçü beraberce mermer merdivenleri çıktılar. Hermione birinci katta

378

onlardan ayrıldı, Harry ile Ron ise yedinci kata kadar devam ettiler. Çok sayıda öğrenci Profesör Trelaw-ney'nin sınıfına çıkan dönen merdivenlerde oturmuş, son dakika çalışmaları yapıyordu.

Gidip yanına oturduklarında, Nevile Longbottom onlara, "Hepimizi ayrı ayrı içeri alıyor," dedi.

Geleceğin Sis Perdesini Aralamak'1 kucasına yerleştirmişti, kristale-bakmakla ilgili sayfalar önünde açık duruyordu. "Kristal topta herhangi bir şey gördünüz mü?" ^hye sordu mutsuz mutsuz.

"Çık," dedi Ron dalgın dalgın. Saatine bakıp duruyordu; Harry onun Sahgaga'nın temyizine ne kadar kaldığını kontrol ettiğini biliyordu.

Sınıfın dışındaki kuyruk çok yavaş ilerliyordu. Ne zaman biri gümüş merdivenden aşağı inse, diğer öğrenciler, "Ne sordu? İyi miydi?" diye fısıldıyorlardı.

Ama hepsi de cevap vermeyi reddediyordu.

Page 131

"Dedi ki, kristal top ona, söylersem başıma korkunç bir kaza geleceğim iletmis!" dedi Nevile ürkek bir sesle. Merdivenden inip, yeni yeni sahanlığa ulaşmış olan Harry ile Ron'a doğru yürüdü.

"Tabii canım," dedi Ron gülerek. "Biliyor musun, Hermione'nin onun hakkında -" (basparmağıyla yukarıdaki kapıyı işaret etti) "yanılmadığım düşünmeye başladım. Yaşlı bir sahtekar o."

"Evet," dedi Harry, kendi de saatine bakarak. İki olmuştü. "Keske biraz acele etse..."

Parvati merdivenlerden indiginde yüzü gururla parlıyordu.

379

"Benim gerçek bir Görücü'nün bütün niteliklerine sahip olduğumu düşünüyör," dedi Harry ve Ron'a. "Bir sürü şey gördüm... eh, iyi sanslar."

Hızla merdivenden inip Lavender'ın yanına gitti.

"Ronald VVeasley," dedi tepelerinden o tanıdık, puslu ses. Ron dislerini sıkıp Harry'ye baktı ve gümüş merdivenden çıkıp gözden kayboldu. Şimdi sınava girmemiş olan bir tek Harry kalmıştı.

Yere oturup sırtını duvara yasladı ve güneşli pencerede vızıldayan sinegi dinledi. Akli arazinin bir ucunda, Hagrid'deydi.

Nihayet yirmi dakika kadar sonra Ron'un büyük ayaklan merdivende belirdi.

"Nasıl gitti?" diye sordu Harry, ayaga kalkarak.

"Hikâye," dedi Ron. "Hiçbir şey göremedim, ben de uyurdum. Đkna olmadı, ama galiba..."

Profesör Trelawney, "Harry Potter!" diye seslenince, Harry, "Ortak salonda görüşürüz," diye mırıldandı.

Kule odası normalde olduğundan da sıcaktı; perdeler kapalıydı, ates yanıyordu. Her zamanki iç kaldırıcı koku Harry'yi öksürttü. Đskemlelerin ve masaların arasından geçip, önünde büyük bir kristal topla onu bekleyen Profesör Trelawney'nin yanına gitti.

"Đyi günler, yavrum," dedi Profesör usulca. "Lütfen Küre'nin içine bak... acele etme... sonra da içinde ne gördüğünü anlat bana..."

Harry kristal topun üzerine eğilip bakmaya başladı. Bütün konsantrasyonunu toplayıp, onu büküm büküm beyaz sisten baska bir şey göstermeye zorladı, ama hiçbir şey olmadı.

380

"Ee?" dedi Profesör Trelawney nezaketle. "Ne görüyorsun?"

Sıcaklık iyice bogucu bir hal almıstı ve hemen yanlarındaki atesten süzülen koku burun deliklerini yakıyordu. Ron'un az önce söylediklerini düşünüp numara yapmaya karar verdi.

"Seyy -" dedi Harry, "karanlık bir sekil... eee..."

"Neye benziyor?" diye fısıldadı Profesör Trelawney. "Đyi düşün../"

Harry zihnini taradı ve aklına Sahgaga geldi.

"Bir Hipogrif," dedi kendinden emin bir sesle.

"Gerçekten!" diye fısıldadı Profesör Trelawney. Dizlerinin üstünde duran parsömene hararetle bir seyler yazdı. "Evladım, zavallı Hagrid'in Sihir Bakanlığı'yla sorununun sonucunu görüyor olabilirsiniz!"

Daha yakından bak... Hipogrif in... bası hâlâ yerinde mi?"~

"Evet," dedi Harry büyük bir kararlılıkla.

"Emin misin?" dedi Profesör Trelawney ısrarla. "Đyice emin misin, yavrum? Hipogrif in yerde kıvrandığını, arkasında da eli baltalı, gölgeli bir figür durduğunu görüyor olmayasın?"

"Hayır!" dedi Harry. Midesi hafif hafif bulanmaya başlamıstı.

"Kan yok mu? Ağlayan bir Hagrid yok mu?"

"Hayır!" dedi Harry yine. Odadan ve sıcaktan hemen kurtulmak istiyordu, "iyi görünüyor - uçup gidiyor..."

Profesör Trelawney iç çekti.

"Pekâlâ, yavrum, burada bırakıyoruz... pek tat-

381

min edici olmadı... ama elinden geleni yaptığına eminim.

Harry rahatlamış halde yerinden kalktı, çantasını aldı. Tam gidiyordu ki, arkasından hasin, kulak tırmalayıcı bir ses konustu.

"Bu gece olacak."

Page 132

Harry hızla arkasına döndü. Profesör Trelawney koltuğunda kaskatı kesilmisti, gözleri bos bakıyordu ve ağzı sarmıstı.

"Pa-pardon?" dedi Harry.

Ama anlaşılan Profesör Trelawney onu duymuyordu. Gözleri dönmeye başladı. Panige kapılan Harry orada öylece durdu. Profesör Trelavvney bir tür nöbet geçirmek üzereymiş gibiydi. Harry kosup hastane kanadına gitmeyi düşünerek tereddüt etti - derken Profesör Trelawney yeniden o hasin, kendininkine hiç benzemeyen sesle konuşmaya başladı:

"Karanlık Lord yalnız ve dostsuz, müritleri tarafından terk edilmiş durumda. Usagı su son on iki yıldır zincir altında. Bu gece, gece yarısından önce, hizmetkâr serbest kalacak ve yeniden efendisine katılmaya gidecek. Karanlık Lord, usagının yardımıyla yine güçlenecek, eskisinden de büyük ve korkunç olacak. Bu gece... gece yansından önce... hizmetkâr... efendisine... katılmaya., gidecek..."

Profesör Trelavvney'nin bası göğsüne düştü. Agzından bir hırıltı çıktı. Sonra birden, yine basını kaldırdı.

"Çok özür dilerim, yavrum," dedi hülyalı bir sesle. "Gündüz sıcağından olmalı... Bir an dalmışım..."

Harry öylece durup bakakaldı.

382

"Bir sorun mu var, yavrum?"

"Az - az önce bana Karanlık Lord'un yeniden güçleneceğini söylediniz... usagının ona geri döneceğini..."

Profesör Trelavmey altüst olmuş görünüyordu.

"Karanlık Lord mu? Adı Anılmaması Gereken Kisi mi? Evladım, bu sakaya gelecek şey değil... yeniden güçlenecekmiş..."

"Ama az önce siz söylediniz! Dediniz ki, Karanlık Lord -"

"Sanırım sen de sızdın, yavrum!" dedi Profesör Tre-lawney "Kesinlikle bu kadar abartılı bir kehanette bulanacak değilim!"

Harry gümüş merdivenden inip dönen merdivene' geldi. Kafası mesguldü... az önce Profesör Trelaw-ney'nin gerçek bir kehanette bulunduğuna mı tanık olmuştü? Yoksa Profesör Trelawney, bunu sınava çarpıcı bir final olarak mı yapmıştı?

Bes dakika sonra hızla Gryffindor Kulesi'nin dışındaki güvenlik ifritlerinin yanından geçerken, Profesör Trelawney'nin sözleri hâlâ kulagında yankılanıyordu. Karsıdan gülen ve sakalasan insanlar gelip geçiyor, dışarıya ve iple çektikleri özgürlüğe doğru ilerliyorlardı; Harry portre deligine ulaşıp ortak salona girdiğinde, içerisi neredeyse bombostu. Ancak, Ron'la Hermione orada bir kösedede oturuyorlardı.

"Profesör Trelawney," dedi Harry soluk soluga, "az önce bana -"

Ama yüzlerindeki ifadeyi görünce lafı yarım kaldı.

383

"Sahgaga kaybetmiş/" dedi Ron cılız bir sesle. "Hagrid az önce bunu gönderdi."

Hagrid'in notu bu defa kuruydu, gözyaşları mürekkebi dağılmamıştı, ama görünüşe bakılırsa yazarken eli öyle titremişti ki, not neredeyse okunmayacak haldeydi.

Temyizi kaybettik. Günbatımında infaz edecekler. Yapabileceğiniz bir şey yok. Gelmeyin.

Görmenizi istemiyorum.

Hagrid

"Gitmek zorundayız," dedi Harry hiç tereddüt etmeden. "Orada kendi basına oturup celladı bekleyemez!"

"Günbatımında ama," dedi Ron. Donuk gözlerle pencereden dışarı bakıyordu. "Hayatta izin vermezler... özellikle de sana, Harry..."

"Dolapta bir tane daha var," dedi Hagrid, oturup

alnını koluna silerek. Harry göz ucuyla Ron'a baktı, Ron da ona çaresiz bakışlarla yanıt verdi.

Harry onun yanma orurarak, "Kimsenin yapabileceği bir şey yok mu, Hagrid?" diye sordu kızgın bir sesle. "Dumbledore -"

"Denedi," dedi Hagrid. "Komite'nin kararını geçersiz kılacak gücü yok. Onlara Sahgaga'nın zararsız olduğunu söyledi, ama hepsi Korkuyor... o Lucius Malfoy nasıl biridir, bilirsin... tehdit etmistir onları... cellat, yani Macnair, o da Malfoy'un eski bir arkadaşı... ama çabuk ve acısız olacak... ve ben yanında olacağım..."

Hagrid yutkundu. Gözleri çılgınca kulübeyi tarıyordu, sanki bir umut kırıntısı ya da ufacık da olsa bir teselli anyörmüs gibiydi.

"Dumbledore da gelecek - şey yapılırken. Bu sabah yazdı bana. Benimle birlikte - birlikte olmak istiyor. Büyük adam, Dumbledore..."

Yeni bir süt sürahisini bulmak için Hagrid'in dolabını karıştıran Hermione'den hafif bir hıçkırık geldi, ama hemen kendini tuttu. Elinde yeni sürahiyle doğrulur-ken, gözyaslarına hâkim olmaya çalışıyordu.

"Biz de seninle kalacağız, Hagrid," diye başladı konuşmaya, ama Hagrid salkım? açık kafasını iki

yana sallamaya başlamıştı bile.

"Sizin satoya dönmeniz gerekiyor. Dedim ya, seyretmenizi istemiyorum. Ayrıca burada da olmamanız gerekiyor... Fudge ve Dumbledore? izinsiz çıktığım öğrenirlerse, Harry, senin başına bayanı is açılır."

Simdi Hermione'nin yüzünden aşağı sessiz gözyas-

lan süzülüyordu. Ama çayla ugrasarak onları Hag-rid'den sakladı. Sonra, tam sürahiyi doldurmak için eline süt sisesini almıştı ki, küçük bir çığlık attı.

"Ron! Dna-inanamıyorum - Scabbers bu!"

Ron'un agzı saskınlıktan açık kalmıştı.

"Neden bahsediyorsun sen?"

Hermione süt sürahisini masaya götürüp bas aşağı çevirdi. Fare Scabbers deli gibi cıyıkladı, sürahinin içinde kalmak için epey çırpındı, ama sonunda kayarak masanın üstüne düştü.

"Scabbers!" dedi Ron saskın saskın. "Scabbers, burada ne arıyorsun?"

Çırpınan fareyi alıp ısığa tuttu. Scabbers berbat durumdaydı. Her zamankinden de zayıftı, epey tüy dökmüş, yer yer kellesmişti. Ron'un elinden kurtulmak için deli gibi debeleniyordu.

"Tamam, Scabbers!" dedi Ron. "Kedi yok! Burada seni incitecek hiçbir şey yok!"

Hagrid gözlerini pencereye dikerek birden ayaga kalktı. Normalde al al olan yüzü, parsömen rengi kesilmisti.

"Geliyorlar..."

Harry, Ron ve Hermione hızla arkalarına döndüler. Birkaç kişi, uzaktaki satonun merdivenlerinden iniyordu. En önde Albus Dumbledore vardı, gümüşü sakalı günesin son ışıklarıyla parlıyordu.

Hemen yanında Cornelius Fudge yürüyordu. Arkalarından da takatsiz ve yaşlı Komite üyesiyle cellat Macnair gelH yordu.

"Gitmeniz lazım," dedi Hagrid. Sapır sapır titriyordu. "Sizi burada bulmamahılar... gidin, hadi..."

Ron, Scabbers'ı cebine tıktı, Hermione ise Pelerin'i aldı.

"Sizi arkadan çıkarayım," dedi Hagrid.

Onun pesinden gidip arka bahçeye çıktılar. Harry kendini tuhaf bir şekilde rüyadaymış gibi hissediyordu. Birkaç metre ileride, Hagrid'in balkabağı tarhında bir ağaca bağılı Sahgaga'yı görünce bu his daha da güçlendi. Sahgaga bir şeyler olduğunun farkındaydı. Sivri kafasını bir o yana bir bu yana döndürüyor, yeri sinirli sinirli eseliyordu.

"Bir şey yok, Gaga," dedi Hagrid usulca. "Bir şey yok..." Harry, Ron ve Hermione'ye döndü. "Hadi," dedi. "Gidin."

Ama kıpırdamadılar.

"Hagrid, yapamayız -"

"Onlara gerçekte ne olduğunu anlatınız -"

"Onu öldüremezler -"

"Gidin!" dedi Hagrid hiddetle. "Durum zaten fena, bir de siz basınızı derde sokmayın!"

Hiç seçenekleri yoktu. Hermione, Pelerin'i Ron'la Karry'nin üzerine çekerken, kulübenin ön tarafından insan sesleri geldiğini duydular. Hagrid üçünün az önce gözden kaybolduğu noktaya baktı.

"Çabuk gidin," dedi boğuk bir sesle. "Dinlemeyin .."

Ve kapısı çalınca, dönüp kulübesine doğru yürüdü.

389

Harry, Ron ve Hermione yavaş yavaş, korkudan kendilerinden geçmiş bir halde Hagrid'in evinin etrafından dolasmaya koyuldular. Tam evin öbür tarafına ulaşırlarken, ön kapı sertçe kapandı.

"Lütfen, acele edelim," diy.» fısıldadı Hermione. "Dayanamam, katlanamam..."

Çimenden yokus yukarı, satoya doğru ilerlemeye başladılar. Güneş şimdi hızla batıyordu; gökyüzü berrak, morumsu bir griye dönmüştü, ama batıya doğru yakut kırmızısı bir parlıltı görülüyor *u.

Ron birden durdu.

"Lütfen, Ron," dedi Hermione.

Page 135

"Scabbers - rahat - durmuyor -"

Ron iki büklüm olmuş, Scabbers ı cebinde tutmaya çalışıyordu. Ama fare çıldırmıştı; de i gibi ciyaklıyor, kıvrılıp çarpınıyor, dislerini Ron'un eline geçirmeye çalışıyordu.

"Scabbers, seni sersem, benim, Ron," diye tısladı Ron.

Arkalarında bir kapının açıldığını duydular. Birileri konuşmaya başladı.

"Ron, lütfen gidelim, yapmak üzereler1" dedi Hermione fısıldayarak.

"Tamam - Scabbers, rahat dur -"

Đlerlediler; Harry de Hermione gibi ar «çalarından gelen sesleri dinlememeye çalışıyordu. Ron yi no durdu.

"Tutamıyorum - Scabbers, kes sesini, herLes duyacak-"

Fare deli gibi ciyaklıyordu, ama yine de s^si Hag-

390

rid'in bahçesinden gelen sesleri bastırmıyordu. Belli belirsiz erkek sesleri duyuldu. Sonra bir sessizlik ve ansızın bir baltanın havayı yarmasının ve darbesinin sesi.

Hermione sendeledi...

"Yaptılar!" diye fısıldadı Harry'ye. "Hnanamıyo-rum - yaptılar!"

391

ON YEDĐNCĐ BOLUM

Kedi, Fare ve Köpek

Harry'nin soktan aklı durmustu sanki.'    , dehsetten oldukları yere mıhlanmıs gibi, Görünmezlik Peleri-ni'nin altında öylece durdular. Batan günesin son ısınları, uzun gölgelerin d st   azaıyı r.anlı bir ısıyla boyamıstı. Sonra, arkalarından, vahsi bir uluma duydular.

"Hagrid," diye mırıldandı Harry. Ne yaptığını d s nmeksizin geri döndü, ama hem Ron, hem Hermione kollarından tuttular.

"Yapamayız," dedi Ron, kâğıt gibi bembeyaz olmuşt . "Onu görmeye gittigimizi öğrenirlerse bası daha da fazla derde girer..."

Hermione'nin solugu kesik kesik ve düzensizdi.

"Nasıl - yapa-bildiler?" dedi tıkanırcasına. "Nasıl yapabildiler?"

"Hadi gel," dedi Ron. Disleri zangırdıyor gibiydi.

Geriye, satoya dogru yola koyuldular. Pelerin'in altında saklı kalabilmek için ağır ağır yürüyorlardı. Isık artık hızla çekiliyordu. Açık araziye geldiklerinde, karanlık, bir büyü gibi etraflarına yerlesmisti.

392

"Scabbers, uslu dur," diye tısladı Ron, elini göğsüne Sastırdı. Fare deli gibi kıvranıyordu. Ron birden durdu, ?cabbers'ı cebinin dibine itmeye çalıştı. "Nen var senin, iptal fare? Kıpırdama - AHH!

Beni ısırdı!"

"Ron, sus!" diye fısıldadı Hermione telasla. "Fudge ner an buraya gelebilir -"

"Yerinde - durmuyor -"

Scabbers belli ki dehsete kapılmıştı. Bütün gücüyle kıvranıyor, Ron'un elinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Nesi var bunun?"

Ama Harry az önce Crookshanks'i görmüştü - vücudu yere yapışmış, koca sarı gözleri karanlıkta tekinsiz bir sekilde panldayarak, onlara dogru sinsi sinsi ilerliyordu. Onları görüyor muydu, yoksa sadece Scab-bers'ın ciklemelerini mi izliyordu, bilemiyordu Harry.

"Crookshanks!" diye inledi Hermione. "'Hayır, git burdan, Crookshanks! Git burdan!"

Ama kedi daha da yaklaşıyordu -

"Scabbers - HAYIR!"

Çok geç - fare Ron'un onu kavrayan parmaklarının arasından kaymış, yere atlamış ve kaçıp gitmisti. Crookshanks tek bir hamleyle onun arkasından sıçradı. Ron da, daha Harry ile Hermione onu durduramadan, Görünmezlik Pelerini'ni üstünden atarak karanlığa dogru fırladı.

"Ron!" diye inledi Hermione.

O ve Harry birbirlerine baktılar, sonra ikisi de kosarak Ron'un pesinden gittiler; Pelerin'in altındayken dogru dürüst kosamadıkları için onu üstlerinden attılar.

Page 136

393

İkisi Ron'un ardından fırlayınca, pelerin de flama gibi peslerinden dalgalanmaya başladı. Az ötede Ron'un ayaklarının gümbürdeyisini ve Crookshanks'e bağırısını duyuyorlardı.

"Çekil onun yanından - çekil - Scabbers, gel buraya ~"

Bir gümbürtü duyuldu.

"Yakaladım iste! Defol surdan, seni pis kedi -"

Harry ve Hermione az daha Ron'a takılıp düşüyorlardı; tam önünde kayarak durdular. Ron topraga yayılmıştı, ama Scabbers yeniden cebindeydi. Kıpırdayıp duran siskinliği iki eliyle sıkı sıkı tutuyordu.

"Ron - Pelerin'in - altına - gel," diye soludu Hermione. "Dumbledore - Bakan - bir dakika sonra dışarı çıkacaklar -"

Ama daha kendilerini yeniden örtemeden, hatta daha soluklanamadan, devasa pençelerin patırhsını duydular. Birisi karanlıktan onlara dogru hızla geliyordu -muazzam büyüklükte, soluk gözlü, kuzgun karası bir köpek.

Harry esasına dogru uzandı, ama çok geç - köpek hızla ileri aTılmış ve ön ayaklarıyla göğsüne vurmustu. Harry, bir tüy anaforu içinde geri geri gidip devrildi; onun sıcak nefesini hissetti, upuzun dislerim gördü -

Ama köpek, sıçrayısının hızıyla biraz fazla ileri sürüklenmisti; Harry'nin üzerinden yuvarlanıp gitti.

Kendini sersemlemiş ve kaburgaları kırılmış gibi hisseden Harry, ayaga kalkmaya çalıştı. Kayarak

yeni bir saldırı için onlara dönen köpeğin hırladığını duyabiliyordu.

Ron ayaga kalkmıstı. Köpek üzerlerine atlarken,

394

Harry'yi kenara itti; köpeğin çenesi, Harry yerine Ron'un dışarı uzanmış koluna geçti. Harry köpeğin üzerine atladı, bir avuç tüy yakaladı, ama köpek Ron'u sanki bez bir bebekmiş gibi kolayca sürükleyerek uzak-lastırıyordu -

Sonra, nereden geldiği anlaşılmayan bir şey Harry'nin yüzüne öyle bir vurdu ki, yeniden yere serildi. Hermione'nin de acıyla feryat ettiğini ve düştüğünü duydu. Harry esasını kavradı, gözlerini kırparak, kafasından süzölen kanı uzaklastırmaya çalıştı -

"Lumos!" diye fısıldadı.

Asanın ısığı ona kalın bir ağacın gövdesini gösterdi. Scabbers'ı Samarcı Sögüt'ün gölgesine kadar kovala-mıslardı. Ağacın dallan siddetli bir rüzgârdaymış gibi çatırdıyor, daha fazla yaklasmalarını önlemek için kamçı gibi ileri geri savruluyordu.

Ve orada, gövdenin dibinde, köpek Ron'u köklerdeki büyük bir aralıktan geri geri içeri sürüklüyordu -Ron siddetle mücadele ediyordu, ama bası ve göğsü gözden kaybolmak üzereydi -

"Ron!" diye haykırdı Harry, onları izlemek için hamle etti, ama kalın bir dal havayı öldürücü biçimde kamçılایınca, yeniden geri çekilmek zorunda kaldı.

Tek görebildikleri, Ron'un bir bacağıydı. Köpeğin onu daha da aşağı çekmesini önleme çabasıyla bir köke kanca gibi sarılmıştı. Sonra korkunç bir çatırdama havayı silah sesi gibi yardı. Ron'un bacağı kırılmıştı, bir saniye sonra da ayağı gözden kayboldu.

"Harry - yardım getirmemiz gerek -" diye bağırdı

395

Hermione. Onun üstünde de kan vardı. Sögüt omzunu kesmişti.

"Hayır! O şey onu yiyecek kadar büyük, vaktimiz yok-"

"Yardımsız asla geçemeyiz -"

Yaprakları yumruk gibi sıkılmış bir dal, kamçı gibi onlara doğru savruldu.

"O köpek giriyorsa, biz de girebiliriz," diye soludu Harry. Oraya buraya atılıyor, havada sallanırken ılık çalan hırçın dalların arasından bir yol bulmaya çalışıyordu, ama ağacın vurma menziline girmeden köklere bir santim olsun yaklasamıyordu.

"Ah, yardım edin, yardım edin," diye çaresizce fısıldadı Hermione. Oracıkta ne yapacağım bilmeden dört dönüyordu. "Lütfen..."

Crookshanks ileri atıldı. Etrafı döven dalların arasından yılan gibi süzöldü ve ön ayaklarını gövdedeki bir yumru üzerine koydu.

Page 137

Ağaç sanki mermere dönmüş gibi, bir anda hare-ketsizleştı. Tek yaprak kımıldamıyor, sallanmıyordu.

"Crookshanks!" diye fısıldadı Hermione kararsızca. Şimdi Harry'nin kolunu tutmuş, acıtacak gibi sıkıyordu. "Nasıl bildi -"

Harry acı acı, "O köpekle arkadaş," dedi. "Đkisini birlikte gördüm. Gel hadi - asam da çıkart -"

Birkaç saniyede ağacın yanına vardılar, ama daha köklerdeki açıklığa gelmeden, Crookshanks çizgili kuyrugunu savurarak içeri kaymıstı bile. Sıra Harry'deydi; bası önde sürünerek girdi, toprak egimden aşağı kaya-396

rak çok alçak bir tünelin dibine indi. Crookshanks biraz ilerideydi, gözleri Harry'nin esasının ısığında parıldı-yordu. Birkaç saniye sonra Hermione de kayarak Harry'nin yanına inmisti.

Dehşet dolu bir sesle, "Ron nerede?" diye fısıldadı.

"Buradan gidiyoruz," dedi Harry, mecburen kambur durarak. Crookshanks'in arkasından yola koyuldu.

Hermione arkasından, soluk soluga, "Bu tünel nereye cıkıyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum... Çapulcu Haritası'nda isaretli, ama Fred ve George hiç kimsenin buraya girmedigini söylediler. Haritanın kıyısı boyunca ilerliyor, sanki Hogsme-ade'e cıkıyor gibi..."

Đki büklüm halde, gidebileceklerince hızla gittiler. Đleride Crookshanks'in kuyruğu yukarı aşağı hareket ederek bir görünüyor, bir kayboluyordu. Tnel bitmek bilmedi, Balyumruk'a cıkan geçit kadar uzun gibiydi. Harry sadece Ron'u ve o koskocaman köpeğin ona neler yapıyor olabileceğini düşünüyordu... melik halde kosuyor, kesik kesik ve acı içinde soluyordu.

Sonra tünel yükselmeye başladı, derken kıvrıldı ve Crookshanks yok oldu. Harry onun yerine küçük bir aralıktan gelen bir demet los ısık görüyordu.

O ve Hermione durakladılar. Soluklanmaya çalışarak yavaşça ilerlediler. tede ne olduğunu görmek için ikisi de asasını kaldırmıstı.

Bir odaydı bu, karmakarışık, tozlu bir oda. Duvarlardaki kâğıtlar soyulmustu, dsemenin her yerinde lekeler vardı. Bütün mobilyalar, sanki birisi onları bir ye-397

re çarpıp kırmıs gibi paralanmıstı. Pencereleir hepsine tahta akılmıstı.

Harry, Hermione'ye bir bakıs attı. O da, çok korkmus görünse bile, evet anlamında basını salladı.

Harry kendini delikten yukarı çekti, çevreye göz attı. Oda bostu, ama sag taraflarındaki bir kapı açıktı, gölgeli bir hole gidiyordu. Hermione birden Harry'nin kolunu yeniden kavradı. Kocaman açılmış gözleri, tahta çakılmış pencerelerde dolasıyordu.

"Harry," diye fısıldadı. "Sanırım Bağıran Bara-ka'dayız."

Harry etrafına bakındı. Gözüne yakınlarındaki tahta bir iskemle çarptı. Đskemle paramparçaydı, bacaklarından biri tümüyle koparılmıstı.

Ağır ağır, "Bunu hayaletler yapmıs olamaz," dedi.

Tam o anda yukarıda bir çatırtı duyuldu. Bir sey hareket etmisti. Đkisi de tavana bak. Hermione, Harry'nin kolunu öyle sıkıyordu ki, Harr/nin parmakları uyusmaya başlamıstı. Ona bakıp kaslarını kaldırdı; Hermione basını bir kez" daha evet anlamında salladı ve Harr^nin kolunu bıraktı.

Olabildigince sessiz ve yavaş ilerleyerek hole girdiler ve yıkık dökük merdivenden üst kata ıktılar.

Her sey kalın bir toz tabakasıyla rtlyd, dseme hariç. Dsemede, st kata sürüklenen bir sey enli, parlak bir serit izi bırakmıstı.

Karanlık sahanlığa vardılar. •

"Nox," diye fısıldadı ikisi birden ve asalarının ucundaki ısıklar söndü. Sadece bir kapı açıktı. Oraya 398

dogru usul usul giderlerken, arkasında bir ses duydular. Hafif bir inilti ve derinden gelen, güçlü bir mırıltı. Son kez bakıstılar, son kez baslarını sallayarak anlastılar.

Asasını önünde sıkı sıkı tutan Harry, bir tekmede kapıyı ardına kadar açtı.

Perdeleri tozlu olan görkemli bir dört direkli karyolada Crookshanks yatıyordu, onları görünce yüksek sesle mırladı. Yanında, yerde Ron durmuş, garip bir aıyla kıvrılmış bacagını tutuyordu.

Harry ve Hermione ona dogru kostular.

Page 138

"Ron - iyi misin?"

"Köpek nerede?"

"Köpek degil," diye inledi Ron. Disleri ısırapla sıkılmıstı. "Harry, bu bir tuzak -"

"Ne-"

"Köpek o... o bir Animagus..."

Ron, Harry'nin omzunun ötesine bakıyordu. Harry hızla döndü. Gölgelemin içindeki adam, bir anda kapıyı arkalarını^ n kapattı.

Kirli ve gür, keçelesmiş saçları dirseklerine kadar uzanıyordu. Derin, karanlık göz yuvalarının içinde gözleri parlıyor olmasa, rahatlıkla ceset sanılabilirdi. Mum gibi derisi yüzünün kemikleri üzerinde öylesine gerilmisti ki, yüzü kafatasına benziyordu. Sırtığında, sarı dişleri ortaya çıktı. Bu adam, Sirius Black'ti.

"Expelliarmus!" dedi çatlak bir sesle, Ron'un-asasını onlara tutarak.

Harry ve Hermione'nin asaları ellerinden fırlayıp

399

havaya uçtu ve Black onları yakaladı. Sonra öne bir adım attı. Gözleri Harry'ye dikiliydi.

Boguk bir sesle, "Gelip arkadaşını kurtaracağım düşündüm," dedi. Sesini kullanma alışkanlığım uz ü-süre önce yitirmiş gibiydi. "Baban da benim için aynı şeyi yaptı. Cesaret gösterdin, hemen bir öğretmene kosmadım. Sükran duyuyorum... bu her şeyi kolaylaştıracak..."

Black'in babasına satması, sanki o bV;urmüş gibi Harry'nin kulaklarında çınladı. Göğsür Ue tokurdayan bir nefret patlak verdi, korkuya yer ' u'akmadı. Hayatında ilk kez asasını kendini savun.ı \ak için değil, saldırmak için elinde istiyordu... öldürmek için. Ne yaptığını bilmeden ileri hamle etti, ama aniden iki yanında da bir hareket oldu ve iki çift el onu yakalayıp geriye çekti.

"Hayır, Harry!" diye soludu Hermione, aklı basından gitmiş bir fısıltıyla. Ama Ron, Black'e döndü.

"Harry'yi öldürmek istiyorsan, bizi de öldürmeli-sin!" dedi atesli atesli. Hem de ayakta durmak için gösterdiği gayretten rengi daha da solduğu ve konuşurken hafifçe sallandığı halde.

Black'in gölgeli gözlerinde bir ısıklık parlamış sönüdü.

"Uzan," dedi alçak sesle Ron'a. "O bacağı daha da beter hale getireceksin."

"Beni duydun mu?" dedi Ron cılız bir sesle. Ayakta durabilmek için, acı içinde, hâlâ Harry'ye tutunuyordu. "Üçümüzü birden öldürmen gerekecek!"

"Bu gece burada tek bir cinayet işlenecek/" dedi Black, sırtısı bütün yüzüne yayıldı.

400

"Niyeymiş?" dedi Harry tükürürcesine. Bir yandan da kendini Ron ve Hermione'nin ellerinden kurtarmaya çalışıyordu. "Geçen sefer aldırmanmıydın, değil mi? Pettigrew'u ortadan kaldırmak için bütün o Muggle'lar da öldürmüştün... Ne oldu, yoksa Azkaban'da yufka yürekli mi oldun?"

"Harry!" diye sızıldandı Hermione. "Sussana!"

"O BENİM ANNEMLE BABAMI ÖLDÜRDÜ!" diye kükredi Harry. Büyük bir çabayla Hermione ve Ron'un ellerinden kurtulup ileri atıldı -

Sihri mihri unutmustu - kendisinin kısa, sıksa ve on üç yaşında, Black'in ise uzun boylu, yetişkin bir adam olduğunu unutmustu. Harry'nin tek bildiği, Black'in canını elinden geldiği kadar yakmak istediğiydi, bunun karşılığında kendi canının ne kadar yanacağı da umurunda değildi...

Belki de Harry'nin böyle aptalca bir şey yapmasının sokundan, Black asaları vaktinde kaldırmadı.

Harry'nin ellerinden biri Black'in sıksakık bileğine sarıldı, onu asaların ucunu bırakmaya zorladı.

Harry'nin diğer eli yumruk olup Black'in başının kenarına çarptı, ikisi birden geriye, duvara doğru düştüler -

Hermione çılgınlık atıyordu; Ron haykırıyordu; Black'in elindeki asalardan, Harry'nin yüzünü birkaç santimle ısıkalayan kıvılcım fışkırmıştı. Harry parmaklarının altındaki kara kuru kolun çılgınca kıvrıldığını hissetti, ama onu tutmaya devam etti. Öbür eliyle Black'in neresini bulsa yumrukluyordu.

Ama Black'in bostaki eli Harry'nin boğazını buldu -

"Hayır," diye tısladı. "Haddinden fazla bekledim -"

Parmakları geddi. Harry tıkandı, gözlüğü çarpılmıştı

Page 139

Sonra Hermione'nin ayagının yoktan var olmus gibi savrulduğunu gördü. Black acıyla homurdanarak Harry'yi bıraktı. Ron kendini Black'in asayı tutan eline atmıştı, Harry hafif bir çalırta duydu -

Birbirine dolasmış gövdelerden kurtuldu, kendi asasının yerde yuvarlandığını gördü; kendini ona doğru fırlattı ama -

"Ahhh!"

Crookshanks de kavgaya katılmıştı. Ön ayaklarının tırnaklarını Harry'nin koluna iyice batırdı. Harry onu savurdu, ama Crookshanks şimdi de onun asasına doğru kosuyordu -

"SAKIN HA!" diye kükredi Harry. Crookshanks'e nisan alıp bir tekme savurdu, kedi tükürükler saçarak yana doğru uçtu. Harry asasını kapıp döndü -

"Çekilin önümden!" diye bağırды Ron ve Hermi-one'ye.

İkinci kez söylemesine gerek kalmadı. Soluk soluğa kalmış, dudakları kanayan Hermione, kendisinin ve Ron'un asalarını kaparak ortadan kaçıldı. Ron dört direkli karyolaya kadar sürünerek gitti, üzerine yığıldı. Hızla nefes alıyordu, beyaz yüzü şimdi hafiften yesermişti, her iki eliyle kırık bacalarını kavramıştı.

Black duvarın dibine yığılmış haldeydi. Harry'nin yavaşça yaklaşmasını izlerken, rayıf göğsü hızla yükselip alçalıyordu. Harry asasını dosdoğru Black'in kalbine tutuyordu.

"Beni öldürecek misin, Harry?" diye fısıldadı Black.

Harry tepesinde durup ona bakmaya başladı, asası hâlâ kalbine isaret ediyordu. Black'in sol gözünün çevresinde mosmor bir çürük oluşmaktaydı, burnu da kanıyordu,

"Annemle babamı öldürdün," dedi Harry. Sesi biraz titriyordu, ama asasını tutan eli sabit sayılırdı.

Black, o çökmüş gözleriyle ona baktı.

Çok yavaşça, "İnkâr etmiyorum," dedi. "Ama eğer bütün hikâyeyi buseydin -"

"Bütün hikâyeye mi?" diye tekrarladı Harry, kulaklarında müthiş bir zonklama vardı. "Onları Voldemort'a sattın, bilmem gereken tek şey bu!"

"Beni dinlemelisin," dedi Black, şimdi sesinde bir telas seziliyordu. "Dinlemezsen pişman olursun... anlamıyorsun..."

"Sandığından çok daha iyi anlıyorum," dedi Harry, şimdi sesi her zamankinden çok titriyordu. "Sen onu hiç duymadın, değil mi? Annemi... Voldemort'un beni öldürmesine engel olmaya çalışırken..."

ve sen yaptın bunu... sen yaptın..."

Daha ikisi de başka bir şey söyleyemeden, san-tu-nıncu renkte bir şey Harry'nin yanından yıldırım gibi geçti; Crookshanks, Black'in göğsüne sıçradı ve oraya } erleşti, tam kalbinin üstüne. Black gözlerini kırpıp ve kr.' diye baktı.

"Git burdan," diye mırıldandı, Crookshanks'i üstünden atmaya çalışarak.

Ama Crookshanks pençelerini Black'in cüppesine

geçirdi ve yerinden kılmıdamadı. Çirkin, ezik yüzünü Harry'ye çevirdi ve o koca san gözlerle ona baktı. Harry'nin sağındaki Hermione hıçkırdı.

Harry esasını daha da sıkı '-utarak Black ve Crookshanks'e baktı. Ne olmuş yani kediyi de öldürmesi gerekiyorsa? Black'le işbirliği yap Tüy ör muydu?., eger Black'i korumaya çalışırken ölme /e hazırsa, bu Harry'yi ilgilendirmezdi... Black onu kurla, maya çalışıyorsa, bu da sadece onun Crookshanks'e Heuv'nin annesiyle babasına verdiğinden daha çok önem verdiğini kanıtlardı...

Harry esasını kaldırdı. Yapacaksa şimdi yapmalıydı. Annesinin ve babasının intikamını alma vakti gelmişti. Black'i öldürecekti. Black'i öldürmek zorundaydı. İşte fırsat gelmişti...

Saniyeler uzadı, Harry hâlâ, esasını dengede tutmuş, donmuş gibi orada duruyordu. Black basını kaldırmış ona bakıyordu, Crookshanks göğsündeydi; yatağın yakınlarından Ron'un düzensiz solukları geliyordu; Hermione suskundu.

Derken yeni bir ses duyuldu -

Yukarı doğru belli belirsiz ayak sesleri yaklaşıyordu -biri merdivenlerden çıkıyordu.

"YUKARIDAYIZ!" diye çığlık attı Hermione birden. "YUKARIDAYIZ - SIRIUS BLACK - CABUKV

Page 140

Black irkildi, az daha Crookshanks'i yernden ediyordu. Harry esasına kasılmışçasına yapışa - Yap şimdi! diyordu kafasındaki bir ses - ama ayak sesleri merdivenlerden yukarı gümbürdeyerek yükseliyordu ve Harry hâlâ düşündüğü şeyi yapmamıştı.

404

Odanın kapısı bir kıvrımlı kılvcımlar saganagıyla açıldı ve Profesör Lupin paldır küldür içeri girerken Harry hızla döndü. Lupin'in yüzünden kan çekilmisti, esasını kaldırmıştı, hazır. Gözleri yerde yatan Ron'un, kapının yanma sinmiş Hermione'nin, Black'e yönelttiği asasıyla orada duran Harry'nin ve sonra Harry'nin ayakları dibinde örselenmiş, kanlar içinde yatan Black'in üzerinde dolaktı.

"Expelliarmus!" diye bağdı Lupin.

Harry'nin asası bir kez daha elinden uçup gitti. Hermione'nin tuttuğu iki asa da. Lupin hepsini ustaca yakaladı, sonra odanın ortasına giderek, Crookshanks'in korumak ister gibi hâlâ göğsünde yattığı Black'e gözlerini dikip baktı.

Harry oracıkta duruyordu, birden bir boşluk duygusuna kapılmıştı. Yapamamıştı. Cesaret edememisti. Black yine Ruh Emici'lere teslim edilecekti.

Sonra Lupin garip bir sesle, bastırılmış bir duyguyla titreyen bir sesle konuştu: "O nerede, Sirius?"

Harry hemen Lupin'e baktı. Onun ne demek istediğini anlamıyordu. Kimden bahsediyordu Lupin?

Yeniden dönüp Black'e baktı.

Black'in yüzü ifadesiz sayılırdı. Birkaç saniye hiç kıpırdamadı. Sonra, boş elini ağır ağır ka'dırdı ve dosdoğru Ron'u gösterdi. Hiçbir şey anlamayan Harry dönüp Ron'a baktı, Ron sersemlemiş görünüyordu,

"İyi ama..." diye mırıldandı Lupin, Black'e sanki zihnini okumak istercesine dikka'Je bakıyordu.

"Niye daha önce kendini göstermedi? Yoksa -" Lupin'in göz-405

leri birden açıldı, Black'te ötekilerin göremediği bir şey görüyormuş gibiydi, "- yoksa o muydu...

yoksa yer mi değiştirdiniz... bana söylemeden?"

Black, çökük gözlerini Lupin'in yüzünden ayırmadan, basını evet anlamında ağır ağır salladı.

"Profesör Lupin," diye araya girdi Harry yüksek sesle, "ne oluyor -?"

Ama sorusunu bitiremedi, çünkü gördüğü şey sesinin gırtlığında donup kalmasına yol açtı. Lupin, esasını indiriyordu. Bir an sonra Black'in yanına yürümüş, elini tutmuş, onu ayaga kaldırarak Crookshanks'in yere düşmesine yol açmış, sonra da Black'i kardeşim gibi kucaklamıştı.

Harry kendini sanki midesinin dibi düşmüş gibi hissetti.

"İNNANAMIYORUM BUNA!" diye bir çığlık attı Hermione.

Lupin, Black'i bırakıp ona döndü. Hermione yerden kalkmış, gözlerinde çılgınca bakışlarla, eliyle Lupin'i isaret ediyordu. "Siz - siz -"

"Hermione -"

"- siz ve o!"

"Hermione, sakın ol -"

"Kimseye söylemedim!" Sesi cırtlak bir ton almıştı. "Sizin hatırladığınız için hep sakladım -"

"Hermione, dinle beni, lütfen!" diye bağırdı Lupin. "Açıklayabilirim-"

Harry titredigini hissediyordu, korkuyla değil ama yeni bir hiddet dalgasıyla.

406

"Size güvendim/" diye haykırdı Lupin o, sesi kontrolden çıkmıştı, "oysa siz hep onun dostuydunuz!"

"Yanılıyorsun/" dedi Lupin, "Ben on iki yıldır Siri-us'un dostu degildim, ama şimdi öyleyim... bırak da açıklayayım..."

"HAYIR!" diye çılgılık attı Hermione. "Harry, ona güvenme, Black'in satoya girmesine yardımcı niuyor-du, senin ölmeni o da istiyor — o bir kurtadamV

Ortaya gergin bir sessizlik çöktü. Herkesin gözü, şimdi sasılacak kadar sakın duran, ama rengi solmuş Lupin'dey di.

"Her zamanki standardını tutturamadın, Hermione," dedi. "Korkarım üçten sadece biri dogru.

Siri-us'un satoya girmesine yardımcı olmuyordum ve elbette ki Harry'nin ölmesini istemiyorum..."

Yüzünden garip bir titreyiş geçti, "Ama kurtadam olduğumu inkâr etmeyeceğim."

Page 141

Ron ayaga kalkmak için yeniden yigitçe bir çaba gösterdi, ama acı dolu bir iniltiyle gerisingeri düştü. Lupin endiseyle ona dogru hamle etti, ama hayretten ağzı açık kalan Ron ona, "Benden uzak dur, kurtadam!" dedi.

Lupin birden durdu. Sonra, belirgin bir çabayla Hermione'ye dönüp sordu: "Ne zamandan beri biliyorsun?"

"Çok uzun zamandır," diys fısıldadı Hermione. "Profesör Srupe'in ödevim yaptığımdan beri..."

Lupin sükûnetle, "Çok memnun olacak," dedi. 'O ödevi, birisi belirtilerimin ne olduğunu anlar umuduyla

407

verdi. Ay çizelgesini kontrol edip dolunayda hep hasta olduğumu mu fark ettin? Yoksa Böcürt'ün beni görünce hep aya dönüştüğünü mü?"

"ĐkiSi de," dedi Hermione alçak sesle.

Lupin zorla güldü.

"Sen, kendi yasındakiler içinde gördüğüm en akıllı cadısın, Hermione."

"Degilim," diye fısıldadı Hermione. "Eger birazcık aklım olsaydı, herkese ne olduğunuzu söyledim!"

"Ama biliyorlar zaten," dedi Lupin. "Hiç değilse, öğretmenler biliyor."

"Dumbledore seni kurtadam olduğunu bile bile mi ise aldı yani?" dedi Ron nefes nefese. "Deli mi o?"

"Öğretmenlerden bazıları öyle düşündü," dedi Lupin. "Kimi öğretmenleri güvenilir biri olduğuma ikna etmek için çok uğrasmaları gerekti -"

"VE HATA ETTİ!" diye feryat etti Harry. "BASINDAN BERĐ ONA YARDIM EDĐYORDUN!" Dört direkli karyolaya geçip yüzünü titreyen eline gömmüş Black'i isaret ediyordu. Crookshanks onun yanına zıpladı ve mırıldayarak kucagina çıktı. Ron, bacagını sürükleyerek ikisinden de uzaklastı.

"Sirius'a yardım etmiyordum," dedi Lupin. "Bana bir sans tanırsan, açıklarını. Bak -"

Harry, Ron ve Hermione'nin asalarını ayırıp, hepsini sahiplerine doğru attı. Harı y, nutku tutulmuş halde, kendininkini yakaladı.

"Đste," dedi Lupin, kendi asasını kemerine sokarak. "Siz silahlısınız, biz değiliz. Simdi dinleyecek misin?"

408

Harry ne düşüneceğini bilemiyordu. Bu bir numara mıydı?

"Ona yardım etmiyordusamz," dedi, Black'e öfke dolu bir bakış atarak, "burada olduğunu nasıl bildiniz?"

"Harita," dedi Lupin. "Çapulcu Haritası. Odamda onu inceliyordum -"

"Nasıl isledigini biliyor musunuz?" dedi Harry kuskuyla.

Lupin, elini sabırsızlıkla sallayarak, "Elbette nasıl isledigini biliyorum," dedi. "Yazanlardan biriyim.

Ben Aylak'ım - okulda arkadaşlarımdan bana taktığı lakap buydu."

"Yazdınız mı-?"

"Önemli olan su: Bu aksam haritaya dikkatle bakıyordum, çünkü senin, Ron'un ve Hermione'nin Hipog-rif infaz edilmeden Hagrid'i ziyaret etmek için satodan gizlice kaçacağınızı düşünüyordum.

Haklıymısım da, değil mi?"

Volta ahi aya koyuldu, bir yandan da onlara bakıyordu. Ayaklarının altında küçük toz yığınları yükseliyordu.

"Babanın eski Pelerin'ini giyiyor olabilirsiniz ama, Harry -"

"Pelerin'i nereden biliyorsunuz?"

"James'i onun altında gözden kaybolurken kim bilir kaç kez izlemisimdir..." dedi Lupin, elini yine sabırsızlıkla sallayarak. "Mesele su ki, bir Görünmezlik Pelerini bile giysen, Çapulcu Haritası'nda görünürsün. Ara-409

ziden geçip Hagrid'in kulübesine girmenizi izledim. Yirmi dakika sonra Hagrid'den ayrıldınız ve sato/a doğru yola koyuldunuz. Ama yanınızda başka biri de vardı."

"Ne?" dedi Harry. "Hayır, yoktu!"

Hâlâ volta atan Lupin, "Gözlerime inanmadım," dedi, Harry'nin araya girmesine aldırmadan Page 142

"Hari-ta'nın isleyisinde bir bozukluk var sandım. Nasıl sizin yanınızda olabilirdi?"

"Yanımızda kimse yoktu!" dedi Har^-

"Sonra bir nokta daha gördüm, hızla size doğru ilerliyordu, üzerinde Sirius Black yazıyordu...

Sizinle çarpıştığını gördüm, içinizden ikisini Samara Sögüt'e çekmesini izledim -"

"Birimizi!" dedi Ron kızgınlıkla.

"Hayır, Ron," dedi Lupin. "Đkinizi."

Volta atmaya son vermisti, gözleri Ron'un üzerinde dolasıyordu.

Temkinli bir edayla, "O fareye bir bakabilir miyim acaba?" diye sordu.

"Ne?" dedi Ron. "Scabbers'ın bununla ne ilgisi var?"

"Çok ilgisi var," dedi Lupin. "Lütfen görebilir miyim onu?"

Ron tereddüt etti, sonra elini cüppesinin içine soktu. Scabbers dışarı çıktı, çaresizce çırpınıyordu.

Ron onun kaçmasını önlemek için uzun, kel kuyrugunu tutmak zorunda kaldı. Crookshanks, Black'in kucagında ayaga kalktı ve hafifçe tısladı.

410

Lupin, Ron'a yaklaştı. Scabbers'a dikkatle bakarken solugunu tutuyor gibiydi.

"Ne var?" dedi Ron yine, korkmuş bir halde Scabbers'ı ona yakın tutarak. "Faremin bunlarla ne ilgisi var?"

"O bir fare değil," dedi Sirius Black birden, çatlak bir sesle.

"Ne demek istiyorsun - elbette bir fare -"

"Hayır, değil," dedi Lupin yavaşça. "O bir büyücü."

"Bir Animagus," dedi Black, "adı da Peter Pettigrew."

411

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Đ

Aylak, Kalkuyruk, Patiyak ve Çatalak

Bu cümlelerin saçmalığını kavramaları için birkaç saniye geçmesi gerekti. Sonra Ron, Harry'nin düşündüğü şeyi dile getirdi.

"Đkiniz de çatlaksınız."

"Gölünç," dedi Hermione zayıf bir sesle.

"Peter Pettigrew öldü!" dedi Harry. "On iki yıl önce o öldürdü!"

Eliyle Black'i isaret etti, Black'in yüzü kasıldı.

"Niyetim buydu," diye homurdandı, san disleri meydanda, "ama küçük Peter beni alt etti... bu sefer öyle olmayacak!"

Ve Black, Scabbers'ın üzerine atlarken, Crookshanks yere savruldu; Black'in ağırlığı kırık bacağının üstüne binince Ron acıyla feryat etti.

"Sirius, HAYIR!" diye haykırdı Lupin, ileri atılıp Black'i Ron'un üstünden çekerek. "BEKLE! Bu şekilde yapamazsın - anlamaları gerek - açıklamalıyız -"

"Sonradan açıklarız!" diye hırladı Black. Lupin'i üstünden atmaya çalışıyordu, bir eli Scabbers'a ulaşmaya

412

çabalarken havayı pençeliyordu. Scabbers ise domuz yavrusu gibi viyaklıyor, kaçmaya çalışırken Ron'un yüzünü ve boynunu tırmalıyordu.

Hâlâ Black'i tutmaya çalışan Lupin, "Her - şeyi - öğrenmeye - hakları - var!" dedi. "Ron yıllarca hayvanı diye baktı ona! Benim bile anlamadığım yanları var bu isin! Ve Harry - Harry'ye hakikati borçlusun, Sirius!"

Black mücadele etmeyi bıraktı, ama derine çökmüş gözleri yine de Ron'un ısırılmış, tırmalanmış ve kanayan elleri arasında sıkıca tuttuğu Scabbers'a dikilmisti.

"Peki öyleyse," dedi Black, gözlerini fareden ayırmadan. "Onlara ne istersen anlat. Ama elini çabuk tut, Remus. Ugruna hapse atıldığım cinayeti işlemek istiyorum..."

"Kafadan takırsınız, ikiniz de," dedi Ron, destek olsunlar diye Harry ve Hermione'ye bakarak.

"Artık canıma yetti. Ben gidiyorum."

Saglam ayağı üzerinde doğrulmaya çalıştı, ama Lupin yeniden asasını kaldırıp Scabbers'ın üzerine

tuttu.

Yavaşça, "Beni sonuna kadar dinleyeceksin, Ron," dedi. "Dinlerken Peter'ı sıkı sıkı tut, yeter."

"O PETER DEĞDL, SCABBERS!" diye feryat etti Ron. Bir yandan da fareyi ön cebine sokmaya çalışıyordu, ama Scabbers sıkı mücadele ediyordu. Ron sallandı, dengesini kaybetti ve Harry onu yakalayıp yeniden yatağın üstüne itti. Sonra, Black'i yok sayarak Lupin'e döndü.

"Pettigrew'un öldüğünü gören tanıklar var," dedi. "Bir sokak dolusu..."

413

"Gördüklerini sandıkları şeyi görmediler!" dedi Black vahsi bir tavırla; Ron'un elinde debelenen Scabbers'a bakıyordu hâlâ.

"Herkes Sirius'un Peter'ı öldürdüğünü düşündü," dedi Lupin, basını sallayarak. "Ben de öyle sanıyordum

- bu aksam haritayı görene kadar. Çünkü Çapulcu Haritası asto yalan söylemez... Peter yasıyor.

Ron elinde onu tutuyor, Harry."

Harry, Ron'a baktı, bakışları karşılansınca sessizce anlastılar: Black de, Lupin de akıllarını kaçırmıştı. Hikâyelerinde zerrece mantık yoktu. Scabbers nasıl Peter Pettigrew olabilirdi? Azkaban sonunda Black'in de aklını oynatmasına yol açmıştı demek - ama neden Lupin de ona uyuyordu?

Sonra Hermione, titrete, sözde sakın bir sesle konuştu. Profesör Lupin'i mantığa davet eder gibiydi.

"Ama Profesör Lupin... Scabbers, Pettigrew olamaz... bu doğru olamaz, biliyorsunuz olamayacağını..."

"Neden doğru olamazmış?" dedi Lupin sakın sakın, sanki sıfırtaymışlar da Hermione sadece Garkez'lere ilişkin bir deneyde bir sorun saptamış gibi.

"Çünkü... çünkü Peter Pettigrew Animagus olsa, insanlar bilirdi. Profesör McGonagall'ın sınıfında Anima-gus'lan okuduk. Ve ev ödevimi yaparken onları araştırdım

- Bakanlık, hayvan olabilen cadılarla büyücüleri takip ediyor. Hangi hayvan haline dönüştüklerini, işaretlerini ve benzer şeyleri gösteren kayıtları var... Gidip kayıtlarda Profesör McGonagall'a baktım, bu yüzyılda sadece yedi Animagus olmuş. Pettigrew'un adı da o listede yok -"

414

Daha Harry'nin, Hermione'nin ev ödevleri için harcadığı çabaya içten içe hayret etmesine fırsat kalmadan, Lupin gülmeye başladı.

"Yine doğru, Hermione!" dedi. "Ama Bakanlık, Hogwarts'ta dolasan üç tane kaydedilmemiş Animagus olduğunu asla bilmedi."

"Eğer onlara hikâyeyi anlatıyorsan, bir an önce basla, Remus," diye hırladı Black. Scabbers'ın her umutsuz hareketini gözlüyordu hâlâ. "On iki yıl bekledin-, daha fazla bekleyecek değilim."

"Pekâlâ... ama senin de bana yardım etmen gerek, Si-rius," dedi Lupin. "Ben yalnızca nasıl başladığımı biliyorum..."

Lupin durdu. Arkalarından bir gacırtı gelmişti. Yatak odası kapısı kendi kendine açılmıştı. Besi birden gözlerini oraya dikti. Sonra Lupin kapıya doğru yürüdü ve dışarı, sahanlığa baktı.

"Kimse yok..."

"Burası perili!" dedi Ron.

"Değil." Lupin hâlâ saskın gözlerle kapıya bakıyordu. "Bağıran Baraka hiçbir zaman perili değildi..."

Köylülerin duyduğu çılgınlıklar ve ulumalar bana aitti."

Kırılmış saçlarını gözlerinden çekti, bir an düşündü, sonra, "Her şey bununla başlıyor zaten -"

dedi, "- benim kurtadam olmamla. Eğer ben ısırmamış olsaydım, bunların hiçbirisi olmazdı... tabii bir de delice cesur olmasaydım..."

Sakin ve yorgun görünüyordu. Ron sözünü kesme-

415

ye kalktı, ama Hermione, "Sısst!" dedi. Büyük bir dikkatle Lupin'i gözlüyordu.

"Isırıldığımda çok küçük bir çocuktum. Annemle babam her şeyi denedi, ama o günlerde bunun sıfası yoktu. Profesör Snape'in benim için yaptığı Eksir, çok yeni bir buluş. Beni güvenli hale getiriyor, anlıyorsunuz ya. Dolunaydan önceki hafta onu aldığım sürece, dönüştüğümde aklım basımda oluyor... Ofisimde kıvrılıyorum, zararsız bir kurt suretinde ayın yeniden küçülmesini bekliyorum.

Page 144

"Ancak Kurtbogan Eksiri bulunmadan önce, ayda bir kez tam tekmil bir canavar olurdum.

Hogwarts'a gelmem imkânsız görünüyordu. Öbür anne babalar çocuklarının bana karşı korunmasız kalmasını istemezdi herhalde.

"Derken Dumbledore Müdür oldu ve anlayışlı davrandı. Birtakım önlemleri aldığımız sürece okula gelmemem için bir neden olmadığını söyledi..." Lupin içini çekti ve dosdogru Harry'ye baktı. "Sana aylar önce Samarcı Sögüt'ün benim Hogwarts'a geldiğim yıl dikildiğini söylemistim. Gerçek şu ki, Sögüt, ben Hog-warts'a geldiğim için dikildi. Bu ev -" Lupin odaya mutsuz bir bakış attı, "- buraya gelen tünel - ben kullanayım diye yapıldı. Ayda bir satodan kaçırılırdım, buraya, dönüşmeye getirilirdim. Ağaç, tehlikeli olduğum sırada baska birinin bana rastlamasını önlemek için tünelin ağzına dikilmisti."

Harry bu hikâyenin nereye varacağını anlamıyor-du, ama yine de kendinden geçmiş halde dinliyordu.

416

Lupin'in sesi dışındaki tek ses, Scabbers'ın korkmuş ciklemeleriydi.

"O günlerdeki dönüşümlerim - korkunçtu. Bir kur-tadama dönüşmek çok acı vericidir.

kırabileceğim insanlardan uzak tutuluyordum, onun için kendimi ısıtıp tırmalıyordum. Köylüler gürültüyü ve çılgınlıkları duyuyor, vahşi ruhları duyduklarını sanıyorlardı. Dumble-dore da bu söylentileri destekliyordu... Simdi bile, ev yıllardır suskun kaldığı halde, köylüler buraya yaklaştırmaya cesaret edemez...

"Ama, dönüşümlerim dışında, hayatımda olmadığım kadar mutluydum. İlk kez dostlarım olmuştı, üç büyük dost Sirius Black... Peter Pettigrevv... ve tabii babam, Harry - James Potter.

"Bu üç dostun benim ayda bir kaybolduğumu anlamamaları zordu. Türlü türlü hikâye uydurdum.

Onlara annem hasta dedim, eve gidip onu görmem gerek dedim... Ne olduğumu öğrendikleri anda beni bırakacaklar diye dehset içindeydim. Ama elbette, onlar da senin gibi, Hermione, gerçeği anladılar...

"Ve beni terk etmediler. Onun yerine, dönüşümleri-'mi yalnızca daha tahammül edilir hale getirmekle kalmayıp, ömrümün en güzel günleri haline getiren bir şey yaptılar. Animagus oldular."

"Babam da mı?" diye sordu He*ry hayretle.

"Evet, o da," dedi Lupin. "Punu nasıl yapacaklarını anlamaları neredeyse üç yıl süxdü. Babam ve Sirius okulun en zeki öğrencileriydi. İyi ki de öleymiş, çünkü Animagus dövisümü korkunç bir şekilde ters gidebilir

417

- Bakanlık'in bunu deneyenleri bu kadar yakından gözlemesinin nedenlerinden biri de bu. James ve Sirius'un Pete/a epey yardım etmesi gerekti. Sonunda, besinci yılımızda, becerdiler. Östedikleri zaman hepsi farklı bir hayvana dönüşebiliyordu."

"İyi ama bunun size ne faydası oldu?" diye sordu r- ermione, sasırmış bir hali vardı.

"İnsan olarak bana arkadaşlık edemiyorlardı, onlar da hayvan olarak ettiler," dedi Lupin. "Bir kurtadam sadece insanlar için tehlikelidir. Her ay James'in Görün-mezlik Pelerini'nin altında satodan kaçarlardı. Dönüşüm geçirirlerdi... Peter, en küçükleri olarak, Sögüt'ün saldırgan dallarının altına

sızıp ağacı donduran yumruya dokunabiliyordu. Sonra tünelden geçer ve bana katılırlardı.

Onların etkisiyle, daha az tehlikeli bir hal aldım. Bedenim hâlâ kurt bedeniydi, ama onlarla birlikteyken zihnim o kadar kurtlaşmıyordu."

"Çabuk ol, Remus," diye hırladı Black. Yüzünde korkunç DDr açlık ifadesiyle hâlâ Scabbers'ı gözlüyordu.

"Bitti bitiyor, Sirius, tamam... eh, hepimiz dönülebildiğimiz için önümüzde son derece heyecan verici olanaklar vardı. Çok geçmeden Bagıran Baraka'dan çıkıp geceleri okul arazisinde ve köyde dolasmaya başladık. Sirius ve James öyle büyük hayvanlara dönüştüler ki, bir kurtadamı kontrol altında tutabiliyorlardı. Hiçbir Hogvarts öğrencisinin okul arazisi ve Hogsmeade hakkında bizim kada.: çok şey öğrendiğini sanmam... İşte Çapulcu Haritası'nı yazmaya böyle başladık, lakaplarımızla da imzaladık. Sirius Fahayak'tı, Pe-ter Kalkuyruk. James ise Çatalak."

"Ne tür hayvan -?" d.;ye başladı Harry, ama Hermi-one onun sözünü kesti.

"Yine de çok tehlikeliymiş! Karanlıkta bir kurta-damla birlikte dolasmak, ha! Ya ötekileri atlatıp da

birilerini ısırıldınız?"

"Bugün bile aklımdan çıkmayan bir düşünce," dedi Lupin ciddiyetle. "Ve birçok kez de, böyle bir şeyin olmasına ramak kaldı. Sonradan bunları hatırlayıp gülerdik. Gençtik, düşüncesizdik - kendi zekâmızdan basımız dönmüştü.

"Bazen Dumbledore'un güvenine ihanet ettim diye kendimi suçlu hissettiğim olurdu, tabii... Baska hiçbir Müdür'ün yapmayacağı şeyi yapmış ve beni Hog-warts'a kabul etmişti. Benim ve baskalarının güvenliği için koyduğu kuralları yıktığımdan haberi yoktu. Üç öğrenci arkadaşımın yasadışı olarak Animagus olmalarına önayak olduğumu asla bilmedi. Ama bir sonraki ayın macerasını planlamak için her oturduğumuzda, suçluluk duygularımı unutmayı basarırdım. Ve bugün de degismedim..."

Lupin'in yüzü sertleştirdi, ses tonundan kendinden iğrendiği anlaşıyordu. "Bütün bu yıl boyunca kendimle mücadele ettim, Dumbledore'a Sirius'un bir Animagus olduğunu söylesem mi diye düşündüm. Ama söylemedim. Neden? Ödledim de ondan. Bunu söylemek, bu okulda okurken onun güvenine ihanet ettiğimi kabul etmek, baskalarını da kendimle birlikte sürüklediğimi

419 kabul etmek anlamına gelecekti... ve Dumbledore'un güveni benim için her şey demektir. Beni Hogwarts'a öğrenci olarak aldı, bana is verdi. Oysa bütün yetiskinlik hayatım boyunca insanlar benden uzak durmuştu, böyle olduğum için ücretli is bulamamıştım. Ben de Si-rius'un okula Voldemort'dan öğrendiği Karanlık Sanat-lar'dan yararlanarak girdiğine, Animagus olmasının bu işle bir ilgisi olmadığına kendimi ikna ettim... yani, bir anlamda, Snape benim hakkımda basından beri haklıydı."

"Snape mi?" dedi Black sertçe, dakikalardır ilk kez Scabbers'ı gözlemeyi bıraktı ve basını kaldırıp Lupin'e baktı. "Snape'in bununla ne ilgisi var?"

"O burada, Sirius," dedi Lupin ciddi ciddi. "O da burada öğretmenlik yapıyor." Harry, Ron ve Hermi-one'ye baktı.

"Profesör Snape de okulda bizimle birlikteydi. Karanlık Sanatlara Karşı Savunma hocası olarak tayinime bütün gücüyle karşı çıktı. Yıl boyunca Dumbledore'a benim güvenilir biri olmadığımı söyledi durdu. Kendince nedenleri var... anlıyorsunuz ya, Sirius ona bir oyun oynadı, sonunda Snape az daha canından oluyordu, benim de dahil olduğum bir oyun -"

Black'ten alaycı bir nida geldi.

"Layığını buldu," dedi dudak bükerek. "Sinsi sinsi dolası, neler yaptığımızı anlamaya çalışırdı..."

bizi okuldan attırabileceğini umardı..."

Lupin, "Severus benim her ay nereye gittigimle çok ilgileniyordu," dedi Harry, Ron ve Hermione'ye.

"Aynı

420

sınıftaydık, anlıyorsunuz ya ve - şey - birbirimizi pek sevmezdik. Özellikle James'i sevmezdi.

Sanırım Ja-mes'in Quidditch sahasındaki becerilerini kıskanırdı... Neyse, Snape bir akşam, beni dönüşüm geçireyim diye Samarcı Söğüt'e götüren Madam Pomfrey'yle araziden geçtiğimizi gördü.

Sirius ise, Snape'e, benim arkamdan içeri girmek için yapması gereken tek şeyin uzun bir sopayla ağacın gövdesindeki yumruya dokunmak olduğunu söylemenin - şey - eğlenceli olacağını düşünmüs. Eh, Snape bunu denedi, tabii - eğer bu eve kadar gelseydi, karşısında dönüşümünü tamamlamış bir kurta-dam bulacaktı - ama baban, Sirius'un ne yaptığını duyunca, Snape'in arkasından gitti ve kendi hayatını hiçe sayarak onu geri çekti... Yine de Snape beni tünelin sonunda söylesine bir gördü. Dumbledore baskalarına söylemesini yasakladı ama, o andan itibaren ne olduğumu anladı..."

Harry ağır ağır, "Demek Snape bunun için sizi sevmiyor," dedi. "Sizin de bu sakaya dahil olduğunuzu sandığı için."

"Dogru," dedi hor gören, soguk bir ses. Lupin'in arkasındaki duvardan geliyordu.

Severus Snape, Görünmezlik Pelerini'ni çıkardı. Asası dosdogru Lupin'e dönüktü.

421

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Lora Voldemort'un Hiz'^etkârı

Page 146

Hermione çılgık attı. Black ayaga fırladı. Harry elektrik çarpmış gibi yerinden sıçradı.

"Bunu Samara Söğüt ün dibinde budum," dedi Snape. Asasını Lupin'in üstünden çekmemeye dikkat ederek, Pelerin'i bir kenara fırlattı. "Çok ise yaradı, Potter, teşekkür ederim..."

Snape'in biraz solugu kesilmisti, ama yüzünde bastırılmış bir zafer edası vardı. "Belki burada olduğumu nereden bildi diye merak ediyorsundur," dedi, ısıltı gözlerle. "Az önce odana ugradım, Lupin. Bu gece Eksiri almayı unuttun, ben de kendim bir kadeh götüre-yim dedim. Sans iste..."

yani, benim için. Masama üstünde bir harita duruyordu. Bir bakışta gereken her şeyi anladım.

Senin bu tünelden kosarak geçip gözde kayboluşunu gördüm."

Lupin, "Severus -" diye lafa başladı, ama Snape'e sözünü kesti.

"Eski dostun Black'in satoya girmesine yardım ettigini Müdür Bey'e defalarca söyledim, Lupin. İşle kanıtı.

422

Senin bu eski yeri mekân tutacak kadar pervasız davranacağın benim bile aklıma gelmezdi -"

"Severus, hata ediyorsun," dedi Lupin aceleyle. "Her şeyi duymadın henüz - açıklayabilirim - Sirius buraya Harry'yi öldürmek için gelmedi -"

"Bu gece Azkaban'a iki yolcu daha," dedi Snape, gözleri deli deli parlıyordu. "Dumbledore'un buna tepkisi ne olacak, çok merak ediyorum doğrusu... senin zararsız olduğundan emindi, Lupin..."

nasıl desem, evcil bir kurtadam olduğundan..."

"Seni ahmak/" dedi Lupin sakın bir ses tonuyla. "Öğrencilik günlerinden kalma bir kin, masum bir adamı Azkaban'a geri göndermeye değer mi?"

BAM! Snape'in asasının ucundan ince, yılanımsı sicimler fırlayıp Lupin'in ağzına, el ve ayak bileklerine dolandı. Lupin dengesini kaybedip yere düştü, kımıldayamıyordu. Black öfkeyle kükreyerek Snape'in üstüne atıldı, ama Snape asasını Black'in iki kasının tam ortasına doğrulttu.

"Haydi, bir bahane yarat," diye fısıldadı. "Bunu yapmam için bir bahane yarat, yemin ederim yaparım."

Black olduğu yerde kaldı. Hangi yüzde daha büyük bir nefret olduğunu ayırt etmek imkânsızdı.

Harry ne yapacağını, kime inanacağını bilmez halde öylece duruyordu. Ron'la Hermione'ye baktı.

Ron'un kafası da onunki kadar karımsa benziyor, hâlâ debelenen Scabbers'a hâkim olmaya

çalıyordu. Her-mione ise Snape'e doğru tereddütlü bir adım attı ve solugu kesilmiş halde,

"Profesör Snape," dedi. "Ne - ne

423

diyeceklerini dinlemenin bir zararı olmaz, de-degil mi?"

"Miss Granger, zaten okuldan atılma tehlikesiyle karşı karşıyasınız," dedi Snape sert bir sesle. "Siz, Pot-ter ve VVeasley okul sınırlarının dışında, hüküm giymis bir katil ve bir kurtadamlarla birliktesiniz.

Hayatınızda bir kez olsun, dilinizi tutun."

"Ama ya - y? bir yanlışlık olmusssa -"

"KES SESİNDİ, APTAL KIZ!" diye bağırды Snape. Yüzüne aniden manyakça bir ifade yerleşmişti,

"ANLAMADIGIN KONUSUDA KONUSMA!" Hâlâ Black'in yüzüne çevrilmiş olan asısından birkaç kıvılcım çıktı. Hermione sustu.

Snape, "Đntikam çok tatlı bir şey," diye fısıldadı Black'e. "Seni yakalayan kişi olmayı öyle istiyordum ki..."

"Komik duruma düşen yine sensin, Severus," diye hırladı Black. "Su çocuk faresini satoya getirdiği sürece -" basıyla Ron'u isaret etti, "- zorluk çıkarmadan gelirim."

"Satoya mı?" dedi Snape ipeksi bir sesle. "Oraya kadar gitmemiz gerektiğini sanmıyorum. Tüm yapmam gereken. Söğüt'ten çıktıktan sonra Ruh Emici'leri çağırarak. Seni gördüklerine çok memnun olacaklar, Black... hatta belki bir öpücük verecek kadar..." ' Black'in yüzünün rengi büsbütün attı.

"Be-beni dinlemek zorundasın," dedi çatlak bir sesle. "Fare - fareye bak -"

Arıa Snape'in gözünde Harry'nin daha önce hiç~ görmediği delice bir parıltı vardı. Mantığını yitirmiş görünüyordu.

424

"Yürüyün, hepiniz," dedi. Parmaklarını saklattı ve Lupin'e sarılı sicimlerin uçları uçup eline kondu.

Page 147

"Kur-tadamı ben sürüklerim. Belki Ruh Emici'ler ona da bir öpücük verir -"

Harry kendi bile ne yaptığının farkına varamadan odayı üç adımda geçmiş ve kapının önünü kapatmıştı.

"Çekil oradan, Potter, zaten basın yeterince belada," diye hırladı Snape. "Eger buraya senin postunu kurtarmaya gelmiş olmasam -"

"Profesör Lupin istese bu yıl beni yüz kere öldürebilirdi," dedi Harry. "Ruh Emici'lere karşı savunma dersi almak için onunla defalarca yalnız kaldım. Madem Black'e yardım ediyordu, niye beni öldürmedi?"

"Benden bir kurtadamin kafasının nasıl çalıştığını tahmin etmemi bekleme," diye tısladı Snape.

"Önümden çekil, Potter."

"ÇOK ZAVALLISIN!" diye bağırды Harry. "SİRF OKULDA SENİ SALAK DURUMUNA DÜŞÜRDÜLER DİYE ONLARI DİNLEMİYORSUN BÖLE -"

"SUS! KİMSE BENİMLE BÖYLE KONUSAMAZ!" diye haykırdı Snape, yüzünde daha da delice bir ifadeyle. "Babana çekmissin, Potter! Demin senin hayatını kurtardım, diz çöküp bana tesekkür etmen gerekirdi! Seni öldürseydi layığını bulmuş olurdun! Aynı baban gibi ölecektin, Black hakkında yanlışlığını kabul edemeyecek kadar kibir içinde - şimdi önümden çekil, Potter, yoksa ben çekerim. ÖNÜMDEN ÇEKİL, POTTER!"

Harry göz açıp kapayıncaya kadar kararını verdi.

425

Snape ona dogru bir adım bile atamadan, اساسını kaldırdı.

"Expelliarmus!" diye bağırdı - ancak bağırın bir tek o degildi. Çıkan gümbürtü, kapıyı menteselerinden salladı; Snape havaya fırlayıp duvara yapıştı ve yere kadar kayd, saçının altından kan süzölüyordu. Baygın düsmüstü.

Harry dönüp etrafına baktı. Ron da Hermione de onunla aynı anda Snape'i silahsız hale getirmeye çalışmıstı. Snape'in asası epey yükselip yataga, Crooks-hanks'in yanına düstü.

"Bunu yapmamalıydın," dedi Black, Harry'ye bakarak. "Onu bana bırakmalıydın..."

Harry gözlerini Black'inkilerden kaçırđı. Hâlâ dogru olanı yaptığından emin degildi.

Hermione hareketsiz yatan Snape'e korkulu gözlerle bakarak, "Bir öğretmene saldırdık... bir öğretmene saldırdık..." diye iniliyordu. "Off, basımız öyle derde girecek ki -"

Lupin bağlarından kurtulmaya çalışıyordu. Black çabucak egilip~ onu çözdü. Lupin iplerin yer yer kestigi kollarını ovusturarak ayaga kalktı.

"Tesekkür ederim, Harry," dedi.

"Sana inanıyorum demedim daha," dedi Harry sertçe.

"O halde artık sana kanıt göstersek iyi olacak," dedi Black. "Sen, çocuk - Peter'ı ver bana. Hemen."

Ron, Scabbers'ı göğsüne iyice bastırdı.

"Hadi canım," dedi cılız bir sesle. "Azkaban'dan 426

sırf Scabbers'ı ele geçirmek için mi çıktığını söylemeye çalışıyorsun? Yani..." destek bulma umuduyla Harry ile Hermione'ye baktı. "Tamam, diyelim ki Pettigrevv bir fareye dönüşebiliyor -

milyonlarca fare var - Azka-ban'a kapatıldıktan sonra pesine düşeceği farenin hanr gisi olduğunu nereden anlamıs?"

"Biliyor musun, Sirius, bu mantıklı bir soru," dedi Lupm, Black'e hafifçe çatık kaslarla bakarak.

"Nerede olduğunu nasıl anladın?"

Black pençeye benzeyen ellerinden birini cüppesine sokup burusuk bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdı düzeltti \ e onlara uzattı.

Ron'la ailesinin geçen yaz Gelecek Postası'nda çıkan fotoğrafıydı bu. Orada, Ron'un omzunda, Scabbers duruyordu.

Lupin saskına dönmüs halde, "Bunu nasıl ele geçirdin?" diye sordu Black'e.

"Fudge," dedi Black. "Geçen yıl Azkaban'ı teftis etmeye geldiginde, bana bu gazeteyi verdi. Ve iste Peter oradaydı, birinci sayfada... su çocuğun omzunda... Onu hemen tanıdım... kaç kere dönüşürken görmüstüm onu. Resmin altında da çocuğun Hogwarts'a döneceği yazılıydı... Harry'nin olduğu yere..."

Page 148

"Tanrım," dedi Lupin alçak sesle. Resimden Scab-bers'a, sonra yine resme baktı. "Ön patisi..."

"Nesi varmış?" dedi Ron sertçe.

"Bir parmağı eksik," dedi Black.

"Elbette," dedi Lupin usulca. "Çok basit... çok zekice... Kendi mi kesti?"

427

U

"Tam dönüşmeden önce," dedi Black. "Onu köseye kısırdığımda, bütün cadde duysun diye haykırarak Lily ve James'e ihanet ettiğimi söyledi. Sonra, ben onu lanetleyemedim, arkasında tuttuğu asayla bütün caddeyi havaya uçurdu, bes altı metre mesafedeki herkesi öldürdü - ve fırlayıp dığer farelerle birlikte kanalizasyona daldı..."

"Hiç duymamış mıydın Ron?" dedi Lupin. "Pe-ter'dan arta kalan en büyük parça, parmagıydı."

"Bakın, Scabbers büyük ihtimalle baska bir fareyle falan kavga etmistir! Yıllardır benim ailemle birlikte o, ta -"

"Aslında, on iki yıldan beri," dedi Lupin. "Niye o kadar uzun yaşadığını hiç merak etmediniz mi?"

"Ona - ona çok iyi bakıyorduk!" ded Ron.

"Ama şimdi o kadar iyi görünmüyor, değil mi?" dedi Lupin. "Sanırım Sirius'un kaçtığını duyduğundan beri zayıflıyordun.."

"O manyak kediden korkuyordu!" dedi Ron, basıyla hâlâ yatakta mırlayan Crookshanks'i göstererek.

Ama bu doğru değil, diye düşündü Harry birden... Crookshanks'le karşılaşmadan önce de hasta bir hali vardı Scabbers'm... Ron Mısır'dân döndüğünden beri... Black kaçtıktan beri...

"Bu kedi manyak değil," dedi Black boguk bir sesle. Kemikli elini uzatıp Crookshanks'in tüylü kafasını oksadı. "Türünün şimdiye kadar rastladığım en zeki örneği. Peter'ın ne olduğunu ilk bakışta anladı. Ve benimle karşılaştığında, bir köpek olmadığımı anladı. Bana güvenmesi biraz zaman aldı. Sonunda ona neyin pesinde olduğumu anlatabildim, o zamandan beri de bana yardım ediyor..."

"Nasıl yani?" dedi Hermione fısıltıyla.

"Bana Peter'ı getirmeye çalıştı, ama basaramadı... o da benim için Gryffindor Kulesi'nin parolalarını çaldı... Anladığım kadarıyla, onları bir çocuğun komodininden almış..."

Harry'nin beyni, duyduklarının etkisiyle çökecek-mis gibiydi. Çok saçmaydı... öte yandan...

"Ama Peter neler döndüğünü anladı ve sıvıstı... bu kedi - Crookshanks mi demistiniz? - bana Peter'ın çarşaflarda kan lekesi bıraktığını söyledi... herhalde kendini ısırmıştır.. eh, öldü numarası yapmak daha önce de isine yaramıştı..."

Bu sözcükler Harry'yi sarsıp kendine getirdi.

"Peki niye öldü numarası yaptı?" dedi hiddetle. "Çünkü senin annemle babamı öldürdüğün gibi onu da öldüreceğini biliyordu!"

"Hayır," dedi Lupin. "Harry -"

"Simdi de onun isini bitirmeye geldin!"

"Evet, öyle," dedi Black, Scabbers'a kötücül bir bakış atarak.

"O halde Snape'in seni götürmesine izin vermeliydim!" diye bağırды Harry.

"Harry," dedi Lupin telasla, "anlamıyor musun? Bunca zaman annenle babana ihanet edenin Sirius olduğunu, Peter'ınsa onun pesine düştüğünü sandık -ama tam tersi olmuştı, anlamıyor musun?"

Peter annen-

429

le babana ihanet etti - Sirius Peter'ın pesine düştü -"

"DOGRU DEĞİL BU!" diye haykırdı Harry. "ONLARIN SIR TUTUCU'SUYDU O! SÖZ GELMEDEN ÖNCE

SÖYLEDEĞİ, ONLARI ÖLDÜRDÜM DEDİ!"

Parmagıyla Black'i isaret ediyordu. Black başını sallıyordu; çökük gözleri birdenbire fazlasıyla parlaklaşmış.

"Harry... onları ben öldürdüm sayılır," dedi çatlak bir sesle. "Son anda Lily ve James'i, Peter'ı seçmeye, Sır Tutucu olarak benim yerime onu kullanmaya ikna ettim... benim suçum, bunu biliyorum... Öldükleri gece, Peter'ı kontrol edip güvende olduğundan emin olmak istemistim, ama

Page 149

saklandığı yere vardığımda, gitmişti. Ancak mücadele olduğuna dair bir iz yoktu. Bir gariplik vardı bunda. Korktum. Hemen annenle babanın evine doğru yola çıktım. Harap olmuş evlerini ve

cesetlerini gördüğümde - Peter'ın ne yaptığını anladım. Benim ne yaptığımı."

Sustu. Arkasını döndü.

"Bu kadarı yeter," dedi Lupin. Ses tonu Harry'nin daha önce hiç duymadığı kadar sertti. "Olanları kanıtlamanın tek bir yolu var. Ron, su fareyi ver bana."

"Verirsem ona ne yapacaksınız?" diye sordu Ron, gergin bir sesle.

"Onu kendini göstermeye zorlayacağım," dedi Lupin. "Eger gerçekten fareyse, hiç zarar görmeyecek."

Ron önce tereddüt etti, ama sonunda Scabbers'ı Lu-pin'e uzattı. Scabbers nefes almaksızın cıklemeye, kıvrılıp dönmeye başladı, minicik siyah gözleri yuvalarından ugrayacak gibiydi.

430

"Hazır mısın, Sirius?" dedi Lupin.

Black, yatağın üzerinden Snape'in asasını almıştı bile. Lupin'e ve çırpman fareye yaklaştı. Islak gözleri alev alevdi.

"Beraber mi?" dedi alçak sesle.

"Sanırım," dedi Lupin. Bir eliyle Scabbers'ı, diğeriyle asasını tutuyordu. "Üçe kadar sayıyorum. Bir - iki - ÜÇ!"

Əki asadan da mavi-beyaz ısıp püskürdü; Scabbers bir an havada dondu kaldı, küçük siyah bedeni deli gibi kıvranıyordu - Ron ıglık attı - fare yere düştü. Yine göz kamastırıcı bir ısıp parladı ve -

Büyüyen bir ağacın filmini hızla ileri sararak izlemek gibiydi. Yerden bir kafa çıkıyordu; kollar bacaklar çıkıyordu; az sonra, Scabbers'ın yerinde bir adam ayakta durmuş, iki büküm halde ellerini ovuşturuyordu. Crookshanks yatakta tükürükler saçarak hırılıyordu, tüyleri havaya dikilmisti.

Çok kısa boylu bir adamdı bu, Harry ve Hermi-one'den az kabacaydı. Ənce, renksiz saçı dağınıktı, tepesi de tppy açılmıştı. Kısa sürede çok kilo vermiş sisman adamla^, "ıkanmış da çekmiş hissi veren görünümüne sahipti. Deüsi pis görünüyordu, neredeyse Scabbers'ın tüyleri gibiydi. Sivri burnu ve çok küçük, ıslak gözleriyle de Scabbers'a biraz benziyordu. Hızlı hızlı, kesik kesik nefes alarak etrafına dönüp hepsine baktı. Harry onun kapıya doğru kaçamak bir bakış attığını fark etti.

Lupin tatlı bir sesle, "Vay vay, merhaba, Peter," dedi, sanki farelerin eski okul arkadaşlarına dönüşmesi

431

sık sık karşılaştığı bir seymis gibi. "Ne zamandır görüşmedik."

"S-Sirius... R-Remus..." Pettigrew'un sesi bile cikli-yormuş gibi çıkıyordu. Bir kez daha gözleri kapıya kaydı. "Dostlarım... eski dostlarım..."

Black'in asa tutan eli kalktı, ama Lupin onu bileginden yakalayıp uyaran gözlerle baktı ve yeniden Pettigrew'a döndü. Yumusak ve rahat bir sesle konuşmaya başladı.

"Peter, biz de Lily ile James'in öldüğü gece olanlar hakkında biraz sohbet ediyorduk. Orada, yatakta cikle-yip dururken önemli ayrıntıları kaçırmış olabilirsin -"

"Remus," dedi Pettigrew soluksuz halde. Harry onun solgun yüzünden aşağı terler süzıldüğünü görebiliyordu. "Ona inanmıyorsun, değil mi... Beni öldürmeye çalıştı, Remus..."

"Öyle duyduk," dedi Lupin, soğuk bir sesle. "Seninle konuşup bir iki noktayı aydınlatmak istiyorum, Peter, tabii eğer sana -"

"Yine beni öldürmeye geldi!" diye feryat etti Pettigrew birden. Black'i isaret ediyordu. Harry onun orta parmağını kullandığını, çünkü isaret parmağının eksik olduğunu gördü. "Lily'yi ve James'i öldürdü, şimdi de beni öldürecek... bana yardım etmek zorundasın, Remus..."

Black, Pettigrew'a dipsiz birer kuyuya benzeyen gözlerle bakıyordu. Yüzü her zamankinden de çok bir kurukafaya benziyordu.

"Ben bazı seyleri yerine oturtana kadar kimse seni öldürmeyecek," dedi Lupin.

432

"Yerine oturtmak mı?" diye ciyakladı Pettigrew. Yine odaya telasla göz gezdirmeye başladı, tahtayla kapatılmış pencerelere ve tek kapıya baktı. "Pesimden geleceğini biliyordum! Benim için Page 150

döneceğini biliyordum! On iki yıldır bekliyordum bunu!"

"Sirius'un Azkaban'dan kaçacağını biliyor muydun?" dedi Lupin, kasları çatılmıştı. "Hem de şimdiye kadar kimse oradan kaçamamışken?"

Pettigrew tiz bir sesle, "Bizim sadece rüyalar) mızda göreceğimiz Karanlık güçleri var onun!" diye bağırırdı. "Baska türlü oradan nasıl çıkmış olsun ki? Herhalde Adı Anılmaması Gereken Kisi ona birkaç numara öğretilmiştir!"

Black adeta ağzını açmadan bir kahkaha attı, tüm odayı kaplayan korkunç bir kahkaha.

"Voldemort ha, bana numara öğretecek ha?" dedi.

Pettigrew, sanki Black ona kırbaç savurmuş gibi ir-kildi.

"Ne o, eski efendinin ismini duymaktan korkuyor musun?" dedi Black. "Seni suçlamıyorum, Peter.

Onun tayfası da senden pek hosnut değil, öyle değil mi?"

"Neden bahsediyorsun - bilmiyorum, Sirius -" diye mırıldandı Pettigrew. Daha da hızlı solumaya başlamıştı. Yüzü tamamen ter içinde kalmıştı şimdi.

"On iki yıldır benden saklanmıyorsun," dedi Black. "Voldemort'un eski müritlerinden saklanıyorsun.

Az-kaban'da bazı seyler duydum, Peter... hepsi senin öldüğünü sanıyor, yoksa onlara hesap vermen gerekirdi... Uyurlarken cıglık cıglığa birçok sey söylediklerini duy-

. 433

dum. Hainin onlara ihanet ettiğim düşünüyor gibiydiler. Voldemort, Potter'larm evine senden aldığı bilgiyle gitti... ve orada sonuyla karşılaştı. Voldemort'un bütün müritleri de Azkaban'a düşmedi, değil mi? Birçoğu hâlâ dışarıda, bekliyor, hatalarını kabul etmiş numarası yapıyorlar... Senin hâîâ hayatta olduğunu bir öğrenseler, Peter -"

"Neden bahsediyorsun... bilmiyorum..." dedi yine Pettigrevv, daha da tiz bir sesle. Yüzünü koluna silip Lupin'e baktı. "Buna - bu deli saçmasına inanmıyorsun herhalde, Rernus -"

"Đtiraf etmeliyim ki, Peter, masum bir adamın niye on iki yılını bir fare olarak geçirdiğini anlamakta güçlük çekiyorum," dedi Lupin, ifadesiz bir sesle.

"Masumdum, ama korkımıştım!" diye cikledi Pet-tigrew. "Voldemort'un müritleri pesimdeyse, bunun tek sebebi onların en iyi adamını Azkaban'a göndermiş olmam - yani casusu, Sirius Black'i!"

Blacktn yüzü öfkeden çarpılmıştı.

"Bxı ne cüret!" diye gürledi. Sesi birden o ayı büyüklüğündeki köpeginki gibi çıkmıştı. "Ben Voldemort'un casusu olacağım ha? Ben ne zaman kendimden daha güçlü, daha kudretli insanların etrafında sinsi sinsi dolastım? Ama sen, Peter - niye casusun sen olduğunu en bastan çıkaramadığımı hiç anlayamayacağım. Hep sana göz kulak olacak güçlü arkadaşların olmasından hoslanmışsındır, değil mi? Eskiden bizdik... ben ve Remus... ve James..."

Pe ligrew yine yüzünü sildi, soluk alamıyordu adeta.

434

"Ben casusum ha... aklım kaçırmış olmalısın... asla... nasıl böyle bir sey dersin, hiç -"

"Lily ve james'in seni Sır Tutucu yapmalarının tek sebebi, bunu benim Önermiş olmam," dedi Black tıslar-casına. Sesi öyle kin doluydu ki, Pettigrevv bir adım geriledi. "Bunun mükemmel bir plan olduğunu düşünmüştüm... bir blöf... Voldemort kesinlikle benim pesimden gelecekti, senin gibi zayıf, yeteneksiz bir şeyi kullandıkları hayatta aklına gelmeyecekti... Voldemort'a gidip Potter'lan ona verebileceğini söylediğin an, senin o sefil hayatının en önemli anıdır herhalde."

Pettigrew dalgın dalgın mırıldanıyordu. Harry arada "abartılı" ve "delilik" gibi kelimeleri çıkarabildi, ama elinde olmadan bütün dikkati Pettigrevv'un kül rengine dönmüş suratına ve nasıl da kapiya ve pencerelere bakıp durduguna kayıyordu.

"Profesör Lupin?" dedi Hermione ürkekçe. "Bir -bir şey söyleyebilir miyim?"

"Elbette, Hermione," dedi Lupin kibar bir tavırla.

"Seyy - Scabbers - yani bu - bu adam - üç yıldır Harry'nin yatakhaneğinde yatıyor.

Kim-Oldugunu-Bi-lirsin-Sen için çalışıyorsa, niye şimdiye kadar Harry'ye zarar vermeye çalışmadı?"

"Đste!" dedi Pettigrew heyecanla, sakat eliyle Her-mione'yi göstererek. "Tesekkür ederim! Görüyor musun, Remus? Harry'nin kılına bile dokunmadım! Niye dokunayım ki?"

"Ben nedenini söyleyeyim," dedi Black. "Çünkü kendine bir faydası olduğunu görmediğin sürece

haya-

435

tında kimse için bir şey yapmadır. Voldemort on iki yıldır saklanıyordu, yan ölü olduğu.ıı söylüyorlardı. Bütün gücünü yitirmiş bir büyüc'i enkazı için Albus Dumbledore'un burnunun dibinde cinayet isleyecek degildin, öyle değil mi? Ona dönmeden önce, onun, oyun sahasındaki en iriyarı kabadayı olduğundan emin olmalıydın, değil mi? Yoksa niye gii.r bir büyücü ailesinin yanma yamanasın? Olan bitenden haberin olsun diye, değil mi, Peter? Eski koruyucu" yine güçlenir de, ona katılmak güvenli hale gelirse diy(..."

Pettigrew defalarca agzını açıp Ccipattı. Konusma yetenegini yitirmiş gibi görünüyordu.

"Eee - Mr Black - Sirius?" dedi Hf imione ürkek ürkek.

Black birden irkildi ve dönüp Hermione'ye, sanki böyle kibarca hitap edilmek uzun süredir basına gelmeyen bir seymis gibi baktı.

"Sormamın bir mahzuru yoksa, acaba - acaba Kara Büyü kullanmadıysanız, Azkaban'dan nasıl kaçtınız?"

"Tesekkür ederim!" dedi Pettigrew, solugunu bırakarak. Hermione'ye bakıp basım çılgınca solliyordu. "Kesinlikle! Tam da benim -"

Ama Lupin onu bir bakışta susturdu. Black. Hermi-onie'ye bakıp hafifçe kaslarını çatmıstı, ama ona kızmış gibi görünmüyordu. Daha çok kafasında cevap düşünüyor gibiydi.

"Nasıl yaptım bilmiyorum," dedi ağır apn "Sanırım aklımı kaçırmamamın sebebi, masum olduğumu bilmemdi. Bu mutlu bir düşünce degildi, o yüzden Ruh

436

Emici'ler bunu benden emip alamadılar... ama aklımın basında kalmasını ve kim olduğumu unutmamamı sağladı... güçlerimi yitirmememi sağladı... her şey katlanılmaz hale gelince de...

hücremde dönüşüm geçirebili-yordum... köpek haline gelebiliyordum. Biliyorsunuz, Ruh Emici'ler göremez..." Yutkundu. "Đnsanları onların duygularını hissederek bulurlar.. köpek olduğumda duygularımın daha az - daha az insani, daha az karmasık olduğunu fark ediyorlardı... ama elbette, bunun oradaki diğer herkes gibi benim de aklımı kaçırdığımdan olduğunu düşünüyorlar, dert etmiyorlardı. Ama zayıf düştüm, çok zayıf. Elimde bir asa olmadan onları kendimden uzak tutma umudum yoktu...

"Ama sonra o resimde Peter7! gördüm... Harry ile birlikte Hogwarts'ta olduğunun farkına vardım...

Karanlık Yan'in yeniden güç topladığına dair en ufak bir işaret gelirse, harekete geçmek için mükemmel bir konumdaydı..."

Pettigrew kafasını iki yana sallıyor, ses çıkarmadan agzında bir şeyler geveliyor ve burun bunları yaparken Black'e hipnotize olmuş gibi bakıyordu.

"... müttefikleri bulduğundan emin olduğu anda darbeyi indirmeye hazırdı... onlara Potter'ların sonuncusunu sunmaya hazır. Onlara Harry'yi verirse, kim Lord Voldemort'a ihanet ettiğini

söylemeye cüret edebilirdi ki? Dftiharla geri dönebilirdi...

"Anlayacağınız, bir seyler yapmak zorundaydım. Peter'm hâlâ hayatta olduğunu bilen tek kişi bendim..."

Harry, Mr VVeasley'nin Mrs VVeasley'ye söyledikle-

437

rini hatırladı: "Muhafızlar Black'in bir süredir uykusunda konustugunu söylemişler. Hep aynı şeyi söylüyormus: 'O Hogwarts'ta'."

"Sanki birisi kafamda bir ates yakmıstı ve Ruh Emi-ci'ler bunu yok edemiyorlardı.... mutlu bir duygu degildi bu... bir saplantıydı... ama bana güç verdi, zihnimi ber-raklastırdı. Bir gece yemek getirmek için kapımı açtıklarında, köpek bedeninde yanlarından sıyrılıp geçtim... hayvan duygularını hissetmek onlar için o kadar zor ki, kafaları karıştı... Sıskaydım, çok sıksa...

parmaklıklar arasından geçebilecek kadar sıksa... köpek bedeninde anakaraya kadar yüzdüm... o zamandan beri Orman'da yaşıyorum... Quidditch seyretmeye geldigim zamanlar hariç, tabii... sen de baban kadar iyi uçuyorsun, Harry..."

Harry'ye baktı. Harry gözlerini kaçırmadı.

"Đnan bana," dedi Black çatlak bir sesle. "Đnan bana. James ve Lily'ye asla ihanet etmedim. Onlara

ihanet etmektense öldürdüm."

Ve nihayet, Harry'ona inandı. Bogazı düğümlenmisti, basını tamam anlamında salladı.

"Hayır!*

Pettigrew, Harry'nin basını sallaması onun idam karanymıs gibi dizlerinin üstüne attı kendim.

Dizlerinin üstünde ilerliyor, sürünüyordu. Ellerini önünde, dua ediyormus gibi kavusturmustu.

"Sirius-benim... Peter... dostun... yapamazsın..."

Black bir tekme savurdu. Pettigrew geri zıpladı.

"Cüppem yeterince pis, bir de sen dokunma," dedi Black.

438

Pettigrew, "Remus!" diye feryat edip Lupin'e döndü ve bu defa onun önünde yakawrcasına kıvranmaya başladı. "Buna inanıyor olamazsın... Sirius sana planı degistirdiklerini söylemez miydi?"

"Casusun ben olduğumu düsürtüyorsa söyleme/di, Peter," dedi Lupin. Pettigrew'un basının üstünden, "Sanırım bu yüzden bana söylemedi^, değil mi, Sirius?" dedi kayıtsız bir sesle.

"Beni affet, Remus," dedi Black.

"Önemli değil, eski dostum Patiayak," dedi Lupin. Kollarım sıvıyordu. "Peki ben de seni casus sandığım için beni affedebilir misin?"

"Tabii," dedi Black. Etsiz yüzünde bir an bir gülümseme belirir gibi oldu. O da kollarını sıvamaya başladı. "Onu birlikte mi öldürelim?"

"Evet, öyle," dedi Lupin hasin bir sesle.

"Yapamazsınız... olmaz..." dedi Pettigrevv soluk soluga. Ron'a dogru emekledi.

"Ron... iyi bir dost değil miydim... iyi bir evcil hayvan değil miydim? Onların beni öldürmesine izin vermeyeceksin, Ron, değil mi... sen benim tarafımdasm, değil mi?"

Ama Ron, Pettigrew'a büyük bir tiksintiyle bakıyordu.

"Yatagımda uyumana izin vevdim!" dedi.

"Đyi kalpli çocuk... iyi kalpli efendi..." Sürünerek Ron'un yanına gitti. "Onlara izin veremezsin... ben

senin farendim... iyi bir evcil hayvandım..."

"Fareliğin insanlığından daha iyiy&e, bu pek böbür-

439

lenilecek bir şey değil/ Peter," dedi Black acımasız bir ses tonuyla. Çektigi acıdan dolayı rengi gittikçe solan Ron, kırık bacağına Pettigrew'un önünden sertçe çekip onun ulaşamayacağı bir yere uzattı. Pettigrew dizlerinin üstünde dönüp, Hermione'nin cüppesinin etekleri-re hamle etti.

"Tatlı kız... akıllı kız... sen - sen onlara izin vermezsin... bana yardım et..."

Hermione cüppesini Pettigrew'un ellerinden çekip, yüzünde dehşet ifadesiyle duvara doğru geriledi.

Pettigrew dizlerinin üstünde tir tir titreyerek, basını yavaş yavaş Harry'ye çevirdi.

"Harry... Harry... tıpkı babana benziyorsun... tıpkı ona benziyorsun..."

"NE CÜRETLE HARRY'LE KONUSURSUN?" diye kükredi Black. "NE CÜRETLE ONUN KARSISINDA DURURSUN? NE CÜRETLE ONUN ÖNÜNDE JAMES'DEN BAHSEDERSİN?"

"Harry," diye fısıldadı Pettigrew. Ellerini uzatarak, dizlerinin üstünde ona doğru süründü. "Harry, James olsa benim öldürülmemi istemezdi... James olsa anlardı, Harry... bana merhamet gösterirdi..."

Black ve Lupin aynı anda gidip Pettigrew'u omuzlarından yakalayıp iterek arka üstü yere düşürdüler. Yerde oturmuş, korkudan her tarafı seğirerek onlara bakıyordu.

"Lily ve James'i Volden-ort'a sattın," dedi Black. O da titriyordu. "Önkâr ediyor musun?"

Pettigrew'un gözünden yaşlar bosandı. Korkunç bir

440

görüntüydü bu: Sanki fazla gelişmiş, kel bir bebek, yerde iki büklüm yatıyordu.

"Sirius, Sirius, ne yapabilirdim? Karanlık Lord... bilemezsin... hayal bile edemeyeceğin silahları var onun.... Korkmustum, Sirius, ben hiçbir zaman sen, Remus ve James gibi cesur degildim. Bunun olmasını hiçbir zaman istemedim... Adı Anılmaması Gereken Kisi beni zorladı -"

"YALAN SÖYLEME!" diye böğürdü Black. "LILY VE JAMES ÖLMEDEN BİR YIL ÖNCE DE ONA BÖLGE

Page 153

SİZDIRİYORDUN SEN! ONUN CASUSUYDUN!"

"Her - her yeri ele geçirmeye başlamıştı!" dedi Pettigrew tek solukta. "O-onu reddetmekle ele ne geçerdi ki?"

"Gelmis geçmiş en kötücül büyücüyle savaşmakla ele ne mi geçerdi?" dedi Black. Yüzünde korku verici bir hiddet vardı. "Sadece masum hayatlar, Peter!"

"Anlamıyorsun!" diye sızlandı Pettigrew. "Beni öldürürdün, Sirius!"

"O HALDE ÖLSEYDİN!" diye kükredi Black. "DÖS"ü L A? D M A D HANET EDECEĞİNE ÖLSEYDİN, BÖZ

SENİN DEĞİDN BUNU YAPARDIK!"

Black ve Lupin asalarını kaldırmış, omuz omuza duruyorlardı.

"Sunu anlamalıydın," dedi Lupin sakin bir sesle. "Eğer Voldemort seni öldürmezse, biz öldürürdük.

Hosça kal, Peter."

Hermione ellerini yüzüne kapayıp duvara döndü.

"HAYIR!" diye haykırdı Harry. Kısık sesle Pettigrew'un

441

önüne, asalarla onun tam arasına geçti. "Onu öldüre-mezsiniz," dedi soluk soluga. "Yapamazsınız."

Hem Black, hem de Lupin afallamış görünüyordu.

"Harry, bu solucan senin anasız babasız olmanın tek sebebi/" diye hırladı Black. "Yerde kıvranan su pis-ık senin ölmeni izler, kılım bile kıpırdatmazdı. Onu duydun. Kendi kokusmus postu onun için senin bütün ailenden daha önemli."

"Biliyorum," dedi Harry soluk soluga. "Onu satoya götürürüz. Ruh Emici'lere teslim ederiz."

Azkaban'a gider... yeter ki onu öldürmeyin."

"Harry!" dedi Pettigrew, kollarını Harry'nin dizlerine dolayarak. "Sen - tesekkür ederim - bana hak ettiğimden fazlasını veriyorsun - tesekkür ederim -"

"Çekil basımdan," diye tersledi Harry. Tiksintiyle Pettigrew'un ellerini üzerinden çekti. "Bunu senin için yapmıyorum. Bence babam en iyi arkadaşlarının sırf senin için katil olmalarını istemezdi, onun için yapıyorum."

Kimse kımıldamıyor, çıt çıkarmıyordu. Pettigrew hariç. Ellerini göğsüne koymuş, hırıltılı hırıltılı nefes alıyordu. Black ve Lupin birbirlerine bakıyorlardı. Sonra aynı anda harekete geçerek, asalarını indirdiler.

"Bu karan vermek bir tek senin hakkın, Harry," dedi Black. "Ama düşün... onun ne yaptığını düşün..."

"Azkaban'a gider," diye tekrarladı Harry. "Eger orayı hak eden biri varsa, o da bu..."

Pettigrew hâlâ arkasında hırıl hırıl nefes alıyordu.

"Pekâlâ," dedi Lupin. "Kenara çekil, Harry."

442

Harry tereddüt etti.

"Onu bağlayacağım," dedi Lupin. "Sadece bağlayacağım, yemin ederim."

Harry çekildi. Lupin'in asısından bu defa ince sicimler çıktı. Az sonra Pettigrew, kolları, bacakları ve ağzı bağlanmış halde, yerde kıvranıyordu.

Black de asasını Pettigrew'a yönelterek, "Peter, bir dönüşürsen," diye hırladı, "seni gerçekten öldürürüz. Anlastık mı, Harry?"

Harry yerde yatan açması gövdeye baktı ve Pettigrew'un onu görebileceği şekilde basıyla onayladı.

"Pekâlâ," dedi Lupin, is ciddiyetiyle. "Ron, ben kemikleri Madam Pomfrey gibi düzeltemem, o yüzden seni hastane kanadına götürene kadar bacagım sarsak iyi olur."

Hemen Ron'un yanma gitti, egildi, asasıyla Ron'un bacasına dokundu ve "Feruâ," diye mırıldandı.

Ron'un bacasına sargılar dolanmaya, onu bandajlamaya başladı. Lupin onun ayağa kalkmasına yardım etti; Ron ağırlığını hafifçe sakat ayasına verdi ve acıdan yüzü burusmadı.

"Simdi daha iyi," dedi. "Tesekkürler."

"Ya Profesör Snape?" dedi Hermione alçak sesle. Gözleri Snape'in yerde yatan bedenindeydi.

"Ciddi bir şey yok," dedi Lupin, eğilip nabzını kontrol ederek. "Biraz - fazla hevesliydiniz, o kadar."

Hâlâ baygın. Seyy - belki emniyet içinde satoya dönene kadar kendine getirmesek daha iyi. Onu
Page 154

böyle de götürebiliriz..."

443

"Mobicorpus," diye mırıldandı. Snape sanki bileklerine, boynuna ve dizlerine görünmez ipler bağlanmış-çasma, birden ayağa dikildi. Garip bir kuklaymış gibi, bası çirkin bir şekilde sarkıyordu.

Yerden birkaç santim havada duruyor, cansız ayakları sallanıyordu. Lupin, Görünmezlik Pelerini'ni

alıp cebine tıktı.

"Đçimizden ikisi de suna zincirlenecek," dedi Black, Pettigrew'u ayagıyla dürterek. "Đsi sıkı tutmak için."

"Ben yaparım," dedi Lupin.

"Bir de ben," dedi Ron kızgın bir sesle. Topallaya topallaya ilerledi.

Black yoktan ağır prangalar var etti. Az sonra Pet-tigrew yine ayaktaıdı, sol kolu Lupin'in sag koluna, sag kolu da Ron'un sol koluna zincirlenmişti. Ron'un yüzünde kararlı bir ifade __yardı.

Scabbers'm gerçek'kimliğini sahsına hakaret kabul etmis gibiydi. Crookshanks yumusak bir hareketle yataktan atlayıp, öncülük etmek için odadan dıarı çıktı, tüylü kuyruğu keyifle havaya dikilmisti.

444

YĐRMĐNCĐ BOLUM

Ruh Emici pcğ

Harry hiç bu kadar tuhaf bir grup içinde bulunmamıstı. Merdivenden asagı inerken bası Crookshanks çekiyordu; altı bacaklıların katıldığı bir yarısın yarısmaılarına benzeyen Lupin, Pettigrew ve Ron onun arkasından geliyorlardı. Onların arkasında Profesör Snape, kendi asasının etkisiyle havada tekinsiz bir sekilde szlyordu. Snape'in asasını Sirius elinde tutmus, onu yönlendiriyordu. Profesör'n ayak parmakları inerlerken her basamaga çarpıyordu. Harry ve Hermione ise en arkadaydı.

Tnele yeniden girmek zor oldu. Lupin, Pettigrew ve Ron geçebilmek için yan döndüler. Lupin hla asasını Pettigrew'un üstünde tutuyordu. Harry onların tek sıra halinde tünel boyunca garip bir sekilde yan yan gittiklerini görebiliyordu. Crookshanks yine bastaydı. Harry, Snape'in nleri sıra havada süzülmesini saglayan Sirius'un hemen ardından tünele girdi. Snape'in sallanan bası alçak tavana vurup duruyordu. Harry Sirius'un bunu önlemek için hiç çaba göstermediği izlenimine kapıldı.

445

Tünelde yavas yavas ilerlerlerken, Sirius birden Harry'ye, "Bu ne anlama geliyor, biliyor musun?" diye sordu. "Pettigrevv'u teslim etmek ne anlama geliyor?"

"zgrsn," dedi Harry.

"Evet... Ama ben aynı zamanda - bilmiyorum sana söyleyen oldu mu - ben senin vaftiz babanıam."

Harry, "Evet, biliyordum," dedi.

"Eh... annenle baban beni senin velin tayin etmistı," dedi Sirius gergin bir tavırla. "Onlara bir sey olursa..."

Harry bekledi. Acaba Sirius onun sandığı sey mi kastediyordu?

"Tabii anlarım, yani, teyzen ve enistenle kalmak istersen," dedi Sirius. "Ama... hani... dsn bakalım. Bir kez adım temize çıkınca... eger sen... farklı bir ev istersen..."

Harry'nin mide boslugunda bir patlama oldu adeta.

"Ne - seninle oturmak mı?" dedi, kazayla basını tavandan ıkmıs bir kayaya vurarak.

"Dursley'lerden ayrılmak mı?~

"Elbette, istemeyeceğini tahmin etmistim," dedi Sirius hemen. "Anlıyorum. Ben sadece dsnmstm ki -"

"Sen deli misin?" dedi Harry. Onun sesi de en az Sirius'unki kadar çatlak ıkmıstı. "Elbette Dursley'lerden ayrılmak istiyorum! Evin var mı? Ne zaman tasınabilirim?"

Sirius ona bakmak için bütün vücuduyla döndü. Snape'in kafası tavanı sıyrıyordu, ama Sirius aldırıyora benzemiyordu.

"Đstiyor musun?" diye sordu. "Ciddi misin?"

446

Page 155

"Evet, ciddiym," dedi Harry.

Sirius'un kuru yüzü, Harry'nin onda gördüğü ilk gerçek gülümsemeyle aydınlandı. Bu tebessüm, sasırtıcı bir değisiklige yol açtı. Sanki o bir deri bir kemik maskenin arkasından, on yıl daha genç biri bakıyormus gibi. Bir an için, Harry'nin annesiyle babasının düğü-nündeki gülen adama benzemisti.

Tünelin ucuna varana kadar bir daha konuşmadılar. Önce Crookshanks dışarı fırladı, belli ki ağaç göv-desindeki yumruya patisiyle basmıstı. Çünkü Lupin, Pettigrew ve Ron, saldırgan dallardan ses soluk çıkmadan yukarı tırmandılar.

Sirius önce Snape'i delikten geçirdi, sonra Harry ile Hermione geçsinler diye çekildi. Sonunda hepsi dışarı çıkmıstı.

Simdi arazi çok karanlıktı, tek ısı satonun uzaktaki pencerelerinden geliyordu. Tek kelime etmeden yola koyuldular. Pettigrevv hâlâ hırıltıyla soluyor, arada bir de sızıldanıyordu. Harry'nin kafası kazan gibiydi. Dursley'lerden ayrılacaktı. Annesiyle babasının en iyi arkadaşı Sirius Black'le birlikte oturacaktı... Ser-semlemisti... Dursley'lere televizyonda gördükleri mahkûmla oturacağını söylediği zaman neler olacaktı acaba?

"Tek bir yanlış hareket bile yapma, Peter," dedi Lupin önlerinde, tehdit edici bir edayla. Asası hâlâ Pettig-revv'un gögsüne dönüktü.

Araziden ağır ağır geçtiler, sato ısıkları gittikçe bü-yüyordu. Snape yine Sirius'un önünde, çenesi gögsüne

447

vurarak garip bir sekilde havada süzölüyordu. Sonra birden -

Bir bulut hareket etti. Yerde donuk gölgeler olustu. Grup, ay ısıgı içinde kalmıstı.

Snape, birden duran Lupin, Pettigrew ve Ron'a çarptı. Sirius donup kaldı. Kolunu uzatıp Harry ve Her-mione'nin önünü kesti.

Harry, Lupin'in siluetini görebiliyordu. Kaskatı kesilmisti. Sonra kolu bacağı titremeye basladı.

"Eyvah -" diye yutkundü Hermione. "Bu gece Đk-sir'ini almadı! Güvenli değil!"

"Kosun," diye fısıldadı Sirius. "Kosun! Hemen!"

Ne var ki Harry kosamazdı. Ron zincirle Pettigrew ve Lupin'e bağlydı. Harry ileri doğru atıldı, ama Sirius onu gögsünden yakalayıp geriye savurdu.

"Bana bırak - KOS!"

Korkunç bir hırlama duyuldu. Lupin'in kafası uzuyordu. Vücudu da. Omuzları kamburlasıyordu.

Yüzünde ve ellerinin çevresinde gözle görülür sekilde kıllar çıkıyordu, elleri bükölerek pençelere dönüşüyordu. Crookshanks'in tüyleri de havaya dikilmisti, geri geri gidiyordu -

Kurtadam arka ayakları üzerinde kalkıp uzun çenesini takırdatırken, Sirius Harry'nin yanından yok oldu. Muazzam, ayı gibi bir köpege dönüşerek ileri atıldı. Kurtadam kendini onu bağlayan prangalardan kurtarıırken, köpek de onu ensesinden yakalayıp geriye, Ron ve Pettigrew'dan uzaga çekti. Çene çeneye kilitlenmislerdi, pençeleriyle birbirlerini paralıyorlardı -

448

Harry gördüklerinin etkisiyle olduğu yere çakıldı kaldı; onların kavgasına öyle dalmıstı ki, baska hiçbir şeyi fark etmiyordu. Onu kendine getiren, Hermi-Dne'nin cıglığı oldu -

Pettigrevv, Lupin'in düşen asasını almak için yere atlamıstı. Sargılı bacağı üzerinde sağlam duramayan Ron düsmüştü. Bir pat sesi duyuldu, sonra parlak bir ısı görüldü - Ron yerde hareketsiz yatıyordu. Bir pal daha - Crookshanks havaya uçtu, sonra da yere yığıldı

"Expelliarmus!" diye haykırdı Harry, kendi asasını Pettigrew'a tutarak. Lupin'in asası havaya uçtu, gözden kayboldu. "Oldugun yerde kal!" diye bağırды Harry, ileri doğru kostu.

Çok geç kalmıştı. Pettigrevv da dönüşüm geçirmisti. Harry onun kel kuyrugunun Ron'un ileri uzanmış kolundaki prangadan kamçı gibi savrulup geçtiğini gördü, otların arasından bir hısırtı geldi.

Bir uluma ile gümbür gümbür bir hırlama duyuldu; Harry dönünce kurtadamm kaçtığını gördü; dört nala Orman'a gfdiyordu -

"Sirius, Pettigrew gitti, fareye dönüştü!" diye bağırды.

Sirius kan içindeydi, burnuyla sırtında derin yaralar vardı, ama Harry'yi duyunca yeniden fırlayıp

gitti. Ayak sesleri hızla uzaklaştı ve sessizliğe karıştı.

Harry ve Hermione, Ron'un yanına kostular.

"Ona ne yaptı?" diye fısıldadı Hermione. Ron'un gözleri yarı yarıya kapalıydı, ağzı açık kalmıştı.

Kesinlikle canlıydı, soluk aldığını duyuyorlardı, ama onları tanıyora benzemiyordu.

449

"Bilmiyorum."

Harry çaresizce çevresine bakındı. Black de, Lupin de gitmişti... Yanlarında sadece Snape vardı, hâlâ bilinçsiz bir halde, havada asılı duruyordu.

Harry, saçını gözlerinden çekip doğru dürüst düşünmeye çalışarak, "Onları satoya götürüp birine söyle-s?k iyi olur," dedi. "Gel -"

Ama sonra, karanlığın içinden kesik kesik bir havlama, bir inleme duydular, acı çeken bir köpeğin sesi...

"Sirius," diye mırıldandı Harry, gözlerini dikip karanlığa bakarak.

Bir an kararsız kaldı, ama o sırada Ron için yapabilecekleri bir şey yoktu. Black'in ise bası dertteydi

-

Harry kosmaya başladı, Hermione hemen ardın-daydı. Acı havlama gölün yakınından geliyor gibiydi. Ona doğru segirttiler ve Harry son sürat kosarken sogugu fark etti, ama ne anlama geldiğini anlamadı -

Havlama birden durdu. Gölün kıyısına vardıklarında neden durduğunu gördüler - Sirius yeniden insana dönüşmüştü. İki büklüm bir halde, ellerini basına gö-türfiüstü.

"Haaayır," diye inledi. "Haaayır... lütfen..."

Ve Harry o anda onları gördü. En az yüz tane Ruh Emici, gölün çevresinden kara bir yığın halinde onlara doğru kayıyordu. HızUı döndü, o asına, buz gibi soguk içine nüfuz ediyordu, sis görüşünü bulandırıyordu. Karanlıkta her yandan beliren Ruh Emici'ler onları çember içine alıyordu.

"Hermione, mutlu bir şey düşün!" diye haykırdı

450

Harry. Asasını kaldırdı, görüşünü temizlemek için hızla gözlerini kırptı, zihninde hafif hafif yankılanmaya başlayan çığıktan kurtulmak için kafasını salladı -

Vaftiz babamla birlikte oturacağım, Dursley'lerden ayrılıyorum.

Sirius'u ve yalnızca Sirius'u düşünmek için kendini zorladı ve büyü sözleri söylemeye koyuldu:

"Expecto patronum! Expecto patronum!"

Black titredi, yuvarlanarak döndü ve ölüm kadar solgun halde, yerde hareketsiz yattı.

iyilecek. Gidip onunla birlikte oturacağım.

"Expecto patronum! Hermione, yardım et bana! Ex-pecto patronum!"

"Expecto -" diye fısıldadı Hermione, "expecto - ex-pecto -"

Ama yapamadı. Ruh Emici'ler onlara yaklaşıyordu, aralarında bir metre bile kalmamıştı. Harry ve Hermi-one'nin çevresinde kah bir duvar oluşturdular, daha da yakına geldiler...

"EXPECTO PATRONUM!" diye haykırdı Harry, ku-laklarındaki çılgılığı silmeye çalışıyordu. "EXPECTO PATRONUM!"

Asasından ince bir gümüş demeti çıktı ve önünde sis gibi havada kaldı. Aynı anda Harry, hemen yanı başında Hermione'nin yığıldığını hissetti. Yalnızdı... tamamen yalnız...

"Expecto - expecto patronum -"

Harry dizlerinin soguk otlara çarptığını hissetti. Sis gözlerini perdeliyordu. Büyük bir çabayla hatırlamaya

451

çalıştı - Sirius masumdu - masum - iyi olacağız - onunla oturacağım -

"Expecto patronum!" diye soludu.

Biçimsiz Patronus'unun cılız ışıığında, bir Ruh Emi-ci'nin çok yakınında durduğunu gördü. Harry'nin yarattığı gümüş sis bulutundan geçemiyordu. Pelerinin altından ölü, yapıs yapıs bir el dışarı uzandı. Patro-nus'u yana itmek istemiş gibi bir hareket yaptı.

"Hayır - hayır -" diye soludu Harry. "O masum -expecto - expecto patronum -"

Onu gözlediklerini hissedebiliyordu, hırıltılı nefeslerini kötücül bir rüzgâr gibi çevresinde Page 157 duyuyordu. En yakındaki Ruh Emici onu ölçüp biçiyor gibiydi. Sonra yarı çürümüş ellerini kaldırdı - ve kukuletasını indirdi.

Gözlerin olması gereken yerde sadece ince, gri, lekeli bir deri vardı, bos göz yuvalarının üstüne bombos gerilmisti. Ama bir agzı vardı... Açık, biçimsiz bir delik, havayı bir ölüm hırıltısıyla emiyordu.

Harry felç edici bir korkuyla doldu, ne kıpırdatabiliyor, ne de""~konusabiliyordu. Patronus'u titrestir ve öldü.

Beyaz sis onu körlestiriyordu. Mücadele etmesi gerekiyordu... expecto patronum... göremiyordu...

ve uzakta, o asina çılgılığı duyuyordu... expecto patronum... siste el yordamıyla Sirius'u aradı ve kolunu buldu... onu alamayacaklardı...

Ama bir çift kuvvetli, yapıs yapıs el birden Harry'nin boynuna dolandı. Yüzünü kaldırması için zorluyordu... Harry onun solugunu hissediyordu... ön-452

ce Harry'den kurtulacaktı... Harry onun kokmuş nefesini hissediyordu... annesi kulaklarında bağııyordu... duyduğu son şey onun sesi olacaktı -

Ve sonra, onu bogan sisin arasından, gittikçe daha da parlak bir hal alan gümüşümsü bir ısıık gördüğünü sandı... öne, çimlerin üstüne düştüğünü hissetti -

Harry, yüzükoyun yerde, kımlıdayamayacak kadar zayıf ve hasta halde, titreyerek gözlerini açtı.

Kör edici ısıık, çevresindeki otları aydınlatıyordu... Çılgılık durmustu, soguk geri çekiliyordu...

Birisi Ruh Emici'leri geri sürüyordu... onun, Siri-us'un ve Hermione'nin çevresinde daireler çiziyordu... Ruh Emici'lerin hırıl hırıl emme sesleri siliniyordu. Gidiyorlardı... hava yeniden ılınmıştı...

Harry geri kalan tüm kuvvetiyle basını birkaç santim kaldırdı ve ısıgın içinde, dörtnala gölden geçen bir hayvan gördü. Gözleri terden bulanıklasmış halde, onun ne olduğunu çıkarmaya çalıştı...

bir tek boynuzlu at kadar parlaktı. Bilincini yitirmemek için mücadele eden Harry, karşı kıyıya varınca onun yavaslayıp durmasını izledi. Bir anda, hayvanın saçtığı ısııkta, onu karsılayan birini gördü... elini kaldırarak onu oksayan birini... garip sekilde asina gelen birini... ama, olamazdı...

Harry anlamıyordu. Artık düşünemiyordu. Gücünün son damlasının kendisini terk ettiğini hissetti ve bayılırken bası yere vurdu.

453

YÖRÜK BÖRÜK BÖLÜM

Hermione'nin Szm

"Çok sasırtıcı bir is... çok sasırtıcı.. hiçbirinin ölmemesi mucize... hiç böyle sey duymadım...

Dogrusu, senin orda olman büyük sans, Snape..."

"Tesekkür ederim, Bakan Bey."

"İkinci Sınıf Merlin Nisanı derim ben. Eger kopara-bilirsem, Birinci Sınıf!"

"Gerçekten çok tesekkür ederim, Bakan Bey."

"Suranda feci bir kesik var... Black yaptı herhalde."

"Aslında, Potter, Weasley ve Granger'dı, Bakan Bey..."

"Ne diyorsun!"

"Black onları büyülemisti, görür görmez anladım. Davranışlarına bakılırsa, bir Kafa Karıştırma Büyüsü. Onun masum olabileceğine inanıyor gibiydiler. Yaptıklarından sorumlu degillerdi. Öte yandan, onlar, müdahalesi Black'in kaçmasına yol açabilirdi... belli ki Black'i tek baslarına yakalayabileceklerini sanıyorlardı. Simdiye kadar pek çok sey yaptılar, hepsi yanlarına kaldı...

Korkarım bu kendilerini pek üstün görmelerine yol

454

açmış... ve elbette Müdür de Potter'a hep olagandısı miktarda özgürlük tanımıştır -"

"Eh, yani sey, Snape... Harry Potter, biliyorsun... o söz konusu olunca hepimiz yelkenleri suya indiriyoruz."

"Ama yine de - acaba bu kadar özel muamele göstermekle ona iyilik mi ediliyor? Sahsen ben ona baska herhangi bir öğrenci gibi davranmaya çalışıyorum. Ve baska hangi öğrenci arkadaşlarını böyle bir tehlikeye atsa - en azından - okuldan uzaklaştırılırdı. Düşünün, Bakan Bey: Okulun bütün Page 158

kurallarına karşı gelerek - onun korunması için alınan bütün önlemlerden sonra - geceleyin okul arazisi dışına çıkmak, bir kurtadam ve bir canıyla beraber olmak - yasadışı olarak Hogsmeade'i de ziyaret ettigine inanmam için nedenler var -"

"Vay, vay... Bakalım, Snape, bakalım... çocuk kesinlikle budalaca davranmış..."

Harry yatmış, gözleri sımsıkı yumulu, dinliyordu. Kendini çok dermansız hissediyordu. Duyduğu kelimelerin kulaklarından beynine ulaşması çok vakit alıyordu sanki. Bu yüzden de anlamakta zorlanıyordu. Kolları bacakları kursun gibiydi, gözkapakları açamayacağı kadar ağırdı... Burada, bu rahat yatakta, sonsuza kadar yatmak istiyordu...

"Beni asıl sasırtan, Ruh Emici'lerin davranışı oldu... onların geri çekilmesine neyin yol açtığı konusunda bir fikrin var mı, Snape?"

"Hayır, Bakan Bey. Ben ayıldığımda, okul girişindeki mevzilerine dönüyorlardı..."

455

"Olaganüstü. Ve buna ragmen Black, Harry ve kız -"

"Onlara ulaştığımda hepsi bilincini yitirmiş durumdaydı. Black'i bağlayıp ağzını tıkadım tabii, büyüyle sedyeler yarattım ve hepsini dosdogru satoya geri getirdim."

Bir duraklama oldu. Harry'nin beyni artık biraz daha hızlı çalışıyor gibiydi ve bu hızla birlikte, mide boslugu kemiriliyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı...

Gözlerini açtı.

Her şey biraz flu görünüyordu. Biri Harry'nin gözlüğünü çıkarmıştı. Karanlık hastane kanadında yatıyordu. Kogusun sonunda, sırtı ona dönük, bir yatağın üzerine eğilmiş Madam Pomfrey'yi seçebiliyordu. Harry gözlerini kıstı. Madam Pomfrey'nin kolunun altından Ron'un kızıl saçları görülebiliyordu.

Harry yastığının üzerinde basını oynattı. Sağındaki yatakta Hermione yatıyordu. Yatagına ay ısığı vuruyordu. Onun da gözleri açıktı. Taslaşmış gibiydi, Harry'nin uyanık olduğunu fark edince parmağını dudaklarına götürdü, sonra da hastane kanadı kapısını isaret etti. Kapı aralıktı, Cornelius Fudge ile Snape'in sesleri, oradan, dışarıdaki koridordan geliyordu.

Madam Pomfrey karanlık kogusta çabuk çabuk yürüyerek Harry'nin yatagına geldi. Harry ona bakmak için o'ndü. Madam Pomfrey'nin elinde, hayatında gördüğü en büyük çikolata vardı.

Çikolatadan çok, küçük bir kayaya benziyordu.

Canlı bir sesle, "Aa, uyanmışsın!" dedi Madam Pomfrey. Çikolatayı Harry'nin yatagının basucundaki 456

komodinin üstüne koydu ve küçük bir çekiçle parçalara bölmeye koyuldu.

Harry ve Hermione bir ağızdan, "Ron nasıl?" dediler.

Madam Pomfrey keyifsizce, "Yasayacak," dedi. "Sizin ikinize gelince... burada kalacaksınız, yani ben ikinizin de - Potter, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Harry yerinde doğrulmuş, gözlüğünü tınlıyor ve asasını alıyordu.

"Müdür'ü görmem gerek," dedi.

"Potter," dedi Madam Pomfrey, sakinleştirici bir tavırla, "tamam. Black'i yakaladılar. Yukarıya kilitlendi. Ruh Emici'ler her an Öpücük işlemini gerçekleştirebilirler."

"NE?"

Harry yataktan aşağı atladı; Hermione de aynı şeyi yapmıştı. Ama Harry'nin çılgılığı dışarıdan, koridordan duyulmuştu. Bir saniye sonra Cornelius Fudge ile Snape kogusa girdiler.

"Harry, Harry, neler oluyor?" dedi sarsılmış görünen Fudge. "Yatagında olmalısın - çikolata yedi mi?" diye sordu Madam Pomfrey'ye endişeyle.

"Bakan Bey, dinleyin!" dedi Harry. "Sirius Black masum! Peter Pettigrew yalandan ölmüş gibi yaptı! Bu aksam onu gördük! Ruh Emici'lerin Sirius'a bunu yapmalarına izin veremezsiniz, o -"

Ama Fudge yüzünde hafif bir tebessümle basını sallıyordu.

"Marn, l l.ırrv, kafan çok karışmış, çok zor anlar ya-

457

sadın. Sırtüstü yat şimdi, her şey kontrolümüz altında..."

"HAYIR, DEĞİL!" diye feryat etti Harry. "YANLIS ADAMI YAKALADINIZ!"

"Bakan Bey, lütfen dinleyin," dedi Hermione, o da Harry'nin yanına kosmuştu ve Fudge'ın yüzüne Page 159

yalvarırcasına bakıyordu. "Ben de onu gördüm. Ron'un fare-siydi, o bir Animagus, yani Pettigrew, ayrıca -"

"Görüyorsunuz ya, Bakan Bey," dedi Snape. "Kafaları karışmış, ikisinin de... Black iyi iş çıkarmış..."

"KAFAMIZ KARISMIS FALAN DEĞİL!" diye kük-redi Harry.

Madam Pomfrey kızgınlıkla, "Bakan Bey! Profesör!" dedi. "Gitmeniz konusunda ısrar ediyorum.

Pot-ter benim hastam ve üzülmemesi gerekiyor!"

"Ben üzgün değilim, onlara neler olduğunu anlatmaya çalışıyorum!" dedi Harry öfkeyle. "Bir

dinleseler -"

Ama Madam Pomfrey birden Harr/nin agzına koca bir parça çikolata aktı. Harry bogulur gibi oldu, kadın da bu fırsattan yararlanıp onu zorla yemden yataga yatırdı.

"Simdi, lütfen, Bakan Bey, bu çocukların bakıma ihtiyaçları var. Lütfen gidin -"

Kapı yeniden açıldı. Gelen Dumbledore'du. Harry agzını dolduran çikolatayı büyük zorlukla yutup yeniden ayağa kalktı.

"Profesör Dumbledore, Sirrus Black -"

"Tanrı askına!" dedi Madam Pomfrey, kendini kaybetmiş bir halde. "Burası hastane kanadı mı, değil mi? Müdür Bey, ısrar etmek zorundayım -"

458

"Özür dilerim, Poppy, ama Mr Potter ve Miss Granger'la biraz konuşmam gerek," dedi Dumbledore sakın sakın. "Az önce Sirius Black'le konuşuyordum -"

"Eminim ki size de Potter'ın kafasına soktuğu masalı anlatmıştır," dedi Snape tükürür gibi. "Bir fare hakkında, sözde Pettigrew sagmış -"

"Gerçekten de Black'in hikâyesi buydu," dedi Dumbledore, dar çerçeveli gözlüğünün arkasından Snape'i dikkatle süzerek.

"Peki ya benim tanıklığımın hiç mi değeri yok?" diye hırladı Snape. "Peter Pettigrevv Bağırın Baraka'da değildi, arazide de izine rastlamadım."

Hermione ciddiyetle, "Çünkü kendinizden geçmistiniz de ondan, Profesör!" dedi. "Vaktinde gelmediğiniz için duymadınız -"

"Miss Granger, ÇENENİZİ TUTUN!"

"Đyi de, Snape," dedi Fudge, sasırmış görünüyordu, "küçük hanımın zihni karışık, hoşgörüyüyle yaklaşmalıyız."

Dumbledore onun lafını kesti, "Harry ve Hermione ile yalnız konuşmalıyım," dedi. "Cornelius, Severus, Poppy - lütfen bizi yalnız bırakın."

"Müdür Bey!" diye feveran etti Madam Pomfrey. "Tedaviye ihtiyaçları var, istirahatata -"

"Bu konunun beklemeye tahammülü yok," dedi Dumbledore. "Israr etmek zorundayım."

Madam Pomfrey dudaklarını büzdü ve hızla kogusun öbür ucundaki odasına yürüdü, kapıyı da arkasm-459

dan çarptı. Fudge yeleginden sarkan büyük, altın cep saatine baktı.

"Ruh Emici'ler gelmiş olmalı," dedi. "Gidip onları bulayım. Dumbledore, yukarıda görüşürüz."

Kapıya gitti ve Snape için açık tuttu, ama Snape yerinden kıpırdamamıştı.

Göz1 eri Dumbledore'un yüzüne dikili, "Black'in hikâyesinin tek kelimesine inanmıyorsunuz elbette," diye fısıldadı Snape.

"Harry ve Hermione ile yalnız konuşmak istiyorum," diye tekrarladı Dumbledore.

Snape ona doğru bir adım attı.

"Sirius Black daha on altı yasındayken cinayet isleyebileceğini göstermişti," diye soludu. "Bunu unutmadınız, değil mi, Müdür Bey? Bir zamanlar beni öldürmeye kalkıştığını unutmadınız, değil mi?"

Dumbledore yavaşça, "Hafızam her zaman olduğu kadar güçlü, Severus," dedi.

Snape birden döndü ve Fudge'ın hâlâ tuttuğu kapıdan dışarı rap rap yürüdü. Kapı onun arkasından kapanınca, Dumbledore, Harry ve Hermione'ye döndü. Đkisi aynı anda heyecanla konuşmaya başladılar.

"Profesör, Black doğru söylüyor, biz Pettigrew'u gördük -"

"- Profesör Lupin kurtadama dönüşünce kaçtı -"

"- o bir fare -"

"- Pettigrew ön pençesini, yani parmağını demek istiyorum, onu kesmiş -"

"- Ron'a Pettigrevv saldırdı, Sirius değil -"

460

Ama Dumbledore elini kaldırarak bu açıklama selini durdurdu.

"Şimdi dinleme sırası sizde, sözümü kesmemenizi rica ediyorum, çünkü çok az vaktimiz var," dedi yavaşça. "Black'ın hikâyesini destekleyecek bir nebze kanıt bile yok, sizin sözlerinizden başka - ve on üç yasındaki iki büyücünün sözleri kimseyi ikna etmez. Bir sokak dolusu görgü tanığı Sirius'un Pettigrew'u öldürdüğüne yemin etti. Ben kendim Bakanlık'ta ifade verip Pot-ter'ların Sır Tutucu'sunun Sirius olduğunu söyledim."

Kendini tutamayan Harry, "Profesör Lupin size anlatır-"dedi.

"Profesör Lupin su anda Orman'ın derinliklerinde, kimseye hiçbir şey anlatacak hali yok. Yeniden insana dönüştüğünde, iş isten geçmiş olacak, Sirius ölüden de beter hale gelecek. Ayrıca aramızdan çoğu kurtadamlara hiç güvenmediği için, onun desteğinin de pek bir anlam tasımayacağını ekleyeyim - ve Sirius'la ikisinin eski dost olmaları -"

"Ama -"

"Dinle beni, Harry. Çok geç, anlıyor musun? Profesör Snape'in olaylara ilişkin yorumunun sizinkinden çok daha ikna edici olduğunu anlamın gerek."

Hermione çaresizce, "Sirius'tan nefret ediyor," dedi. "Sırf Sirius ona aptalca bir saka yaptı diye -"

"Sirius masum bir adam gibi hareket etmedi. Sisman Hanım'a yönelik saldırı - Gryffindor Kulesi'ne bıçakla girmek - Ölü ya da diri, Pettigrew olmadan Profesör Snape'in ifadesini geçersiz kılma sansımız sıfır."

461

"Ama siz bize inanıyorsunuz."

"Evet, inanıyorum," dedi Dumbledore sakin sakin. "Ama baskalarının hakikati görmesini sağlayacak ya da Sihir Bakam'm asacak gücüm yok..."

Harry onun ağırbaşlı yüzüne baktı ve sanki ayaklarının altındaki toprak birden çekilmiş gibi bir hisse kapıldı. Dumbledore'un her şeyi halledebileceği fikrine alışmıştı. Onun mucizevi bir çözüm yaratmasını beklemisti. Ama hayır... son umutları da yok olup gitmişti iste.

Dumbledore ağır ağır, "Bizim ihtiyacımız olan şey," dedi ve açık mavi gözleri Harry'den Hermione'ye çevrildi, "daha fazla zaman."

"Ama -" diye başladı Hermione. Sonra gözleri yusuvarlak oldu. "OH!"

"Şimdi, iyi dinleyin," dedi Dumbledore, çok alçak sesle, ama çok anlaşılır şekilde konuşuyordu.

"Sirius yedinci katta Profesör Flitwick'in odasında kilitli. Batı Kule-si'nin sağdan on üçüncü penceresi. Eğer her şey yolunda giderse, bu akşam birden fazla masum can kurtarabilirsiniz. Ama sunu unutmayın, ikiniz de. Asla görülmemelisiniz. Miss Granger, yasayı biliyorsunuz - nelerin tehlikede olduğunu biliyorsunuz... gö-rül-me-me-li-si-niz."

Harry'nin neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Dumbledore döndü ve kapıya varınca yine onlara baktı.

"Sizi içeri kilitliyorum. Su anda -" saatine baktı, "gece yarısına bes var. Miss Granger, üç devir yaptırırsanız yeter sanırım. İyi sanslar."

462

"İyi sanslar mı?" diye tekrarladı Harry, kapı Dumb-ledore'un arkasından kapanırken. "Üç devir mi?"

Neden söz ediyor? Ne yapmamız gerek?"

Ama Hermione yakasından elini sokmuş, el yordamıyla cüppenin altından çok uzun ve çok ince bir altın zincir çıkarmakla mesguldü.

"Harry, buraya gel," dedi telasla. "Çabuk!"

Harry onun yanına gitti, iyice afallamıştı. Hermione zinciri uzatıyordu. Harry onun ucundan sarkan minik, parıldayan bir kum saati gördü.

"Đste-"

Page 161

Hermione zinciri onun da boynuna dolamıştı.

"Hazır mısın?" dedi soluk soluga.

"Ne yapıyoruz?" dedi Harry, neler olup bittigini zerre kadar anlamıyordu.

Hermione kum saatini üç kere çevirdi.

Karanlık kogus yok oldu. Harry büyük bir hızla geriye doğru uçtuğu hissine kapıldı. Yanından bulanık bir renkler ve şekiller denizi geçip gitti; kulakları zonklu-yordu Bağırarak istedi, ama kendi sesini duymadı -

Ama lıvtiden ayaklarının altında sert zemini hissetti, her şey yeniden odak noktasına oturdu -

Bosalmış Giriş Salonu'nda Hermione'nin yanında duruyordu, açık ön kapılardan tas dösemeye altın renkte bir günes ısığı seli vurmuydu. Telasla dönüp Hermi-one'ye baktı, kum saatinin zinciri boynunu kesiyordu.

"Hermione, ne -?"

"Gir suraya!" Hermione, Harry'nin kolunu tutup onu salonun öbür yanına, bir süpürge dolabının kapısı-463

na sürükledi. Kapıyı açtı, Harry'yi içeri, kovalarla yer bezlerinin arasına itti. Kendi de arkasından girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

"Ne - nasıl - Hermione, neler oluyor?" .

"Zamanda geriye gittik," diye fısıldadı Hermione, karanlıkta Harry'nin boynundaki zinciri çıkararak.

"Üç saat geriye..."

Harry kendi bacagını bulup iyice bir çimdikledi. Canı çok acıdı, böylece çok garip bir rüya görüyor olma ihtimali de ortadan kalkmış oldu.

"Ama -"

"Sisst! Dinle! Birileri geliyor! Sanırım - sanırım bu gelenler biz olabiliriz!"

Hermione kulagını dolap kapısına yapıştırmıştı.

"Salondan gelen ayak sesleri... evet, sanırım Hag-rid'e gidiyoruz!"

"Yani şimdi sen bana," diye fısıldadı Harry, "hem burada bu dolapta, hem de orada dışarıda olduğumuzu mu söylüyorsun?"

"Evet," dedi Hermione, kulagı hâlâ dolap kapısına yapıştıktı. "Biz olduğumuza eminim... üç kisiden fazla değilmiş gibi geliyor kulaga... ve ağır ağır yürüyoruz, çünkü Görünmezlik Pelerini'nin altındayız..."

Sustu, yine dikkatle dinliyordu.

"Ön basamaklardan indik..."

Hermione tersine dönmüş bir kovanın üzerine oturdu; son derece endiseli görünen Harry ise birtakım sorulara cevap verilmesini istiyordu.

"O kum saati gibi şeyi nerden aldın?"

464

"Ona Zaman Döndürücü deniyor," diye fısıldadı Hermione. "Okuldaki ilk günümüzde Profesör McGonagall'dan aldım. Bütün derslerime girebilmek için bütün yıl kullandım. Profesör McGonagall kimseye söylememem için bana yemin ettirdi. Onu alabileyim diye Sihir Bakanlığı'na bir sürü mektup yazmak zorunda kaldı. Onlara örnek bir öğrenci olduğumu ve bunu derslerim dışında hiçbir şey için asla, asla kullanmayacağımı söyledi... Geriye dönebilmek için boyuna çevirip duruyorum, aynı anda birden fazla derse bu sayede girdim, anlıyor musun? Ama...

"Harry, Dumbledore'ın ne yapmamızı istediğini anlamıyorum. Neden üç saat geri gitmemizi söyledi? Bunun Sirius'a ne faydası olacak?"

Harry onun gölgeli yüzüne baktı.

Yavaşça, "Su sıralarda bir şey olmuş olmalı," dedi. "Onu degistirmemizi istiyor. Ne oldu? Üç saat önce Hagrid'e doğru yürüyorduk..."

"Simdi üç saat öncesi ve Hagrid'e doğru yürüyoruz iste," dedi Hermione. "Az önce kendimizi binadan çıkarken duyduk..."

Harry kaslarını çattı, konsantre olmaya çalışarak beynini sulandırıyor mus gibi hissediyordu.

"Dumbledore az önce dedi ki - birden fazla masum canı kurtarabileceğimizi söyledi..." Ve birden

anladı. "Hermione, Sahgaga'yı kurtaracağız!"

"Đyi ama - bunui Sirius'a ne yararı olacak?"

"Dumbledore dedi ki - bize pencerenin nerede olduğunu söyledi - Flitvick'in odasının penceresi!

Siri-

465

us'u oraya kilitlemişler! Sahgaga'yı o pencereye uçurup Sirius'u kurtarmamız gerek! Sirius, Sahgaga'mn sırtında kaçabilir - ikisi de kaçabilir!"

Harry'nin görebildiği kadarıyla, Hermione'nin yüzünde dehsete düsmüş bir ifade vardı.

"Eger bunu görülmeden başarır sak, mucize olur!"

"Eh, denememiz gerek, değil mi?" dedi Harry. Ayaga kalkıp o da kulagını kapıya yapıştırdı.

"Kimse yok galiba... hadi, gidelim..."

Harry dolap kapısını itip açtı. Giriş Salonu bostu. Ellerinden geldiği kadar sessizce ve süratle, dolaptan dışarı fırlayıp tas merdivenlerden indiler. Gölgele uzamaya başlamıştı bile, Yasak Orman'daki ağaçların tepeleri bir kez daha altın gibi parlıyordu.

"Ya pencereden bakan varsa -" diye mızıldandı Hermione, arkalarında kalan satoya bakarak.

Harry kararlı bir şekilde, "O zaman kosarız," dedi. "Dosdogru Orman'a, tamam mı? Bir ağacı falan siper alıp nöbet tutarız -"

"Tamâm, ama seraların etrafından dolanalım," dedi Hermione soluk soluga. "Hagrid'in ön kapısından uzak durmamız gerek, yoksa kendimizi görürüz! Artık Hag-rid'e neredeyse varmış olmalıyız!"

Bir yandan onun ne demek istediğini anlamaya çalışan Harry, bir kusu kopardı, Hermione de arkasından geliyo' du. Sebze tarhından geçerek seralara vardılar, bir an onların arkasında durakladıktan sonra da kosabildikleri kadar hızla Samarcı Söğüt'ün etrafından dolanıp Ör man'a sığındılar...

466

Harry, ağaçların gölgelerinde kendini güvencede hissedince döndü; birkaç saniye sonra Hermione de nefes nefese yanma geldi.

"Tamam," diye soludu, "gizlice Hagrid'in oraya gitmemiz gerek. Sakın görüneyim deme, Harry..."

Orman'ın kıyısından gitmeye özen göstererek, ağaçların arasından sessizce geçtiler. Hagrid'in evinin önünü gördükleri anda, kapının vurulduğunu duydular. Hemen geniş gövdeli bir mese ağacının ardına gizlenip iki tarafından gözetlemeye koyuldular. Hagrid kapısının esiginde belirmisti, solgun bir yüzle ve tir tir titreyerek, kim geldi diye etrafına bakındı. Ve Harry kendi sesini duydu.

"Biziz. Üstümüzde Görünmezlik Pelerini var. Bizi içeri al da çıkaralım."

"Gelmemeliydiniz!" diye fısıldadı Hagrid. Ama sonra geri çekilip, girmelerine izin verdi ve hemen kapıyı kapattı.

Harry hararetle, "Bu şimdiye kadar yaptığımız en tuhaf sey," dedi.

"Biraz ileri gidelim," diye fısıldadı Hermione. "Sah-gaga'nın daha yakınında olmamız gerek!"

Hagrid'in balkabağı tarhının çevresini saran çite bağlanmış sinirli Sahgaga'yı görene kadar, ağaçlar arasından sessizce ilerlediler.

"Simdi mi?" diye fısıldadı Harry.

"Hayır!" dedi Hermione. "Eger simdi çalarsak, Ko-mite'deki adamlar Hagrid'in onu serbest bıraktığını sanır! Onlar Sahgaga'yı dışarıda bağlı görene kadar beklememiz gerek!"

467

"O zaman da yaklaşık altmış saniyemiz kalır," dedi Harry. Bu is giderek imkânsız görünmeye başlamıstı.

Tam o anda, Hagrid'in kulübesinin içinden bir sangırtı koptu.

Hermione, "Đste Hagrid süt si rahisini kırdı," diye fısıldadı. "Biraz sonra ben Scabbers ı bulacağım -"

Sahiden de birkaç dakika sonra Hermione'nin hayret çığlığını duydular.

"Hermione," dedi Harry birden, "'fa biz - ya biz içeri dalsak, Pettigrew'u yakaladığım.^ gibi -"

"Hayır!" dedi Hermione dehset x»lu bir fısıltıyla. "Anlamıyor musun? En önemli buyuculuk Page 163

yasalarından birine karşı geliyoruz! Kimse zamanı degistirme-meli, hiç kimse! Dumbledore'u duydun, eger görünür-sek-"

"Bizi sadece kendimiz görürüz, bir de Hagrid!"

"Harry, kendini Hagrid'in kulübesine dalarken görsen ne yapardın sence?"

"Herhalde - herhalde aklımı kaçıırdım," dedi Harry. "Ya d"a isin içinde Kara Büyü var sanırdım -"

"Aynen öyle! Anlayamazdın, hatta belki de kendine saldıırdın! Anlamıyor musun? Profesör McGonagall bana zamanla oynayan büyücülerin basına ne korkunç seyler geldiğini anlattı...

Birçoğu geçmisteki ya da gelecekteki benliklerini yanlışlıkla öldürmüs!"

"Tamam!" dedi Harry. "Sadece bir fikirdi, düşündüm ki-"

Ama Hermione onu dirseğiyle dürtüp satoyu isaret etti. Harry uzaktaki ön kapıları rahatça görebilmek için

468

basını biraz oynattı. Dumbledore, Fudge ve yaşlı Komite üyesi ile cellat Macnain merdivenlerden iniyorlardı.

"Dışarı çıkmak üzereyiz," dedi Hermione.

Gerçekten de biraz sonra Hagrid'in arka kapısı açıldı ve Harry, kendisi, Ren ve Hermione'nin Hagrid'le birlikte çıktıklarını gördü. Bu kesinlikle hayatının en garip duygusuydu: Bir ağacın arkasına gizlenip kendisinin bir balkabağı tarhında durusunu gözlemek.

"Bir sey yok, Gaga," dedi Hagrid Sahgaga'ya. "Bir sey yok..." Sonra Harry, Ron ve Hermione'ye döndü. "Hadi," dedi. "Gidin."

"Hagrid, yapamayız -"

"Onlara gerçekte ne oldugunu anlatınız -"

"Onu öldüremezler -"

"Gidin! Durum zaten fena, bir de siz basınızı derde sokmayın!"

Harry, balkabağı tarhındaki Hermione'nin, Görün-mezlik Pelerini'ni Ron'la ikisinin üstüne çekisini seyretti.

"Çabuk gidin. Dinlemeyin..."

Hagrid'in ön kapısı çalındı. İnfaz heyeti gelmişti. Hagrid geri dönerek, arka kapıyı aralık bırakıp kulübesine girdi. Harry kulübeyi çepeçevre saran otların parça parça yassılısını izledi ve giden üç çift ayak sesi duydu. O, Ron ve Hermione gitmişlerdi... Ama ağaçlar arasında saklanan Harry ve Hermiorie, arka kapıdan kulübede neler oldugunu duyabiliyorlardı.

Macnair'in soguk sesi geldi: "Hayvan nerde?"

"Dısar-dısarıda," dedi Hagrid çatlak bir sesle.

. 469

Hagrid'in penceresinde Macnair'in Sahgaga'ya bakan yüzü belirince, Harry basını geri çekti. Sonra Fud-ge'ı duydular.

"Simdi sana - sey - resmi infaz duyurusunu okumamız gerek, Hagrid. Elimi çabuk tutacağım. Ve sonra da seninle Macnair'in imzalamanız gerekiyor. Macnair, sen de dinlemelisin, prosedür böyle -"

Macnair'in yüzü pencereden kayboldu. Ya simdi ya hiç.

"Bekle burda," diye fısıldadı Harry Hermione'ye. "Ben hallederim."

Fudge'ın sesi tekrar duyulurken, Harry ağacın arkasından fırladı, çitten atlayıp balkabağı tarhına girdi .ve Sahgaga'ya yaklaştı.

"Tehlikeli Hayvanların itlafı Komitesi, bundan böyle kendisinden hükümlü diye söz edilecek olan Hipogrif Sahgaga'nın 6 Haziran'da günbatımında infaz edilmesini karar altına -"

Harry gözlerim kırpmamaya özen göstererek Sahgaga'nın vahsi, turuncu gözüne bir kez daha baktı ve yere eğilerek selam verdi. Sahgaga pullu dizlerinin üzerine çöktü, sonra yeniden ayağa kalktı. Harry onu çite bağlayan ipi çözmeye çalıştı.

"... boynu vurularak infaz edilmeye mahkûm edildi; infazı Komite'nin tayin edilmiş celladı VJalden Macnair yerine getirecek..." »

"Gel, Sahgaga," diye mırıldandı Harry, "gel, sana yardım edeceğiz. Ses çıkarma... ses çıkarma..."

"... aşağıdaki tanıklar huzurunda. Hagrid, sen burayı imzalıyorsun..."

470

Page 164

Harry bütün gücüyle ipe asıldı, ama Sahgaga ön ayaklarını yere gömmüştü.

Komite üyesinin tiz ve keskin sesi, Hagrid'in kulübesinin içinden, "Eh, hadi bitirelim su isı," dedi.

"Hag-rid, belki de sen içerde kalsan daha iyi olur -"

"Hayır, ben - ben onunla olmak istiyorum... Yalnız kalmasın istiyorum -"

Kulübenin içinden ayak sesleri yankılandı.

"Sahgaga, kıpırda!" diye tısladı Harry.

Harry, Sahgaga'nın boynundaki ipe daha da kuvvetle asıldı. Hipogrif, kanatlarını sinirli sinirli

hısırdatarak yürümeye başladı. Ama Orman'la aralarında hâlâ üç metreden fazla mesafe vardı, Hagrid'in arka kapısından tabak gibi görünüyorlardı.

Dumbledore'un sesi geldi: "Bir dakika lütfen, Mac-nair," diyordu, "senin de imzalaman lazım."

Ayak sesleri durdu. Harry ipe asıldı. Sahgaga, gagasını gürültüyle saklattı ve biraz daha hızlı yürüdü.

Hermione'nin beyaz yü./ü bir ağacın arkasından uzanmıstı.

Sesini çıkarmadan agzını oynatarak, "Harry, çabuk!" dedi.

Harry kulübenin içinde konuşan Dumbledore'nın sesini hâlâ duyabiliyordu. Đpi bir kez daha çekistirdi. Sahgaga gönülsüz gönülsüz tırıs kalktı. Ağaçlara varmışlardı...

"Çabuk! Çabuk!" diye inledi Hermione, ağacının altından fırlayıp ipi yakaladı ve Sahgaga'yı daha hızlı hareket ettirmek için o da ipe asıldı. Harry omzunun üs-471

tünden arkaya baktı. Simdi görülmüyorlardı, Hagrid'in bahçesini de hiç görmüyorlardı.

"Dur!" diye fısıldadı Hermione'ye. "Bizi duyabilirler-"

Hagrid'in arka kapısı gürültüyle açıldı. Harry, Her-mione ve Sahgaga oldukları yerde kaldılar.

Hipogrif de dikkatle dinlermis gibiydi.

Sessizlik... sonra -

Komite üyesinin tiz sesi, "Nerede?" diye sordu. "Hayvan nerede?"

Cellat öfkeyle, "Buraya bağhydı!" dedi. "Gözlerimle gördüm! Suracıkta!"

"Ne olaganüstü," dedi Dumbledore. Sesinde belli belirsiz bir keyif seziliyordu.

"Gaga!" dedi Hagrid boguk boguk.

Bir vıjt sesi, sonra da bir baltanın vurusu duyuldu. Cellat baltasını kızgınlıkla çite savurmustu.

Sonra bir ulumadır koptu, bu sefer Hagrid'in hıçkırıklar arasında söylediklerini duyabiliyorlardı.

"Gitmiş! Gitmiş! O güzel gagacığına sükürler olsun, gitmiş! Đpi~çekip serbest kalmıs olmalı! Gaga, benim akıllı oğlum!"

Sahgaga ipi çekistirmeye başladı, Hagrid'in yanına gitmek istiyordu. Harry ve Hermione ipe daha da sıkı yapıştılar ve onu durdurmak için topuklarını Orman'ın zeminine gömdüler.

"Biri onu çözmüs!" diye homurdamyordu cellat. "Araziyi aramalıyız, Orman'ı -"

"Macnair, eger Sahgaga gerçekten çalındıysa, hırsı-

472

zın onu yayan olarak buradan götürdüğünü düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Dumbledore.

Hâlâ egle-niyormus gibi bir hali vardı. "Đstersen gökleri ara... Hagrid, bir fincan çay iyi gider. Ya da koca bir kadeh konyak."

"Ta-tabii, Profesör," dedi Hagrid. Sesi, mutluluktan bitkin düsmüs gibi çıkıyordu. "Buyrun, buyrun..."

Harry ve Hermione dikkatle dinledi. Ayak sesleri duydular, sonra celladın alçak sesle ettiği küfürleri, kapının kapanmasını. Sonra bir kez daha ortalığa sessizlik çöktü.

"Simdi ne olacak?" diye fısıldadı Harry, etrafına bakarak.

Çok sarsılmış görünen Hermione, "Burada saklanmamız gerek," dedi. "Onlar satoya dönene kadar beklemeliyiz. Sonra da Sahgaga'yı Sirius'un penceresine uçurmak için ortalığın güvenli olmasını bekleriz. Orada daia uzun süre kalmayacak çünkü... off, çok zor olacak..."

Omzuuun üstünden endiseyle Orman'ın derinliklerine baktı. Günes batıyordu.

Harry uzun uzun düşünüp, "Burada kalamayız," dedi. "Samara Sögüt'ü görebilecek bir yerde

olmamız gerek, yoksa ne olup bittigini bilemeyiz."

"Tamam," dedi Hermione, Sahgaga'nın ipine daha da sıkı sarıldı. "Ama unutma Harry, Page 165 görülmememiz gerek..."

Ormanın kıyısından harekete geçtiler, çevrelerine yoğun bir karanlık çöküyordu. Sonunda aralarından

473

Sögüt'ü seçebildikleri bir ağaç kümesinin arkasına saklandılar.

"Ron orda!" dedi Harry birden.

Karanlık bir sekil çimenlerin üzerinde kosarken, haykırısı sakın gece havasında yankılanıyordu.

"Çekil onun yanından - çekil - Scabbers, gel bu/riya ~"

Ve sonra bir anda iki gölgenin daha belirdiğini gördüler. Harry, kendisiyle Hermione'nin Ron'ı kovalamalarını gözledi. Sonra Ron'un pike yaptığını gördü.

"Yakaladım iste! Defol surdan, seni pis kedi -"

"Đste Sirius!" dedi Harry. Köpeğin kocaman gölgesi, Sögüt'ün köklerinden dışarı sıçramıstı. Harry'yi devirmesini, sonra Ron'u yakalamasını gördüler..

Harry, köpeğin Ron'u köklerin içine çekmesini izlerken, "Buradan daha da kötü görünüyor, değil mi?" dedi. "Off - bak, ağaç beni patakladı - seni de - amma tuhaf is ~"

Samarcı Sögüt gıcırıyor ve alt dallarını kamçı gibi savuruyordu. Kendilerinin, gövdeye erismeye çalısarak oraya buraya .kosturduklarını görüyorlardı. Sonra ağaç donup kaldı.

"Crookshanks yumruya bastı/" dedi Hermione.

"Ve iste gidiyoruz..." diye mırıldandı Harry. "Đçeri girdik."

Onların gözden kaybolduğu anda, ağaç yeniden hareket etmeye başladı. Birkaç saniye sonra hayli yakından ayak sesleri duydular. Dumbledore, Macnair, Fudge ve yaşlı Komite üyesi, satoya doğru gidiyorlardı.

474

"Tam biz tünele indikten sonra!" dedi Hermione. "Keske Dumbledore da bizimle gelseydi..."

Harry acı acı, "O zaman Macnair ve Fudge da gelirdi," dedi. "Ve nesine istersen iddiaya girerim ki, Fudge Macnair'e, Sirius'u oracıkta öldürmesini söylerdi..."

Dört adamın sato merdivenlerinden çıkıp gözden kaybolmasını izlediler. Birkaç dakika süreyle ortalık bos kaldı. Sonra -

"Đste Lupin geliyor!" dedi Harry. Tas merdivenlerden kosarak inip Sögüt'e hızla yaklasan bir baska gölge görmüşlerdi. Harry gökyüzüne baktı. Bulutlar ayı tamamen örtüyordu.

Lupin'in yerden kırık bir dal alarak gövdedeki yumruyu itmesini gözlediler. Ağaç mücadele etmeyi bıraktı ve Lupin de onun köklerindeki yankta gözden kayboldu.

"Keske Pelerin'i alsaydı," dedi Harry. "Oracıkta duruyor..."

Hermione'ye döndü.

"Simdi fırlayıp gitsem, kapıp gelsem, Snape onu asla ele geçiremezdi ve -"

"Harry, görülmememiz gerekl"

Harry ona hırsla, "Buna nasıl dayanabiliyorsun?" diye sordu. "Orada öylece durup her seye tanık olmaya?" Bir an durakladı. "Pelerin'i kapıp geleceğim!"

"Harry, hayır!"

Hermione, Harry'nin cüppesinin arkasını tam zamanında yakaladı. Tam o anda bir sarkı göklere

yükseldi. Hagrid'di bu, avaz avaz sarkı söyleyerek ve hafifçe 475

yalpalayarak satoya doğru çıkıyordu. Elinde koca bir siseyi sallıyordu.

"Gördün mü?" diye fısıldadı Hermione. "Neler olabilirdi, gördün mü? Göz önünde olmamamız gerek. Hayır, Sahgaga!"

Hipogrif, Hagrid'e gitmek için gene çılgınca çabalıyordu. Harry de ipini tutarak onu geri çekmeye çalıştı. Hagrid'in çakırkeyif halde avare avare satoya gidisini izlediler. Gözden kayboldu. Sahgaga gitmek için mücadele etmeyi bıraktı. Bası hüzünle sarktı.

Daha iki dakika olmamıştı ki, satonun kapılan bir kez daha savrularak açıldı ve Snape dışarı fırlayıp Sö-güt'e doğru kosmaya koyuldu.

Snape'in ağacın yanında durup etrafa bakmasını gözlerlerken, Harry'nin yumrukları sıkıldı. Snape Pele-rin'i aldı ve kaldırıp baktı.

Page 166

"Çek pis ellerini onun üstünden!" diye homurdandı Harry alçak sesle.

"Hisst!"

Snape, ağacı dondurmak için Lupin'in kullandığı dalı aldı, yumruyu dürttü ve Pelerini giyip gözden kayboldu.

"Đste bu kadar," dedi Hermione yavaşça. "Hepimiz aşağıdayız... ve şimdi de tekrar yukarı çıkana kadar beklememiz gerek sadece..."

Sahgaga'mn ipinin ucunu alıp en yakındaki ağaca sıkıca bağladı, kuru topraga oturdu ve kollanm dizlerine sardı.

"Harry, anlamadığım bir şey var... Ruh Emici'ler ni-

476

ye Sirius'u almadılar? Geldiklerini hatırlıyorum, sanırım sonra bayıldım... öyle çoktular ki..."

Harry de oturdu. Gördüklerini anlattı; en yakındaki Ruh Emici ağız Harry'ninkine yaklaştırken, kocaman, gümüşü bir seyin gölden nasıl kosarak gelip de Ruh Emici'leri geri çekilmeye zorladığını.

Harry sözlerini bitirdiğinde Hermione'nin ağız açık kalmıştı.

"Neydi ama?"

"Ruh Emici'lerin gitmesini sağladığına göre," dedi Harry, "tek bir şey olabilir. Gerçek bir Patronus.

Güçlü bir Patronus."

"Kim yaptı peki?"

Harry bir şey demedi. Gölün öbür kıyısında gördüğü kişiyi düşünüyordu. Kim olduğu konusunda bir tahmini vardı... ama nasıl olabilirdi ki?

Hermione merakla, "Neye benzediğini görmedin mi?" diye sordu. "Öğretmenlerden biri miydi?"

"Hayır. Öğretmen değildi."

"Ama onca Ruh Emici'yi uzaklaştırdığına göre çok güçlü bir büyücü olmalı... Patronus öylesine parlıyor-sa, onu aydınlatmadı mı? Göremedin mi -?"

Harry ağır ağır, "Evet, gördüm," dedi. "Ama... belki de hayal ettim... doğru dürüst düşünemiyordum... hemen sonra bayıldım..."

"Kim olduğunu düşündün?"

"Ben onun -" Harry yutkundu, bunun kulaga ne kadar tuhaf geleceğini biliyordu. "Ben onun babam olduğunu düşündüm."

477

Harry basını kaldırıp Hermione'ye bakınca, onun agzının bir karıs açık kaldığını gördü. Harry'ye saskınlık ve acıma karısını bir duyguyla bakıyordu.

Yavaşça, "Harry, baban - sey - öldü," dedi.

Harry hemen, "Biliyorum," dedi.

"Hayaletini mi gördüğünü sandın?"

"Bilmiyorum... hayır... cismi varmış gibi görünüyordu..."

"Đyi ama..."

"Belki de hayal görüyordum," dedi Harry. "Ama... görebildigim kadarıyla... ona benziyordu..."

bende fotoğrafları var..."

Hermione ona hâlâ sanki akli dengesinden endise ediyormuş gibi bakıyordu.

"Kulaga çılgınca geldiğini biliyorum," dedi Harry monoton bir sesle. Sahgaga'ya bakmak için basını çevirdi. Hipogrif gagasını topraga daldırmıstı, belli ki solucan arıyordu. Ama Harry aslında Sahgaga'ya bakmıyordu.

Babasmrdüşünüyordu ve onun en eski üç arkadasını... Aylak, Kilkuyruk, Patiayak ve Çatalak...

Dördü de bu aksam arazide dolasıyor muydu? Kilkuyruk bu aksam, herkes onun öldüğünü düşündüğü halde, yeniden ortaya çıkmıstı - babasının aynı seyi yapması o kadar da imkânsız mıydı? Gölün öbür tarafında, olmayan şeyleri mi görmüştü? O siluet net bir şekilde göremeyeceği kadar uzaktaydı... oysa bir an için, bilincini kaybetmeden hemen önce, emindi...

Yukarıdaki yapraklar rüzgârda hafifçe hısırdadı.

478

Ay, hareket eden bulutların arasına bir girip bir çıkıyordu. Hermione, yüzü Söğüt'e dönük oturmuş, bekli-vordu.

Page 167

,*

Ve nihayet, bir saat kadar geçtikten sonra...

"Đste geliyoruz!" diye fısıldadı Hermione.

Harry ile ikisi ayaga kalktılar. Sahgaga kafasını kaldırdı. Lupin, Ron ve Pettigrev/'u otların arasındaki delikten sarsak sarsak tırmanırken gördüler. Sonra Hermione geldi... sonra da yukarı doğru tuhaf tuhaf süzülen baygın Snape Onların arkasından da Harry ile Black. Hepsi satoya doğru yürümeye başladı.

Harry'nin kalbi büyük bir hızla atıyordu. Gökyüzüne baktı. Artık bulut her an kenara çekilecek ve ay görünecekti...

"Harry," diye mırıldandı Hermione, sanki onun tam olarak ne düşündüğünü biliyormuş gibi,

"olduğumuz yerde kalmamız gerek. Görülmemeliyiz. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok..."

Harry sakince, "Demek Pettigrew'un bir kez daha kaçmasına izin vereceğiz," dedi.

"Bu karanlıkta bir fareyi nasıl bulmayı düşünüyorsun?" diye kesip attı Hermione. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Biz Sirius'a yardım etmek için geri döndük. Baska bir şey yapmamamız gerekiyor!"

"Tamam! Tamam!"

Ay bulutların arasından sıyrılmıstı. Arazinin öte yanındaki minik siluetlerin durduğunu gördüler.

Sonra da bir hareket -

Hermione, "Đste Lupin," dedi. "Dönüşüm geçiriyor -"

479

"Hermione!" dedi Harry birden. "Bizim de hareket etmemiz gerek!"

"Hayır, sana diyorum -"

"Müdahale etmek için değil! Ama Lupin Orman'a kosacak, dosdoğru bize doğru!"

Hermione yutkundu.

"Çabuk!" diye inledi, Sahgaga'nın ipini çözmeye kosarak. "Çabuk! Nereye gideceğiz? Nerede saklanacağız? Ruh Emici'ler gelmek üzere -"

"Hagrid'in kulübesine!" dedi Harry. "Su anda bos -gel hadi!"

Kosabildikleri kadar hızla kostular, Sahgaga arkalarından eskin adım geliyordu. Geride kurtadamm uludugunu duyuyorlardı...

Kulübe görünmüştü. Harry kapıya doğru segirtti, var gücüyle çekip açtı ve Hermione ile Sahgaga yanından yıldırım gibi geçtiler; Harry onların ardından kendini içeri atıp kapıyı sürgüledi. Zagar Fang deli gibi havladı.

"Sıss, Fang, biziz!" dedi Hermione, onu susturmak için kosup kulaklarını kasıyarak. "Ucu ucuna kurtulduk!" dedi Harry'ye.

"Evet..."

Harry pencereden dışarı bakıyordu. Neler olup bittigini buradan görmek çok daha zordu. Sahgaga, kendisini yeniden Hagrid'in kulübesinde bulduğu için çok mutlu görünüyordu. Atesin önüne yattı, kendinden memnun şekilde kanatlarını katladı ve iyi bir uyku çekmeye hazırlandı.

480

Harry yavaşça, "Ben yine dışarı çıksam iyi olur," dedi. "Neler olup bittigini göremiyorum - vaktin geldiğini anlayamayacağız -"

Hermione basını kaldırdı. Yüzünde kuskucu bir ifadeyle baktı.

"Müdahale etmeye kalkımayacağım," dedi Harry hemen. "Ama neler olduğunu görmezsek, Sirius'u kurtarma vaktinin geldiğini nasıl anlarız?"

"Eh... Peki öyleyse... Ben Sahgaga'yla burada beklerim... ama Harry, dikkatli ol - orada bir kurtadam var — ve Ruh Emici'ler -"

Harry yeniden dışarı çıkıp kulübenin kıyısından dolastı. Uzaklarda acılı bir havlama duyuyordu.

Demek Ruh Emiciler Sirius'un etrafını sarmaktaydı... o ve Hermione'nin Sirius'un yanma kosması an meselesiydi...

Harry göle doğru baktı, kalbi göğsünde davul gibi çarpıyordu. O Patronus'u göndermiş olan kişi her an ortaya çıkabilirdi artık...

Bir an kararsız halde Hagrid'in kulübesinin önünde durdu. Görülmemen gerek. Arna görülmek istemiyordu ki zaten. Görmek istiyordu... bilmesi şarttı...

Page 168

Ve iste Ruh Emici'ler görünmüştü. Karanlıkta her yandan çıkıyor, gölün kıyısına doğru kayarcasma gidiyorlardı... Harry'nin olduğu yerden karşı kıyıya doğru hareket ediyorlardı.... Onlara yaklaşması gerekmeyecekti.

Harry kosmaya başladı. Kafasında babasından başka düşünce yoktu... Eger oysa... eger gerçekten oysa... bilmesi, bulması gerekiyordu.

481

Göl gittikçe yaklaşıyordu, ama görünürde kimse yoktu. Karşı kıyıda minik, gümüşü pırıltılar görüyordu - kendi Patronus denemesinin ürünü -

Suvun tam kıyısında bir çalı vardı. Harry kendini o um arkasına atıp, çaresizce yapraklar arasından gözetledi. Karşı kıyıda gümüşü pırıltılar birden sönmüştü. İçinde dehsetle karışık bir heyecan kabardı - artık her an-

"Hadi!" diye mırıldandı, etrafa bakarak. "Neredesin? Baba, gel hadi -"

Ama kimse gelmedi. Harry, gölün öbür yanındaki Ruh Emici'ler çemberine bakmak için basını kaldırdı. Bir tanesi kukuletasını indiriyordu. Kurtarıcının gelmesinin tam vaktiydi - ama bu kez kimse yardıma gelmiyordu -

Ve birden kafasında bir simsek çaktı - anladı. Babasını görmemisti - kendisini görmüştü -

Harry çalılığın arkasından fırlayıp asasını çıkardı.

"EXPECTO PATRONUM!" diye haykırdı.

Ve asasının ucundan biçimsiz bir pus bulutu değil, kör edici, göz kamastırıcı, gümüşü bir hayvan fırladı. Harry gözlerini kasarak ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ata benziyordu. Sessizce, dörtnala uzaklaşıyordu, gölün kara yüzeyini asıyordu. Harry onun basını indirip, Ruh Emici'ler sürüsüne saldırdığını gördü... Simdi yerdeki karanlık bedenlerin çevresinde kosup duruyordu ve Ruh Emici'ler geri çekiliyor, dağılıyor, karanlığa dönüyorlardı... Gitmişlerdi.

Patronus döndü. Gölün hâlâ durgun olan yüzeyin-

482

den Harry'ye doğru bu kez eskin kosuyla geliyordu. At değildi. Tek boynuzlu at da değildi. Çatal boynuzlu bir geyikti. Gökteki ay kadar parlaktı... Harry'ye dönüyordu...

Kıyıda durdu. Kocarran, gümüşü gözlerini dikip Harry'ye bakarken, toynakları yumuşak toprak üzerinde hiçbir iz bırakmadı. Yavaş yavaş çatal boynuzlu basını egdi. Ve Harry anladı..

"Çatalak," diye fısıldadı.

Ama titreyen parmak uçları yaratığa doğru uzanırken, o yok oldu.

Harry, eli hâlâ ileri uzanmış halde, orada öylece durdu. Kalbi yerinden oynarken, arkasından nal sesleri duydu - hızla dönünce de, Hermione'nin, pesi sıra Sah-gaga'yı sürükleyerek ona doğru kostugunu gördü.

"Ne yaptın?" diye sordu Hermione hiddetle. "Sadece etrafa bakacağını söylemistin!"

"Az önce hepimizin canını kurtardım..." dedi Harry. "Sunun arkasına geç - su çalılığın - açıklayacağım."

Hermione yine bir karış açık bir ağızla, az önce olanları dinledi.

"Seni gören oldu mu?"

"Evet, dinlemiyor musun? Ben, beni gördüm, ama babam olduğunu sandım! Mesele yok!"

"Harry, inanmıyorum - bütün bu Ruh Emici'leri uzaklaştıran bir Patronus yarattın! Bu çok, çok ileri düzeyde sihir..."

"Bu sefer yapabileceğimi biliyordum," dedi Harry,

' 483

"çünkü zaten daha önce yapmıştım... Mantıklı geliyor mu?"

"Bilmiyorum - Harry, Snape'e bak!"

İkisi binden çalıların arasından öteki kıyıya baktılar. Snape kendine gelmişti. Sihirle sedyeleri yaratıyor ve Harry, Hermione ile Black'in gevsek bedenlerini onların üzerine kaldırıyor. Besbelli üzerinde Ron'un yattığı dördüncü bir sedye ise, yanında süzülüp duruyordu. Sonra, asasını önünde tutarak, onları satoya doğru görürdü.

"Tamam, vakit geldi sayılır," dedi Hermione gergin gergin, saatine bakarak. "Dumbledore hastane kanadının kapısını kilitleyene kadar yaklaşık kırk bes dakikamız var. Orada olmadığımızı kimse Page 169

anlamadan önce Si-rius'u kurtarıp kogusa dönmemiz gerekiyor..."

Göle yansıyan hareketli bulutları seyrederek beklediler. Yanlarındaki çalılık rüzgârda fısıldıyordu.

Canı sıkılan Sahgaga yeniden solucan bulmak için yeri eselemeye koyulmustu.

Harry Taatine bakarak, "Sence yukarı çıkmış mıdır?" dedi. Satoya baktı ve Batı Kulesi'nin sagına dogru pencereleri saymaya başladı.

"Bak!" diye fısıldadı Hermione. "O da kim? Birisi satodan çıkıyor!"

Harry karanlıkta görmeye çalışarak baktı. Adam araziye kosarak geçip girislerden birine dogru gidiyordu. Kemerinde parlak bir sey ısıldıyordu.

"Macnair!" dedi Harry. "Cellat! Ruh Emicileri almaya gitti! Tam sırası, Hermione -"

484

Hermione ellerini Sahgaga'nın sırtına koydu, Harry onun binmesine yardım etti. Sonra kendisi de ayakını çalının alçaktaki dallarından birine koyarak, onun önüne oturdu. Sahgaga'nın ipini boynundan geçirdi ve tasmasının öbür yanma dizgin gibi bağladı.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı Hermione'ye. "Bana tutunsan iyi olur -"

Sahgaga'nın sargılarını topuklarıyla dürttü.

Sahgaga dosdogru karanlık göge dogru yükseldi. Harry onun böğrüne dizleriyle tutundu, altında koca kanatların büyük bir güçle inip kalktığını hissediyordu. Hermione, Harry'nin beline sıkı sıkı tutunmustu. Harry onun mırıldandığını duyabiliyordu. "Ah, hayır - bu hiç hosuma gitmiyor - ah, gerçekten hosuma gitmiyor -"

Harry, Sahgaga'yi ileri dogru gitmeye zorladı. Sessizce satonun üst katlarına dogru kayıyorlardı...

Harry ipin sol tarafını siddetle çekince, Sahgaga döndü. Harry yanlarından hızla geçen pencereleri saymaya çalışıyordu -

"Çüs!" dedi, ipi becerebildigince geriye çekerek.

Sahgaga yavaşladı ve durdular. Yani Sahgaga havada kalabilmek için kanatlarını çırtıkça yükselip alçalmaları sayılmazsa.

"Đste orada!" dedi Harry. Pencerenin yanına yükseldiklerinde Sirius'u görmüştü. Elini uzattı ve Sahgaga'nın kanatları asığı inerken, cama hızla vurmaya basardı.

Black basını kaldırdı. Harry onun ağzının açık kaldığını gördü. Black oturduğu iskemleden kalkıp pencereye kostu. Açmaya çalıştı, ama kilitliydi.

485

"Geri çekil!" diye seslendi Hermione ona. Bir taraftan sol eliyle Harry'nin cüppesinin arkasına tutunarak, asasını çıkardı.

"Alohomara!"

Pencere çat diye açıldı.

"Nasıl - nasıl -l" dedi Black cılız bir sesle. Hipogrif e bakıyordu.

Kıpırdamasın diye Sahgaga'yı p? -uk boynunun iki yanından sıkıca tutan Harry, "Hadi - fazla vaktimiz yok," dedi. "Buradan çıkman gerek - - Ruh Emici'ler geliyor. Macnair onları almaya gitti."

Black ellerini pencere pervazının iki yanına koyarak, baskıyla omuzlarını dar pervazın A/asından çıkardı. Neyse ki çok zayıftı. Birkaç saniye sonra bir bacagını Sahgaga'nın sırtına atmış ve kendini Hipogrif in sırtına çekerek Hermione'nin arkasına oturmuş tu.

"Tamam, Sah gaga, yukarı!" dedi Harry, ipi sallayarak. "Yukarı, kuleye - hadi!"

Hipogrif güçlü kanatlarını salladı, yeniden yükselmeye başladılar, ta Batı Kulesi'nin tepesine kadar.

Sah-gaga mazgallara takırtıyla indi. Harry ve Hsrnione de hemen onun sırtından asığı atlادılar.

"Sirius, hemen gitsen iyi olur," dedi Ha) n soluk soluga. "Her an Flitwick'in odasına varabilirler,

senin gitmiş olduğunu görürler."

Sahgaga yeri eseleyerek sivri kafasını salladı.

Sirius telasla, "Öbür çocuğa ne oldu?" di y,? sordu. "Ron'a?"

"Dyilesecek - hâlâ baygın, ama Madam P

486

onu iyilestireceğini söylüyor. Çabuk - git!"

Ama Black hâlâ aşağı, Harry'ye bakıyordu.

"Nasıl teşekkür edebilirim -"

Page 170

"GĐT!" diye bağırdı Harry ve Hermione, bir ağızdan.

Black, Sahgaga'nın basını açık göklere doğru döndürdü.

"Yine görüşeceğiz," dedi. "Sen - gerçekten de tnm babanın oğlusun, Harry..."

Topuklarıyla Sahgaga'nın sargılarını sıkıstırdı. Harry ve Hermione, muazzam kanatlar bir kez daha yükselince, kendilerini geriye attılar... Hipogrif yeniden havalandı... Harry arkalarından bakarken, o da, binicisi de gitgide küçüldüler... Sonra ayın önünden bir bulut geçti... gitmişlerdi.

487

YĐRMĐ ĐKĐNCĐ BÖLÜM

Yine Baykus Postası

"Harry!"

Hermione saatine bakarak Harry'yi kolundan çekistiriyordu. "Kimse bizi görmeden hastane kanadına geri dönmek için tam on dakikamız var - Dumbledore on dakika sonra kapıları kilitliyor -"

"Tamam," dedi Harry, gözlerini gökyüzünden alarak. "Gidelim..."

Arkalarındaki kapı aralığından sessizce geçip, dönen dar tas merdivenden indiler. Merdivenin sonuna geldiklerinde birtakım sesler duydular. Duvara yaslanıp kulak kabarttılar. Seslere bakılırsa, gelenler Fudge ve Snape'ti. Merdivenin dibindeki koridorda hızlı hızlı yürüyorlardı.

"... umarım Dumbledore zorluk çıkarmaz," diyordu Snape. "Öpücük hemen uygulanacak mı?"

"Macnair, Ruh Emici'lerle döner dönmez. Bu Black olayı bastan sona hayli utanç verici oldu.

Gelecek Postası'r'a onu nihayet yakaladığımız haberini vermeyi nasıl iple çekiyorum bilemezsin...

bence seninle de söylesi

488

yapmak isteyeceklerdir, Snape... akli basına gelir gelmez, genç Harry Potter da gazeteye kendisini nasıl kurtardığını anlatmak isteyecektir..."

Harry dislerini sıkı. Fudge'la Snape onun ve Her-mione'nin saklandığı yerin önünden geçerlerken, Sna-pe'in pis pis sırttığını gördü. Ayak sesleri uzaklaşıp kayboldu. Harry ve Hermione bir süre bekleyip onların gittiginden emin olduktan sonra, ters yönde kosmaya başladılar. Üst üste iki merdivenden inip yeni bir koridora geldiler - sonra ileriden gelen gevrek kahkahalar duydular.

"Peeves!" diye mırıldandı Harry, Hermione'nin bileğine yapışarak. "Buraya!"

Tam zamanında sol taraflarındaki bos bir sınıfa daldılar. Anlaşılan Peeves coskulu bir ruh haliyle koridorda hoplara zıplara geziniyor, katıla katıla gülüyordu.

"Ay, bu Peeves bir felaket," diye fısıldadı Hermione. Kulagını kapıya yaslamıştı. "Eminim Ruh Emici'ler Sirius'un isini bitirecek diye böyle heyecanlı..." Saatine baktı. "Üç dakika kaldı, Harry!"

Peeves'in haince neseli sesi uzaklaşıp kaybolana dek beklediler, sonra odadan çıkıp yine kosmaya başladılar.

"Hermione - acaba - Dumbledore kapıyı kilitlemeden - içeri giremezsek - ne olur?" dedi Harry soluk soluga.

"Düşünmek bile istemiyorum!" diye inledi Hermione. Yeniden saatine baktı. "Bir dakika kaldı!"

Hastane kanadı girişinin bulunduğu koridorun so-

489

nuna vardılar. "Tamam - Dumbledore'un sesini duyuyorum/" dedi Hermione gergin gergin. "Hadi, Harry!"

Koridorda sessizce ilerlediler. Kapı açıldı. Dumbledore'un sırtı görüldü.

"Sizi içeri kilitliyorum," dedigini duydular. "Su anda gece yarısına bes var. Miss Granger, üç devir yaptırırsanız yeter sanırım. İyi sanslar."

Dumbledore odadan geri geri çıktı, kapıyı kapattı ve asasını çıkarıp sihirle kilitledi. Panige kapılan Harry ve Hermione ona doğru kostular. Dumbledore basını kaldırdı ve uzun, gümüşü bıyığının altında koca bir gülümseme belirdi. "Ee?" dedi usulca.

"Basardık!" dedi Harry nefes nefese. "Sirius gitti, Sahgaga'nın üstünde..."

Dumbledore onlara gülen gözlerle baktı.

"Aferin. Sanırım -" hastane kanadından bir ses geliyor mu diye dikkatle dinledi. "Evet, sanırım siz de gittiniz. İçeri girin - sizi içeri kilitleyeceğim -"

Harry ve Hermione sessizce hastane kanadına girdiler. Hâlâ yatağında hareketsiz yatan Ron Page 171

haricinde, içerisi bostu. Arkalarından kilidin sesi gelince, Harry ve Hermione yataklarına yattılar.

Hermione, Zaman Dön-dürücü'yü cüppesinin içine soktu. Az sonra Madam Pomfrey odasından hızlı adımlarla geldi.

"Yoksa Müdür Bey'in çıktığını mı duydum? Artık hastalarımın bakmama müsaade var mı?"

Kafası çok bozuktur. Harry ve Hermione çikolatalarını sessiz sessiz yemenin en iyisi olacağı kanaatine vardılar. Madam Pomfrey tepelerine dikilmiş, yiyip yemediklerini 490

gözleriyle görmek istiyordu. Ama Harry agzındaki lokmaları yutmakta zorlanıyordu. Hermione'yle ikisi kulak kabartmış bekliyorlardı, sınırları çok gergindi... Sonra birden, tam ikisi de Madam Pomfrey'den dördüncü çikolata parçalarını aldıklarında, uzaktan, yukarıdan bir yerden gelen öfkeli bir kükreme duydular...

"Neydi o?" dedi Madam Pomfrey dikkat kesilerek.

Simdi duyabiliyorlardı, kızgın sesler giderek daha da yükseliyordu. Madam Pomfrey gözlerini kapıya dikmişti.

"Ama cidden - herkesi uyandıracaklar! Ne yaptıklarını sanıyorlar?"

Harry seslerin ne dedigini çıkarmaya çalışıyordu. Giderek yaklaşıyorlardı -

"Buharlastı herhalde, Severus, odada onunla birlikte birini bırakmalıydık. Bu bir duyulsun -"

"BUHARLASMADI!" diye kükredi Snape, sesi şimdi çok yakından geliyordu. "BU SATONUN DÇDNDE

NE CDSĐMLENEBĐLDRSDN NE DE BUHARLASABĐLDR-SĐN! BU - ĐSTE - POTTERTN - PARMAGI - VAR!"

"Severus - mantıklı ol - Harry kilit altındaydı -"

BAM.

Hastane kanadının kapısı hızla açıldı.

Fudge, Snape ve Dumbledore kogusa girdiler. Dumbledore sakindi. Hatta keyfi gayet yerindeymiş gibi bir hali vardı. Fudge kızgın görünüyordu. Snape ise çileden çıkmıştı.

"ÇABUK SÖYLE, POTTER!" diye böğürdü. "NE YAPTIN?"

491

"Profesör Snape!" dedi Madam Pomfrey feryat figan. "Kendinize hâkim olun!"

"Snape, haydi ama, mantıklı ol," dedi Fudge. "Bu kapı kilitliydi, demin gördük -"

"KAÇMASINA YARDIM ETTİLER, BÖLÜYÖRÜM!" diye uludu Snape, Harry ile Hermione'yi isaret ederek. Yüzü çarpılmıştı, agzından tükürük saçılıyordu.

"Sakin ol, azizim!" diye bağırdı Fudge. "Saçmasa-pan konuşuyorsun!"

"POTTER'I TANIMİYORSUN!" diye haykırdı Snape. "O YAPTI, BÖLÜYÖRÜM, O YAPTI -"

"Yeter artık, Severus," dedi Dumbledore usulca. "Agzından çıkanı kulagın duysun. Ben on dakika önce kogustan ayrılalı beri bu kapı kilitli. Madam Pomfrey, bu öğrenciler yataklarından çıktılar mı?"

"Tabii ki hayır!" dedi Madam Pomfrey hiddetle. "Siz çıktığınızdan beri yanlarındayım!"

"Duydun mu, Severus?" dedi Dumbledore sakın sakın. "Eğer Harry ve Hermione'nin aynı anda iki yerde birden olabildiklerini ima etmiyorsan, korkarım ki onları daha fazla rahatsız etmenin anlamı yok."

Snape orada öylece durup, öfkeden köpürmüş halde bir Fudge'a, bir Dumbledore'a bakıyordu.

Fudge, Snape'in davranışı karşısında tamamen soka ugramış görünüyordu, Dumbledore'un gözleriye gözlüğünün ardında ısılıyordu. Snape cüppesini savurarak döndü ve kogustan hızla çıktı.

"Hoca bayagı dengesiz görünüyor," dedi Fudge, ar-

492

kasından bakakalarak. "Yerinde olsam gözümü üstünden ayırmazdım, Dumbledore."

"Yok, dengesiz değil," dedi Dumbledore usulca. "Sadece ağır bir düş kırıklığı yasadı."

"Tek düş kırıklığı yasayan o değil!" dedi Fudge nefes nefese. "Gelecek Postası bayram edecek!"

Black'i köseye kıstırmıştık, ama yine parmaklarımızın arasından kaçtı! Simdi bir de Hipogrif in kaçış öyküsü duyulursa, alay konusu oldum demektir! Eh... gidip Bakanlık'a haber versem iyi olacak..."

"Ya Ruh Emici'ler?" dedi Dumbledore. "Okuldan çıkarılacaklar diye umuyorum."

"Ha, evet, gitmeleri gerekecek," dedi Fudge, elini dalgın dalgın saçlarına götürerek. "Öpücük'ü Page 172

masum bir çocuğa uygulamaya kalkacakları hiç aklıma gelmezdi... tamamen kontrolden çıkmışlar.. Yo, bu gece toplanıp Azkaban'a dönmelerini sağlayacağım. Belki okul girişi için ejderhaları düşünsek daha iyi olur..."

"Öste bu, Hagrid'in hosuna giderdi," dedi Dumbledore, bir an Harry ve Hermione'ye bakıp gülümseyerek. O ve Fudge kogustan çıktıktan sonra, Madam Pomfrey çabucak gidip kapıyı yeniden kilitledi. Kendi kendine kızgın kızgın mırıldanarak odasına girdi.

Kogusun öbür tarafından hafif bir inilti geliyordu. Ron uyanmıştı. Yatagında doğrulduğunu ve basını sıvazlayarak etrafına bakındığını gördüler.

"Ne - ne oldu?" dedi inleyerek. "Harry? Niye buradayız? Sirius nerede? Lupin nerede? Neler oluyor?"

Harry ve Hermione birbirlerine baktılar.

493

"Sen anlat," dedi Harry, agzına bir parça daha çikolata atarak.

Harry, Ron ve Hermione ertesi gün öğle vaktinde hastane kanadından ayrıldıklarında, sato neredeyse bombostu. Sınavlardan sonraki bunaltıcı sıcaklığın etkisiyle, kimse yeni bir Hogsmade gezisini kaçırmak istememisti. Ancak ne Ron ne de Hermione gitmek istedi. Böylece ikisi ve Harry kendilerini dışarı atıp önceki gecenin olaganüstü olaylarından bahsetmeye, Sirius'un ve Sahgaga'nın şimdi nerede olabileceği hakkında konuşmaya başladılar. Göl kenarında oturup dev mürekkep balığının kollarını suyun üstünde tembel tembel sallamasını izlerlerken, Harry sohbetten koptu. Gözleri gölün karşı kıyısında, dalıp gitmişti. Önceki gece geyik o taraftan çıkıp ona doğru kosmustu...

Üstlerine bir gölge düştü. Kafalarını kaldırdıklarında, Hagrid'iTî kızarmış gözlerle tepelerinde dikildiğini gördüler. Masa örtüsü büyüklüğündeki mendillerinden biriyle terli yüzünü siliyor ve gülümseyerek onlara bakıyordu.

"Biliyorum, dün gece olanlardan sonra mutlu olmamam gerekiyor," dedi. "Yani, Black yine kaçtı falan -ama bilin bakalım bir de ne oldu?"

"Ne oldu?" dediler, merak ediyormuş numarası yaparak.

"Gaga! Kaçtı! Hür artık! Bütün gece bayram ettim!"

494

"Bu harika bir şey!" dedi Hermione. Kahkaha attı atacak gibi görünen Ron'a kınayan bir bakış fırlattı.

"Evet... adam gibi bağlamamışım herhalde," dedi Hagrid, araziye mutlulukla göz gezdirerek. "Gerçi bu sabah bayagı endiselendim... sandım ki dışarıda Profesör Lupin'le karşılaşmış olabilir, ama Lupin dün gece hiçbir şey yemediğini söyledi..."

"Ne?" dedi Harry hemen.

"Vay be, duymadınız mı?" dedi Hagrid. Gülümsemesi kaybolur gibi olmuştü. Görünürde kimse olmamasına rağmen sesini alçalttı. "Seyy - Snape bu sabah bütün Slytherin'lere söylemiş... artık herkes bilmeli demis... Profesör Lupin bir kurtadam. Yaa. Dün gece de arazide basıbos kalmış.

Simdi esyalarını topluyor, tabii."

"Esyalarım mı topluyor?" dedi Harry kaygıyla. "Niye?"

"E gidiyor da ondan," dedi Hagrid. Harry'nin bunu sormaya gerek duymasına sasırmıstı. "Sabah ilk is istifa etti. Bir J ^ ha olmasını göze alamam dedi."

Harry ayaga kalktı.

"Gidip onu göreceğim," dedi Ron'la Hermione'ye.

"Ama istifa ettiyse -"

"- yapabileceğimiz bir şey yok gibi görünüyor -"

"Umurumda değil. Yine de onu görmek istiyorum. Sizinle burada buluşuruz."

495

Lupin'in odasının kapısı açıldı. Esyalarının çoğunu toplamıstı bile. Garkenez'in bos akvaryumunun yanında eski, hırpalanmış bavulu açık duruyordu, doluya yakındı. Lupin masasındaki bir şeyin üzerine egilmisti. Harry kapıyı çalınca kafasını kaldırıp baktı.

"Geldigini gördüm," dedi Lupin gülümseyerek. Üzerine egildiği parsömeni isaret etti. Çapulcu Page 173

Haritası'ydı bu.

"Az önce Hagrid'le karşılaştım," dedi Harry. "Sizin istifa ettiğinizi söyledi. Dogru değil bu, değil mi?"

"Korkarım doğru," dedi Lupin. Çekmecelerini açıp içindekileri çıkarmaya başladı.

"Neden?" dedi Harry. "Sihir Bakanlığı Sirius'a yardım ettiğinizi düşünmüyor, değil mi?"

Lupin gidip Harry'nin arkasındaki kapıyı kapattı.

"Hayır. Profesör Dumbledore, Fudge'ı, sizin hayatınızı kurtarmaya çalıştığıma ikna etmeyi basarmış."
Đç çekti. "Bu, Severus için bardağı tasıran son damla olmus. O da bu sabah kahvaltıda -

ee - kazara agzından benim bir kurtadam olduğumu kaçırmış."

"Sırf bu yüzden gitmiyorsunuz ya!" dedi Harry.

Lupin acı acı gülümsedi.

"Yarın bu saatlerde ailelerden baykuslar yagmaya başlayacak - çocuklarına bir kurtadamin öğretmenlik yapmasını istemeyecekler, Harry. Dün geceyi bir düşünüyorum da, onları anlıyorum, içinizden birini ısırabi-lirdim... bu bir daha asla olmamalı."

"Siz bizim şimdiye kadarki en iyi Karanlık Sanatla-

496

ra Karsı Savunma öğretmenimizsiniz!" dedi Harry. "Gitmeyin!"

Lupin bir sey demedi, basını iki yana salladı. Çekmecelerim bosaltmaya devam etti. Sonra, tam Harry onun kalmasını sağlayacak iyi bir neden bulmaya çalışırken, konustu: "Müdür Bey'in bu sabah bana anlattıK-larma bakılırsa, dün gece epey hayat kurtarmışsın, Harry. Gurur duyduğum bir sey varsa, o da senin ne kadar çok sey öğrendiğindir. Bana Patronus'unu anlat."

"Onu nereden biliyorsunuz?" dedi Harry saskın saskın.

"Ruh Emicileri baska ne püskürtebüirdi ki?"

Harry olanları anlattı. Sözüünü bitirdiginde, Lupin yine gülümsüyordu.

"Evet, baban dönüşüm geçirdiginde hep çatal boynuzlu bir geyik olurdu," dedi. "Dogru tahmin etmissin... ona bu yüzden Çatalak diyorduk."

Lupin son kitaplarını da bavuluna koydu, çekmeceleri kapadı ve dönüp Harry'ye baktı.

"Al - bunu dün gece Bağırın Baraka'dan getirdim," dedi, Harry'ye Görünmezlik Pelerini'ni vererek.

"Bir de..." Önce bir tereddüt etti, ama sonra Çapulcu Haritası'nı da uzattı. "Ar^ık öğretmenin değilim, o yüzden bunu da sana vermekten suçluluk duymuyorum. Benim hiç isime yaramaz, tahmin ederim ki sen, Ron ve Hermione onun nasılsa ise yaramasını sağlarsınız."

Harry haritayı alıp sırttı.

"Bana Aylak, Kıkuyruk, Patiayak ve Çatalak'm be-

. 497

ni okulun dışına çekmeye çalışacağını söylenistiniz... bunu eglenceli bulurlardı demistiniz."

"Evet, aynen öyle yapardık," dedi Lupin, egilip bavulunu kapatarak. "Sunu tereddüt etmeden söyleyebilirim ki, James oğlunun satodaki gizli geçitleri hiçbir zaman keşfetmediğini öğrense büyük düs kırıklığına uğrardı."

Kapı çaldı. Harry çabucak Çapulcu Haritası'nı ve Görünmezlik Pelerini'ni cebine tıktı.

Gelen Profesör Dumbledore'du. Harry'yi orada görünce hiç sasırmadı.

"Araban kapıda, Remus," dedi.

"Tesekkür ederim, Müdür Bey."

Lupin eski bavulunu ve bos Garkenez akvaryumunu aldı.

"Eh - hoşça kal, Harry," dedi gülümseyerek. "Sana öğretmenlik yapmak benim için büyük bir zevkti. Eminim bir gün yine görüşeceğiz. Müdür Bey, beni kapıya kadar geçirmenize gerek yok, kendim giderim..."

Harry'ye, Lupin mümkün olduğunca çabuk ayrılmak istiyormuş gibi geliyordu.

"O halde, hoşça kal, Remus," dedi Dumbledore ciddi bir sesle. Lupin, Garkenez akvaryumunun yerini

hafifçe degistirip Dumbledore'la el sıkıstı. Sonra, Harry'ye basıyla son bir selam verip bir an gülümseyerek, odadan çü.tı.

Harry onun bos sandalyesine oturdu ve üzgün bakışlarını yere dikti. Kapının kapandığını duyunca kafasını kaldırdı. Dumbledore hâlâ oradaydı.

Page 174

498

"Niye böyle üzgünsün, Harry?" dedi usulca. "Dün geceden sonra kendinle gurur duymalısın."

"Bir sey fark etmedi," dedi Harry acı acı. "Pettig-rew kaçtı."

"Fark etmedi mi?" dedi Dumbledore usulca. "Dünya kadar fark etti, Harry. Gerçeğin ortaya çıkmasına yardımcı oldun. Masum bir adamı korkunç bir kaderden kurtardın."

Korkunç. Harry'nin hafızasında bir kıvılcım çaktı. Eskisinden de büyük ve korkunç... Profesör Trelawney'nin kehaneti!

"Profesör Dumbledore - dün, Kehanet sınavım sırasında Profesör Trelawney çok - çok tuhaflastı."

"Öyle mi?" dedi Dumbledore. "Ee - yani her zamankinden de mi tuhaf?"

"Evet... sesi derinleştirdi, gözleri fıldır fıldır döndü ve dedi ki... dedi ki, Voldemort'un hizmetkârı gece yansından önce ona dönecekmiş... hizmetkâr onun yeniden güçlenmesini sağlayacakmış." Harry, Dumbledore'a baktı. "Sonra birden yine normale döndü, söylediği hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Acaba

- acaba gerçek bir kehanette mi bulundu?"

Dumbledore hafiften etkilenmise benziyordu.

"Biliyor musun, Hany, gerçekten de kehanette bulun-TIUS olabilir," dedi, yüzünde düşünceli bir ifadeyle. "Kimin aklına gelirdi? Böylece gerçek kehanetlerinin sayısı 'kiye çıkmış oluyor. Maasına zam mı teklif etsem acaba?.."

"Ama -" Harry ona hayretle baktı. Dumbledore buna nasıl böyle sükûnetle karşılayabilirdi?

499

Tl' r> '

"Ama - Sirius'la Profesör Lup n'in Pettigrew'u öldürmesine ben engel oldum. Yani Voldemort geri dönerse bu benim suçum oluyor!"

"Hayır, olmuyor," dedi Dumbledore yumusak bir ses tonuyla. "Zaman Döndürücü'yle yasadığın deneyimden hiçbir şey öğrenmedin mi, Ham? Yaptıklarımızın sonuçları her zaman öyle karmas" k, öyle degiskendir ki, geleceği tahmin etmek gerçektı-n de çok zor bir istir... Profesör Trelawney, eksik olmasın, bunun canlı bir kanıtı. Pettigrew'un hayatını kurtarman çok soylu bir hareketti."

"Ama ya Voldemort'un yeniden güçlenmesine yardım ederse -!"

"Pettigrew sana hayatını borçlu. Voldemorf un yanına sana borçlu olan bir yardıma gönderdin. Bir büyücü diger bir büyücünün hayatını kurtardığında, aralarında belli bir bag oluşur... ve yanılmıyorsam, Voldemort hizmetkârının Harry Pptter'a borçlu olmasını istemeyecektir."

"Pettigrevv'la aramda bag istemiyorum!" dedi Harry. "Annemle babama ihanet etti o!"

"Büyünün en derin, en ulaşılabilir köselerinden söz ediyoruz, Harry. Ama inan bana... gün gelir Pettig-rew'un hayatını kurtardığına çok memnun olabilirsin."

Harry böyle bir seyin nasıl olup da gerçekleşebileceğini düşünemiyordu bile. Dumbledore, Harry'nin düşüncelerini okumus gibiydi.

"Babanı çok iyi tanırdım, Harry. Hem Hog-warts'tan, hem de daha sonrasında," dedi sefkatle. "O da olsa Pettigrew'u kurtarırdı, bundan eminim."

500

Harry kafasını kaldırıp Dumbledore'a baktı. Dumb-ledore ona gülmezdi - Dumbledore'a anlatabilirdi...

"Dün gece... Patronus'u yaratanın babam olduğunu sandım. Yani, kendimi gölün karşı kıyısında gördüğümde... onu görüyorum sandım."

"Çok kolay yapılabilecek bir hata," dedi Dumble-dore sevecen bir edayla. "Sanırım bunu duymaktan bıkmıssındır, ama James'e inanılmaz derecede benziyor-sun. Gözlerin hariç... gözlerini annenden almıssın."

Harry kafasını iki yana salladı.

"Aptallık ettim o olduğunu sanmakla," diye mırıldandı. "Yani, onun öldüğünü biliyordum."

"Sanıyor musun ki sevdiklerimiz ölünce bizi gerçekten de terk ederler? Zora düştüğümüzde onları her zamankinden de berrak bir şekilde hatırlamadığımızı mı sanıyorsun? Baban senin içinde yaşıyor Harry ve ona ihtiyacın olduğu zamanlarda kendini açıkça gösteriyor. Baska nasıl gidip de özellikle o Patronus'u yaratabilirdin ki? Çatalak dün gece yine kosuyordu."

Harry'nin Dumbledore'un ne dedigini anlaması birkaç saniye sürdü.

Page 175

Dumbledore gülümseyerek, "Sirius dün gece bana hepsinin nasıl da Animagus haline geldiğini anlattı," dedi. "Müthis bir başarı - en zoru da, bunu bana fark ettirmeden yapmış olmaları. Sonra Ravenclaw'la Quid-ditch maçınızda Mr Malfoy'un üzerine atılan Patro-nus'unun aldığı alıslmadık biçimi hatırladım. Yani dün gece gerçekten de babanı gördün, Harry... onu kendi içinde buldun."

501

Ve Dumbledore, arkasında kafası karışmış bir Harry bırakarak, odadan çıktı.

Harry, Ron, Hermione ve Profesör Dumbledore dışında kimse Sirius, Sahgaga ve Pettigrew'un ortadan kaybolduğu o gece gerçekten neler olduğunu bilmiyordu. Sömestr sonu yaklaşıırken, Harry'nin kulağına gerçekte neler olduğuna dair birçok teori çalındı, ama hiçbir gerçeğin yanına bile yaklaşmıyordu.

Malfoy, Sahgaga olayından dolayı çok kızgındı. Hagrid'in Hipogrif i gizlice kaçırmanın bir yolunu bulduğundan emindi. Kendisinin ve babasının bir bekçi tarafından alt edilmesine deliriyordu. Bu arada Percy We-asley'nin, Sirius'un kaçışı konusunda söylemek istediği çok şey vardı.

Onu dinleyen tek kişiye, yani kız arkadaşı Penelo-pe'ye, "Eger Bakanlık'a girmeyi basarırsam, Sihirli Kanun Yürütme konusunda birçok öneride bulunacağım!" diyordu.

Hava mükemmeldi, atmosfer çok neseliydi ve Harry, Sirius'un serbest kalmasına yardım etmekle neredeyse imkânsız basardıklarını biliyordu. Yine de hiçbir yılın sonuna doğru bu kadar keyifsiz olmamıştı.

Profesör Lupin'in gidişine üzülen tek kişinin o olmadığı kesindi. Harr/nin bütün Karanlık Sanatlara Karşı Savunma sınıfı, Lupin'in istifasından dolayı üzgündü.

502

"Acaba gelecek yıl ne getirecekler?" dedi Seamus Finnigan kasvetli kasvetli.

"Belki bir vampir getirirler," dedi Dean Thomas umutla.

Harr/nin kafasını mesgul eden sadece Profesör Lu-pin'in ayrılışı değildi. Kendini Profesör Trelawney'nin kehanetini düşünmekten alıkoyarr.ıyordu. Sürekli Pettig-rew'un nerede olduğunu, henüz Voidemort'un yanma sığınıp sığınmadığını merak ediyordu. Ama Harry'nin keyfini en çok kaçıran şey, Dursley'lere döneceği düşüncesi idi. Belki yarım saat boyunca, harika bir yarım saat boyunca, artık Sirius'la birlikte yaşayacağına sanmıştı... annesiyle babasının en iyi arkadaşıyla...

babasının yeniden yanında olması dışında, basına gelebilecek en iyi şeydi bu. Sirius'tan hiç haber olmaması, onun saklandığı anlamına geliyordu, dolayısıyla da aslında çok iyi haberdi. Öte yandan, Harry az kalsın kavuşacağı yuvayı ve artık böyle bir seyin mümkün olmadığı gerçeğini düşündükçe kendim berbat hissediyordu.

Sınav sonuçları sömestrin son günü belli oldu. Harry, Ron ve Hermione bütün derslerden

geçmişlerdi. Harry, Dksir'den geçtigine çok sasırmıstı. Kafasında, Dumbledore'un bizzat müdahale edip, Snape'in onu kasten bırakmasını önledigine dair bir süphe vardı, 'jön bir hafta boyunca Snape'in Harry'ye davranışları oi-dukça kaygı vericiydi. Harry, Snape'in ona duyduğu nefretin arlamayacağını düşünmüstü hep. Artabiliyor-mus oysa. Harry'ye ne zaman baksa, Snape'in ince agzının bir kösesi segirmeye başlıyordu. Ayrıca sürekli

503

parmaklarını esnetiyordu, sanki Harry'nin gırtlagina yapismak için sabırsızlanıyormus gibi.

Percy F. Y. B. S.'lerinden en yüksek notlan çekmisti; Fred'le George'un ise her biri bir avuç S. B. D.

almıstı. Bu arada Gryffindor, büyük ölçüde Quidditch Kupası'ndaki muhtesem performansı sayesinde, üst üste üç yıl Okul Sampiyonlugu'nü kazanmıstı. Bu nedenle, ders yılı sonu söleni kırmızı ve altın renkler içinde yapılmış ve sölen boyunca en gürültülü kutlama Gryffindor masasında olmuştı. Harry bile ertesi gün Durs-ley'lere yapacağı yolculugu unutmayı basarip herkesle birlikte yemis, içmiş ve gülmüstü.

Ertesi sabah Hogwarts Ekspresi istasyondan ayrılırken, Hermione, Harry ile Ron'a sasırtıcı bir haber verdi.

"Bu sabah tam kahvaltıdan önce Profesör McGona-gall'ın odasına ugradım. Muggle Ar astırmaları'nı bırakmaya karar verdim."

"Ama sınavım yüzde üç yüz yirmiyle geçtin!" dedi Ron.

"Biliyorum," dedi Hermione, içini çekerek. "Ama bu yıl gibi bir y^la daha katlanamam. O Zaman

Döndürücü beni delirtiyordu. Geri verdim. Muggle Arastırmaları ve Kehanet çıkınca, yine normal bir ders programına sahip olabileceğim."

"Bize söylemedigine hâlâ inanamıyorum," dedi Ron huysuzca. "Sözde arkadasınız bir de."

504

"Kimseye söylemeyecegime söz vermistim," dedi Her-mione ters ters. Dönüp Harr/ye baktı. Harry pencereden Hogvvars'ın bir dağın arkasında kaybolusunu izliyordu. Orayı bir daha görene kadar aradan iki ay geçecekti...

"Aman, neselen biraz, Harry!" dedi Hernâone hüzünle.

"Bir şeyim yok," dedi Harry hemen. "Tatili düşünüyorum, o kadar."

"Evet, o konuyu ben de düşündüm," dedi Ron. "Harry, gelip bizde kalmalısın. Annemle babamdan izin alırım, sonra da seni ararım. Artık feleton kullanmayı biliyorum -"

"Telefon, Ron," dedi Hermione. "Cidden, gelecek yıl asıl senin Muggle Arastırmaları alman lazım..."

Ron duymazdan geldi.

"Bu yaz Quidditch Dünya Kupası var! Ne dersin, Harry? Gel bizde kal, Dünya Kupası'na gideriz.

Genellikle babam isyerinden bilet bulabiliyor."

Bu teklif Harry'nin keyfini epey yerine getirdi.

"Evet... eminim Dursley'ler gelmeme seve seve izin verirler... özellikle de Marge Hala'ya yaptıklarımndan soma..."

Ha>l: neselenen Harry, Ron ve Hermione'yle birlikte Patlamalı Pisti oynamaya başladı. Çay arabasını süren cadı geldiğinde de kendine bir sürü yiyecek aldı, ama içlerinde çikolatalı hiçbir şey yoktu.

Ama onu asıl sevindiren şey öğleden sonra gerçekleşti...

"Harry," dedi Hermione birden, onun omzunun üstünden bakarak. "Su pencerenin dışındaki şey de n'e?"

505

Harry dönüp dışarı baktı. Camın arkasında çok küçük, gri bir şey bir görünüp bir kayboluyordu.

Daha iyi görmek için ayağa kalktığında bunun minicik bir baykus olduğunu gördü. Baykus, boyuna göre fazlasıyla büyük bir mektup taşıyordu. Hatta baykus öyle küçüktü ki, havada takla atıp duniyor, trenin rüzgârından bir o yana bir bu yana savruluyordu. Harry çabucak pencereyi indirdi ve kolunu çıkarıp baykusu yakaladı. Çok tüylü bir Snitch'^ rutmdk gibiydi bu. Onu dikkatli bir şekilde içeri aldı. F?/kus, mektubunu Harry'nin oturduğu yere bırakıp kr tnpartımanîa-rının içinde oraya buraya uçmaya başladı, besbelli görevini başarıyla tamamladığı için halinden çok memnundu. Hedwig vakur bir küçümseme edasına benzeyen bir tavırla gagasını saklattı.

Crookshanks yattığı yerde doğruldu ve kocaman, sarı gözleriyle baykusu izlemeye başladı. Bunun farkına varan Ron, baykusu kapıp kurtardı.

Harry mektubu aldı. Onun adına gönderilmisti. Yırtarak açıp baktı ve bağırdı: "Sirius'tan!"

"Ne?" dedi Ron ve Hermione heyecanla. "Yüksek sesle oku!"

Sevgili Harry,

Umarım sen teyzenle enistene ulaşmadan önce bu mektup seni bulur. Onların baykus postasına alışık olup olmadıklarını bilmiyorum.

Sahgaga ve ben saklanıyoruz. Bu mektup yanlış ellere düşerse diye, yerimizi söylemeyeceğim.

Baykusun güvenilirliği konusunda birtakım şüphelerim var, ama bulabildiklerimin en iyisi buydu ve çok da hevesli görünüyordu.

Sanırım Ruh Emiciler beni hâlâ arıyor, ama burada

506

beni bulmalarına imkân yok. Yakında birkaç Muggle'm beni görmesine izin vereceğim.

Hogivarts'tan uzakta olduğum için, satodaki güvenlik kaldırılacaktır.

Kısa görüşmemiz boyunca söylemeye fırsat bulamadığım bir şey var. Sana Atesokı'nu gönderen bendim -

"Hah!" dedi Hermione zafer kazanmışçasına. "Gördün mü?! Sana demistim o gönderdi diye!"

"Evet ama, uğursuzluk büyüsü yapmamış, değil mi?" dedi Ron. "Ah!"

Simdi avcunun içinde mutlu mutlu öten minik baykus, Ron'un parmaklarından birini ısırmıştı, belli

ki bunu bir sevgi gösterisi niyetine yapmıştı.

Siparisi Baykus Biirosu'na benim için Crookshanks götürdü. Senin adını kullandım, ama onlara altını Grin-gotts'taki yedi yüz on bir numaralı kasadan almalarını söyledim - yani benim kasamdan. Lütfen bunu vaftiz babanın, senin on üç yıllık doğum günlerine karşılık toptan bir hediyesi olarak kabul et.

Enistenin evini terk ettiğin o gece seni korkuttum sanırım, onun için de ayrıca özür dilerim. Kuzeye yolculuguma başlamadan önce seni bir kez görebileyim istiyordum, ama sanırım görünümüm seni ürküttü.

ilisikte sana, Hogruarts'ta önümüzdeki yılı daha keyifli geçirmeni sağlayacağını düşündüğüm bir şey gönderiyorum.

Bana ne zaman ihtiyacın olursa, haber gönder. Baykusun beni bulur.

Yakında tekrar yazarım.

Sirius

507

Harry hevesle zarfın içine baktı. Bir parsömen parçası daha vardı. Çabucak okudu ve içi ısındı, memnuniyetle doldu. Sanki bir sise sıcak Kaymakbırası'nı bir dikiste içmiş gibiydi.

Ben, Sinüs Black, Harry Potter'ın vaftiz babası sifa-' tyla, onun hafta sonlarında Hogsmeade'i ziyaret

etmesine izin veriyorum.

"Dumbledore için bu yeterli olur!" dedi Harry sevinçle. Gözlerini yine Sirius'un mektubuna çevirdi.

"Bir dakika, bir not var..."

Arkadasın Ron'un bu baykusu isteyeceğini düşündüm, ne de olsa artık bir faresi olmaması benim suçum.

Ron'un gözleri irilesti. Minik baykus hâlâ avucunda heyecanlı heyecanlı ötüyordu.

"Đstemek mi?" dedi kararsız bir sesle. Bir süre baykusu yakındamnceledi, sonra, Harry ile Hermione'yi çok sasırtarak, onu koklaması için Crookshanks'in önüne uzattı.

"Ne diyorsun?" diye sordu kediye. "Kesin baykus mu?"

Crookshanks mırladı.

"Bana bu kadan yeter," dedi Ron sevinçle. "Artık o benim."

Harry, King's Cross Đstasyonu'na varana kadar Sirius'un mektubunu tekrar tekrar okudu. Ron ve Hermi-one ile birlikte Peron Dokuz Üç Çeyrek'teki bölmenin içinden geçerken, onu hâlâ elinde sıkı tutuyordu.

508

Harry orada bekleyen Vernon Eniste'yi hemen gördü. Mr ve Mrs VVeasley'den epey ileride durmus, onlara kuskulu gözlerle bakıyordu. Mrs VVeasley, Harry'yi kucaklayınca, onlar hakkındaki en kötü kuskuları onaylanmış gibi bir tavır takındı.

"Dünya Kupası için ararım!" diye seslendi Ron, Harry'nin arkasından. Harry onunla ve Hermione'yle vedalasmıs, sandığını ve Hedwig'in kafesini koyduğu arabayı itiyordu. Vernon Eniste onu her zamanki gibi karsıladı.

"O ne?" diye hırladı, Harry'nin hâlâ elinde tuttuğu zarfa bakarak. "Eger imzalamam gereken yeni bir bel-geyse, senin -"

"Degil," dedi Harry neseyle. "Vaftiz babamdan bir mektup."

"Vaftiz baban mı?" dedi Vernon Eniste tükürükler saçarak. "Senin vaftiz baban yok!"

"Var," dedi Harry neseyle. "Annemle babamın en iyi arkadaşıydı. Kendisi hüküm giymis bir katil, ama büyücü hapishanesinden kaçtı ve su anda saklanıyor. Yine de benimle temasta kalmayı seviyor... benden haberdar olmayı... mutlu olup olmadığımı kontrol etmeyi..."

Ve Harry, Vernon Eniste'nin yüzündeki dehset ifadesine bakıp sırtarak, önünde Hedvvig'in tangırdayan kafesiyle istasyon çıkısına yöneldi. Bu yaz geçen yılkin-den çok daha iyi olacaga benziyordu.

509

Page 178

BĐRĐNCĐ BOLUM

Riddle Evi

Riddle ailesi o evde oturmayalı yıllar olduğu halde, Küçük Hangleton köyü sakinleri ona hâlâ "Riddle Evi"

diyordu. Ev köye hâkim bir tepedeydi, bazı pencereleri tahtalarla kapatılmıştı, çatısındaki kiremitler eksikti ve sarmaşıklar dizginlenemez şekilde cephesini kaplamıştı. Bir vakitler güzel bir malikâneymiş, şimdi de kilometrelerce mesafe dahilindeki en büyük ve heybetli bina olduğu rahatlıkla söylenebilirdi. Ne var ki, Riddle Evi artık rutubetliydi, terk edilmişti ve içinde kimse oturmuyordu.

Küçük Hangleton'lılarm hepsi eski evin "ürpertici" olduğu konusunda fikir birliği içindeydi. Yarım yüzyıl önce orada tuhaf ve korkunç bir şey olmuştu, dedikodu konulan azalınca köyün yaşlı sakinlerinin bugün de üzerinde konuşmayı sevdikleri bir şey. Hikâyenin üzerinde öyle çok konuşulmuş ve o kadar çok yeri süslenip püslenmişti ki, artık kimse gerçeğin ne olduğunu pek

kestiremiyordu. Ancak, hikâyenin bütün çeşitlemeleri aynı noktadan başlıyordu: Elli yıl önce, Riddle Evi'nin

hâlâ bakımlı ve etkileyici olduğu günlerde, güzel bir yaz sabahı şafak sökerken bir hizmetçi oturma odasına girmiş ve üç Riddle'ın cesetleriyle karşılaşmıştı.

Hizmetçi çıgıkklar atarak tepe aşığı köye koşmuş ve herkesi uyandırmıştı.

"Gözleri açık orda öyle yatıyorlar! Buz gibi soğuk! Üstlerinde hâlâ akşam yemeğı kılıkaları var!"

Polis çağrıldı. Küçük Hangleton, şokla karışık bir merak ve pek saklanamayan bir heyecanla fıkır fıkır kaynıyordu. Kimse kendine Riddle'ların arkasından ağ-larmış süsü vererek nefesini ziyan etmedi, çünkü hiç sevilmezlerdi. Yaşlı Mr ve Mrs Riddle zengin, züppe ve kabaydılar, yetişkin oğulları Tom ise onlardan da beterdi. Köylülerin kafasını kurcalayan tek şey, katilin kim olduğuydu. Sağlıklı görünen üç insan aynı gecede doğal nedenlerle pat diye düşüp ölmezdi ya canım.

Köyün meyhanesi Asılmış Adam, o gece müthiş iş yaptı; cinayetler hakkında konuşmak için bütün köy oraya toplanmıştı. Riddle'lann aşçısı dramatik bir tavırla ortalarında belirip, birden sessizleşen meyhane halkına az önce Frank Bryce diye bir adamın tutuklandığını ilan edince, şöminelerinin başını terk edip oraya gelmenin mükâfatını gördüler.

"Frank!" diye çıgıkık atta birkaç kişi. "Olamaz!"

Frank Bryce, Riddle'ların bahçıvanıydı. Riddle Evi'nin arazisindeki yıkık dökük kulübede yaşardı. Frank savaştan döndüğünde bacağını bükemiyordu, kalabalığa ve gürültüye de tahammül edemiyordu. O gün bugün Riddle'lann yanında çalışıyordu.

10

Aşçıya içki ısmarlamak ve biraz daha bilgi almak için bir telaştır patlak verdi.

Aşçı, hevesle dinleyen köylülere, dördüncü serisinden sonra, "Hep onun tuhaf biri olduğunu düşünmüştüm zaten," dedi. "Ne bileyim, öyle dost canlısı falan değildi. Yani, ona değil bir, belki yüz kere kahve ikram ettim.

Başkalarıyla takılmak istemezdi hiç."

"Đyi ama," dedi bardaki bir kadın, "çetin bir savaştan çıktı Frank. Sakin bir hayatı seviyor. Hem bir neden..."

Aşçı, "Peki, başka kimde arka kapı anahtarı var, ha?" diye sordu, kaba bir sesle. "Ben kendimi bildim bileli bahçıvanın kulübesinde yedek bir anahtar asılıdır! Dün gece kimse kapıyı zorlamamış! Pencereleer kırılmamış!

Tek yapması gereken, hepimiz uyurken büyük eve sinsice girmektir..."

Köylüler birbirlerine karanlık bakışlar attılar.

Bardaki bir adam, "Ben hep onun pisliğın biri olduğunu düşünmüştüm aslında," diye homurdandı.